Toate drepturile asupra prezentei ediţii în limba română sunt rezervate
Editurii Artemis
ISBN 975 – 566 – 043 – 1
Pierre Rey
Operaţiunea OUT

Coperta seriei: MIHAIL BOITOR
© Editions Robert Laffont S, A., 1977
EDITURA
ARTEMIS
Bucureşti, 1993

„Dacă vedeţi un bancher elveţian sărind pe fereastră, săriţi după el. Sigur este vorba de câştigarea unor bani".

VOLTAIRE

La capătul unui lanţ Cel care vrea mai mult aur la *capătul celălalt al lanţului. Cel care sapă până la moarte. Care dintre ei moare cel dintâi Dacă Dumnezeu închide ochii*?

Pueblo... Pueblo... Cântec al minerilor bolivieni

Prolog

La ieşirea din curbă, Roland frâna cu putere. În mâinile care strângeau maneta de comandă, cât şi în coloana vertebrală, simţi vibrând parcă întreaga masă a celor 750 de tone.

— Rămâi cu noi în seara asta? întrebă Luciano.

Roland coborî încet maneta, reducând viteza locomotivei.

— Mi-ar plăcea, dar...

— E drăguţă?

— Ei, pe naiba, e mama!

— Credeam că nu pleacă niciodată din Lausanne...

— Când dorm la Zürich, vine câteodată să mă întâlnească.

— Mai coboară...

Trenul aluneca acum din ce în ce mai încet. Pentru prima dată de la plecare liniile paralele ale căii ferate nu se mai întâlniră: soseau. Cu mâna încă strânsă pe manetă, Roland înregistră maşinal betonul peroanelor înţesate tot mai mult de cărucioare, de colete şi de grupuri de călători ale căror rânduri păreau că se strâng pe *măsură ce garnitura intra în gară.*

— Ce au?

— Cine?

— Fac o mutră!

Locomotiva ajunsese acum la o sută de metri de tampoanele de la capătul liniilor. Lucru neobişnuit, toţi cei care se aflau pe peron se uitau la Roland şi Luciano cu o expresie ciudată. O scurtă privire plină de mirare, nevenindu-le parcă să-şi creadă ochilor, urmată de o strâmbătură de dezgust care li se fixa pe figură, chiar şi atunci când capetele se întorceau ca să urmărească mişcarea locomotivei.

— Spune, întrebă neliniştit Luciano, am sos de roşii pe frunte sau ce altceva?

— Dar eu? întrebă Roland.

„Expresul 127, Geneva-Zürich, soseşte în gară... Depărtaţi-vă de linii!” anunţa o voce de bărbat, cuvintele fiindu-i repetate de cele zece megafoane ale căror sunete

se încrucişau în timp ce ei se apropiau de capătul cursei.

Roland văzu o doamnă corpolentă, îmbrăcată în verde, scăpându-şi poşeta din mină, dar neplecându-se să şi-o ridice, arătând cu mâna spre ei în timp ce-şi acoperea partea de jos a feţei cu palma celeilalte mâini, într-un gest de spaimă.

— Pe dracu'! înjură el, stingherit, ce înseamnă asta?

Pretutindeni aceeaşi mimică de surpriză. Şi încă ceva care ar fi fost suficient să-i alerteze pe cei doi mecanici. Odată cu intrarea trenului în gară se lăsa o linişte nefirească. De obicei, furnicarul persoanelor este însoţit de propriul său vacarm: zgomote de metal, lovituri, rumoare, strigăte. Dar, în acest moment, nimic. Doar aceşti ochi care se holbează şi această mişcare de retragere tăcută.

— Blochează…

Roland trase frâna. Locomotiva ajunsese în faţa tampoanelor. Luciano opri curentul. Pe peron, nimeni nu mai mişca. Doar doi impiegaţi se sfătuiau cu voce înceată. Cel mai mic de statură se îndreptă alergând spre biroul şefului de gară. Celălalt, pe care Roland *îl cunoştea oarecum, din vedere, urcă scările* locomotivei *şi intră în cabină. Jenat, îi privi* pe rând pe Roland *şi pe Luciano, fără să spună* niciun cuvânt. *Apoi, dregându-şi glasul*:

— De unde aţi adunat asta?

— Ce asta, se răsti *Roland.*

— Cum ce asta? *se miră funcţionarul.*

— Spune odată, strigă *Luciano*, nu suntem vrăjitori. *N-am* chef să mă joc *de-a* ghicitoarea!

— Urmaţi-mă!

f

Pe peron, nimeni *nu se* mişcase. Nu *se* auzea decât gâfâiala surdă a *unei vechi* locomotive cu aburi, care parcă sughiţa pe o *linie* de manevră. Dintr-o săritură, Roland *şi* Luciano *fură* jos. Şi *când* priviră *în faţa* locomotivei, *pe care cu* dragoste o *numiseră Margareta*, înţeleseră.

Pe grătarul de protecţie, ca şi *când ar fi* fost *pus acolo cu delicateţe, de un* decorctor *macabru*, se *afla un*

picior de bărbat, *dislocat* la *nivelul coapsei*. *Abia se zărea o urmă de sânge* ruginie *păţind stofa* de *culoare închisă a pantalonului*, în *locul unde osul fu*sese *probabil* secţionat. *În* mod stupid *Roland se* gândi *că era vorba* de piciorul unui *individ* îmbrăcat elegant. *Oare* pielea luxoasă a pantofului *negru sau* mătasea *şosetei* asortate îl făcuseră să *se gândească la* acest lucru? Privind mai atent, *văzu o dungă* de sânge scurgându-se pe şosetă, răspândindu-se *pe* pantof şi întinzându-se într-o pată brună *pe* grătarul de oţel al Margaretei.

În această clipă, nici Roland, nici ceilalţi martori nu puteau bănui că pata avea să se întindă cu o viteză fulgerătoare pe mai multe continente, până când va deveni o adevărată baie de sânge.

Prima parte ZÜRICH-EXPRESS

În prezenţa soţiei sale, Morty O’Broin nu-şi ducea niciodată gesturile până la capăt. Judith îl îngrozea. Avea în colţul buzelor o cută de amărăciune sarcastică, pe care niciun machiaj nu reuşea s-o mascheze. Tonul ei răstit îl făcea pe Morty să dorească să fie cât mai departe în acele clipe, dar şi mai teribile erau tăcerile pline de un dispreţ reţinut anunţând de obicei o migrenă, care îi conferea, din principiu, tot respectul datorat unei femei în suferinţă.

De mulţi ani, Morty renunţase să înnoade un dialog pe care viaţa în camere separate, absenţa oricărui raport sexual, chiar şi a unor minime confidenţe îl redusese la un schimb de onomatopee, cărora li se adăugau cel mai adesea substantivul „migrenă”, adjectivul „ridicol”, verbul „a plăti”, adverbul „cât”. Cu toate acestea, la începutul căsătoriei lor, Morty sperase s-o vadă pe Judith interesându-se de afacerile lui, de succesele lui: timp pierdut! îşi dăduse seama că ea nu făcea altceva decât să-i scoată pe nas nereuşitele, neeomentându-i niciodată succesele, ca şi când acestea ar fi fost de la sine înţelese. Un fel de ostilitate surdă şi mută se instaurase rapid, fiecare închizându-se în gândurile lui, Judith neexprimându-şi direct nemulţumirea decât prin anumite gesturi, Morty păstrând cu prudenţă doar pentru el

reuşitele profesionale, pe care ea ar fi fost prea fericită să le reducă la zero, cu un cuvânt crud sau cu o mutră dispreţuitoare. Cu patru ani în urmă, atunci când era deja unul dintre avocaţii financiari cei mai reputaţi din New York, fusese gata să-i anunţe bucuria de a fi fost angajat ca să descurce anumite afaceri ale Sindicatului. În ultima clipă, îndemnat de un presentiment, se abţinuse. În orice caz, acest izvor de bogăţie n-ar fi schimbat pentru moment viaţa lui Judith. Dulapurile ei erau pline până la refuz de blănuri, iar bijuteriile nu mai aveau loc în sertare, ca şi cum aceste cadouri numeroase ar fi putut să ascundă absenţa cuvintelor care le măcinase cuplul, să arunce o punte fragilă între tăcerile lor.

Dar numele lui Gabelotti n-ar fi fost mai evocator pentru ea decât cel al lui Cranach pentru un argat de odinioară.

Judith îşi aprinse a douăzecea ţigară din acea dimineaţă, stinse chibritul în ceaşca de cafea aşezată pe tava cu micul dejun, pe care abia îi atinsese. Morty tocmai verifica închizătoarea valijoarei lui. Îl întrebă cu indiferenţă:

— Pleci?

— Da.

— Dar abia te-ai întors din Europa! Dumnezeule, mă doare capul!

— Ia-ţi pilulele.

— Unde te duci?

Uimit, se ridică în picioare: ea nu-i punea niciodată asemenea întrebări, prefăcându-se că ignoră gesturile lui. Era gata să-i răspundă pe un ton răstit – „Ce te interesează?” – dar îşi reţinu fraza în ultimul moment şi se mulţumi să mormăie:

— →

— La Nassau.

Maşinal, ea vărsă zaţul cafelei plin de chibrituri în paharul în care mai rămăsese puţin suc de grepfrut şi-şi aruncă în amestec ţigara abia începută.

— Eşti un norocos.

Neliniştit, îi căută ochii şi se calmă când nu citi în ei decât obişnuita expresie de plictiseală.

Îi spuse cu ironie:

— Dacă eşti gata în cinci minute, te iau cu mine.

— E ridicol… Am migrenă.

Dacă ea ar putea să ştie! El, pe care ea nu-l văzuse crescând, pe care-l considera acelaşi avocat jalnic de la început, când trebuia efectiv să se milogească pentru a fi acceptat stagiar într-un birou de avocatură! El, pe care ea a crezut că l-a făcut impotent, ignorându-l! Ar putea ea să conceapă, chiar dacă el i-ar mărturisi-o, ce era pe cale să realizeze? Tuşi.

— Bine, uite…

Se aplecă spre ea ca şi când ar fi vrut să-şi ia rămas bun, dar îşi reţinu la timp gestul.

— Trebuie să plec…

În mod normal ar fi trebuit să fie tulburat, să încerce sentimente definitive şi patetice ca acelea ce-i cuprind pe eroii din romane când pun capăt unei legături de 20 de ani. Dar nu simţea nimic din toate acestea… Morty O’Broin era tot aşa de calm ca şi când ar fi trebuit să se întoarcă în aceeaşi seară acasă. Gândul că nu avea copii îl umplu brusc de o veselie care-l făcu să jubileze: nu construiseră nimic, nu distrugea nimic. Lăsând-o astfel nu părăsea, la drept vorbind, decât o bucată din el însuşi, o bucată năclăită din viaţa lui, a cărei evocare îl jena, căci aşteptase prea mult ca să aibă curajul să fugă. În mai puţin de.48 de ore va fi departe, cu cealaltă, într-un loc de vis, a cărui existenţă nimeni din lume nu are cum s-o bănuiască. Şi el, Mortimer O’Broin, va fi bogat, cum niciun semen de-al lui n-a fost vreodată, mai bogat decât şi-ar putea imagina creierul cel mai delirant. Era la doi paşi de uşă, cu valiza în mină, când ea îi spuse:

— Morty, când ieşi spune-i Margaretei să-mi aducă apă, proaspătă şi pilulele.

Dădu din cap aprobator, gândindu-se că ultimul cuvânt pe care-l auzise din gura ei fusese „pilulă”. Îi întoarse spatele fără ca ea să-i bănuiască surâsul: n-o va

mai revedea niciodată.

Micul avion făcea acum al treilea rond. Din nou se îndreptă spre artera principală din Chiavenno, o luă drept spre axul acesteia, trecu razant pe deasupra acoperişurilor, provocând o vibraţie puternică şi se redresă la stânga clopotniţei bisericii. Toţi locuitorii acestui orăşel, cu capetele ridicate spre cer, văzură atunci o mulţime de hârtiuţe legănându-se în vânt, plutind în cercuri şi coborând graţios, cu mişcări ezitante de frunze moarte, ca să se aşeze pe străzi, pe acoperişurile maşinilor, pe balcoane, pe pânzele viu colorate care protejau de soare tarabele negustorilor ambulanţi. Era ora 12, târgul nu avea loc decât o dată pe săptămână, strada era plină de lume şi briza blândă a acestei zile de aprilie, venind dinspre lacul Como, care era aproape, puţin mai la sud, lăsa să se ghicească formele suple ale femeilor mai tinere, care, primele, îşi scoseseră rochiile de vară de la naftalină.

Doi sau trei băieţi ridicaseră ceea ce crezuseră mai întâi că sunt prospecte, le întoarseră ezitând între degete şi se consultară din priviri, nevenindu-le să creadă. Băiatul de doisprezece ani al unui brutar exprimă cu voce tare ceea ce fiecare dintre ei putea să vadă cu ochii lui, dar nu îndrăznea să spună. Cu picioarele împleticite de emoţie, fugi către brutăria tatălui său strângând la piept un pumn de bilete căzute din cer şi strigând cu o voce parcă strangulată părinţilor lui, care ieşiseră în pragul prăvăliei atraşi de zgomotul aparatului:

— Sunt bani! Tată! Mantă! Veniţi repede! Plouă cu bancnote!

Atunci, chiar şi cei mai neîncrezători, cei care luaseră o expresie blazată de oameni cărora nu poţi să le faci farse, se simţiră electrizaţi. Se aruncară fără să mai ezite în caruselul de maşini care blocau strada, cu spatele plecat pentru pescuitul miraculos, într-un concert de scârţâituri de frâne, de vociferări, de sfaturi strigate de la ferestre, de ameninţări, de proteste, de încurajări brutal acoperite de zgomotul îngrozitor al avionului revenit brusc şi din care se mai revărsa – „Minune! Minune!” psalmodiau, făcându-

şi semnul crucii, câteva femei într-adevăr foarte bătrâne – o a doua mană cerească! Ciorchini de copii, deşi cei mai viguroşi dintre ei se străduiau să-i împiedice, încercau să se caţere în copacii ale căror crengi, abia înmugurite, înfloreau brusc de bilete de bancă. Era vorba de bilete elveţiene, de bilete frumoase şi bune de la Banca. Naţională Elveţiană, de culoarea aceea movulie, a căror valoare era între 10 şi 50 de franci. Goana după bani deveni mai înverşunată, izbucniră bătăi.

Renata îşi îndreptă aparatul şi izbucni în râs: văzut de sus, spectacolul semăna cu acela al unui coteţ de găini în care păsările, apucate de nebunie, s-ar fi apucat să ciugulească, accelerat, grăunţe imaginare.

— Eşti dezgustătoare! îi strigă Kurt, cu ciudă, urlând din toată puterea ca să acopere zgomotul motorului şi furia vântului.

Spre groaza lui, ea lăsă maneta în timp ce închidea cu o lovitură seacă acoperişul de plexiglas. Avionul făcu un salt, ceea ce avu ca efect un nou hohot de râs al Renatei. Îi aruncă apoi o privire piezişă:

— Nu trebuia să mă provoci!

Sub ei defilau micile văi înverzite pătate ici şi colo de verdele mai închis al brazilor.

— Ţine-te bine, coborâm! spuse Renata.

— Renata! strigă Kurt.

Micul avion „Piper" căzu ca o piatră peste cireada de vaci pe care Renata o luase drept ţintă, păru că le-a atins spinarea, pe când ele se răspândeau speriate în peisaj, urmate de doi câini enormi. O secundă doar, dar suficient pentru ca să-l vadă pe păstor gesticulând şi arătându-le pumnul. Kurt încercă să vorbească calm:

— Ce vrei să-mi dovedeşti cu asta?

Jucându-se acum parcă de-a capra cu norii mici şi uşori, pe care vântul îi destrăma, Renata reluă cu un aer mai serios:

— Că nu ai deloc dreptate, că n-ai curajul să-ţi mărturiseşti dorinţele. I-ai văzut alergând şi bătându-se când le-am aruncat bancnotele? Pretindeai că nimeni n-o

să se mişte, că este degradant, că insult populaţia muncitoare! Cine avea dreptate?

Kurt se ghemui pe locul lui şi se prefăcu că nu aude. Îi era puţin greaţă. Îi era teamă, de asemenea, că, ţinându-i piept, o va face să ajungă la acel tip de excentricităţi de pilotaj care transformau în mâinile ei o maşină obişnuită într-una de cascadorie, o avionetă într-un carusel de coşmar. Renata nu era decât dispreţ, era mai bine să n-o înfrunţi în anumite circumstanţe periculoase. Kurt n-o să uite niciodată ziua îngrozitoare în care, invitându-l la un dineu cu ocazia aniversării colegiului, i-a şoptit la ureche:

— Vecinul meu este un pisălog. Pe cuvânt că-i răstorn farfuria mea cu Spaghetti pe cămaşă! Distrat sau imprudent, el spusese „Aşi!”, provocând un adevărat dezastru: conţinutul farfuriei cu sos tomat, parmezan ras şi Spaghetti fierbinţi ajunse pe costumul imaculat al colegului ei de promoţie.

— Tu nu-mi răspunzi nimic?

Ca să protesteze împotriva muţeniei lui, ridică imediaţ avionul în luminare, ceea ce îi tăie respiraţia şi îl lipi cu spatele într-o poziţie paralelă cu linia orizontului. Avu apoi bucuria unei noi coborâri, a două sau trei răsturnări, când nu mai ştia unde sunt cerul şi pământul, ca şi a unei lungi alunecări cu capul în jos, însoţită de o săgeată ironică:

— Dacă, aşa cum pretinzi, banii sunt un rahat, oamenii nu ar merge în patru labe pentru a-i culege!

Strânse din dinţi străduindu-se să se controleze. Dacă această zăpăcită n-o să strivească avionul în următoarele minute, avea o şansă minimă să ajungă totuşi viu la punctul de plecare: aeroportul din Zürich. Zürich, oraşul unde, peste trei zile, mai exact la 26 aprilie, se va celebra căsătoria lor.

Cu toată sinceritatea, Zaza Finney nu înţelegea deloc de ce niciun producător n-o oprise pe drum pentru a-i da să semneze un contract pe viaţă pentru roluri principale: ea se considera perfectă. Nicio umbră, niciun rid nu-i alterau pielea netedă şi întinsă a feţei, luminată de doi ochi

de culoarea cobaltului, pe care ea îi găsea extraordinari şi misterioşi. Goală în faţa unei oglinzi triple, întoarse una din părţile laterale pentru a se contempla de la spate, după ce se admirase multă vreme din faţă şi din profil. Era încântată de armonia proporţiilor dintre talia subţire şi şoldurile pline, de catifeaua satinată a pielii ei bronzate, de subţirimea gleznelor, de curba uşoară şi dulce a pulpelor. Îi dădură lacrimile admirând atâta frumuseţe. Încă o dată se întrebă dacă a făcut un calcul bun legându-şi pentru moment viaţa de acest bărbat mic de statură, şters şi insignifiant la prima vedere, dar care pare, totuşi, capabil să facă să înflorească banii sub paşii lui, ca într-o magie, îl cunoscuse într-un mod bizar, acum şase luni… Pasiunii pe care o avea pentru propria ei imagine i se adăuga şi o ambiţie nemăsurată de a deveni actriţă. Ea era sigură că, apărând pe scenă sau pe ecran, va face, după dorinţă, să izbucnească plânsetele sau râsetele spectatorilor şi va putea să se joace cu întreaga gamă a emoţiilor lor, prin subtilitatea mimicii, prin intensitatea sentimentelor ei.

Trebuie să începi cu ceva: pozase pentru fotografii destinate să împodobească ambalajul unei cutii de supă de sparanghel. După ce se culcase cu ea, fotograful îi făcuse nişte fotografii mai intime, destinate, îi jurase el, să rămână în arhiva lui personală. Plină de mândrie, le văzuse reproduse trei luni mai târziu într-o revistă porno, dându-şi seama în acelaşi timp de avantajul pe care ar putea să-l aibă, în urma acestei trădări, făcând pe indignata. Un mini-scandal putea să atragă după sine unui mai mare, care, cu puţină şansă, ar declanşa o reacţie publicitară în lanţ. Ceruse unei prietene adresa celui mai bun avocat al oraşului, decisă să dea maximum de strălucire acestui „abuz de încredere”.

machiaj.

Ajunsese astfel în cabinetul lui Mortimer O’Broin, unde un stagiar cu un aer morocănos îi spusese că „nu ştia unde e patronul”. Revenise de două ori. A treia oară, a intervenit în conversaţia ei cu stagiarul un bărbat mic, şters, tipul de bărbat pe care nicio femeie nu-l remarcă, decât dacă s-ar plimba cu un cuţit în spate sau cu cifra averii lui înscrisă pe o pancartă, atârnata pe piept. Spre marea ei surpriză, stagiarul manifestase o imensă consideraţie pentru avorton şi declarase cu un surâs servil: „Domnul Osbroin, în persoană se va ocupa de dumneavoastră”. Iată... Aşa începuse totul între ei. Îşi dăduse rapid seama că aspectul plăpând ui personajului era compensat de o generozitate extravagantă, care nu secase după o primă noapte de dragoste. Pe atunci, Zaza trăia într-o cameră mizerabilă, de unde era în permanenţă ameninţată să fie dată afară, din cauză că nu-şi plătea la timp chiria. Capitalul ei consta dintr-o valiză ieftină o rochie minunată de seară, un ansamblu sport waiuule lui Mortimer o ameţiseră, lot atât pe cât o decepţionaseră îmbrăţişările lui, îmbrăţişări de cotoi în călduri care-l lăsau totuşi pe avocat într-o epuizare amoroasă apropiată extazului mistic. Bineînţeles, Zaza, pentru igienă, îşi îngăduia alte aventuri ascunse şi brutale, atât cât îi permiteau vizitele lui Mortimer, după ce o instalase într-un apartament somptuos de la Waldorf, unde, miracol, putea comanda tot ce-i trecea prin cap. Îşi înmulţise atunci pretenţiile, echipându-se într-o săptămână cu’ o garderobă în stare să facă să pălească un star. Apoi, pentru a-şi testa amantul, pentru a verifica soliditatea legăturilor care îl legau de ea, şi-a dorit bijuterii. Mortimer s-a executat cu o grabă timidă, depăşind cu mult ceea ce-şi imaginase ea. Nicio cerere nu părea să-l surprindă şi, dimpotrivă, îi făcea

plăcere să-i îndeplinească dorinţele înainte chiar ca ea să şi le fi exprimat. În schimb, nu-i cerea decât prezenţa în cursul unor seri interminabile, lugubre, care o plictiseau de moarte. Câteodată, îi lua mâna – spre marea ruşine a Zazei când se ştia observată de terţi – o păstra într-a sa şi o privea cu o expresie supusă, de o stupiditate infinită.

Îi vorbea puţin despre afacerile lui, dar nu înceta s-o acopere de bani şi de cadouri, până în ziua în care, cu o lună în urmă, el pronunţase o frază enigmatică pentru ea: „Mi-ar plăcea să trăim împreună amândoi, singuri, tu şi eu. Eşti gata?” Zaza, care îl ştia însurat, se înfioră de scârbă la ideea acestui *tête-à-tête* permanent. Îi ceru imediat sfatul lui Jimmy, fotograful, pe care-l revăzuse între timp şi care accepta fără să facă nazuri „împrumuturile” pe care ea i le dădea. Acesta insistase să o lămurească asupra avantajelor unei asemenea legături, mirat, de altfel, că un om de fineţea lui O’Broin se îndrăgostise de această viţică narcisiacă şi parfumată, cu nimic deosebită de fetele de acelaşi gen ce defilau de-a lungul zilei prin studioul lui. Dar, ca toate micile curve care nu vor să plătească preţul a ceea ce obţin prin graţia momentană a fundului lor, Zaza, care nu vedea mai departe de vârful nasului, se mulţumi să-i răspundă:

— Se vede bine că nu eşti tu cel ce trebuie să se culce cu această legumă.

Dar argumentul ultim al lui Jimmy reuşise s-o surprindă, dacă nu s-o impresioneze:

— Acela pe care tu îl iei drept o legumă rezolvă afacerile cele mai spinoase ale Sindicatului!

Ea izbucnise în râs: Mortimer un gangster! Totuşi, făcând un mare efort, i se întâmpla din când în când, timp de zece secunde, să-l privească pe O’Broin prin ochii lui Jimmy. În ajun, totul se precipitase. Mortimer formulase din nou, într-un fel grăbit, întrebarea pusă cu o lună înainte: „Eşti gata?”

Muştruluită cum se cuvine de Jimmy, ea îi răspunsese „Da”.

Dând la o parte perdeaua, aruncă o privire distrată în

stradă, unde se scurgea, ca un şuvoi lent la ieşirea din furnal, fluxul uman al turiştilor. Visase mereu să ajungă la Nassau şi să se plimbe pe Bay Street: era acum aici şi se plictisea de moarte. Morty va reveni peste o oră, biletele lor erau gata, dar pentru o destinaţie pe care el nu i-o comunicase. „Acolo unde ne vom duce tu vei fi un fel de regină. Nu va exista nimic să-ţi doreşti şi să nu-ţi fie dat imediat!” Ea îi ceruse cu o voce plictisită: „Un elefant!” Şi Morty îi răspunsese cu o voce de copil: „Sper că este vorba de un elefant din aur masiv!” Oarecum neliniştită, se întoarse în sala de baie, făcând socoteala, ca să-şi remonteze moralul, a numărului de zile pe care va trebui să-l petreacă cu Morty, până va găsi mijlocul să pună mâna pe o bună parte din câştigul lui şi să fugă să-l regăsească pe Jimmy.

Ceea ce o scârbea cel mai mult, la Mortimer, nu era faptul că se folosea de corpul ei, ci că-şi permitea să-i ia mâna şi să aştepte de la ea acel lucru dezgustător şi cleios: tandreţea.

Camioanele militare plecaseră din Geneva, Nyon, Morges, Lausanne, Fribourg, Berna, Lucerna, Zug şi Zürich ca să plaseze trupele în teren. Fiecare om avea misiunea să exploreze un sector de 300 de metri de cale ferată, trecând în acelaşi timp prin ciur şi vegetaţia de pe margini pe o lăţime de 10 metri. Căzând de această dată de acord, poliţia şi armata elveţiană consideraseră că un cadavru omenesc, chiar amputat de piciorul drept, risca să producă dezordine în vesela câmpie elveţiană. Poliţia conducea ancheta, armata trimisese soldaţii. Ordin absolut de a continua ancheta până ce se va găsi restul corpului. La căderea nopţii, subofiţerii dădură ordin să se aprindă proiectoarele.

În ceea ce priveşte piciorul descoperit pe grătarul de protecţie al locomotivei expresului Geneva-Zürich, acesta dezvăluise anchetatorilor câteva din misterele sale. Pantoful purta marca unui cizmar din New York, „*Biasca’s*”. Poliţiştii din Zürich îi anunţaseră imediat, prin

telefon, pe colegii lor americani. Aceştia începuseră deja investigaţiile. Cu puţin noroc, vor afla curând identitatea proprietarului. În buzunarul pantalonului, în afara unui teanc de 5.000 de dolari împăturiţi, inspectorii descoperiseră un bilet compostat la Zürich. Şi erau într-adevăr supăraţi că un picior voiajor a putut să-şi facă intrarea la Zürich în timp ce ar fi trebuit să ajungă ia Geneva odată cu celălalt picior, cu capul şi cu restul corpului deţinătorului lui legitim.

Bine aşezat între Vittorio Pizzu şi Moshe Yudelman, Italo „Bebe" Volpone îi examina pe cei unsprezece oameni aşezaţi în jurul mesei de conferinţă. Faptul că ocupa fotoliul fratelui său îi dădea o senzaţie de linişte şi de autoritate pe care o dezminţea mişcarea neîncetată a ochilor, două luciri de cărbune insuportabile ascunse în spatele pleoapelor pe jumătate închise. Nu avea încredere în vocea lui, care trebuia să rămână calmă, în timp ce registrul ei obişnuit era cel ăl agresivităţii sau al ameninţării.

Făcu un nou efort pentru a se pune în „pielea personajului pe care trebuia să-l joace, ordonând mâinilor să nu mai învârtă stiloul de aur masiv şi ochilor să înceteze eterna lor sarabandă.

În schimb, îşi vârî două degete în buzunarul vestei, în dreptul inimii, pentru o atingere furişă şi liniştitoare a cărţilor de joc de care nu se despărţea niciodată. Ele aveau o funcţie dublă, în acelaşi timp material de joc – jocul îl făcuse întotdeauna să trăiască, nu trăia decât pentru joc – şi prevestitoare ale destinului, aducându-i noroc sau nu. Când călătorea lua cu el şi o ruletă în miniatură. Când arunca bila de fildeş pentru a stabili interminabile şi pasionante martingale, nici ziua, nici noaptea, nici timpul nu mai contau. Intra atunci într-un univers fără sfârşit, în care cifrele domneau. Recordul lui era de trei zile şi patru nopţi, la Las Vegas, într-un salon particular. La intervale regulate, chelnerii puneau în faţa lui mâncare şi băuturi pe care le înghiţea automat în sclipirea luminilor artificiale ce făceau să strălucească verdele mesei de joc. Când a

părăsit masa, s-a întins spre a-şi dezmorţi muşchii…

De pe mocheta pe care se prăbuşise, adormind adânc dintr-odată, fusese transportat direct în apartamentul lui. Nu s-a sculat decât peste paisprezece ore.

Cu vârful degetelor pe cărţile de joc, spuse:

— Prietenul nostru O'Broin, reprezentantul vostru, debarcă chiar acum din cursa cu care s-a întors de la Zürich. Totul este în regulă. Iată, de altfel, telegrama lui Don Genco pe care tocmai am primit-o.

Scoase din buzunar bucata de hârtie mototolită, pe care o citise de o sută de ori mai înainte de a acţiona potrivit instrucţiunilor fratelui lui: să lanseze invitaţiile şi să anunţe noutatea.

Ettore Gabelotti îşi aruncă un ochi pe ea, o trecu lui Simeone Ferro, care o întinse lui Joseph Dotto. În timp ce, la rândul lor, Carmine Crimello, Vittorio Pizzu, Angelo Barba, Vicente Bruttore, Thomas Merţă, Aldo Amalfi, Carlo Badaletto şi Frankie Sabattini o citeau, Italo se gândea că asistase la un eveniment istoric: întâlnirea paşnică, după 20 de ani de război rece sau de explozii care omorâseră atâţia oameni, a celor mai puternice „familii" ale Sindicatului, żabelotti şi Volpone. Privirea îi aluneca de la o figură la alta, înregistrând tresărirea de satisfacţie nestăpânită care le fisura lustrul artificial pe care-l afişau cu toţii ca pe-o mască. După ce trecuse din mâna în mână făcând înconjurul mesei, telegrama fu aşezată în faţa lui.

j şi ce altceva? întrebă Carlo Badaletto, cu insolenţă.

Îl detesta pe Italo şi nu scăpa niciun prilej să nu-l sfideze. Cu cinci ani în urmă, când Italo se întorsese de la Londra, Badaletto făcea încă parte din clanul Volpone. Ca un fel de bun venit, îi aruncase ironic: *Come* va *speranzaritu*? ceea ce i-a adus o dublă fractură a maxilarului şi pierderea incisivilor, dintre care unul, după lovitura de cap a lui Italo, îi rămăsese acestuia înfipt în partea de sus a frunţii.

„Speranzaritu" era cuvântul de dispreţ utilizat de sicilieni pentru a-i numi pe aceia dintre ei care fugiseră în străinătate. Or, dacă Italo fusese constrâns la un exil de doi

ani în Anglia, niciunul dintre şefii marilor familii de la New York sau de pe Coasta de Vest nu ignora faptul că aceasta se datorase unui ordin al fratelui său. Zu Genco era şeful, cel mai neînsemnat gest al lui avea valoarea unui oracol şi fratele mai mic n-avea de ce să-i discute deciziile.

— Nimic, spuse Italo, fulgerându-l pe Badaletto cu privirea.

Ar fi vrut să-l facă să simtă acelaşi ascendent firesc pe care oricine îl resimţea în prezenţa fratelui său, fără ca acesta să încerce prin ceva anume să se impună. Sigur, Italo era temut, dar Genco avea ceva în plus: era respectat. Aparenta sa blândeţe, surâsul franc şi darul înnăscut de conciliator ascundeau de minune natura lui neînduplecată şi lacomă. Italo, din contră, nu era în stare să-şi stăpânească mult timp furia clocotitoare care-l înăbuşea în permanenţă, fără vreun motiv. Instinctele sale ucigaşe îl împingeau adeseori să-şi potolească poftele imediat, fie că erau de ordin particular, sentimental sau economic. Nu avea darul de a se exprima îngrijit, era devorat de pasiuni, tendinţa lui de a înlocui vorbele printr-o acţiune brutală l-ar fi condamnat, dacă n-ar fi fost poziţia fratelui lui, să vegeteze într-un serviciu subaltern de „punk”, de ucigaş de rând. Conducătorii din Sindicat nu aveau încredere în lipsa lui de sânge rece, în predilecţia lui pentru metodele primare şi violente. Timpurile se schimbaseră mult de pe vremea lui Al Capone, nu că loviturile ar fi fost mai puţin numeroase, dar executarea lor avea loc cu fineţe, fără zgomot, îndeplinite de anonimi pe care îi plăteau intermediari, fără ca ei să ştie de ce şi nici pentru cine îşi îndeplineau contractul. Astfel, nu exista nici cea mai mică legătură ce i-ar fi putut face pe anchetatori să ajungă de la victimă la călău: niciun raport între cei doi, niciun mobil. La capătul lanţului, fiecare „capo” trebuia să aibă faţada ireproşabilă a unui om de afaceri pentru ca să-şi practice meseria la adăpostul fiscului american, al poliţiei şi al concurenţei. Acum, investiţiile familiilor ofereau aparenţa şi structura fără defect a unei companii multinaţionale, cu ramificaţii infinite, girată de o armată de jurişti care plasau

fantasticele câştiguri ilegale obţinute din extorcare de bani, şantaje, asasinate şi delicte diverse la scară mare în întreprinderi care erau deasupra oricăror suspiciuni. Nu arareori se întâmpla ca beneficiile din traficul de droguri, după un circuit misterios şi secret, să contribuie la finanţarea unui spital pentru copii handicapaţi, a cărui inaugurare se desfăşura cu mare pompă, în prezenţa tuturor oficialităţilor din oraş, cu binecuvântarea autorităţilor, recunoştinţa guvernului şi mulţumirile emoţionate ale populaţiei. Zu Genco Volpone nu făcea excepţie de la regulă. „Trustul" său de creiere se compunea din floarea cea mai aleasă a marilor şcoli de drept internaţional, ca şi cum faptul că angaja cu onorarii exorbitante cele mai bune elemente din fiecare promoţie ar fi compensat în propriii săi ochi nenorocirea de a fi fost analfabet până la vârsta de 18 ani. Dar când apreciai rezultatele acestei gigantice reţele de circulaţie ocultă a bogăţiei, trebuia să te înclini şi să recunoşti că metoda avea partea ei bună.

Moshe Yudelman luă cuvântul:

— Prima fază a operaţiunii este terminată. În mai puţin de trei luni veniturile noastre vor fi spălate.

Originar din Bronx, cartierul cel mai mizer al New York-ului, Yudelman, care-şi făcuse studiile universitare furând legume de pe tarabe şi jucând la jocurile mecanice cu golanii de pe strada lui, căpătase de la zei o calitate fără egal: putea să întreacă în rapiditate şi eficacitate pe guvernatorul cel mai şmecher al oricărei bănci centrale. Născut cu talentul cifrelor, după cum alţii au ochii albaştri, el ştia fără să fi învăţat, înţelegea înainte de a fi gândit şi nu căuta niciodată: el găsea.

Acest simţ ascuţit al finanţelor era dublat de o şarlatanie genială. Niciun dosar, oricât de întortocheat ar fi fost, nu-i rezista mai mult de cinci minute. Găsea imediat greşeala, detaliul infim, virgula care lipsea şi care îi putea permite, în modul cel mai legal din lume, să nu-şi ţină angajamentele, fără ca măcar să fie suspectat de rea credinţă sau de necinste. Mai eficient decât un ordinator,

el avea în minte lista exactă a beneficiilor familiilor rivale ce făceau parte din „comisiune”, această asociaţie la cel mai înalt nivel a celor unsprezece „capi” ce dominau traficul mondial şi între care Zu Genco Volpone nu era cea mai modestă figură. Când Yudelman a intrat în familie, Genco a trebuit să lupte cu ceilalţi ca să-l impună. Sicilienii autentici care compuneau areopagul au ad mis cu greu prezenţa unui evreu printre ei. Ataşaţi cu sălbăticie tradiţiilor ancestrale ale ţării lor de origine, simţeau o neîncredere viscerală faţă de tot ce era străin clanului lor, etnicităţii lor, punând în acelaşi sac irlandezii, negrii, evreii, chinezii şi protestanţii. La început, Moshe Yudelman încercase să treacă neobservat, neintervenind decât atunci când i se cerea o părere, neluând niciodată partea nimănui, nevorbind niciodată de rău pe nimeni. Era doar prezent, atâta tot, ca o mobilă devenită puţin câte puţin familiară, pe care ştii că o vei găsi la locul ei în ziua când vei avea nevoie de ea. Era prea perspicace pentru a nu observa că anumite legi ce conduceau clanul erau şubrede, prea inteligent pentru ca să le dezvăluie sau să emită cea mai mică critică, adept al devizei Simţului Francisc de Assisi: „Nu încerca să schimbi lumea. Schimbă mediul”. Dar el n-avea chef de aşa ceva. Universul subteran în care evolua era singurul care-i potolea foamea de putere, poftele lui de eminenţă cenuşie. Facultăţile lui extraordinare de contabil şi de gestionar făcuseră restul

Pe când membrii diverselor familii se omorau unii pe alţii în mod frecvent, pentru stupide probleme de prestigiu, el reuşise nu numai să se menţină în viaţă, ci şi să ocupe un loc pe care nimeni nu se gândise să i-l conteste chiar printre membrii supremei „comisiuni”. El îi datora totul lui Genco, care-l cunoscuse pe când, era jerpelit şi neputincios, dar, graţie lui, Don Zu Volpone putuse să-şi întărească prestigiul şi autoritatea. De aci încolo, rolul de „consigliere” particular care îi fusese acordat avea în vedere toate sectoarele de activitate ale Sindicatului, ceea ce făcuse din Moshe un fel de arbitru, /de înţelept, pentru problemele cele mai delicate. Aceste

responsabilităţi nu-l împiedicau să-şi constituie propria lui avere, multiplicată zi de zi, prin plasamente judicioase, prin decizii fulgerătoare, printr-un fler incomparabil, de pasăre de pradă, de a detecta tot ce mergea în universul bursei, al jocurilor de noroc, al jocurilor mecanice, al alimentaţiei, transporturilor, confecţiilor, restaurantelor, barurilor, braseriilor, imobiliarului, al distribuitoarelor automate, al traficului clandestin de alcool, al loteriei, marilor meciuri de box, şantajului, camerei şi proxenetismului. Ştiind că, pentru a nu muşca, leii trebuie să fie sătui, avea grijă în primul rând ca toţi cei pe care îi întrebuinţa să fie mulţumiţi; în al doilea rând, după ce ajunsese la o anumită libertate de manevră, avea grijă să-şi consolideze propria-i bogăţie.

În urma sfaturilor lui, Genco consimţise să se alieze – pentru cât timp? – cu acela pe care-l considera rivalul său numărul unu: Ettore Gabelotti. Moshe îi aruncă o privire pe ascuns. Mască romană, pungi grele sub ochii a căror autoritate şi vioiciune încerca în permanenţă să le ascundă, Ettore cântarea 120 kg, afişa un aer patern şi de om cumsecade, dezminţit periodic de mâniile lui teribile, urmate de condamnări la moarte fără drept de apel. Pentru că, la începuturile lui dificile, propria lui viaţă i se păruse cam greu de suportat, moartea altora i se părea acum uşoară. Pentru un da sau un nu, el trimitea la moarte pe cei care îndrăzneau să nu-i fie pe plac, care se ridicau împotriva deciziilor lui.

Fusese nevoie de multă diplomaţie pentru ca Moshe să-l facă să admită că, în afara diversităţii scopurilor lor, interesele lui şi cele ale lui Genco Volpone erau convergente atunci când era vorba de repunerea în circulaţie a veniturilor lor secrete. Nu fusese o sarcină uşoară să-i convingă să le pună în comun, cei doi oameni fiind separaţi de nenumăratele cadavre pe care fiecare le semănase în tabăra adversă, în urma unor litigii de tot felul. Dar acum acordul era încheiat şi avea să dea naştere celei mai fantastice operaţii financiare realizată vreodată de Sindicat.

Gabelotti, care nu spusese încă niciun cuvânt, simţea probabil că Yudelman îl observă. Îi aruncă o privire ascuţită, pe care o mască imediat sub un surâs. Moshe surâse la rândul lui şi îşi întoarse privirea.

— Mai dă-mi o dată telegrama! ceru Ettore.

Cu vârful degetelor, o făcură să ajungă până la el, de la o extremitate la cealaltă a mesei. Gabelotti o luă şi râse puternic adresându-se celui mai mic Volpone:

— Ce zici, Bebe, fratele tău nu prea s-a ruinat din cauza cheltuielilor pentru expedierea telegramei!

Toată lumea izbucni într-un râs zgomotos. Italo, în defensivă, li se alătură când înţelese că fraza lui Ettore nu conţinea nicio ironie ascunsă, jignitoare pentru el. Trebuie spus că telegrama, pe al cărui spate era înscrisă adresa oficiului poştal Schaffhäuserstrasse din Zürich de unde fusese trimisă, nu conţinea decât un cuvânt, unul singur, de trei litere: *OUT*. Dar cele trei litere reprezentau rezultatul efortului comun al tuturor participanţilor la reuniune, rezultatul pe întregul an 1976 al tuturor activităţilor lor criminale.

Mai exact, suma înspăimântătoare de 2 miliarde de dolari.

Ines pretindea că în copilărie fusese hrănită exclusiv cu lapte şi sânge. În tribul ei, bărbaţii măsurau până la 2, 20 metri – femeile aveau în jur de 1, 90 metri – şi când se confruntau cu războinici „normali” erau atât de înalţi încât ultimii păreau a fi pe lângă ei nişte pitici. Spunea, de asemenea, că era fiică de rege şi că avea opt fraţi, unul mai frumos decât altul. În timpul ceremoniilor de iniţiere, care marcau trecerea lor în lumea adulţilor, adolescenţii trebuiau, pentru a-şi dovedi curajul, să-şi provoace răni grave în zona organelor genitale, reînnoind astfel, fără să ştie – căci cultura lor, deşi vastă, era pur orală – gestul tinerilor atenieni care-şi crestau falusul, până ce cicatricele rănilor le făceau să semene cu nişte totemuri sculptate.

Lando, căruia tot ce era în legătură cu sexul nu-i era străin, asculta aceste poveşti cu gura căscată, incapabil să

discearnă în poveştile lui ines frontiera dintre adevăr şi fals.

— Vrei să spui că fraţii tăi îşi crestau sexul cu briciul? insistă el.

Ines întinse mâna şi luă o mandarină dintr-o cupă aşezată pe pantalonii lui Lando, pe mochetă.

— Exact.

— Trebuie să fii nebun… suspină Lando. Adevăraţi sălbatici!

Contemplă cu coada ochiului imensul corp, aflat în stare de repaus, al amantei sale. Desculţă, era la fel de înaltă ca el, ceea ce îl scutea de dureri la glezne când făcea dragoste cu ea în picioare. Se gândi că, în cele două sezoane cât fusese fotbalist profesionist, rareori întâlnise, în propria lui echipă sau printre adversari, bărbaţi mai înalţi decât el. Se întoarse spre ea:

— De fapt, ai un metru şi optzeci?

— Da.

— Şi totuşi, e ciudat, nu semeni cu o girafă!

Îi aruncă o privire, jumătate amuzată, jumătate dispreţuitoare.

— Totul este relativ, bietul meu Lando. În ţara mea, chiar tu ai părea mic de statură.

Venea din Burundi, dintr-un oraş numit Bujumbura. Adesea, îi arătase cu vârfurile degetelor ei subţiri, având pielea ca ciocolata şi unghiile roşii, locul exact de pe hartă – un punct abstract pentru Lando – ca un rahat de muscă înghesuit între Kenya, Congo, Uganda şi Tanzania.

— Acolo, aproape de ţinutul tău, curge un râu? întrebase odată Lando, arătând un firişor albastru pe pământul ocru al planisferei. E mare?

— Abia un râuşor… 1.000 de kilometri lungime, 100 de metri lăţime. Se varsă în Tanganyka.

— Glumeşti?

— Puţin.

Adevăratul ei nume era Kibondo, prinţesa Kibondo. Dar parcă poţi să ştii ce e cu asemenea indivizi… Ea îi povestise că un croitor italian o rebotezase Ines, înaintea

sosirii ei în Elveţia. Era manechin-vedetă la Roma, dar faima ei se întinsese la Londra, Paris, New York, unde o plăteau cu sume fabuloase pentru şedinţele de fotografii. Ţinuta ei era atât de formidabilă încât îşi permitea să poarte tocuri de 10 centimetri. Nu trecea neobservată! Dar niciodată nu se vedea vreo nuanţă de ironie în privirile care o devorau cu un fel de mirare admirativă, asemenea celei pe care o simţi pentru un lucru necunoscut, ce vine dintr-o altă planetă, şi care ştii că e frumos, sublim de frumos, deşi nu se încadrează în niciunul. dintre canoanele estetice în vigoace: este cu totul altceva.

Lando lăsă mâna să-i alunece pe coapsa goală, care nu se mai termina, satinată ca o pietricică şlefuită de mare timp de mii de ani, de culoarea bronzului, mlădioasă, cu muşchii tari, dar senzuali. Era mândru că o astfel de creatură îl ajuta să trăiască, nu că ar fi avut neapărat nevoie – profesiunea lui nedeclarată îi acoperea pe deplin cheltuielile –, dar din principiu. Banii şi cadourile cu care îl copleşea de când făcea pe d. mă de lux i le dădea aşa cum o regină ar arunca o pungă cu bani sclavului său. Fără servilitate, fără păreri de rău, fără văicăreli, simplu, pentru că ea o dorea, pentru că găsea de cuviinţă s-o facă şi pentru că aşa-i plăcea. Uşor, îndepărtă mâna lui Lando de pe coapsa ei.

— Nu mai e timp. Am întâlnire la ora 7.

— Bătrânul tău?

— Când suntem în picioare, faţă în faţă, ochelarii îi ajung la înălţimea sânilor mei.

— Şi când sunteţi culcaţi?

— În pat suntem toţi egali. În sfârşit, aproape…

— Lasă-l să se perpelească puţin.

— Nu, este un maniac al exactităţii. Şi când lucrez sunt întotdeauna exactă.

Se întinse ca o felină, schiţând un căscat. Tulburat de bănuţii mari, ca de aramă, ce aureolau vârfurile tari ale sânilor ei, Lando insistă:

— Numai un minut, vrei?

Culmea! El, bărbatul a cărei simplă apropiere ar fi

trebuit să fie simţită ca o favoare deosebită de orice femeie, era intimidat de o negresă care hotăra dacă era sau nu de acord cu ceea ce el dorea. Ines se uită la el gânditoare.

— Pentru un alb nu faci prea rău dragoste…

— M-ai fi preferat negru?

— Nu culoarea contează, Lando…

— Atunci ce?

— Ce ai în pantaloni.

Lando se înfurie: avea orgoliul organului său, celebrat de sute de femei pe care le părăsise, epuizate, îmbătrânite după câteva prestaţii erotice de înaltă clasă. Dar Ines, cu toată siguranţa de nezdruncinat pe care el o avea în puterea lui de a face să juisez e orice femeie, reuşea prin vorbele ei cu subînţelesuri să strecoare îndoiala în sufletul lui neliniştit. Prima noapte, după ce făcuseră dragoste de cinci ori consecutiv în opt ore de plăcere neîntreruptă, aşteptase un comentariu din partea ei, vag decepţionat că ea nu se gândea să-şi manifeste în vreun fel admiraţia. Cum ea continua să nu spună nimic, căutase să-i smulgă totuşi un compliment:

— Ţi-a plăcut?

— N-a fost prea rău.

— Cum adică n-a fost prea rău?

Avea senzaţia că se golise complet, că putea să doarmă zece ani ca să se refacă. Ea dăduse din cap, capul ei delicat, cu ochii sumbri şi imenşi înfundaţi parcă în ieşiturile pometţilor, şi-i spusese din vârful buzelor:

— Nu prea rău pentru un alb.

Era sigur că ea glumea. Nicio femeie din lume n-ar fi putut să reziste la un asemenea tratament fără a fi condusă pentru reanimare într-un spital. Căzuse într-un somn adânc, scârbit de atâta ingratitudine. A doua zi Ines îi dăruise un ceas extraordinar din platină, cumpărat de la Vacheron; avea zeci de ceasuri de diferite mărci, pe care isprăvile lui sexuale i le aduseseră din partea unor admiratoare, gata oricând şi la alte sacrificii dacă el ar fi dorit să le revadă. Nici acum nu înţelegea de ce Ines,

prinţesă de Kibondo, fiică de rege, se complăcea în a-i da lui banii cu care o copleşeau cei câţiva amanţi bogaţi ce se bucurau de corpul ei fabulos. Îl trata ca pe un băieţel şi, cu toate insistenţele lui, nu reuşise niciodată să pătrundă în acel domeniu secret al gândurilor şi sentimentelor a cărui cheie o avea doar ea.

Se aşează pe marginea patului şi se încălţă încet cu o pereche de cizme roşcate. Unul din cei doi papagali fluieră în colivie.

— Tu ai cumpărat păsările astea?

N – Nu. mi-au fost dăruite. Ţie îţi plac păsările?

Orlando Baretto se ridică la rândul lui, întinzându-şi corpul atletic, pe care niciun gram de grăsime nu-l îngreuna. De când încetase să facă sport, singura lui hrană, sau aproape, era alcoolul pe care-l consuma, una sau două sticle pe zi, fără să fie niciodată beaţ.

— Le ador.

Se apropie de colivia aurită, o mângâie cu mâinile lui musculoase, deschise uşiţa şi caută în interior cu vârfurile degetelor. Papagalii se refugiară cât mai departe posibil. Tandru, Lando prinse unul care se zbătu şi-l ciupi, fără ca lui să-i pese. Îl luă încet în palmă şi îi învălui capul cu un suflu cald, cu buzele lipite de pene. Îi surâse lui Ines.

— Sunt nebun după toate vietăţile.

Apoi, dintr-o muşcătură, decapită papagalul.

Secretara se dădu la o parte şi-l lăsă să intre pe noul venit. Homer Kloppe, care se ridicase curtenitor pentru a-l primi, ignoră mina care i se întindea şi-şi înclină scurt capul, în semn de bun venit. Îi arătă un fotoliu de piele, pe care celălalt se aşeză la margine, şi se întoarse la propriul său loc, în spatele biroului, pe a cărui suprafaţă nu se vedea niciun obiect, dosar sau creion, cu excepţia unei cărţi de vizită menţionând numele şi calitatea vizitatorului: „André Levain, administrator de societăţi”.

Levain îşi drese glasul şi schiţă un surâs. Era un bărbat de vreo 60 de ani, foarte elegant, cu faţa bronzată, încadrată de un păr lung şi alb, ale cărui reflexe albăstrui îl făcură pe Kloppe să se gândească la faptul că această

culoare se datora mai mult ca sigur unui artist coafor. Homer îi făcu un semn discret, care putea trece drept o încurajare. Deoarece Levain nu spunea nimic, Homer îşi încrucişă mâinile grăsulii pe masă, nu înainte de a arunca o privire furişă spre ceas.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, începu Levain. Ar fi trebuit să vă solicit din timp, dar sunt în trecere şi afacerea care mă aduce este destul de delicată şi importantă pentru a-mi – permite să vă deranjez.

Trase de dunga pantalonilor, îşi pipăi cravata neagră şi, cu un gest inconştient, îşi netezi părul cu vârful degetelor.

— Iată… continuă el după o scurtă ezitare. Am aici câteva bunuri pe care mi-ar plăcea să vi le dau în păstrare…

Atinse instinctiv valiza neagră pusă jos pe mochetă, îşi şterse fruntea îmbrobonită de sudoare cu o batistă de mătase scoasă din buzunarul hainei, jenat deodată de privirea fixă a lui Homer Kloppe, ai cărui ochi albaştri de miop nu clipiseră nicio secundă, vigilenţi şi neutri, ascunşi în spatele sticlelor groase ale ochelarilor cu montură fină de aur.

Neştiind ce să mai spună în faţa tăcerii bancherului, Levain îşi schimbă poziţia în fotoliu, îşi încrucişă picioarele şi puse mâna pe valiză, surprins de austeritatea camerei pe care nimic nu o înveselea. Nu-şi imaginase astfel sfântul sfinţilor, biroul directorial al celei mai discrete şi mai puternice bănci din Zürich. Pereţii erau tapetaţi cu o tapiserie bej, mocheta era gri, iar pe deasupra acoperişurilor caselor din Stampfenbachstrasse se zăreau, prin fereastră, clădirile gării, dincolo de o piaţă şi de apele Limmatului ce se ascundeau prin frunzişul parcului. Respiră îndelung.

— Este vorba de 8 milioane de franci francezi.

Kloppe nu schiţă niciun gest. Atunci Levain simţi nevoia să precizeze:

— Un milion şase sute de mii de dolari.

Bancherul dădu încet din cap.

— Rodul muncii mele de douăzeci şi cinci de ani. Înţelegeţi… dacă mi s-ar întâmpla ceva… N-aş vrea să se şleagă praful de tot, în tot felul de procese.

Kloppe aprobă. Levain părea să se destindă.

— Vreau să vă explic…

Kloppe îl întrerupse cu un mic gest al mâinii, în timp ce pe faţa lui trecea o umbră de contrarietate.

Sunteţi administrator de societăţi, domnule Levain?

— Exact! Dacă vreţi să-mi permiteţi…

Dintr-un portofel din piele de crocodil, pe care-l desfăcu cu degete lungi, nervoase, scoase diferite acte de identitate şi, pe un ton care părea a fi de scuză, adăugă:

— Trebuia să încep cu asta…

Kloppe le luă şi le examină cu atenţie.

— Vizita dumneavoastră mă onorează, domnule Levain. Pot să cunosc motivele care v-au făcut să alegeţi banca mea?

— Banca dumneavoastră?… bâlbâi Levain, aiurit de faptul că un bancher putea să primească cu atâta neîncredere un om care-i aducea 8 milioane.

Cu o oră mai înainte, când debarcase la aeroport, se crezuse stăpânul lumii. După cum conveniseră, traficantul îl aşteptase într-un bar de pe Wasserwerkstrasse. Ca preţ al riscurilor la care se expusese pentru trecerea preţioasei valize – Levain ignorând pe ce drum ajunsese de la Lyon la Zürich şi cu ce fel de mijloace de locomoţie – îi dăduse 2% pentru suma transportată, adică 160.000 de franci. Şi acum, când ar fi trebuit să fie tratat ca un învingător, să fie flatat, să i se întindă covoare roşii pentru că le făcea onoarea să le încredinţeze comoara, era întrebat de ce alesese Trade Zürich Bank! Un moment fu tentat să-şi ia valiza, să-l trimită la dracu’ pe acest individ scund şi atât de puţin primitor. În definitiv, oraşul era plin de bănci şi multe alte instituţii financiare ar fi fost gata să-l primească cu braţele deschise. Dar nu făcu nicio mişcare şi răspunse politicos:

— La Paris, nişte prieteni mi-au vorbit de dumneavoastră…

Kloppe îşi ridică sprâncenele, care erau roşcate.

— Cum se numesc, domnule Levain?

— Lombard. Édouard Lombard.

— Îl cunosc pe domnul Lombard, într-adevăr. Ei bine, domnule Levain, cum înţelegeţi să vă întrebuinţaţi capitalul? Doriţi să deschideţi un cont, să cumpăraţi devize, să investiţi la Bursă?

— Nimic din toate astea, pentru moment. Aş dori, pentru început, să vă las această sumă în depozit pe un termen de 3 luni. Ce dobândă îmi puteţi acorda?

— Blocat pentru 3 luni? (Apăsă pe un buton şi spuse:) Garnheim, dobânzile pentru franci francezi blocaţi pentru 3 luni? Da… Mulţumesc!… (Întorcându-se spre Levain:) 9, 25%.

Levain făcu o mutră dezamăgită.

— Este puţin. Speram la mai mult.

— Vreţi să vă convertiţi capitalul într-o altă monedă?

— De exemplu?

— Dolar, marcă, franc elveţian…

— Dobânzile sunt mai mari?

— Mai proaste, în afară de dolar, care nu este prea sigur în acest moment aşteptând publicarea balanţei comerciale.

— Cât este pentru marcă?

— 4, 50%. Desigur, trebuie să corelaţi nesiguranţa francului cu alţi factori. Este mai bine să primeşti o dobândă mică pentru *6* monedă care urcă decât dividende ridicate pentru una care coboară.

— Ce-aţi face în locul meu, domnule Kloppe?

— Nu sunt în locul dumneavoastră, domnule Levain.

— Aş dori să am un cont cu cifru.

— Cum doriţi. Cine va cunoaşte cifrul în afară de dumneavoastră?

Levain păru surprins. Kloppe adăugă:

— Suntem toţi muritori, domnule Levain. Cui ar trebui să-i remit capitalul în caz că aţi dispărea?

— Tocmai în legătură cu aceasta aş vrea să vă spun… Sunt însurat.

Kloppe scoase o foaie albă din sertar şi se pregăti să noteze.

— Bănuiesc că doamnei Levain…

— Nu, nu, îi răspunse celălalt. Nu ei!…

Figura lui Homer Kloppe se întunecă imperceptibil.

— Atunci cui? insistă el.

— Finei mele!

— Cum se numeşte?

— Lily! Vreau să spun Eliane… Eliane Gournay.

— Deci pe doamna Gournay doriţi să v-o faceţi moştenitoare?

— Domnişoara Gournay, da.

— Adresa?

— Strada Grenelle, numărul 118, Paris.

— Arondismentul?

— Şase cred, nu sunt sigur.

— Profesia?

— Secretară.

— Născută la…?

— 27 decembrie.

— Anul?

Levain avu aerul că se aruncă îmbrăcat în apă.

— 1953.

Kloppe îl privi scurt, cu dezaprobare.

— Numele firmei unde lucrează?

— Domnişoara Gournay este secretara mea particulară.

— Ah!… Trebuie să vă cer, domnule Levain, să deschideţi imediat un cont comun cu fina dumneavoastră.

— Comun?

— Domnişoara Gournay va avea acces la contul dumneavoastră, îi explică cu răbdare Kloppe.

— Dar dacă, dacă… bolborosi Levain.

— Ce anume, domnule?

— Dacă, de exemplu, ea şi cu mine ne certăm… Cum se poate evita ca ea?… În sfârşit, cunoaşteţi femeile!

— Trebuie să înţeleg că domnişoara Gournay nu se bucură de toată încrederea dumneavoastră?

— Nu, dacă e vorba să-i las acces liber la 8 milioane de franci! se revoltă Levain.

Homer Kloppe se ridică brusc.

— În aceste condiţiuni nu văd de ce eu însumi şi asociaţii mei am putea să-i acordăm cel mai mic credit!

— Dar, domnule, spuse Levain zăpăcit.

— Vă mulţumesc că v-aţi gândit la instituţia noastră. Regret, domnule.

— N-o să refuzaţi, totuşi, o depunere de un milion şase sute de mii de dolari?

— La revedere, domnule. Veţi găsi, desigur, în oraş alte instituţii onorate să vă primească.

Ca să-i arate că întrevederea luase sfârşit, rupse foaia pe care îşi luase notiţele. Levain se sculă, îşi luă valiza, aruncă o ultimă privire lui Homer Kloppe, dar ceea ce citi în ochii acestuia nu-l făcu să încerce să reia dialogul. Vrednic de milă, îşi scutură reverul de o scamă imaginară şi ieşi.

Homer aşteptă să iasă şi se duse să se aşeze în faţa ferestrei. Îşi petrecea viaţa ferindu-se de astfel de ţipi. Dragostea geloasă a unor patroni ceva mai în vârstă pentru tinerele lor secretare era un izvor de necazuri infinite pentru orice bancher demn de acest nume. Ca majoritatea confraţilor lui elveţieni, Homer Kloppe considera că profesiunea lui, pe care o aprecia în cel mai înalt grad, nu era nicio meserie, nicio vocaţie, ci un veritabil sacerdoţiu, o religie ai cărei preoţi se veri erau" el şi semenii lui. Banii meritau cea mai mare atenţie, nu se vorbea de ei decât în termeni respectuoşi, cu vocea surdă, ca despre Dumnezeu în sanctuar. Să-i manipulezi, să-i administrezi, să-i multiplici, să-i plasezi, să-i numeri şi iar să-i numeri erau lucruri sacre pe care nu le puteau îndeplini decât persoane cu o moralitate ireproşabilă. Areopagul nu se deschidea niciodată pentru parveniţii dubioşi ai averii, cu toate idioţeniile împrăştiate în toată lumea despre Elveţia, pe care buni apostoli, puternic politizaţi, voiau să o transforme în casa de bani a universului, în gazda celor ce pun la cale marile lovituri de

stat, în paradisul fiscal al bătrânilor având deja un picior în groapă. Faţă de numărul imens de afaceri tratate era fatal să existe şi nereguli. În mod periodic se reamintea povestea bunurilor israelite ai căror proprietari au întâmpinat mari greutăţi ca să le poată recupera la sfârşitul ostilităţilor. Aceste bunuri, plăsate în conturi cifrate, în momentul când ameninţările lui Hitler îndemnaseră comunitatea evreiască să le pună la adăpost, deveniseră obiect de litigiu, iar unele dintre aceste litigii cu câţiva supravieţuitori ai lagărelor de exterminare sau cu moştenitorii celor dispăruţi nu se încheiaseră încă. Şi afacerea Trujillo dăduse loc la o contrapublicitate foarte supărătoare. Unde dispăruseră oare cele 500 de milioane de dolari în aur şi în devize pe care fiii ex-dictatorului le transferaseră la Geneva şi pe care guvernul Republicii Dominicane încerca mereu să le recupereze? Şi comoara de război a F.L.N.-ului – 50 de milioane de franci elveţieni, ale căror dobânzi, începând din 1962, făcuseră pui – pe care nimeni nu o găsise la moartea lui Mohamed Khidder. În mod paradoxal, aceste accidente care pătau imaginea Elveţiei nu erau decât reversul calităţii ei primordiale, tăcerea deplină pentru fiecare tranzacţie financiară la nivelul unei instituţii, după cum arată articolul 47 al „legii federale a băncilor şi caselor de economii”, credo pe care orice bancher elveţian, cu Homer Kloppe în frunte „ar fi putut să-l recite pe dinafară.

„Acel care, în calitatea sa de membru al unui organ, de funcţionar mandatar, de lichidator sau de comisar al băncii, de observator al Comisiei bancare, ca şi în aceea de membru al unui organ sau de funcţionar al unei instituţii de revizie admisă, destăinuie un secret încredinţat lui sau despre care a aflat datorită muncii lui sau funcţiei deţinute, precum şi cel ce va îndemna pe altul să violeze secretul profesional, vor fi pedepsiţi cu închisoarea pe şase luni şi cu o amendă până la suma de 50.000 franci. Violarea secretului se pedepseşte chiar dacă sarcina sau funcţia au luat sfârşit sau chiar când deţinătorul secretului nu-şi mai exercită profesiunea”.

Din nefericire, dacă există o morală a legii, nu se prea poate vorbi şi de o morală a banului. Cine poate să se laude că ştie de unde provin cei pe care-i încasează şi-i păstrează? De ce banul, care este etern, ar trebui să-şi declare misterul provenienţei în faţa toanelor istoriei, a convulsiilor politice, trecătoare şi schimbătoare prin definiţie, conform fanteziei oamenilor? În schimb, din cauza acestei tăceri care provoacă atâtea bârfeli, nu se vorbeşte niciodată despre serviciile făcute, despre guvernele scoase din încurcătură tocmai de cei pe care îi denigrează, despre simţul datoriei, despre morala riguroasă, despre cinste. În adâncul sufletului, Homer Kloppe suferea că motivările semenilor lui nu erau mai bine înţelese, dar propria lui discreţie îl împiedica să dea el însuşi cuiva explicaţii. Ca majoritatea colegilor lui, ca bun protestant, el finanţa în egală măsură cele cinci confesiuni ale Bisericii protestante, făcând să cadă mana asupra congregaţioniştilor, metodiştilor, reformaţilor, baptiştilor sau luteranilor, deşi el însuşi aparţinea ramurii lui Ulrich Zwingli, una din cele mai intransigente ale calvinismului. Când afacerile erau bune – şi ele sporeau în fiecare zi – îşi întreţinea buna dispoziţie vărsând sume generoase prezbiterienilor (el făcea parte dintr-un asemenea colegiu) şi delegaţilor adunărilor sinodale, niciodată zgârcit cu timpul lui pentru a propaga cuvântul bun sau pentru a comenta pentru uzul credincioşilor anumite exegeze privind „Instituţia religiei creştine” a lui Jean Calvin, Biblia, Decalogul sau „Sumarul” şi „Scurta declaraţie”, texte sacre, dar familiare pentru el, de unde îşi extrăgea învăţămintele vieţii lui morale.

Evident, atâtea calităţi necesitau şi câteva compensaţii de ordin privat, din pricina cărora nu trebuie să sufere niciodată instituţiile, moralitatea şi activităţile profesionale. Când un bărbat de vârsta matură, ponderat, este sigur că nu va deveni jucăria pasiunilor lui, poate să-şi permită anumite aranjamente cu etica lui personală. După cum spusese cu câţiva ani înainte unul din eminenţii lui confraţi, doctorul Reinhardt, preşedintele Direcţiei

Generale a Creditului Elveţian: „Niciun element nu este toxic în sine. Doza îl face să ajungă otravă”.

Homer Kloppe nu aştepta să i se aducă aminte acest aforism al lui Paracelsus pentru a şti să-l folosească, fără să abuzeze, ridicându-se de la masă înainte de a fi sătul, fumând o ţigară pe zi – doar una singură, Punch Culebras de la Davidoff – şi acordând trupului satisfacţii episodice, pe care nu i le mai dădea soţia lui, Chiméne Kloppe. În general, ştia să se oprească la timp, împăcat cu conştiinţa lui, consolat de lipsa lui de seducţie, de corpul lui grăsun, de craniul lui dezgolit, de picioarele lui prea scurte, în ideea, devenită certitudine odată cu trecerea anilor, că banii pot constitui o compensaţie minunată a acestor defecte banale, un înlocuitor al şarmului, al spiritului şi al dezinvolturii, al uşurinţei în exprimare, pe care Domnul nu vrusese să i le acorde. În schimb, îl înzestrase cu o dentiţie aşa de perfectă încât unul dintre colaboratorii lui, martor al rarului lui surâs, cu ocazia publicării unui bilanţ deosebit de satisfăcător, o crezuse falsă. Homer Kloppe o îngrijea cu gelozie şi cu dragoste, neezitând să se ducă de două ori pe săptămână la stomatologul cel mai celebru – şi cel mai scump – din Zürich, reputatul profesor Strohl. Homer, pentru a nu risca să-i apară vreo pată, nu întrebuinţa niciodată de două ori aceeaşi periuţă de dinţi. Avea pachete de rezervă, de toate formele, de toate nuanţele, ale căror diferite întrebuinţări ar fi fost prea subtile să fie înţelese de un profan, ortogonale, tăiate ca pensula, plate, în trepte, ascuţite ca să poată pătrunde în interstiţiile parodontale, groase şi suple pentru lustru, din mătase vegetală, nylon, păr de animal, fără a mai vorbi de aparatele cu jeturi reglabile, preventive contra cariei, inamici ai tartrului. Dar la ce bun să deschizi gura şi în faţa cui? Carnetul său de cecuri, poziţia, integritatea lui deschideau mai uşor uşile, safeurile şi pulpele decât ar fi putut-o face cel mai formidabil escroc sau cel mai mare mincinos dintre Don Juani. Era mult mai simplu să plăteşti decât să te oboseşti să placi! Homer era la vârsta – 52 ani – când bărbatul ajuns nu-şi mai pune întrebări asupra

sensului lumii, ci se bucură pur şi simplu. Şi timpul, acest timp pe care acum trebuia să-l măsoare invers, mai mult ca niciodată devenea ban. Alaltăieri a trebuit să-şi păstreze tot sângele rece pentru a nu tresări în faţa imensităţii sumei pe care i-o încredinţase unul dintre clienţii săi, un italo-american, pe nume Genco Volpone, despre care corespondenţii new-yorkezi ai lui Trade Zürich Bank, după o lungă şi discretă anchetă, îi comunicaseră că era de fapt unul dintre şefii oculţi ai Sindicatului, deşi aparent. afacerile lui erau ireproşabile. Kloppe înregistrase mental informaţia şi părea c-a uitat-o. Dar acum, după opt ani de la prima lor întâlnire, îi revenise cu pregnanţă în memorie, ca o lovitură de pumn. Retrăi cu intensitate scena, petrecută doar cu câteva zeci de ore în urmă.

— Cu ce vă pot servi, domnule Volpone?

— Să-mi deschideţi un cont cu cifru.

— Nu vreţi să-l întrebuinţaţi pe cel pe care-l aveţi deja în banca noastră?

— Nu.

— Perfect.

— În mai puţin de o oră veţi primi un aviz de virament de la sucursala dumneavoastră din Nassau, care a primit fondurile chiar azi dimineaţă.

— Despre ce sumă este vorba?

— Două miliarde de dolari.

Ca să rămână ca o stană de piatră la auzul acestei cifre extravagante, Homer şi-a scos ochelarii pe care s-a făcut că-i şterge. Profesia lui îl obişnuise cu numerele infinite, dar la scara unui continent, a unor afaceri grupate, repartizate pe o durată oarecare. Aici era însă vorba de o sumă în bloc, de o poliţă manipulată de un singur om! Genco Volpone adăugase cu o voce calmă:

— Doresc că aceste fonduri să lucreze cât timp durează depunerea lor.

— Desigur!

— Ce dobândă puteţi să-mi daţi?

— Variază în funcţie de durata depunerii.

— Faceţi socoteala de la zi la zi. Veţi avea fondurile la

dispoziţie timp de 24 de ore cel puţin, 48 de ore cel mult.

— 6%.

— Dobânda la zi este de 8%.

— Nu mă interesează. Vreau 7%.

— De acord. Instrucţiunile dumneavoastră pentru mai departe?

— Veţi transfera fondurile la Panamá, la Chemical Inter Trust. Avem amândoi împuternicire.

De abia atunci îl privise Homer Kloppe pe bărbatul de 50 de ani, pirpiriu, ce-l însoţea pe Genco Volpone. Acesta i-l prezentase pe Mortimer O'Broin, consilier financiar şi împuternicitul asociatului său. Bineînţeles, Kloppe nu pusese nicio întrebare asupra identităţii acestui „asociat". În schimb, cunoştea reputaţia biroului de avocatură al lui O'Broin, foarte bine cotat în cercurile de afaceri internaţionale. Fu surprins de aspectul insignifiant al celui ce-l conducea.

— Sub ce nume de cod îmi veţi transmite ordinele dumneavoastră, domnule Volpone?

— „Mamma".

— Mi-am notat. Domnilor, îmi puteţi da un specimen de semnături... pentru „Mamma", vreau să spun...

— La ce bun? spuse Volpone. Vă vom telefona.

— Simplă formalitate de administraţie internă... spuse Kloppe, întinzându-le un stilou şi o coală albă de hârtie.

O'Broin şi Volpone scriseră cuvântul „Mamma".

Kloppe luă hârtia.

— Cine dintre dumneavoastră îmi va da ordinul de virare a fondurilor, Dl. Volpone sau Dl. O'Broin?

Volpone îşi permise primul lui surâs.

— Eu voi fi acela. Dar nu are importanţă de vreme ce de-acum înainte nu mai cunoaşteţi decât parola „Mamma".

— Aveţi dreptate. Nu-mi mai rămâne decât să vă dau un cifru...

— Inutil. L-am ales la Nassau.

— Pot să-l notez?

— 828384.

— Excelent.

— Bineînţeles, veţi vira dobânda pentru depunerea noastră pe un cont aparte.

— De acord.

— Este vorba, aţi înţeles, desigur, de acoperirea cheltuielilor noastre. Care este, însă, cota dumneavoastră pentru serviciul pe care ni-l faceţi?

— 0,125% din capitalul negociat.

— Nu-i rău… Ar fi trebuit să mă fac bancher!

— Este o profesiune care presupune şi ea unele riscuri, domnule Volpone.

— Vă voi telefona, probabil, mâine.

— La dispoziţia dumneavoastră.

Cum cei doi bărbaţi tocmai se ridicau în picioare, ca să plece, Homer adăugă:

— Vă doresc un sejur plăcut în Elveţia.

— Vă mulţumesc în ceea ce mă priveşte. Eu mai rămân 48 de ore. Dar d'Broin pleacă imediat în Statele Unite.

Se întâmplă atunci, cu repeziciune, ceva foarte curios. Genco Volpone, care-şi pusese deja pălăria, se trezi nas în nas cu Homer Kloppe. Fiecare schiţă un pas lateral ca să-l evite pe celălalt, dar, din întâmplare, îl făcură amândoi în aceeaşi parte. Încurcat, bancherul îl văzu pe american surâzându-i pentru a se scuza, surâs pe care-l întări bătându-l amical pe umăr. Şi, deodată, Kloppe se simţi înlănţuit şi îmbrăţişat ca în Sicilia, Volpone atingându-i, pe rând, obrajii cu obrajii lui şi prelungind îmbrăţişarea. Homer, maşinal, neştiind ce să facă cu mâinile, le puse de asemenea, pe umerii straniului lui client. Se desprinseră în acelaşi timp şi bancherul închise uşa, tulburat, aşa cum poate fi un calvinist în faţa demonstraţiei prea călduroase a unei prietenii latine.

Revenindu-şi, îl chemase imediat la telefon pe Eugène Schmeelbling, una din puterile oculte cele mai eficiente ale finanţelor mondiale. Există la Schaan, nu departe de Vaduz, în Liechtenstein, o clădire cu totul anonimă şi fără strălucire, care nu are pe uşa principală

nicio placă, bâimic nu diferenţiază clădirea cu cele patru etaje de cele din jur. În fiecare zi, la ora 17, funcţionarii părăsesc clădirea ca şi cum ar fi îndeplinit o sarcină oarecare de birou. De fapt, singura diferenţă faţă de munca celorlalţi funcţionari constă în mărimea capitalurilor pe dâre ei le manipulează... La Schaan este situată „Banca bancherilor". Economisiţi de sute de milioane de oameni, banii sunt remişi zilnic la mii de bănci care îi investesc imediat în diferite societăţi ale căror acţionare sunt: aceste societăţi îi tranzitează, în mod legal, în diferite filiale instalate în acele ţări unde avantaje de tot felul, fiscale între altele, le permit să-şi urmeze expansiunea. La rândul lor, aceste holdinguri din Bahamas, Elveţia, Nassau, Liechtenstein, Panamá, Luxemburg sau din nenumăratele insule ale tropicelor transformate în paradisuri financiare independente – cu binecuvântarea secretă a marilor puteri economice care au tot interesul ca acestea să existe, chiar dacă numai pentru ca ele însele să-şi poată conduce discret propriile lor afaceri – asigură închiderea circuitului, încredinţând bunurile lor altor bănci – câteodată aceloraşi de la care au plecat fondurile la începutul periplului lor – într-o horă înnebunitoare în care banul creşte prin forţa inerţiei mişcării lui, se multiplică, se umflă, hidră abstractă, pe care nimic n-o materializează, în afara ordinelor de cumpărare sau de vânzare, ducând la capetele extreme ale lanţului la moarte violentă, la bt – urie, la ruină, la belşug, la sclavie sau la libertate. Între timp, ca şi cum şi-ar pierde răsuflarea, se opresc un timp la Schaan, de unde vor pleca' mai abitir în circuitul fără sfârşit al reinvestiţiilor, după ce originile lor au fost uitate, iar provenienţa lor „spălată". Cunoscută doar de bancheri şi de guverne, instituţia nu lucrează cu sume mici. Cele mai mari ţări din lume recurg la serviciile ei pentru ca să ia cu împrumut, să dea ele însele cu împrumut sau să disimuleze incredibile sume pentru durate variind între 24 de ore – scadenţa unui buget naţional – şi câţiva ani, necesari pentru finanţarea unui lung război civii, a unei revoluţii, a unei restructurări economice naţionale.

La Schaan ajung în mod fatal, într-o zi sau alta, pentru un sejur mai lung sau mai scurt, capitelurile care rulează, fără ca instituţiile financiare care le ventile. zăd in nou, curăţate de toate impurităţije călătoriei lor, să k că văzut vreodată culoarea. Deci, la Schaan, ca toţi confraţii II Homer Kloppe plasase pe un cont „zi de zi” fondurile; – are i le încredinţase Genco Volpone. „A plasa” însemna ce* declarase lui Schmeelbling, unul din responsabili, că îi. de Zürich Bank ţinea la dispoziţia lui un capital de două miliarde de dolari, operaţie care se materializase imediat printr-un schimb de curier „pe parolă”. La rândul lui, prin circuite cunoscute doar de el, Schmeellling va face să „lucreze” fondurile cu o dobândă superioară celei pe care o acorda bancherului. Treaba lui, gândi Kloppe.

El îşi refi cu mintal calculele. Acordase 7% lui Genco Volpone „Mamma” se corectă el cu umor. Două miliarde de dolari preluate cu 7% înseamnă o dobândă de acordat de 383.561, 643 dolari pe zi, fie 383.562 dolari. Aceeaşi sumă, replasată cu 9%, îi j. ocura un profit d; 493.150 dolari şi ceva mărunţiş. Beneficiu net pentru el: IC.588 dolari, ceea ce nu este de neglijat, chiar pentru banii de buzunar al unui mare financiar! La care se adăuga, dar asta pentru registrele de conturi ale băncii, pl. certul de 0,125% pentru serviciul prestat pentru suma totală ne auzitat, ceea ce dădea foarte exact două milioane şi jumătate de dolari! Sunt zile când te poţi considera copilul iubit al Domnului! Or, Volpone sau reprezentantul lui, care trebuiau să sune în ajun, nu dăduseră încă semn de viaţă. Ziua legală era pe sfârşite, dublând astfel cei 109.588 dolari, beneficiul din ziua precedentă. „Să mi-i lase în păstrare încă o lună…”, imploră Homer, adresându-se unei divinităţi neprecizate. Nu îndrăznea să evoce direct numele lui Dumnezeu, când era vorba de dolari.

În spatele lui, uşa se trânti cu violenţă.

— Pariez că te gândeşti la o femeie!

Homer tresări ca prins în flagrant delict.

Ai fi putut să baţi înainte de a intra.

— Noutatea asta am să i-o anunţ şi mamei!

Tânăra îl înlănţui şi făcu un tur de vals cu el.

— *un*

— Am inventat un joc haios!

— Povesteşte… spuse el cu neîncredere.

Toanele fiicei lui îl încântau în secret, deşi câteodată erau periculoase. Nu putea decât să înregistreze cu amărăciune că Renata avea depline puteri asupra lui, făcându-l astfel să-i treacă cu vederea toate capriciile.

Poate pentru că era contrariul mamei ei, poate din cauza cascadei mătăsoase a părului roşcat, a siluetei subţirele – cum putea să aibă aşa picioare lungi cu un tată ca el? –, a ochilor ei violeţi care puneau bărbaţii în încurcătură, când faţa îi devenea dintr-odată gra a şi când îi sfredelea cu privirea pentru a le pune o întrebare iută, niciodată formulată. De ce, dintre toţi cei care o curtau, L alesese pe singurul care nu era din mediul lor? Tatăl lui Ki rt Heinz, logodnicul ei, fusese casier de bancă. Ireproşabil, desigur, dar totuşi casier de bancă, şi asta timp de 35 de ani. Peste o săptămână, Homer va fi obligat să danseze cu Utte Heinz, puţin decorativa soţie a lui Joseph Heinz. Şi această căsătorie a fiicei lui, pe care o dorise strălucitoare, demnă de tablourile purtând semnăturile lui Gauguin şi Fragonard pe care le poseda, va fi întunecată de prezenţa mediocră şi stângace a părinţilor ginerelui său. Fără să mai vorbim de desfăşurarea atât de aiurită a ceremoniei imaginate de Renata, care n-a acceptat să renunţe la capriciile ei şi despre care se va vorbi peste trei secole, dacă totuşi Confederaţia va mai exista încă în anul 2277. Şi cu asta Kloppe fusese de acord…

— Este un joc infantil şi minunat! Se numeşte „mană zburătoare”!

Un rid vertical se adânci între sprâncenele bancherului.

Repetă maşinal:

— Mană zburătoare?…

— Din cauza lui Kurt şi a teoriilor lui fără valoare, a ideii lui că banul este rău în sine, corupător etc.

— Nu înţeleg.

— Viitorul meu soţ nu înţelegea nici el! Mi-am luat avionul, am zburat peste Chiave una, în plină zi de târg, şi am bombardat ţărănoii cu bilete de bancă! Să fi văzut ce goană…!

În faţa expresiei tragice a tatălui ei, ea izbucni în râs.

— Nu face figura asta! Vreau ca în scurt timp Kurt să se obişnuiască cu bogăţia! La ce ne-ar servi banii noştri, dacă nu ne-am putea distra puţin?

Pietro Biasca regreta un singur lucru: că tatăl său murise înainte de a asista la triumful lui. Pietro îşi datora reuşita bătrânului Giuseppe, sfaturilor acestuia, îndârjirii cu care îşi constrânsese unicul fiu să studieze profilul unui pantof aşa cum îl priveşti pe acela al unei femei iubite. „Vei vedea, tot ce te plictiseşte acum îţi va aduce, într-o zi, bogăţia”. Avusese dreptate. La 48 de ani, Pietro era bogat, ceea ce nu e puţin atunci când ţi-a fost de atâtea ori foame în copilărie. Dar avea şi ceva în plus: era celebru, respectat şi nu-şi vindea adevăratele sale opere de artă decât acelora pe care îi considera demni să-i fie clienţi. Invitat la premiere, la cocktailuri, la vernisaje, devenise una din figurile familiare ale lumii bune din New York. Starurile îi spuneau pe nume, financiarii îl băteau amical pe umăr şi nu rareori vreuna din artistele de prim plan, doritoare ca el să-i acorde favorurile lui, i le acorda pe ale ei. Secretul reuşitei sale se baza pe două elemente. Primul: să perpetueze tradiţia artizanatului, când doar monştrii industriali reuşeau să supravieţuiască. Al doilea, de care era şi mai mândru, avea ca bază o idee de geniu: să-i conferi piciorului aceeaşi nobleţe ca şi mâinii. Căci în atelierele lui Biasca nu se fabrica încălţăminte, ci se manufacturau cu dragoste, din pieile cele mai fine-şi cele mai costisitoare, „mănuşt pentru picioare”, după expresia care-i asigurase renumele. – în decursul anilor, Biasca îşi perfecţionase metoda. Bâjbâielile începutului făcuseră loc unui meşteşug perfect şi magazinul său de pe *Sixth Avenue* devenise un fel de club particular în care niciunul din membri nu discutau preţurile exorbitante pe care Pietro nu le menţiona niciodată. Când, în mod timid, un

client îi cerea factura, el făcea în a, şa fel încât cuvântul ban să nu fie pronunţat, cel mult sugerat printr-un eufemism de bon ton. Biasca, cu un surâs strălucitor luminându-i faţa măslinie, răspundea atunci că se va gândi „când va avea puţin timp”. Împingea câteodată cochetăria până acolo încât trebuia să fie sâcâit de câteva ori înainte de a catadicsi să precizeze suma dorită.

În mod curios, faptul că nu a cerut niciodată direct bani a făcut să fie plătit totdeauna până la ultima centimă. Cu o singură excepţie, aceea a unei vedete de cinema care s-a sinucis înghiţind barbiturice, lucru pe care Pietro l-a considerat şocant – tatăl lui îl învăţase că nimeni nu trebuia să moară voluntar înainte de a-şi plăti toate datoriile.

Decepţia lui Biasca nu a durat decât trei luni: odată cu reglarea succesiunii, a moştenit două tablouri de Renoir – pe deplin autentice – care împodobeau acum salonul lui de probă, deasupra unui bar unde oficia un specialist de înaltă clasă însărcinat să astâmpere setea şi să hrănească, inclusiv cu icre negre, celebrităţile care îi alcătuiau clientela. Este adevărat că preţurile încălţămintei lui oscilau între 500 şi 1.000 de dolari sau mai mult, după fantezia clienţilor, dintre care unii voiau să aibă cataramе din aur veritabil de 18 carate. Sătul de-acum, copleşit de complimente, având zeci de prieteni, sigur că a ajuns cineva, Pietro, lux suprem, ţintea să facă pe modestul, insistând să fie numit cizmar. „Sunt singurul cizmar din Statele Unite care posedă tablouri de Renoir”, îi plăcea să repete adesea.

Intră în atelier, unde un ucenic lua o probă. Băiatul, un tânăr italian cu părul buclat, se antrena să ia măsura piciorului unui camarad. Biasca avansă, îmbătat ca întotdeauna de mirosul subtil de piele care domnea în această încăpere unde lucrau. vreo zece bărbaţi, acelaşi parfum discret ca în interiorul unui Rolls. Sentenţios, spuse:

— Nu uita că linia nu este nimic! Ceea ce este important este volumul. Imaginează-ţi întotdeauna piciorul

în volumul lui. Crezi că Michelangelo proceda altfel?

Trecu mai departe, admirând pe etajerele înşirate de-a lungul zidurilor tiparele perfecte la care aveau dreptul clienţii după primele două comenzi. Se întoarse către ucenic:

— Vezi, aceste picioare îmi sunt mai familiare decât figurile proprietarilor lor. Chiar cu ochii legaţi, numai mângâindu-le, pot să-ţi spun cui aparţin!

Ucenicul surâse. O blondă imensă, cu o rochie lucrată la o cunoscută casă de mode, îşi băgă capul prin deschizătura uşii.

— Signore Biasca… (în timpul orelor de lucru Pietro cerea ca funcţionarii lui să-i spună „Signore”.)

Îi aruncă o privire întrebătoare.

— Doi domni doresc să vă vorbească, adăugă ea.

Pietro trecu în magazin. Dintr-o ochire îşi dădu seama că erau poliţişti, deşi unul din ei avea aerul oarecum distins.

„Acum, ca să ajungi poliţist trebuie să treci prin colegiul Harvard”, se gândi el cu puţină amărăciune.

— Domnilor?

— Domnule Biasca, spuse cel mai distins, care avea un pachet în mină, pot să vă pun o întrebare?

— Dacă pot să vă ajut, răspunse binevoitor Pietro în timp ce al doilea inspector îi arăta discret legitimaţia.

— Aţi putea identifica pe unul dintre clienţii dumneavoastră după încălţăminte?

— Dacă aceasta provine de la mine, în mod evident.

— Provine de la dumneavoastră.

Poliţistul dădu la o parte pânza care acoperea pantoful.

Biasca nu trebui nici să-l ia în mina.

— Aparţine prietenului meu (insistă asupra cuvântului „prieten”) Genco Volpone.

Ca străbătuţi de o descărcare electrică, cei doi poliţişti schimbară rapid o privire neîncrezătoare. Cel care vorbise primul înghiţi în sec.

— Ce nume aţi spus, domnule Biasca?

— Volpone, Genco Vqlpone! repetă Pietro cu condescendentă, ştiind că între el şi aceşti amărâţi numele magic săpase un abis.

— Sunteţi sigur, domnule Biasca?

— Îl încalţ pe prietenul meu Volpone de aproape zece ani, se făli Biasca. Aceşti pantofi i-au fost livraţi abia acum trei luni. Pot să vă spun chiar… Faţa lui trădă chinurile maestrului confruntat cu secretul profesional.

— Spuneţi, domnule Biasca…

— Am brevetat procedeul care permite clientului meu să aibă tocuri de 9 cm, atunci când aparent ele nu au decât patru. De altfel, dacă doriţi să vedeţi picioarele lui…

— Picioarele lui?

— De fapt mulajul picioarelor lui. Am în atelierul meu mulajul a 2.600 de picioare, 1.300 picioare stângi, 1.300 picioare drepte.

— Nu există unii cu un singur picior? nu putu să se abţină să nu fie ironic cel mai mic dintre ei.

Camaradul său i-o tăie:

— Aveţi certitudinea că despre el este vorba?

— Îmi pun capul! Dar pentru ce…

— Vă mulţumim, domnule Biasca. Ne vom permite să revenim într-o oră.

Plecară cu pachetul. Biasca îi văzu grăbindu-se să iasă mai repede pe uşă. Ce însemna asta? Cum ajunsese în mâinile poliţiei pantoful marelui Genco Volpone?

Nervos dintr-odată, se îndreptă cu paşi mari spre biroul său, deschise brusc uşa, o trânti după el şi se repezi la telefon.

Când minutarul ceasului indică cifra 7, Homer Kloppe apăsă cu indexul pe un contactor electronic plasat în buzunarul său. Uşa de serviciu se deschise singură. Pe aici intrau în fiecare dimineaţă, la ora 8, 30 precis, funcţionarii lui Trade Zürich Bank. Niciodată, de când îşi amintea el, nici o singură bancă din Confederaţie nu fusese atacată de răufăcători. Unde erau să se ducă hoţii? Unde s-ar fi ascuns atunci când întreaga populaţie, instantaneu, ar fi fost gata să colaboreze cu poliţia? Şi chiar, cum ar fi

putut să iasă. din ţară, presupunând c-ar fi reuşit să forţeze safeurile? Practic, era imposibil. Absenţa unui precedept nu împiedica instituţiile financiare să vegheze asupra aurului lor, asupra secretelor şi fondurilor, prin procedee tehnice inviolabile. La Berna, Geneva, Lausanne, Fribourg, Zürich, societăţile specializate în protecţia instituţiilor bancare făceau averi. Gadgeturile cele mai sofisticate, încercate în laboratoare, erau periodic propuse de specialişti, care le şi demonstrau utilitatea.

Dacă erau doar cu ceva mai perfecţionate decât cele actuale, acestea se trimiteau fără milă la gunoi, oricât ar fi costat.

Qnd uşa blindată şi-a terminat fără zgomot rotaţia, Ines rămase o clipă în prag, pentru ca bancherul să înregistreze dintr-odată nobleţea staturii ei puse în valoare de un vizon negru ce mătura pământul, întredeschis însă, pentru a lăsa să se întrevadă cizmele roşcate. Orbit de acest soare negru, Homer Kloppe ridică încet capul, întâlni privirea rece a lui Ines şi se dădu la o parte ca s-o lase să intre. Împinse apoi uşa şi apăsă contactorul care bloca instantaneu toate ieşirile. Cu paşi mici, rigizi şi demni, o urmă în coridorul lung, broască mecanizată pe urmele unei gazele suple, cu paşi gigantici. Nu ştia ce să admire mai mult, talia ei fantastic de zveltă, felul în care-şi ţinea capul sau gâtul care îi ieşea dintre umeri ca tulpina unei flori. Traversară încă două culoare fără să spună niciun cuvânt. Qnd ajunseră în sala ghişeelor, în acest templu pustiu la această oră, Kloppe îi adresă o privire întrebătoare. Ea îi făcu cu ochiul în chip de aprobare. Îşi reluară mersul tăcut, coborâră o scară care îi conduse la subsol. Kloppe, în spatele amantei lui, îşi stăpânea cu greu dorinţa arzătoare de a o atinge. Dacă ar fi îndrăznit, i-ar fi cerut să-şi ridice poalele mantoului şi ale fustei, pentru a o vedea mişcând din şolduri în faţa lui, cu pulpele-i goale. Dar sunt lucruri pe care nici banul nu te îndreptăţeşte să le spui, nu c-ar fi mai de neconceput decât altele, ci pentru că, dezvăluindu-ţi dorinţa, dând un nume acestei dorinţe, rămâi fără apărare. Ajunseră în faţa ultimei uşi. Mascându-

şi cu mare greutate tremurul mâinilov, Homer atinse contactorul pentru a forma o combinaţie de cinci litere ce constituia cifrul care permitea accesul în sala caselor de bani, toate sistemele de alarmă fiind provizoriu debranşate.

Ajunseră în camera tezaurului, o încăpere dreptunghiulară de 20 de metri lungime, pe 8 metri lărgime, unde veneau să mediteze clienţii doritori de izolare. Plafonul, podeaua şi zidurile erau din oţel masiv, capabil să reziste unei explozii atomice. Parfumul lui Ines învălui totul, dând parcă viaţă şi căldură metalului neînsufleţit.

— Fă-mi patul! ordonă ea.

Homer Kloppe scoase două chei din buzunar şi umblă în seiful 829, seiful lui personal. Nemişcată ca o statuie, Ines îl privea, sfidătoare, hieratică, amuzată în sinea ei de tulburarea pe care o provoca şi care reuşea s-o cuprindă şi pe ea: nimic mai excitant pentru o femeie decât această putere de a excita, oricare ar fi fost înfăţişarea partenerului.

— Dolari? bâlbâi bancherul.

— Dolari, mărci, franci elveţieni şi câteva lingouri, răspunse ea cu o voce seacă, pe un ton de comandă.

— Îţi scoţi mantoul?

— Dacă vreau!

Homer îi întoarse spatele şi cotrobăi în casa de bani, de unde scoase teancurile cu amândouă mâinile. Le aruncă pe jos, Ines le potrivi cu vârful cizmelor.

— Încă!

Neîndemânatic, scoase mai multe lingouri, iar când unul îi scăpă din braţe, se scuză imediat pe un ton nevinovat. Ea ridică doar din umeri, privindu-l ca o şopârlă care contemplă o furnică. O jumătate de metru cub de bilete erau presărate acum pe podea. Homer se aşează în genunchi şi desfăcu teancurile. Cu vârful piciorului, distrându-se parcă, Ines le împrăştie, iar Homer Kloppe remodelă grămada până ce luă forma unui culcuş. Când

covorul de bani atinse o înălţime de 20 de centimetri., Ines întinse piciorul şi Homer, în genunchi, se opri. Ea binevoi să surâdă.

— Ce miros au?

— Poţi să vii să-i miroşi cu mine… bolborosi el.

— Încă nu, dezbracă-te!

— Imediat?

Ea se depărtă cu câţiva paşi.

— Priveşte, vreau să-ţi arăt ceva…

Ea se trânti pe spate, îşi trase fusta, ridică picioarele în formă de V, picioare infinit de lungi, perfecte, din care o parte era acoperită de cizme. Tulburat, Kloppe, cu gâtul uscat, articulă cu o voce aspră:

— Ines!

Ea repetă, cu asprime de astă dată:

— Dezbracă-te!

Homer se ridică pe jumătate pe 4 in maldăr de bilete şi începusă-şi desfacă pantalonii. Era îmbrăcat cu un costum gri închis, cravată şi pantofi negri, cămaşă albă. Singura sa fantezie vestimentară consta în alegerea a ceea ce rămânea ascuns de ochii soţiei lui, ai celor apropiaţi său ai colaboratorilor lui: chiloţii. Erau de un roşu aprins cu bobiţe albe, deşi modelul lor lungi până la genunchi – rămânea clasic.

— Scoate-i! spuse Ines.

Înţelese dintr-odată sensul acestei scene care dobândi pentru’ el valoarea unei liturghii negre, Dumnezeu fiind înfăţişat de bani, iar propria lui acţiune simbolizând sacrilegiul. De când o frecventa pe Ines – dracul în persoană! – acelaşi ritual erotic se repeta. De bună credinţă, crezuse că ea este aceea care făcuse regia – nu era oare ea cea care pronunţase prima cuvintele „rituale”? Dar acum, într-o străfulgerare, culcat pe salteaua lui de dolari în camera blindată a propriei lui bănci, sub privirea acestei negrese fabuloase, cu picioarele depărtate, cu vârfurile spre plafon, îşi dădu seama, impresionat de ciudăţenia scenei şi căutând în mod confuz să-i dea un sens, că el fusese cel care o sugerase şi-o făcuse să se

nască.

— Nu mai mişca, omuleţule alb! vorbi Ines.

La rândul lui îşi îndepărtă uşor coapsele. Ines începu să se târască încet spre picioarele lui, cu buzele înainte şi antebraţele cufundate în bancnotele lui, dintre care unele îi mângâiau obrazul…

Holul clădirii semăna cu piaţa unui oraş într-o zi de târg. Femeile grase, în b-rmude violet, expunându-şi celulita în vânt, râdeau în picioare în faţa barului, sorbind halbe de bere brună ori dându-le pe gât dintr-o sorbitură ca un bărbat. Cămăşile însoţitorilor lor erau imprimate cu palmieri în culori ţipătoare sau cu reproduceri ale Giocondei, al cărui surâs, murdărit la imprimare, devenise un rictus. Mortimer O'Broin, transpirat, îşi făcu drum prin mulţimea trândava care vocifera. Trebui să strige pentru a se face auzit de unul din portari.

— Sunt Erwin Kelly, apartamentul 879.

Înainte de a putea adăuga ceva, funcţionarul se repezi spre căsuţă şi se întoarse spre el cu o foaie de hârtie în mina.

— Cheia dumneavoastră nu este aici, domnule Kelly. Doamna Kelly este sus. Aveţi un mesaj.

Mortimer îl puse în buzunar fără să-l citească. Cu inima bătând şi ochii la pândă, luă unul din ascensoare. Când ieşi pe culoarul etajului opt, făcu câţiva paşi, se întoarse şi observă că rămăsese singur. Atunci desfăcu telegrama mototolită, pe care nu încetase s-o pipăie în buzunar şi o citi repede. Era adresată iii „Erwin Kelly, hotel Excelsior, Nassau, Bahamas". Fusese expediată de la un oficiu poştal din Londra. Textul era scurt: „Rog să fie chemată Judith". Un suspin de uşurare, o grimasă a feţei. La colţul coridorului era o scrumieră cu picior. Aprinse h artia, o aruncă în scrumieră, aşteptă să ardă şi împrăştie cenuşa cu vârful degetelor. Îşi şterse faţa transpirată cu mâneca hainei. Apoi puse jos servieta, îşi strânse nodul de la cravată sub gulerul cămăşii şi se îndreptă spre camera 879, unde îl aştepta Zaza. Chiar dacă ar fi avut cea mai mică ezitare, nu.ar fi putut da înapoi. Mesajul primit tăia

ultimele legături care-l legau de viaţa trecută. Însemna moarte de om şi, la alegere, după cum va avea noroc sau nu, propriul lui deces sau o avere extraordinară. De acum, totul era o chestiune de minute. imposibil să telefoneze din apartamentul lui. Se hotărî să telefoneze de la aeroport, înainte de a decola. Ţinând seama de decalajul orar, La Zürich va fi atunci ora patru. Ajuns în faţa camerei 879, bătu încetişor în uşă, sperând ca Zaza să fie gata şi să-l aştepte cu valiz Inn vestibul.

Italo Bebe Volpone o dădu la o parte cu dosul mâinii pe fata goală care îi săpunea spatele sub duş şi-şi şterse mâinile pe un halat de baie, luă cu atenţie havana rămasă pe marginea lavaboului, trase un fum şi strigă cu o voce mirată în receptor:

— Repetă i

La capătul celălalt al firului, Angela, tânăra lui soţie pe care o lăsase la New York... Era nebun după ea, gelos de moarte. Când era nevoit s-o părăsească timp de 48 de ore, o copleşea cu telefoanele fără să-i spună de fapt ceva, fericit numai să-i audă vocea. Înainte de a o fi întâlnit pe Angela, „Femeia” nu existase pentru Italo. Desigur, locuiau cu clanul bărbaţilor două categorii distincte de creaturi fără penis, mama şi curvele. Mama, fiinţă mitică, sacră, având, rând pe rând, toate calităţile: consolatoare, sfătuitoare, protectoare, obiect al celui mai profund respect al haimanalelor de origine latină care nu respectau mai nimic. Ea întruchipa în persoana ei tot ceea ce fiecare păstra din copilărie, tandreţea şi dragostea. În afara mamei – soţiile erau privite ca nişte fiinţe sacre îndată ce năşteau primul lor copil, ajungând astfel la rândul lor mame – toate celelalte erau curve, utilizate cu nepăsare ca să astâmpere prea-plinul energiei fizice, recenzate ca nişte numere atunci când aduceau bani prostituându-se, aruncate ca un animal nedorit după ce erau plătite doar pentru un moment de extaz. Şi Bebe Volpone o întâlnise pe Angela, „Femeia”... în singurul loc din lume unde el nu intrase în viaţa lui, o bibliotecă. Trebuie s-o spunem că intrase fără voia lui, din întâmplare. Nu ca să consulte o

carte, ci ca să i se piardă urma. Nişte tipi se ţineau după el prin Londra, pe lângă Chelsea. Sperând că a scăpat de ei, stătea în spatele uşii principale, cu inima bătându-i mai tare, cu mâna crispată pe arma din buzunarul pantalonilor.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Deşi vocea era dulce şi gravă, tresărise. În momentul când s-a întors, a ştiut că se află în faţa Ei. Pământul putea să se prăbuşească, ar fi putut să i se găurească pielea cu 12 gloanţe, să i se promită închisoarea pe viaţă, să fie torturat pe loc, nimic nu ar fi putut să-i zdruncine siguranţa fulgerătoare că această femeie fusese născută pentru el, că el venise pe lume pentru ea şi că nimeni, niciodată, nu va putea să-i despartă, în timpul lungii priviri pe care o schimbaseră, înainte ca Angela să-şi coboare privirea, totul fusese spus, fără ca niciun cuvânt să fie pronunţat. Prea sensibilă ca să nu-şi dea seama de ceea ce avea rar şi definitiv acea clipă, ea întrebase cu o stângăcie care îl tulburase pe Italo:

— Ce fel de carte căutaţi?

Se gândea, în acelaşi timp, că până atunci nu întâlnise niciun bărbat ca cel pe care-l avea în faţă, foarte atletic, elegant, cu o expresie sălbatică care îi ţinea ioc de frumuseţe şi care părea că emană din persoana lui un parfum seducător. Cu un surâs care descoperise două rânduri de dinţi strălucitori, el răspunsese:

— Există vreun manual care să-mi dea reţeta cum să mă debarasez de doi tipi plicticoşi?

— Aici este o bibliotecă filosofică.

— Există vreo uşă care dă în spate?

Ea îl condusese. Când să se despartă, el i-a luat mâna.

— Mulţumesc.

Cum ea nu şi-o retrăsese destul de repede, el adăugase:

— Dacă sunteţi liberă diseară, vreţi să luăm masa împreună? Aş vrea să vă explic…

Sunt clipe care nu se mai repetă. Trebuie să ştii să spui da sau nu imediat.

— Da, a murmurat ea.

— Vin să vă iau la ora 8 de aici. O.K?

58 de zile mai târziu, Italo Volpone se căsătorea cu ea la New York, smulgând-o tezei de doctorat în filologie engleză. Avusese nevoie de mai multe ore ca să-i explice în ce constau studiile pe care şi le întrerupsese, dar la rândul ei nu înţelesese, nici după şase luni de căsătorie, care era de fapt profesia lui. La toate întrebările, el îi răspunsese pe un ton glumeţ:

— E o afacere de familie. Îl ajut pe fratele meu Genco. Vindem fructe, legume…

Dar banii pe care-i cheltuia cu pumnul, ca şi apartamentul luxos în care se instalaseră, în Park Avenue, o lăsaseră pe gânduri.

— Angela, draga mea, repetă încă o dată… spuse el.

Totuşi, comunicaţia între Nassau şi Statele Unite era bună. Când fu sigur că a înţeles, izbucni în hohote de râs, pântecul muşchiulos fiindu-i scuturat de zvâcnituri în timp ce-şi pipăia maşinal vechea cicatrice, amintire a unui glonţ „găsit" la Porto Łico, care Îi modelase parcă un al doilea buric.

Dar Angela îi vorbea din nou cu un debit rapid şi neliniştit.

— Trebuie să mă asculţi, Italo! Mi-au spus că este grav şi urgent!

— Nu, mă vezi tu pe mine chemând poliţiştii!

Ideea îi păru aşa de nostimă încât izbucni din nou într-tm râs nebun.

— Şi ţi-au spus de ce trebuie să-i chem?

— Nu, n-au vrut să-mi spună altceva! Trebuie să iei imediat legătura cu comisariatul din *Sixth Avenue*…

Italo pufni din nou. El, Bebe Volpone, să intre în legătură cu ţărănoii ăia în uniformă!

— Le-ai spus unde sunt?

— Nu, nu, le-am spus că nu ştiu nimic…

— Ascultă-mă, draga mea, sunt sub duş. Sunt obosit…

Fata concediată deschise uşa băii şi avu un surâs fără

echivoc, ridicându-şi sânii în palme. Italo îi făcu semn să plece, să-l aştepte în altă parte. Oriunde se ducea, oamenii din clanul lui îi pregăteau un adevărat comitet de primire, aprovizionat din plin cu fese şi mamele. Nu-i rămânea decât să aleagă din grămadă, până adormea. De altfel, în glumă, oamenii lui şi el botezaseră profesionistele cu numele de „somnifere”. Italo avea atâta vitalitate, încât pe planul strict al igienei „somniferul” îi era necesar. Bineînţeles, nu considerase niciodată c-o înşela pe Angela petrecând câteva ore cu una din vacile astea.

— Angela, te asigur, trebuie să mă schimb. Am o reuniune de afaceri…

Cu o lovitură maşinală a degetului, puse în mişcare ruleta în miniatură, lansă bila şi jucă în minte pe 9.

— Italo, te rog, *trebuie* să-i chemi! I-am văzut, aveau un aer foarte serios!

— I-ai văzut? se înecă Volpone.

— Au venit acasă… Ce te costă dacă faci asta?

— Şi i-ai lăsat să intre? La mine?

— Bebe, ce voiai să fac?

Bila, după ce ezită o vreme, se decise pentru 31…

— Pe dracu’! spuse el, mai mult pentru sine decât pentru ea. De acord, voi lua legătura cu ei! Te voi rechema!…

Puse brusc receptorul în furcă, se clăti, îşi îmbrăcă halatul, trase din ţigară, luă o gură de scotch, ridică din nou receptorul şi formă cifra 8 pentru a obţine centrala.

Aici camera 1003, dă-m< New York-ul! Vreau comisariatul din *Sixth Avenue*…

Se duse în cameră. Fata, culcată cu faţa în jos pe pat, îşi luă o expresie supărată văzându-l. O lovi peste fund distrat şi avu plăcerea, în ucâlaşi moment, să vadă amprenta mâinii lui înroşindu-i carnea.

— Mă doare! îi reproşă fata.

— Cum te cheamă?

— Eşti prea rău! N-o să-ţi spun!

— Oricum, nu mă interesează, spuse el cu

indiferenţă, servându-se cu o nouă înghiţitură de whisky. Hai, târfo, începe! Ocupă-te de mine!

Ea se întoarse pe spate.

— Şi dacă te-ai ocupa tu mai întâi de mine?

Ţârâit de telefon. Ea îi luă paharul din mâna şi-l duse la buze.

— Comisariatul din *Sixth Avenue*?… De unde vreţi să ştiu? Voi i-aţi cerut soţiei mele să vă sun! (Se contractă uşor) Italo Volpone… da… de acord…

Luă mâna fetei şi şi-o aşeză pe sex. Apoi, o apucă de ceafă şi îi aplecă uşor capul spre pântecul lui.

— Da… Volpone… Cum?… De ce?…

Deodată, faţa i se contractă, muşchii corpului i se întinseră.

— Ce spuneţi?… bâlbâi el.

Ascultă încă trei secunde şi buzele lui deveniră două linii drepte, albe şi aspre. La schimbarea tonului, fata ridică capul ca să-l privească. O îndepărtă cu o lovitură de genunchi.

— Dă-te la o parte! şuieră el fără s-o privească, acoperind cu mâna receptorul.

Fata vru să-l pună la punct.

— N-ai dreptul să-mi vorbeşti pe tonul ăsta!

O pălmui sălbatic. Aiurită, îl privi cu ochii ei căprui plini de teamă şi de lacrimi. Italo luă un mănunchi de dolari din sertarul noptierei şi i-l aruncă în faţă.

— Cară-te, ai 20 de secunde!

Ea se aplecă să-şi adune banij şi, în acea clipă, în faţa spectacolului pe care i-l oferea în această poziţie, Bebe regreta că nu putea să profite de ea. Spuse „Iau primul avion” şi închise telefonul. Apoi, către fată:

— Am treabă în baie. Vezi să nu mai fi aici când revin!

Îndată ce el dispăru, fata îşi numără rapid bancnotele, îşi frecă obrazul şi surâse vag. La preţul ăsta era gata să se lase bătută din nou! Trei minute mai târziu, era plecată.

Italo îşi chemă gărzile de corp, precizându-le că unul

dintre ei îl va aştepta în maşină, jos, în faţa hotelului, în timp ce celălalt se va duce să rezerve locuri pentru prima cursă spre New York. Apoi, vorbi la telefon cu avocatul lui şi-i ceru să-l însoţească la comisariatul din *Sixth Avenue*. În sfârşit, îi ordonă secretarului său să-l găsească imediat pe Mortimer O'Broin şi să-l aducă la aeroport. Cu toate că ajunsese în vârful ierarhiei, atotputernică şi intangibilă, Bebe îşi păstrase reflexele micii haimanale de odinioară. Deşi îi cumpăra cu sume fabuloase pe înalţii funcţionari ai poliţiei, totuşi vederea unui poliţist de la circulaţie îl umplea de teamă, ca şi când ar fi avut 14 ani. Nervos, îşi rupse şiretul pantofului şi îl trecu un frison când se gândi la cel ai lui Genco, pe care aceşti împuţiţi de poliţişti îi spuseseră că l-au găsit, fără să-i spună însă unde şi cum. Or, fratele său era capabil de orice, dar nu să-şi piardă pantofii!

Mortimer O'Broin o însoţi pe Zaza până la bar şi o rugă să-l aştepte. Îi precizâ că vor decola peste 40 de minute. La toate întrebările ei cu privire la destinaţie, el îi răspundea cu o tăcere crudă şi cu surâsuri misterioase. Îl simţi aşa de încordat încât nu îndrăzni să insiste, dar îşi manifestă totuşi dezacordul băgându-şi nasul într-un pahar de şampanie, călâie, pe care un chelner transpirat i-l aşezase în faţă cu aceeaşi dezinvoltură cu care i-ar fi adus, probabil, şi o vulgară halbă de bere. Mortimer se pierdu rapid în mulţime pentru a înfrunta penultima încercare a fantasticei lui lovituri de pocher. Dacă o reuşea şi pe aceasta, va face totul pentru a o trece victorios pe ultima: să-şi piardă urma pentru totdeauna în lumea largă. inima începu să-i bată cu putere. De mai multe ori fu înghiţit de grupuri de călători în căutarea charterului lor, cu ecusonul agăţat de cămaşă, mirosind a alcool. Se rătăci printre diferitele standuri, reveni, îşi consultă nervos ceasul şi îşi dădu seama că trecuse de două sau de trei ori prin faţa a ceea ce căuta – oficiul telefonic – fără să-l vadă.

Telefonista reuşea să poarte simultan mai multe convorbiri, făcându-şi în acelaşi timp şi unghiile.

— Domnişoară, aş vrea să chem Elveţia…

— Este în Statele Unite?
— În Europa! Lângă Franţa, Germania, Anglia, Italia! …
Ea îi aruncă o privire ucigătoare, dispreţuitoare.
— Numărul?
— Zürich, 836592.
— Cabina 3!
— Am mult de aşteptat?
— Cabina 3!
Închise uşa după el ca şi când cineva ar fi putut auzi convorbirea pe care n-o începuse încă. Pe pereţi, obişnuitele inscripţii pornografice, profesiuni de credinţă politice, numere uitate, crezuri teologice, urmate de inscripţii răzbunătoare. Îşi şterse faţa. Batista îi era udă, cămaşa puteai s-o storci. Totul i se lipea de piele. Se întreba dacă doar căldura era de vină sau şi teama.

La început, planul lui nu fusese decât un joc al spiritului, un divertisment dialectic, enumerări de cauze şi efecte, îmbucându-se admirabil fără nicio greşeală. Apoi, deodată, spre marea lui uimire, teoria începuse să se aplice în practică, fără să aibă conştiinţa precisă că el însuşi era cel ce declanşase mecanismul. Întâlnirea lui cu Zaza, ce-i dezvăluise o dimensiune senzuală pe care până atunci nu o bănuise, îl făcuse să înţeleagă scârbă de nemărturisit pe care o simţea pentru soţia lui. Un alt lucru care-l rodea erau cei 57 de ani trecuţi trăind viaţa altora, fără ca nimic s-o facă pe a lui să iasă din rutină. De-acum, era timpul să comită toate nebuniile pe care nu şi le oferise atunci când ar fi fost mai puţin riscante. Teamă nu conta, dacă ea era necesară pentru împlinirea acestei a doua naşteri. Cu un dispreţ vag, şi-o imagina pe Judith întinsă în patul ei jilav, îndopându-se cu aspirină, moartă pentru ea însăşi şi pentru ceilalţi, de multă vreme, fără s-o ştie. Mortimer şi-ar fi pus numele, pentru ultima oară, în josul unui anunţ pe care ea nu avea cum să-l redacteze. Târâitul telefonului îl făcu să tresară. Receptorul îi alunecă din înâna umezită când îl duse la ureche. O voce de femeie mormăia ceva de neînţeles în germană. El îşi drese glasul,

dar fu degeaba. Cu glas tremurător, reuşi să articuleze:

— Trade Zürich Bank?

Din cealaltă parte a lumii i se răspunse afirmativ.

— Cu cine doriţi?

Atunci, conştient că viaţa şi moartea lui se jucau în acel minut, el spuse:

— Homer Kloppe, urgent şi personal!

— Desigur. Mă duc să văd dacă domnul Kloppe este aici. Pe cine să anunţ?

Morty făcu un efort să înghită. Apoi, aproape în mod normal el reuşi să pronunţe cele două silabe ale cuvântului magic:

— Mamma!

În ordine crescândă, căpitanul Kirpatrick detesta în bloc femeile, bărbaţii, neamul omenesc, animalele domestice şi americanii de origine siciliană. Găsea scandalos faptul că au dreptul să fie catolici şi ar fi promulgat cu plăcere o lege care să le interzică intrarea în biserică, să aibă un paşaport sau să iasă dintr-un gheto, gen Haarlem, unde i-ar fi închis. Este adevărat că şefii lui exploatau această ură a subordonatului lor. Nu exista nicio afacere privind Sindicatul care să nu-i treacă prin mâini, nici cel mai neînsemnat pion, nici cea mai neînsemnată haimana al cărui dosar complet să nu-l aibă la îndemână. Din nenorocire, să-i poată închidă pe toţi aceşti indivizi era o altă poveste. Nemernicii plăteau gras, pe tot anul, armate de avocaţi gata să mişte cerul şi pământul dacă poliţia le atingea un fir de păr. Astfel că fu gata să leşine de bucurie când i se anunţă că un picior plimbăreţ, găsit lângă Zürich, pe o locomotivă, aparţinea unuia dintre cei ce nu puteau fi atinşi – Genco Volpone.

Un cizmar, Biasca, făcând el însuşi parte din neamul blestemat, identificase formal mocasinul şi pe proprietarul lui.

Era şi puţin şi mult. Un şef tde bandă nu-şi pierde niciodată piciorul fără să se producă importante mişcări. Dar când este vorba de un Volpone, mişcările devin adevărate cutremure de pământ, declanşâna reacţii în lanţ

imprevizibile, care, făcând să se înfrunte diferitele familii ale Sindicatului, dau de lucru poliţiei mai mult decât ani întregi de anchetă. Trebuia să nu-i scapi din ochi niciun pas, aşteptând ca „ceva” să se producă. Ce anume? Kirpatrick nu avea. de unde să ştie. Dar clacă, din fericire, Genco Volpone nu mai era în viaţă, dacă fusese cu adevărat asasinat, toate speranţele erau permise! De bucurie îşi frecă mâinile şi le trecu în chip de pieptene prin ciuful părului său roşu. Apoi, privindu-l ţintă pe ajutorul lui, Finnegan, îi spuse cu un aer visător:

— Îţi dai seama… în mai puţin de o oră un Volpone se va aşeza pe acest scaun!

Finnegan făcu o mutră neîncrezătoare.

— Între noi. fie vorba, căpitane, chiar credeţi cu adevărat că se va întâmpla aşa?

— Nu, dar sq poate întotdeauna spera.

— Ce v-a răspuns la telefon?

— A spus: „sosesc”.

— Şi dacă vine într-adevăr?

O şansă la zece, dar reală. Este vorba de fratele lui şi noi suntem cei care avem pantoful.

— S-a consultat cu avocaţii lui. După mine cred că o s-o şteargă direct în Elveţia ca să identifice piciorul.

— Tu poţi să identifici un picior?

— Dacă este ai unei fete frumoase…

— Să aşteptăm. Eşti gata?

— Da.

— Oriunde s-ar duce, orice ar face, vreau ca oamenii tăi să fie lipiţi de fundul lui, de îndată ce va ieşi din acest birou!

— Dacă va intra…

— Dacă va intra… repetă Kirpatrick cu speranţă.

Dădu din cap, faţa luminându-i-se brusc de un zâmbet.

— Imaginează-ţi, Finnegan, imaginează-ţi că-l prindem… că va face vreo prostie… că este condamnat la scaunul electric. Ei bine, trebuie să-ţi spun… Aş da zece ani din salariul meu pentru a-mi fi acordată favoarea de a

apăsa eu însumi pe manetă.

De câte ori avea raporturi sexuale – o dată pe săptămâna – Homer Kloppe îşi intensifica periatul dinţilor timp de minimum 48 de ore. Era necesar pentru a veni de hac miliardelor de microbi ce proliferau în regiunea bucală în urma contactului buzelor lui cu suprafeţele impure ale pielii partenerelor sale. Era la al optulea spălat în acea zi, îndârjindu-se de zece minute să omoare duşmanul cu materialul său suprasofisticat, când binevoi să audă zbârnâitul discret al telefonului. Scuipă în chiuvetă antisepticul pe care îl plimba prin gură pentru un clătit final, îşi şterse buzele, aruncă o privire satisfăcută în baia minusculă de lângă biroul lui – o amenajase exclusiv pentru igiena dentară – şi se duse să ridice receptorul.

— Mi-a spus că e urgent, personal, şi s-a recomandat „Mamma”, spuse secretara. Sunteţi aici?

— „Fă-mi legătura.

Un declic şi timp de câteva secunde bancherul auzi foarte desluşit în receptor o respiraţie accelerată. Instinctiv, fu foarte atent. Practica banului îi dăduse un al şaselea simţ. Deosebea, fără ca niciodată să se înşele, afacerile sănătoase de cele putrede – câteodată doar la vederea cifrelor, altă dată după tonul interlocutorului său, după o expresie trecătoare a feţei celui de vizavi, după o simplă tremurarea. pleoapei, sau după un tic nervos imperceptibil pentru oricine altcineva.

— Alo?

— Alo… Domnul Kloppe?

— Chiar el.

— Mamma.

Nu era vocea lui Genco Volpone. Nu putea fi vorba decât de împuternicitul asociatului său, micuţul plăpând, Mortimer O’Broin. Curios. Volpone precizase că va chema el însuşi.

Prudent, Kloppe confirmă că erau în legătură.

— Vă ascult.

— Ştiţi cine sunt?

— Da!

— Veţi face virarea cum s-a convenit.

— Perfect.

— Există doar o mică schimbare.

Mâna care ţinea receptorul se crispă uşor; Kloppe nu se înşelase, ceva nu era în regulă.

— Ce schimbare?

— Asupra destinaţiei fondurilor.

— Unde trebuie să le adresez?

— Banca Centrală din Geneva. Chiar acum.

— Este dificil.

— Poftim?

Din nou Kloppe simţi cum respiraţia lui O'Broin se intensifică.

— Am spus că este dificil. Nu pot efectua transferul la această nouă adresă decât cu descărcarea unuia dintre cei doi care au dreptul.

— Cum? Dar suntem grăbiţi! Convenisem…

Kloppe îi răspunse cu răceală.

— Convenţiile rămân valabile atâta timp cât termenii contractului iniţial sunt respectaţi. Or, dumneavoastră vreţi să schimbaţi destinaţia prevăzută iniţial.

— Foarte bine. Ce trebuie să fac?

— O formalitate care vă va lua doar un minut. Simplu, am nevoie de semnătura dumneavoastră.

— Dar nu mai sunt în Elveţia!

— Îmi pare rău. Persoana cu care aţi venit la noi se mai află în Elveţia?

O ezitare abia perceptibilă la capătul firului.

— Nu cred. Trebuie să fie deja în drum spre locul unde ne vom întâlni.

Homer ştia că avocatul minte. Funcţia sa esenţială era să-şi protejeze clienţii. În acest caz, cu toate că nu avea nicio probă pentru ceea ce bănuia, hotărî că datoria lui era să câştige timp. Nu era omul să dea drumul la două miliarde de dolari în aer, fără să se asigure prin câteva măsuri de precauţie elementare! Reluă:

— Înţeleg foarte bine situaţia. Trimiteţi-mi o scrisoare semnată de dumneavoastră şi ordinele vor fi

executate imediat.

— Vă repet că este urgent! strigă O'Broin.

— Scrisoarea poate să-mi parvină în 48 de ore.

— Durează prea mult timp…

Urmă o tăcere de câteva secunde.

O'Broin reluă cu o voce pe care se forţa vizibil s-o stăpânească.

— Ascultaţi… Dată fiind urgenţa… Nu-mi uşuraţi situaţia… Clientul meu va fi nemulţumit.

— Credeţi-mă, domnule, că sunt mâhnit, dar nu am de ales.

— Atunci sosesc. Iau primul avion! Voi fi la dumneavoastră astă seară!

— Astă seară? De unde mă chemaţi?

— Nassau.

— Ce oră e acolo?

— Amiaza.

— Ştiţi, domnule, că la Zürich este ora 19 şi că mă aflu încă la birou în mod cu totul excepţional?

— Domnule Kloppe, răcni O'Broin, pentru o afacere de asemenea importanţă ziua şi noaptea nu contează deloc!

— Să nu credeţi aşa ceva, domnule. Am anumite obligaţii stabilite anterior pentru seara asta.

— Mă puteţi primi poate mai târziu?

— Banca este închisă până mâine la ora 8 şi jumătate. Chiar dacă aveţi un zbor imediat, nu-mi va fi posibil să vă întâlnesc – în afara orelor de lucru ale instituţiei mele.

— Dar noaptea!… Noaptea… Nu este vorba pentru dumneavoastră decât de un minut, de o simplă semnătură! Permiteţi-mi să insist!

— Noaptea, domnule, nu tratez afaceri. Am ca regulă absolută ca niciodată să nu mă culc mai târziu de ora 23. Regret…

— Atunci voi fi la dumneavoastră mâine dimineaţă, acceptă O'Broin cu disperare în voce.

— Încă o dată mii de scuze. Vă aştept.

Homer Kloppe puse receptorul în furcă, apucat deodată de o dorinţă imperioasă de a-şi spăla dinţii.

Intrând în comisariat, cei trei avocaţi strâmbară din nas. Puţea a picioare, a sandvici stătut, a sudoare şi a bere. Doi poliţişti negri, în uniformă, nu părură să-i observe. Unul dintre ei bătea cu un singur deget la o maşină veche; celălalt, cu mâini-le la spate în faţa grilajului carcerei, asculta râzând insultele pe care i le arunca o prostituată. În fund, tolănit pe o bancă de lemn, un vagabond îşi clocea beţia cu sforăituri sonore.

— Vă rog, spuse Johnny Kieffe cu o autoritate dispreţuitoare.

Avansase doi paşi, în timp ce confraţii lui, Hubert Murdle şi Chester Henley, îl flancau pe Italo Volpone. Kieffe, Murdle şi Henley erau avocaţii cei mai scumpi din New York.

După importanţa clientului, cei trei îşi evaluau timpul între 500 şi 1.000 de dolari ora. Evident, acest detaliu nu însemna nimic pentru Sindicat, care le vărsa anual o sumă enormă pentru ca ei să accepte să lase baltă la cel mai mic semn orice afacere în curs.

— Da, spuse poliţistul fără să ridice ochii de pe clapele maşinii.

— Avem întâlnire cu căpitanul Kirpatrick, spuse Kieffe cu un aer plin de îngâmfare.

Poliţistul nu păru deloc să se emoţioneze:

— Noi? Care noi?

Kieffe îi vâri cartea de vizită sub nas.

— Ascultă, bătrâne, vrei să te grăbeşti?

Negrul luă cartea de vizită, o privi din toate unghiurile, se făcu că descifrează textul şi se ridică cu lenevie.

— Mă duc să văd.

Dispăru pe o uşă în spatele ghişeului. Când reveni, îi spuse avocatului:

— Căpitanul este foarte ocupat. Are o întâlnire. Vă rog să reveniţi sau să-l chemaţi la telefon.

— Cum! se revoltă Kieffe. Îl deranjează pe clientul

meu şi nu binevoieşte să ne primească?

— Clientul dumneavoastră? Cine este clientul dumneavoastră?

— Domnul Volpone, interveni Henley. Itafo Volpone!

— Care din dumneavoastră este Volpone? întrebă poliţistul.

— Ajunge, urlă Kieffe. Du-te să-l atyinţi pe şeful dumita-şi în timp ce agentul se eclipsa pentru a doua oară, mormăi de mai multe ori cuvântul „scandalos”, aprobat de confraţii lui.

— Comisarul vă aşteaptă, spuse negrul, ţinând uşa deschisă.

Îl urmară într-un culoar şi se îmbulziră în biroul lui Kirpatrick ca nişte tauri care pătrund într-o arenă. Căpitanul se sculă pentru a-i primi.

— Dezolat, maestre. Nu ştiam că-l însoţiţi pe domnul Volpone. Agentul meu n-a înţeles.

— Avocatul Henley, avocatul Murdle, domnul Italo Volpone, îi prezentă pe rând Kieffe, cu răceală.

— Vă rog, luaţi loc, domnilor!

— Nu, mulţumim, preferăm să rămânem în picioare, spuse H. Murdle.

— Cum doriţi, spuse Kirpatrick, trecându-şi maşinal mina prin ciuful strălucitor. Domnule Volpone, mi-e teamă că i s-a întâmplat un accident fratelui dumneavoastră. Biasca este sigur că pantoful pe care colegii mei elveţieni l-au descoperit pe piciorul tăiat i-a aparţinut lui Genco Volpone. Nu spun cu asta că piciorul în chestiune ar fi cel ai fratelui dumneavoastră. Pot să vă întreb... Fratele dumneavoastră se afla la Zürich în aceste ultime zile?

— Putem vedea pantoful? îi tăie vorba Kieffe.

— Imediat, maestre. Puteţi să ne răspundeţi, domnule Volpone?

— Ascultaţi, interveni Henley. Genco Volpone a trecut într-adevăr prin Elveţia în ultimele zile.

Kirpatrick îşi fixase privirea asupra ochilor lui Italo, care se roteau repede, fără să se oprească pe ceva.

— Domnule Volpone, insistă Kirpatrick, neluând în

seamă întreruperea.

Italo îşi drese glasul.

— Fratele meu era la Zürich pentru o întâlnire de afaceri.

— Nu sunteţi obligat să daţi detalii, îi reproşă Murdle.

— Arătaţi-mi pantoful, spuse Volpone.

Kirpatrick deschise un sertar al biroului, despacheta obiectul învelit în hârtie de mătase şi-l întinse lui Italo, care-l contemplă îndelung.

— S-ar putea ca acest pantof să fi aparţinut fratelui meu.

— Sunteţi sigur?

— Cum ar putea să fie, spuse Kieffe ridicând din umeri. Dumneavoastră înşivă aţi putea identifica cu certitudine un obiect aparţinând unuia dintre cei ce vă sunt apropiaţi?

— Comisare, nu înţeleg prea bine, spuse ironic Henley. Clientul nostru îşi petrecea două zile de vacanţă în Bahamas, dumneavoastră i-aţi cerut să revină în mod special…

— L-am rugat doar să revină, îl întrerupse Kirpatrick, fără a-l scăpa din ochi pe Italo. Pentru a ajuta ancheta noastră. Domnul Volpone n-a fost obligat să se supună cererii mele. Mărturisesc, de altminteri, domnule Volpone, că nu mă aşteptam să vă văd încadrat de avocaţi pentru o formalitate aşa de simplă.

— Când aţi găsit piciorul? întrebă Italo.

— Acum 36 de ore. Era aşezat pe grătarul unei locomotive ce intra în gara din Zürich.

— Să mergem, spuse Italo nervos.

— În ceea ce-l priveşte pe fratele dumneavoastră, sunt obligat să lansez un mandat de căutare internaţională. De asemenea, s-ar putea ca într-un moment sau altul al anchetei să am nevoie de mărturia dumneavoastră.

— Ştiţi unde puteţi să-l găsiţi pe domnul Volpone, spuse Kieffe.

— Domnule Volpone, aveţi intenţia să părăsiţi New York-ul în zilele următoare? întrebă Kirpatrick.

— Cum? se enervă Murdle. Adică?

— Nimic special, maestre. Trebuie doar să ştiu unde-l pot găsi pe clientul dumneavoastră în caz de nevoie.

— Plec în Elveţia cu primul avion, mormăi Italo cu un aer posomorât, cu capul plecat. Dacă i s-a întâmplat cu adevărat ceva fratelui meu, vreau să ştiu imediat acest lucru.

— să sperăm că nu este vorba de el, domnule Volpone. Există, de asemenea, ceva care îi deranjează pe colegii mei elveţieni. În buzunarul pantalonului… vreau să spun al pantalonului piciorului, s-a găsit un bilet Zürich-Geneva, ştampilat la Zürich cu 20 de minute înainte de descoperirea accidentului.

— Ei şi? spuse Murdle.

— Maestre, spuse Kirpatrick, pe un ton de reproş. O persoană încă neidentificată ia trenul Zürich-Geneva, iar piciorul secţionat al acestei persoane se regăseşte 20 de minute mai târz în la Zürich, în punctul său de „plecare.

— Şi atunci, căpitane?

— Piciorul trebuia să ajungă, în mod normal, la Geneva, nu?

— Asta schimbă cu ceva situaţia? Atâta timp cât nu va fi identificat cel căruia îi aparţine…

— Să mergem, spuse Volpone.

— Domnule Volpone, conchise Kirpatrick, dacă aveţi cea mai mică veste despre fratele dumneavoastră, ţineţi-mă fa. curent. Dacă eu am ceva nou, vă voi preveni.

Scurte înclinări ale capului de o parte şi de alta. Italo Volpone şi avocaţii săi ieşiră din birou. Abia se închise uşa că Finnegan îşi şi băgă capul.

— Finnegan, spuse Kirpatrick bucuros, indivizii se enervează deja! Băieţii tăi să verifice dacă pungaşul ăsta ia într-adevăr avionul spre Zürich. Vreau ca doi din oamenii noştri să fie în aparat! Cavanaugh şi Mahonney!

El se răsuci, încercând să se apere, întoarse faţa când ea vru să-i sărute râzând buzele şi se eliberă brusc:

— Suntem aşteptaţi!

— Şi ce dacă? Ar putea să fie amuzant!

— Nu-mi place să fiu în întârziere.

— Dacă ai şti cât mă excită când te prefaci că ţi-e frică să nu te violez! Sau poate ţi-e într-adevăr frică?

Kurt îşi şterse gura cu dosul mâinii. Renata surprinse gestul.

— Rujul meu nu lasă urme. Vrei să mai încerc?

Kurt bătu în retragere. Provenind dintr-o familie de mici burghezi, se simţea întotdeauna stingher, nehotărât între rădăcinile sale modeste – pe care se prefăcea că şi le revendică cu tărie pentru a nu putea fi luat din scurt în caz că acestea ar fi fost invocate de alţii –, dorinţa de confort, discursurile lui revoluţionare, gustul pentru lux şi dispreţul pe care-l afişa pentru bani (îmbinat cu imensa lui sete de a-i poseda) şi pentru întreg sistemul capitalist în general. Sălăşluiau în el, într-o permanentă revoltă clocotitoare, toate nepotrivirile. Până la viitoarea lui căsătorie, al cărui sens profund îi scăpa! Renata Kloppe întruchipa tot ceea ce el declara că-i face greaţă: inconştienţa, averea, frumuseţea insolentă şi absenţa totală de interes pentru ceea ce el considera a fi marile probleme planetare, foamea în lume, ecologia, marxismul, idealurile clasei muncitoare.

În timpul cursurilor de lingvistică pe care le ţinea la facultatea din Zürich, Kurt Heinz le vorbea cu mai mare plăcere studenţilor lui despre Lenin decât despre Trubeţkoi sau Saussure. Predica libertatea sexuală absolută, trata cu dispreţ familia, religia, ipocrizia, trusturile, hegemoniile economice.

În particular, era timid, cum putuseră să constate cele mai dezgheţate dintre elevele sale, ale căror avansuri le respinsese: de fapt, Kurt nu avea curajul să-şi pună teoriile în practică. Nu îndrăznea să facă niciodată gestul eliberator pe care-l propovăduia celorlalţi, gest care l-ar fi putut pune poate de acord cu el însuşi.

De când se cunoscuseră, Renata remarcase imediat, cu un ochi infailibil, articulaţia acestor mecanisme

contradictorii. Sadismul ei inconştient avusese de câştigat din furia verbală a lui Kurţ: aceasta nu exista decât pentru a masca lipsa lui de îndrăzneală erotică. Atunci, Renata multiplicase provocările de toate felurile, amuzându-se să-l şocheze prin libertatea limbajului, atacându-i ideile, originea, profesiunea, lansându-i mii de sfidări, mulţumită când reuşea să-l facă să roşească la un cuvânt prea crud, la o aluzie prea precisă, la un gest prea îndrăzneţ.

Pentru a alimenta această delicioasă senzaţie de putere, ea era capabilă de orice: să-i deschidă şliţul de la pantaloni sub masă, la un dineu de familie, să se plimbe goală în prezenţa Manuellei, camerista ei, să-şi ridice fusta descoperindu-şi coapsele pe bancheta din spate a taxiului al cărui şofer, cu ochii pironiţi pe oglinda retrovizoare, era gata să se urce pe trotuare.

Slăbiciunea lui o determinase, în mod paradoxal, să nu rupă relaţiile dintre ei. Puterea pe care o avea asupra lui, în loc s-o descurajeze, o incitase să le facă mai durabile: erau logodiţi, spre marea consternare a familiilor lor, care considerau această viitoare relaţie ca pe o căsătorie între un crap şi un iepure. Bineînţeles, el îşi ura viitorul socru. Homer Kloppe simboliza pentru el tot ce era mai rău în „establishment”, având defectul să fie în acelaşi timp o putere financiară, un tată bun, un soţ bun, un bun cetăţean, un calvinist convins, un făcător de pomeni, unul care dă lecţii, un tabernacol de certitudini, de idei primite şi niciodată discutate. Într-un cuvânt, Kloppe era dezgustător de norocos! Tipul de om supus prin excelenţă de Kurt oprobriului elevilor lui, bancher, hoţ cu acte în regulă, parazit al societăţii de consum, neg pe faţa sistemului social.

— Vă pot demonstra acest lucru! le repeta el cu căldură, întreprinderile virează salariile funcţionarilor lor pe 23 ale fiecărei luni. Aceste salarii ajung a doua zi la bancă. Încearcă, deci, dacă eşti muncitor, să obţii ceea ce ţi se datorează înainte de întâi ale lunii următoare! Bancherul pretinde că el n-a primit încă nimic, că ordinatoarele n-au vărsat încă salariul în contul tău! în

acest timp, el întrebuinţează banii tăi în contul lui personal. Ticălosul trage astfel un bun profit, profit din sudoarea celorlalţi! Alte exemple?

Avea o mulţime. Într-o zi, când băuse puţin, îşi exprimase indignarea în faţa viitorului lui socru:

— Chiar dacă sunteţi sincer în convingerile dumneavoastră, chiar dacă vreţi că practicaţi binele, dumneavoastră corupeţi ordinea socială, o stricaţi!

Kloppe îl privise cu un aer sever, aşa cum priveşti nebunii, şi Renata, încântată, se prăpădea de râs. Şi-a dus logodnicul la ea în cameră. Acolo, el s-a lansat într-o strălucită demonstraţie în care arăta că Elveţia, prin trusturile sale alimentare, prin băncile sale, prin pretinsa ei neutralitate, purta de fapt responsabilitatea celor mai mari dezastre mondiale, de la moartea lui Allende până la strangularea economică a guvernelor populare, trecând prin războaie, foamete, trafic de arme, tăinuire de devize şi instaurarea dictaturilor. Renata, care-l urmărea cu un aer lacom, murmurase:

— Da, micul meu Kurt, da… Ai dreptate… Iuheşte-mă!

Ca de obicei, ea a făcut avansurile, a luat iniţiativa! Şi

Kurt s-a supus. Mormăind, dar s-a supus. Ca de obicei…

— Kurt, mi s-a înţepenit fermoarul rochiei. Mă ajuţi?

Era aşezată pe pat şi fleacul cumpărat de la Balenciaga pe care trebuia să-l dezbrace atât de savant costase cam tot atât cât câştigă un miner Columbian în 20 de ani. El încercă cu stângăcie să deschidă fermoarul.

— Nu reuşesc.

— Noroc că nu ţi-am lăsat grija să mă dezbraci! Aş fi fost încă virgină, bietul meu Kurt. Manuella!…

Strigă din nou:

— Manuella!… Ce face? Proasta asta este în plină furie amoroasă. Gagiul ei face avere în Botswana, cu diamantele.

— Şi ea este cameristă?

— De fapt, este plecat doar de trei luni.

— Are mine?

— Sapă. Este portughez ca ea. S-a luat după un mic anunţ şi a întins-o. Când va reveni, bogat, desigur; o va lua în căsătorie, îi va turna unsprezece plozi şi o va închide în casă. Ce vrei, ea îl iubeşte pe Julio. Atât timp cât îl aşteaptă nu pot să scot nimic de la ea! Când se culca cu el, dura zece minute; acum, îşi petrece zilele citind scrisorile lui sau scriindu-i! Manuella!

— Doamnă?

Era aici, mică, aproape slabă, cu părul scurt, ochi negri şi cu puf pe picioare, pe antebraţe, deasupra buzelor, drăguţă totuşi, având un aer naiv de copil, de animal.

— Erai în Botswana, dragă?

Manuella zâmbi angelic. Se destăinuia deseori stăpânei ei. Renata Kloppe era totdeauna dispusă să asculte necazurile altora. Dădea sfaturi bune, îi rotunjea în mod generos leafa la sfârşit de lună şi-şi trata camerista mai mult ca pe o prietenă decât ca pe-o angajată. Manuella o adora. Nu-i permisese ea, când Julio era încă şofer de mare clasă la Zürich, să-l aducă pe furiş în casă?

— Cu ce pot să vă ajut?

— Kurt a încercat să mă violeze. Acest nerod mi-a stricat fermoarul rochiei. Poţi să-l aranjezi?

Pufnind în râs, Manuella repară pe loc stricăciunea. Renata, la oglindă, îl căută pe Kurt din ochi: marele nătărău se făcea că priveşte pe fereastră, ca să nu se vadă că roşise!

— Acest poliţist infect, roşcat şi scârbos, acest rahat de irlandez!... îţi dai seama cât se bucura! Un Volpone în biroul lui! Genco nu mă va ierta niciodată!

Yudelman îşi coborî ochii jenat. Italo îi vorbea ca şi când acea poveste cu piciorul n-ar fi existat. De fiecare dată când încerca să-l readucă la subiect, cel mai tânăr dintre Volponi schimba imediat subiectul.

— Sunt neliniştit, Bebe, foarte neliniştit... Am făcut cercetări în Elveţia, fratele tău este de negăsit. Să nu crezi că vreau să joc rolul unei cucuvele, dar dacă acest picior...

— Taci! Nu este al lui, sunt sigur! îţi imaginezi că Genco este aşa de cretin să cadă sub un tren?

Moshe Yudelman mormăi, muşcându-şi buzele:

— Şi dacă a fost ajutat?

Italo îl apucă îndată de reverurile hainei şi-l fixă cu duritate timp de trei secunde.

— Îţi spun că nu e el! A făcutpoate un ocol prin Italia, ca să facă amor cu vreo putoare! îmi cunosc fratele, nu?

Dar Yudelman nu se putea lăsa convins de o asemenea părere, oricât ar fi fost ea de puternică. Afacerea era prea gravă. Avea nevoie de certitudini. Îşi făcu singur curaj, căci el era unul din puţinii care cunoşteau puterea sălbatică şi distrugătoare a reacţiilor oarbe ale lui Italo Bebe Volpone.

— Nu te supăra, Bebe, şi ascultă-mă. Tu ştii că eu sunt consilierul familiei tale de mai bine de 10 ani. Genco s-a plâns vreodată.de sfaturile mele?

— Oho, opreşte-te.

— Răspunde-mi numai la o singură întrebare, una singură!…

— Dă-i drumul!

— Dacă ar fi vorba într-adevăr de piciorul lui Zu, ai putea să-l recunoşti?

Italo explodă.

— Şi de ce crezi tu că m-aş duce în Elveţia?

— Ai vreun mijloc de a-l identifica?

— Desigur, pe dracu'! Când eram copii, bătrânul ne-a oferit o bicicletă, una pentru amândoi. O avea de la un tip beat, căruia i se furaseră banii la pocher, un dobitoc… Ca să se refacă, îşi vânduse bicicleta lui taică-meu pentru 50 de cenţi! Genco a vrut s-o încerce imediat. Eu eram pe portbagaj. Am căzut. Genco şi-a prins pedala sub gleznă. I-a rămas o cicatrice. Trebuie să vedem doar dacă e acolo!

Moshe, din ce în ce mai jenat, îşi drese glasul.

— Glezna stinga sau dreaptă?

Bebe îl fulgeră din priviri.

— Dreaptă. Când am avionul?

— Peste două ore. Mai e ceva ce mă sâcâie… Trebuia

să-l întâlnesc pe O'Broin în dimineaţa asta. Nu era la birou.

— Şi?

— Nimic. Am telefonat la el acasă. Nici acolo nu era. Soţia mi-a spus că nu l-a mai văzut de la plecarea la Nassau.

— Şi ce e cu asta?

— Aşteaptă… O'Broin are o tipă, Zaza Pinney.

— Ştiu, ştiu!

— Şi ea a dispărut.

Volpone îi aruncă lui Yudelman o privire intrigată.

— Moshe!… Ce încerci să-mi spui?

— Găsesc că e bizar ca depozitarul unui cont cu cifru de două miliarde de dolari să dispară brusc şi fără urmă. Asta e tot.

Italo îl privi stupefiat.

— Dacă O'Broin dispare, nu este treaba mea! Asta îl priveşte pe patronul lui, Ettore Gabelotti!

Yudelman dădu din cap…

— O secundă. Tu ştii pentru ce Gabelotti nu s-a dus personal la Zürich cu fratele tău?

— Toată lumea ştie că acestui imbecil îi e frică să-şi pună bucile grase într-un avion!

— Exact! Dp aceea l-a împuternicit pe Mortimer O'Broin… Pentru moment, numai doi oameni pot să ridice banii: Don Genco şi Mortimer O'Broin!

Italo izbucni în râs. Un râs forţat şi fals.

— Vrei să spui că acest nimic poate să fugă cu banii Sindicatului?

— N-am spus aşa ceva. Îţi reamintesc doar că este vorba de două miliarde de dolari.

— Un om mort nu poate să profite nici măcar de trei sute!

— O'Broin n-a murit… Nu este de găsit… spuse Yudelman cu o voce domoală.

Italo dădu nervos din umeri.

— O'Broin! Acest biet nenorocit căruia îi este frică şi de umbra lui!

— Cu două miliarde de dolari, nimeni nu mai este nenorocit, nimănui nu-i mai e frică.

Italo îi aruncă o privire bănuitoare lui Moshe neştiind dacă glumeşte: dar nu… avea aerul serios. Se înfurie:

— Oricât de deştept ai fi, există un detaliu care îţi scapă! îţi imaginezi că Gabelotti poate fi aşa de idiot să nu fi cerut cifrul contului lui O'Broin?

— Posibil… cedă Yudelman… Este chiar cert.

— Atunci? De ce tot baţi câmpii?

— O.K. Uită asta… Nu te supăra. Am lucrat atâta pentru ca această operaţiune să se realizeze. Sunt prost dispus. Văd pretutindeni încurcături…

— Sigur că O'Broin n-ar putea să ne facă aşa ceva! N-are nimic în pantaloni! N-ar îndrăzni! îl vezi în stare să-l fenteze pe Gabelotti? Moshe! se întrerupse deodată Volpone. Şi dacă acest gunoi de Gabelotti?

— Nu, nu! i-o tăie Yudelman. Gabelotti n-ar avea nimic de câştigat! Ne-am războit destul! Gabelotti, nu! Dacă am avea vreun necaz, dacă din nenorocire Don Gena) … Scuză-mă, din nou deraiez… asta n-ar putea veni decât din partea lui O'Broin.

— Dacă ai asta în cap, spuse Italo iritat, du-te să-i vorbeşti lui Gabelotti! Du-te să-l întrebi! Du-te!

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva: dacă O'Broin ar avea chef să facă prostii, va fi interceptat înainte chiar de a ridica degetul cel mic. L-am prevenit pe Orlando Baretto, la Zürich. Este pe fază. Aici, am postat doi oameni în faţa locuinţei lui. Alţii stau în faţa apartamentului amantei lui. Nu-ţi pierde timpul, Italo, nu te preocupa de asta… Du-te în Elveţia şi asigură-te în ceea ce-l priveşte pe Genco… Mergem?

— Pot să-ţi cer să faci un lucru în timpul absenţei mele? Omoară-l pe Biasca.

— Biasca? De ce? se miră Yudelman.

— Datorită lui am fost convocat la poliţie!

— N-avea de ales…

— Puţin îmi pasă! Omoară-l! Putea să tacă şi să mă prenă!

— Vom vedea! Vom vedea!

Italo îl privi glacial.

— Îl omori sau mă ocup eu însumi?

— Calmează-te! îi vom da o mică lecţie! Sunt lucruri mai urgente!

— Nu! îmi place să-mi reglez conturile la cald!

— Şi banii noştri, te gândeşti la ei?

— Sunt bine acolo unde sunt! Omoară-l pe Biasca, eu mă voi ocupa de rest!

— Da, o scăldă Moshe, da…

Era mai bine să nu-l loveşti pe Italo niciodată direct în faţă! Când îl apuca furia, era capabil de orice, chiar să sacrifice interese enorme pentru a-şi astâmpăra o criză de furie puerilă.

— Italo, adăugă Yudelman, cheamă-mă de îndată ce ajungi… Dacă ai cea mai mică dificultate, iau primul avion…

Citi o asemenea violenţă pe faţa lui Volpone încât preferă să bată în retragere…

— Cum vei dori, spuse el în grabă, cum vei dori. Te conduc la aeroport.

Manuella îşi aprinse o ţigară – îşi permitea trei sau patru pe zi, în afara orelor de serviciu. Apoi, cu picioarele aşezate pe marginea măsuţei de toaletă, îşi reciti scrisoarea!

Julio, adoratule, Julio al Manuellei.

Aş putea să-ţi recit scrisoarea ta pe dinafară, de câte ori am citit-o. Mi-a produs frică. Nu ştiam că munca ta este atât de periculoasă. De aceea îţi cer s-o părăseşti! (*Ea subliniase de două ori cuvintele „s-o părăseşti”*) *Nu contează banii*! *Nu vreau să ţi se întâmple ceva. De altfel, eram foarte fericiţi aici şi este mai important să fii fericit şi să trăieşti, decât să fii bogat şi mort. Ar fi trebuit să-l refuzi pe inginer să faci asemenea muncă, îţi dai seama că dacă ei te plătesc atâta pentru ca s-o faci, înseamnă că nu găsesc pe nimeni altul. Întoarce-te*! *Vom mai rămâne un an sau doi la Zürich, patroana mea îţi va găsi un serviciu liniştit şi ne vom duce atunci la Albufeira*: *amândoi ne vom*

putea cumpăra prăvălioara. Şi apoi, Julio, ce voi face cu copilul meu din pântece, dacă tatăl lui ar avea un accident înainte de a mă lua în căsătorie? Ia primul avion, indiferent cât ar costa! întoarce-te, Julio! în fond, puţin ne pasă de bani. Am ajutat la servitul unui dineu, ieri seară, la domnul Kloppe. Ei bine, îţi pot spune că toţi aceşti oameni plini de bani au aerul să se plictisească şi nu cred că fac dragoste prea des, crede-mă!

În orice caz, nu ca noi, Julio al meu, ai impresia că se ating cu pensetele şi că-şi dau sărutări cu kleenex-i/n în faţa gurii ca să evite contagiunea. Şi chiar domnul Kurt şi domnişoara Renală care se căsătoresc totuşi joia viitoare, în condiţiile pe care le ştii: tot oraşul vorbeşte! îmi lipseşti, Julio, te rog ascultă-mă şi pe mine o dată şi fă ce-ţi spun: ÎNTOARCE-TE! Nu mai pune piciorul în mina aia şi vino s-o iei pe Manuella ta în braţe, are tare nevoie de tine. O să-ţi recitesc scrisoarea încă o dată înainte de a mă culca, dar sunt sigură că-mi va da coşmaruri. Mi-e frig fără tine în pat. Te iubesc.

Manuella ta pentru toată viaţa.

Manuella, luă un plic clin sertarul toaletei şi scrise adresa logodnicului:

Domnul Julio Almeida
Wassenaar's Consolidated
CHUKUDU, Botswana
(Africa de Sud)

Apoi băgă scrisoarea în plic. Îşi trecu limba peste marginea cu lipici şi aşeză scrisoarea pe măsuţa de toaletă. O va pune la poştă mâine la prima oră, cum făcea în fiecare zi cu scrisoarea pe care i-o trimitea lui Julio. Întinzându-se pe pat, se întrebă dacă evenimentul va avea loc în seara asta. Una din prietenele ei i-a spus că, începând din a treia sau a patra lună de sarcină, viitoarele mame pot să simtă copilul mişcând în pântece. Or, ea era deja însărcinată în trei luni şi jumătate.

Când cei trei oameni au pătruns în luxoasa prăvălie, Pietro Biasca şi-a dat seama că avea de-a face cu nişte haimanale. Erau foarte tineri, cu alură de studenţi, dar cu

ceva crud şi dur în privire. Cel mai voinic, ca într-o caricatură a vechilor filme despre Scarface, ducea o cutie de vioară. Oare ce ascundea în ea? se întrebă Biasca. El era în regulă atât cu poliţia, cât şi cu şefii diferitelor familii din New York. În afară de asta, relaţiile sale cu Zu GencO Volpone erau destul de cunoscute de toţi pentru ca nimeni să nu îndrăznească să-l atace. După vizita poliţiştilor, încercase în zadar să ia legătura cu casa lui Don. Dintr-o bizarerie telefonică, numărul fie că suna ocupat, fie că nu răspundea. Renunţase după două ore de eforturi infructuoase, predând ştafeta secretarei lui care n-avuşese nici ea mai mult succes”.

— Domnilor, ce doriţi?

— Sunteţi Pietro Biasca?

— Chiar el, spuse îngâmfindu-se, conştient de puterea lui, de eficacitatea înaltelor sale relaţii, de prezenţa lângă el a numerosului personal. Nu era cazul să se lase hărţuit la vârsta lui şi la poziţia la care ajunsese de către nişte anonimi oarecare!

— Vrem să vă dăm o comandă de pantofi, spuse omul cu cutia de vioară.

— Trebuie să solicitaţi o oră la secretariatul meu. Înainte de toate, lucrătorii mei au nevoie de o amprentă în volum a picioarelor dumneavoastră.

— Iată un eşantion, răspunse omul… îl răsuci brusc pe Biasca şi îi dădu o lovitură puternică în spate. În prăvălie, clienţii şi salariaţii martori ai scenei păreau stupefiaţi. Roşeaţa acoperi dintr-odată fruntea lui Biasca. Înţelegând că de modul cum va reacţiona depindea prestigiul său viitor, le ţinu piept:

— Nu ştiţi pe cine atacaţi!

Una din haimanale scoase un Colt Magnum din buzunar după ce se postase în faţa uşii de la intrare. Cu o lovitură puternică, celălalt rupse firele de telefon.

— Nu-mi iej odată măsurile alea? întrebă drăgălaş tipul cu cutia acompaniindu-şi cererea cu o a doua lovitură de picior, care nu mai atinse aceeaşi. Ţintă, dar, ajungând ceva mai jos, îi provocă lui Pietro o durere acută. Cu toate

acestea, el încercă să mai reziste:

— Nu ştiu cine sunteţi şi nici cine este aşa de nebun să vă trimită în mine, dar o să mi-o plătiţi scump!

Altă lovitură de picior.

— Te grăbeşti sau trebuie să te împing eu de la spate?

— Zu Genco Volpone, asta vă spune ceva? îi sfidă Biasca, punându-şi ultima carte la bătaie.

Cel care smulsese firele de telefon se apropie.

— Ştii ceva, bătrâne, am mers cam mult. Pantofii îmi sunt plini de praf. Nu vrei să mi-i ştergi?

Îşi ridică piciorul şi-l puse pe un teanc de bancnote rămas în faţa casierei.

— Hai, începe, lustruieşte!

Deoarece Biasca nu mişca, îi aplică un dos de palmă de-a curmezişul gurii, apoi, trăgând fără răutate de corsajul casierei, smulse din el, ca dintr-o sugativă putredă, o bucată pe care o întinse cizmarului…

— Lustruieşte!

Pentru a da şi mai multă greutate cererii lui, îi apăsă pe tâmplă un pistol Harrington & Richardson, calibrul 22. Cu ochii plini de furie şi de frică, Biasca luă bucăţica de stofă pe care o plimbă pe pantoful cu toc de 6 cm. „Pantof de parvenit”! nu se putu împiedica să gândească, cu toată situaţia penibilă în care se afla.

— Freacă mai tare! Aşază-te în genunchi! Vei face treabă mai bună dacă vei avea gheata mea în faţa gurii. Vreau să strălucească!

Pietro îngenunche şi lustrui pielea.

— Ajunge! interveni tipul cu cutia după câteva secunde. Vino să ne iei măsurile!

O clientă, profitând de fascinaţia exercitată de scenă asupra martorilor, se îndreptă spre uşă.

— Eram în trecere. N-am nimic de-a face cu problemele voastre. Vreau să ies!

— Tst… Tst… făcu omul cu Colţul Magnum.

Cu vârful armei, îi făcu semn să-şi reia locul.

— Aş putea să ştiu cel puţin ce doriţi de la mine?

întrebă Biasca, căruia începea să-i fie cu adevărat frică.

— Ţi s-a spus deja. Pantofi.

— Hei, întrebă haimanaua care păzea uşa. Închidem?

Cel care-i făcuse pe Biasca să îngenuncheze se adresă casierei:

— Du-te şi trage obloanele vitrinei.

Îngrozită, aşi părăsi scaunul, încercând să-şi mascheze cu ambele mâini ruptura din corsaj, prin care se vedea ţâşnind vârful unui sân prea greu. Haimanaua i se adresă din nou:

— Prinde asta pe uşă pentru trecători…

Îi întinse o bucată de pânză scoasă din buzunar. Ea o desfăcu şi toţi putură să citească: „Închis pentru lucrări”. Liniştiţi, ceilalţi aoi îl împinseră pe Biasca în odaia din fund a prăvăliei. La intrarea lor, niciun cizmar nu scoase o vorbă, ceea ce nu-l împiedică pe patronul lor să le spună:

— Nu încercaţi să mă apăraţisunt înarmaţi!

— Ce sunt astea? întrebă haimanaua cu cutia, arătând sutele de mulaje care acopereau rafturile.

Camaradul lui rezemat de uşă îi ţinea la respect cu arma pe cei zece lucrători care rămăseseră nemişcaţi, cu ochii măriţi, palizi de spaimă.

— Amprentele clienţilor mei, spuse Biasca. Acum puteţi să-mi explicaţi…

— Adu-mi una!

Pietro i-o aduse. În timp ce-o examina, haimanaua întrebă:

— Ai multe?

— 2.600, bâlbâi Pietro.

— Din ce sunt făcute?

— Din ghips.

— De ce scrie pe ea *Paul Newman*?

— Pentru că este amprenta lui.

— Bun, fluieră celălalt cu admiraţie, nu încalţi calici!

Exasperat, Biasca dădu din umeri r

— Ascultaţi, ce rost au toate astea?

— Tu ţi tu ˇ ordonă omul, arătând spre doi ucenici care se apropiară. Luaţi bastoanele de acolo şi aruncaţi

toate aceste picioare pe jos!

— Ah, nu, strigă Biasca, nu aveţi dreptul!

Cel căruia II Iustruise pantofii se repezi la el. Cu o lovitură a patului pistolului îi răni obrazul. Ameţit, Biasca se prăbuşi gemând:

— Nu faceţi asta… Este tot capitalul meu!

— Atunci, începeţi, spuse omul cu cutia pe un ton glacial şi nerăbdător.

Cu bastoanele, după ce-şi aruncară unul altuia o privire neputincioasă, ucenicii goliră rafturile. Mulajele se zdrobiră căzând pe podea cu un zgomot de olărie spartă.

— Voi, ceilalţi, ajutaţi-i!

Fiecare ucenic se puse pe treabă, întorcându-şi cu grijă privirea ca să nu vadă cum curgeau lacrimile şi sângele pe obrajii patronului lor.

— Acum zdrobiţi-le cu picioarele. A mai rămas unul pe etajera de sus! Jos cu el!

Cel mai în vârstă dintre lucrători se împotrivi >

— Acesta nu… Este al lui Matylin!

— Marylin? Nu mai spune!

— Vă rog!

— Păstreaz-o pe Marylin a ta! în fond, acolo unde se află ea acum nu mai are nevoie de mulţi pantofi! Sfărâmaţi! Sfărâmaţi tot!…

Cu faţa ascunsă în mâini, Biasca, abătut, îndrăzni să-şi privească propriii lui colaboratori, copiii lui într-un fel, zdrobind cu picioarele amprentele unice din care se născuse bogăţia lui: va avea nevoie de ani pentru a le reconstitui, dacă, totuşi, îl vor lăsa în viaţă.

— Acum arată-mi unde-ţi ţii rezerva de materiale.

Biasca arătă cu capul în direcţia unei uşi din fundul încăperii» care abia se zărea din cauza prafului. Se ridică cu greu, potiemndu-se de resturile mulajelor, neputându-se opri să nu citească pe un fragment ceva mai mare numele lui Henry Kissinger. Din personal nimeni nu mişca. El întoarse mânerul uşii care dădea în magazie. Era înţesată de piei preţioase venite din Italia sau Anglia, de pantofi gata de predat sau la care abia începuse lucrul. Încet,

omul deschise cutia de vioară…

Spre marea surpriză a lui Biasca, aceasta nu conţinea nicio mitralieră, ci un aparat de sudură electrică, branşat la o mini-butelie de gaz.

— Vreţi să daţi foc? întrebă Pietro, neîncrezător.

Fără să răspundă, călăul lui răspândi cutiile de încălţăminte cu lovituri de picior. Catadicsi să răspundă:

— Nu. Vreau numai să-ţi pârjolesc puţin marfa.

Învârti o rotiţă. Gazul ieşi din arzător şuierând. Îi dădu foc cu ajutorul unei brichete. Flacăra izbucni, se lungi şi atinse primele cutii de carton, care se transformară în scurt timp în cenuşă.

— Vreţi bani? întrebă Pietro, spectator al unui coşmar în faţa căruia nu avea nicio apărare.

— Nu, nu, nu bani.

— Ce atunci?

— Nimic, descalţă-te.

Fără voie, Biasca se descălţă. Nu-i mai era frică acum, totul îi era egal, ce putea să i se întâmple mai rău? Mulajele lui erau praf, îl umiliseră în public şi stocurile de materiale erau iremediabil pierdute. Dincolo de nelinişte, nu se putu abţine să nu întrebe:

— De ce?

— Ai mulajele propriilor tale picioare?

— Nu.

— Cu atât mai bine. Nu le-ai mai fi putut întrebuinţa.

— De ce?

Cu o mişcare imprevizibilă, pe care haimanaua o repetă rapid, ţeava grea a aparatului de sudură îi zdrobi pe rând ambele picioare goale, în timp ce Pietro percepea cu o claritate oribilă pârâitura oaselor zdrobite.

— Pentru că picioarele tale nu vor mai avea niciodată aceeaşi formă, i se aruncă în faţă răspunsul cu o politeţe amabilă.

Qnd îl cuprinse cu totul durerea şi când începu să urle, Biasca îşi dădu seama că rămăsese singur în magazie.

Părăsind aeroportul Kennedy, unde îl însoţise pe Italo Bebe Volpone, Moshe Yudelman îi ceru şoferului să-l ducă

acasă, cât mai repede cu putinţă, fără să încalce însă regulile circulaţiei statului New York. Mai bine ca oricine ştia că a trăi în afara legii cere o supunere oarbă în faţa miilor de legi lipsite de importanţă, absurde, care cârmuies. e existenţa cetăţenilor obişnuiţi. Să vrei să scapi de eleera soarta celor slabi, predestinaţi să piară zdrobiţi de sistem. Cu câţiva ani mai înainte, citise un fapt divers într-un ziar italian: un ministru, oprit de un agent de circulaţie pentru exces de viteză, îl ameninţase pe bietul slujbaş cu cele mai drastice sancţiuni. Prost şi disciplinat, agentul nu se lăsase intimidat şi încheiase procesul-verbal. Afacerea avea să ia însă proporţii, căci ministrul dorea cu orice preţ ca agentul să fie concediat, în timp ce acesta, refuzând cererea şefilor lui de a anula contravenţia, alarmase sindicatul, opinia publică, ministerul de justiţie. La urma urmelor, buturuga mică a răsturnat carul mare. Agentul a rămas agent, dar ministrul a trebuit să demisioneze. Poveste amuzantă, dar cât de pilduitoare! Moshe nu risca să i se întâmple aşa ceva. Îşi făcuse o regulă din a da celor mici ceea ce societatea le refuza: consideraţia. Cu cât erau mai umili şi mai vrednici de milă cei cu care avea de-a face, cu atât mai mult îi trata cu politeţe, cu atenţie. Din nenorocire, acest fel de a acţiona rămânea fără efect, la un nivel mai înalt. Şefii marilor familii ale Sindicatului erau tot atât de periculoşi dacă încercai să-i dirijezi ca şi butoaiele cu dinamită. Puterea lor nu se datora niciodată unei fireşti avansări pe scara ierarhică, ci unei serii de omoruri înfăptuite cu mâinile lor sau cu ajutorul unor interpuşi capabili să-i decimeze pe cei ce se aflau mai sus pe treptele puterii, înainte de a fi asasinaţi ei înşişi, cum îi omorâseră ei pe ceilalţi, alcătuindu-se astfel un nesfârşit pomelnic întunecat de sânge şi de morţi violente. Paranoici cu adevărat, capii nu sufereau contrazicerea, se simţeau în centrul unei reţelede ameninţări, nu aveau încredere în nimeni. Dacă Yudelman reuşise până acum să-şi menţină neutralitatea, aceasta se datora faptului că era destul de inteligent pentru a face analize pe termen lung, prevăzând trădări, rupturi de

alianţe, obiectul unor litigii viitoare, retrăgându-se întotdeauna cu discreţie la timp din joc. Cu amărăciune, se gândi că vor începe necazurile. Nu îndrăznise să-i dezvăluie lui italo toate temerile lui. Ştia din instinct, fără să aibă o probă concretă, că va urma o cascadă de lovituri reciproce. În afara marii competenţe profesionale, el nu-i recunoştea lui Mortimer O'Broin nicio calitate bărbătească. Îl considera slab, nehotărât şi prea puritan în aparenţă pentru a-i putea acorda cea mai mică încredere. Escrocul perfect, capabil să schimbe macazul pentru surâsul unei curve întâlnite întâmplător.

Dacă piciorul era într-adevăr ai lui Genco Volpone, dacă el murise realmente în drum spre Zürich, era mai mult ca sigur că nu putea fi vorba de un accident întâmplător. Cine ar fi putut profita de această crimă?

Moshe elimină imediat din raţionamentul său familia Gabelotti. Şeful ei, Ettore, nu era atât de idiot să treacă la atac înainte de a fi reglementată delicata partidă bancară ce avea să se joace în săptămânile viitoare. În afară de asta, problemele de succesiune puse de dispariţia lui Genco vor fi atât de spinoase încât vor antrena în mod fatal un arbitraj al prea puternicei Comisiuni.

Pentru moment, nimeni din Sindicat nu avea interes ca pacea fragilă, instaurată de comun acord acum trei ani, să fie repusă în cauză. Gabelotti cunoştea aceasta. El nu ignora nici faptul că oamenii lui nu l-ar ierta dacă ar reaprinde un război care nu era util nimănui. Rămânea O'Broin.

Yudelman îl credea destul de aiurit.ca să poată spera că într-o bună zi va reuşi să pună mâna pe câştigurile Sindicatului fără să-şi lase pielea' când, de fapt, se condamna tot atât de sigur la moarte ca şi când şi-ar fi tras un glonte în cap. Din nenorocire, Moshe fusese cel care îi convinsese pe Volpone şi Gabelotti să accepte această alianţă momentană pentru a realiza o operaţiune excepţională. Şi ce ghinion stupid ca tocmai el să se afle la originea acestui acord pe care nebunia unui nimic inconştient risca să-l transforme într-o cascadă de omoruri.

Această perspectivă îl nelinişti într-atât încât fu gata să-i ceară şoferului să-l ducă imediat la Ettore Gabelotti. Şi de ce nu? I-ar împărtăşi cu sinceritate bănuielile lui, l-ar întreba dacă ştie unde se găsea O'Broin, dacă îi comunicase numărul de cont de la Zürich. Dacă Gabelotti va înţelege sensul demersului lui, va fi destul de înţelept ca să telefoneze în Elveţia şi să se convingă că cele două miliarde nu se mişcaseră din bancă.

Renunţă însă. Calitatea lui de „consilier" al clanului Volpone ar face ca intervenţia lui să îi se pară suspectă. Ettore era viclean şi neîncrezător. Trebuia mai întâi să aştepte veşti de la Italo, să fie sigur că lui Don Genco i se întâmplase o nenorocire. Apoi, va vedea ce este de făcut… Dacă fondurile nu-şi luaseră deja zborul de la bancă!

Moshe se gândi cu scârba că, dacă Gabelotti n-ar fi avut o asemenea teamă să ia avionul, s-ar fi dus la Zürich cu Volpone şi-ar fi deţinut doar ei secretul afacerii. O'Broin n-ar fi intrat niciodată în circuitul operaţiunii OUT. El, Yudelman, s-ar fi putut considera triumfător. Îşi italo Volpone n-ar fi fost lăsat liber ca un animal singuratic, capabil, datorită impulsivităţii lui, de tot felul de gafe şi, datorită orgoliului, de hotărâri nesăbuite. Cel mai tânăr Volpone nu cerea niciodată părerea cuiva înainte de a trece la acţiune. Numai teama pe care o avea faţă de fratele lui mai mare îl împiedicase până acum să comită acte ireparabile. Nu visa decât violenţe, fiind gata să profite de cel mai mic pretext ca să reînceapă războiul şi să regleze litigiul care, după părerea lui, opusese prea mult timp propriul lui clan familiei Gabelotti.

Cu mare greutate, Moshe reuşise – să-l facă să accepte doi oameni de pază. Nu ca să-l apere de ceilalţi, ci de el însuşi. Yudelman îi dăscăli îndelung pe Folco Mori şi Pietro Bellinzona asupra atitudinii pe care trebuiau s-o aibă în cazul unei fapte necugetate a patronului lor. Totul era deprimant…

Când şoferul opri în faţa imobilului, Moshe, adâncit într-un ocean de gânduri lugubre, rămase un timp nemişcat, fără să vadă portiera care-i fusese deschisă.

Dacă presentimentele sale nu-l înşelau, necazuri grave se vor abate în curând asupra tuturor.

— Intraţi, dragă prietene, intraţi…

Homer Kloppe strânse puternic mâna vizitatorului. Era un om de vreo 40 de ani, cu alură tânără, în ciuda părului alb tăiat scurt.

— Aţi călătorit bine?

— Excelent, mulţumesc.

— Beţi ceva? Whisky?

— Cu plăcere.

Homer luă două păhărele de argint de pe o etajeră.

— Luaţi loc… Rămâneţi multă vreme la Zürich?

— Plec din nou spre Detroit peste trei ore.

— Păcat. Speram să vă reţin la masă.

Homer deschise un sertar de la birou şi scoase o sticlă de cerneală Waterman. Deşurubă dopul şi umplu păhărelele cu un lichid deschis la culoare.

— Nu, nu vă neliniştiţi, spuse surâzând, nici chiar elveţienii nu beau cerneală. Este Middleton irlandez, vechi de 30 de ani. Gustaţi.

Bărbatul cu părul alb mirosi cu neîncredere. Se numea Melwin Bost şi conducea serviciile administrative ale lui Continental Motor Cars, o uzină de construcţii de automobile creată imediat după război. Edmond-Lucien Kloppe, tatăl lui Homer, el însuşi strănepotul lui Honoré Kloppe, fondatorul lui Trade Zürich Bank, participase la finanţarea firmei. Atunci – în 1946 – Edmond-Lucien asigurase ca şi ceilalţi patru parteneri – Uniunea Băncilor Elveţiene, Creditul Elveţian, Chase Manhattan şi Morgan Guaranty Trust – 20% din capitalul de început. Mizând pe elanul şi dorinţa de afirmare a celor care luaseră parte la război, susţinuseră temeinic o tânără echipă de ingineri şi de stilişti americani pasionaţi de ideea de a lansa pe piaţă o maşină de succes capabilă să concureze Rolls Royce-ul şi Cadillac-ul. În mai puţin de zece ani, mica afacere aftizanală, cu 300 de lucrători, ajunsese un enorm complex cu 6.000 de angajaţi. Între timp, acţiunile făcuseră un salt prodigios, atingând 1200% din valoarea lor iniţială. Chase,

Creditul, Uniunea şi Morgan având nevoie de capitalul lor, şi-au vândut acţiunile în creştere cu un frumos câştig.

Prin forţa lucrurilor, Edmond-Lucien, care n-a trebuit să umble la portofelul lui, a rămas atunci acţionar majoritar cu a cincea parte a valorii globale a capitalului. La bine şi la rău.

— Telefonul dumneavoastră m-a surprins. Ce aveţi să-mi spuneţi atât de secret încât să nu poată fi discutat decât în *tête-à-tête*?

Melwin Bost îi răspunse vădit stingherit.

S-a produs un alt accident.

Maşinal, îi întinse păhărelul lui Kloppe, care i-l umplu ochi cu Waterman.

— Un nou accident?

— Al şaptelea în 16 luni. Aceeaşi cauză. Ruperea barei de direcţie.

Figura lui Homer se crispă uşor.

— Ce rezultat a dat ancheta?

— Se cunoaşte cauza. Un defect în călirea oţelului din care sunt fabricate barele de direcţie ce echipează toate maşinile Beauty Ghost P9.

— De ce toate?

— Piesa este fabricată la noi. Am cumpărat la preţ redus un stoc de oţel pentru trei ani.

— Schimbaţi oţelul!

— >

— S-a făcut, domnule!

— Aţi intentat un proces furnizorului vostru?

— Din prima zi, când văduva tipului care a murit în accidentul unui P9 ne-a adus pe cap o întreagă armată de avocaţi.

— A câştigat?

— Va câştiga. I-a fost uşor să dovedească nevinovăţia soţului ei şi că accidentul s-a datorat unei defecţiuni mecanice. Şi asta nu’este totul… Moştenitorii celorlalte victime ne atacă la rândul lor.

— După părerea dumitale, Bost, ce trebuie făcut?

— Nu ştiu, domnule. De asta sunt aici, să vă cer

sfatul.

— Câte Beauty Ghost P9 sunt în circulaţie?

— În lume? 482 326.

— Sunteţi sigur că aceste accidente nu se datorează unei simple întâmplări?

— Şapte accidente, din acelaşi motiv, nu pot fi rezultatul întâmplării.

Homer Kloppe suspină profund.

— Credeţi că vor mai fi şi altele?

— Am pus această întrebare ordinatoarelor. Din punct de vedere statistic, ar trebui să se producă o ruptură de bară de direcţie la zece mii de vehicule în medie. Deci în jur de 48 de accidente la cele 482 326 de P9 aflate în circulaţie.

— Dar este îngrozitor!

— Este vorba de statistici, domnule. Nimic nu ne poate dovedi că aceste accidente vor avea loc în mod real. Vă semnalez pur şi simplu că ele POT să survină.

— Nu voi permite aceasta. Trebuie să-i prevenim pe toţi proprietarii de P9 din lume!

— Ce propuneţi!

— Veţi efectua gratuit schimbarea piesei cu vicii ascunse.

— Ne-am gândit, domnule, dar este o soluţie foarte costisitoare.

— Ce ştiţi voi? Gestul vostru va avea un asemenea impact publicitar încât va atrage o nouă clientelă!

— După părerea mea, domnule, puţine acţiuni publicitare se ridică la 150 de milioane de dolari.

Surprins, Homer vărsă o parte din conţinutul păhărelului.

— Pardon? Cât aţi spus?

— 150 de milioane de dolari, repetă Melwin Bost cu o voce calmă.

Homer era gata să se înăbuşe, calculând cu viteza unui fulger că propria lui contribuţie se ridica la 30 de milioane de dolari. Cine-şi poate permite să cheltuiască o asemenea sumă?

— Vedeţi, domnule, urmă Melwin Bost, mă aşteptam la o asemenea reacţie onestă din partea dumneavoastră. Trebuie să vă previn însă că acest gest de probitate profesională va fi şi ultimul al firmei noastre. Dăm faliment!

— Nu putem lăsa, totuşi, ca patruzeci şi opt de persoane să se expună pericolului morţii.

— Şase mii de salariaţi ajunşi şomeri, cinci sute de specialişti de înaltă clasă fără slujbă, inginerii noştri aruncaţi în stradă… Nu am vrut să iau nicio hotărâre înainte de a vă consulta.

— Sunt la pământ…

— Aveţi de ce. Ne este imposibil să facem lucrurile pe jumătate. Dacă informăm publicul – trebuie să mergem până la capăt cu riscul de a ne scufunda definitiv. Din nenorocire, dacă mergem până la capăt, dăm faliment pentru încetare de plăţi.

— Ce să facem?… Ce să facem?…

— După mine, nimic. S-ar putea să nu se mai producă niciun accident. Fără procesul văduvei, am fi ignorat probabil acest defect de construcţie. Să ne încercăm norocul…

Kloppe îl privi cu un aer sever.

— Nu ne putem gândi doar la norocul nostru, Melwin! Nu avem dreptul!

— Vă semnalez că din cele şapte accidente, numai patru au fost mortale.

Homer dădu din cap cu amărăciune.

— Numai…

— Alte două au provocat răni relativ grave, iar ultimul accidentat n-a avut decât contuzii. Dacă vreţi să mă ascultaţi, domnule, am o idee. Greu de spus cât valorează… Iată… Dacă în timp de trei luni nu se mai întâmpla nici. un nou necaz, lăsăm maşinile să circule. Dacă nu, până atunci voi avea răgazul să analizez toate posibilităţile pentru a salva firma… în caz că va fi vreuna, şi vom trece la schimbarea masivă a barelor de direcţie. Ce părere aveţi?

Homer Kloppe căzu pe gânduri. Melwin Bost îi respectă tăcerea mai bine de două minute care i se părură infinit de lungi. Apoi, încercă din nou.

— În această conjunctură, cred, domnule, că ar fi soluţia cea mai înţeleaptă. Cu atât mai mult cu cât noile P9 care vor ieşi pe piaţă în mai puţin de o lună vor fi cât se poate de sigure.

Homer îşi muşcă buzele ca de copil cu incisivii săi strălucitori. Spuse:

— Fă cum e mai bine, Melwin… Fă cum e mai bine…

Căpitanului Kirpatrick îi păsa de Interpol ca de prima lui pereche de cătuşe. Nici în oamenii pe care-i formase nu avea decât o încredere relativă. De ce? Cunoştea prea bine tentaţiile la care sunt supuşi tinerii inspectori care n-au încă în sânge focul sacru. Sindicatul, prin bacşişuri grase, încerca să corupă tot ce era coruptibil. Când câştigi 500 de dolari pe lună şi când tichetele de metrou nu sunt întotdeauna rambursate, cum să nu asculţi cu o ureche binevoitoare cântecul sirenelor? De aceea, îi alesese pe Patrick Mahonney şi Dave Cavanaugh, irlandezi ca şi el, indivizi căliţi şi educaţi sub propria lui îndrumare.

Cu ei, nicio problemă: nu-l vor scăpa pe Italo Bebe Volpone, chiar dacă ar trebui să-l urmeze în infern. Când a solicitat de la intendenţă două bilete New York-Zürich pentru inspectorii lui, funcţionarul protestase, obiectând că pentru o simplă urmărire sunt buni şi poliţiştii elveţieni. Aerul ameninţător al lui Kirpatrick îl făcuse să-şi deblocheze însă fondurile.

Ţinuse să-i însoţească pe Dave şi Patrick până la aeroport, repetându-le ultimele lui recomandări:

— În măsura posibilului, lucraţi separat. Nu se poate să nu-şi închipuie că este filat. Să nu fiţi creduli. Va încerca să scape de cei ce-l urmăresc. Unul din voi să fie întotdeauna pe urmele lui, în timp ce celălalt trebuie să verifice tot ceea ce a făcut. Atenţie la poliţiştii elveţieni! Nu le place ca cineva să-şi bage naşul în grădina lor. Dacă aveţi neplăceri, n-am să pot face mare lucru pentru voi. Şi nu uitaţi… Vreau să nu mi-l scăpaţi din ochi!

Mahonney şi Cavanaugh îl ascultaseră poliicoşi, plictisiţi peste măsură să li se repete întruna ceea ce ei n-ar fi îndrăznit să spună nici unui începător. Priviseră îndelung fotografiile lui Bebe Volpone, întipărindu-şi în minte acei ochi duri şi pătrunzători, ascunşi în spatele zidului de apărare al pleoapelor, părul negru că pana corbului. Acum, urcau separat în Boeingul 747, prefăcându-se că nu se cunosc. Cavanaugh la clasa turist, iar Mahonney la clasa I – astfel decisese tragerea la sorţi.

Mahonney avea 32 de ani. Cavanaugh 29. Erau poliţiştii cei mai duri din brigadă şi considerau, cu toată misiunea ce o aveau de îndeplinit, acest mic sejur în Elveţia ca pe o petrecere. Dar evenimentele aveau să-i contrazică.

Chiméne Kloppe avea două duble bărbii, ochii albaştri ca porţelanul, părul castaniu şi pielea palidă, delicată, sidefie, pe alocuri cu transparenţe trandafirii. Viaţa ei era o succesiune de mulţumiri liniştite şi foarte mici, despărţite de ora ceaiului, ora mesei, ora rugăciunii, ora vizitării prietenelor, ora de dormit. Că nu mai exista şi ora de dragoste nu o mai mira, ca şi când vechile pulsaţii din tinereţe se diluaseră cu timpul în existenţa calmă care urmase căsătoriei.

O existenţă în acelaşi timp goală şi plină ca un ou, bazată pe evidenţe liniştite: banul, religia, necesitatea de a ajuta pe alţii, supunerea faţă de soţ, devotament pentru fiică, dreptate pentru servitori, absenţa rasismului; nu ezita să folosească străini, italieni, francezi sau portughezi, era chiar gata, şi asta era mândria ei, să angajeze, în caz de nevoie, o cameristă metisă sau o bucătăreasă arabă. Prietenele ei, neveste de bancheri ca şi ea, se înfiorau discret de atâta îndrăzneală. „Trebuie să fii în pas cu vremea!” le răspundea cu curaj Chiméne, umflându-se în pene, deşi se simţea tulburată de propriul ei liberalism. Realităţile străzii nu o atingeau, nici evenimentele politice, nici toate acele mici nevoi care produc furia mulţimii şi care nu aveau pentru ea mai multă importanţă decât literele imprimate ce aduc, în ziare, ecourile convulsiilor

planetei, închisă în coconul pe care-l ţesuse Homer în jurul ei, nu simţea niciun fel de invidie faţă de cineva, avea bijuterii în cantităţi rezonabile, avea un şofer ca toată lumea şi se străduia să-i fie iertată această fericire de cei ce n-o aveau, oferindu-şi în mod generos timpul şi o parte din bani operelor de caritate.

— Homer, te ridici deja de la masă?

— Trebuie să mai lucrez înainte de a mă culca. Mă scuzi?

— Să-ţi trimit ceaiul în cameră?

— O cafea mai degrabă.

— Nu este bine. S-a făcut deja ora nouă şi jumătate…

— Am multe dosare de parcurs până mâine. Unde este Renală?

— Cu Kurt, cred.

Homer „Kloppe schiţă o grimasă. Chimâne se prefăcu că nu-l vede. De sute de ori avuseseră discuţii aprinse asupra viitorului lor ginere. Chimâne găsea încântător faptul că era considerat un revoltat, Homer se referea la bazele revoltei lui, pe care el le socotea copilăreşti, nerealiste şi negativiste, deşi situaţia universitară a lui Kurt îi insufla, în mod secret, respect. – îţi doresc o seară bună!

Chimâne surâse aşa cum îi stă bine unei soţii. Adăugă cu o nuanţă de nelinişte în glas:

— Lucrezi prea mult, Homer… O să te văd mâine la micul dejun? Aş vrea să-ţi comunic ultimele hotărâri pe care le-am luat pentru ceremonie…

Kloppe îi aruncă o privire pătrunzătoare, pe care ea se făcu din nou că n-o vede. Fără să se consulte, ceremonialul fixat de Renata pentru propria ei căsătorie ajunsese un subiect interzis. „Nenorocire celui datorită căruia se iveşte scandalul!” spuneau textele sacre.

— Nu uita că este joi, reluă Chimâne, rămânând cu ochii plecaţi.

— Nicio şansă să uit, mormăi Homer. Noapte bună.

Văzându-l dispărând, se gândi că era un soţ bun, un bun creştin, un bun cetăţean, un tată bun; sigur că este

aşa dacă a acceptat, cu poziţia lui socială, aberantele capricii ale fiicei sale privind desfăşurarea nunţii! Homer nu a uitat niciodată aniversarea Chimânei, nu a întârziat niciodată la masă. Nici când era mai tânăr şi mai seducător nu a privit o altă femeie, ci doar pe ea.

Încă o dată se întrebă dacă ar trebui să îndrăznească să-l întrebe ce e cu acele câteva fotografii găsite de ea, din întâmplare, în buzunarul unui pardesiu pe care vrusese să-l aranjeze în dulap.

Ele reprezentau o femeie de culoare pozând într-un monotoni; după părerea Chimânei, era imposibil ca această femeie să nu lucreze într-un circ: părea mai înaltă decât un turn cu ceas!

Cu toate protestele celui în cauză, Moshe Yudelman ceruse ca Volpone cel mic să fie însoţit de doi „punks”. Dar nu de oricare. Din motive diferite şi complementare, avea toată încrederea în Folco Mori şi Pietro Bellinzona. Mori, rămas un simplu executant, cu toate calităţile sale remarcabile, părea că se complace în această stare de subordonare pe care ar fi putut să o depăşească datorită vioiciunii spiritului, dispreţului faţă de pericole şi sălbăticiei lui naturale. Din păcate, chiar aceste calităţi, la care se adăuga o dexteritate unică în lume în mânuirea cuţitului, îl făceau temut de şefii lui, care-l ţineau pe nedrept departe de un post de răspundere. Şefii clanului, care-l tratau cu o familiaritate forţată, se fereau de el, în secret, ca de un şarpe cu clopoţei. Sub pretextul că acţiona întotdeauna excesiv în sensul cruzimii, lovind atunci când era suficient doar să ameninţe, torturând acolo unde ar fi trebuit doar să aplice o pedeapsă corporală, schilodind în loc să provoace doar o rană uşoară – ei îl foloseau atunci când era vorba de represalii faţă de cei care nu se supuneau destul de repede legii familiei Volpone. Iar atunci când Folco era lansat, plăcerea acţiunii lua pentru el locul oricăror altor consideraţiuni. Nimic nu-l putea opri.

Pietro Bellinzona era un tip mult mai simplu. El se achita de misiuni dintre cele mai delicate fără să se strâmbe, nu căuta niciodată să ştie de ce trebuie să le

îndeplinească. Avea vreo 50 de ani. formidabilii lui umeri de luptător ascundeau o grăsime întreţinută de preferinţa lui, moştenită din copilărie, pentru prăjituri şi dulciuri. Faptul că bea o sticlă de whisky pe zi nu-l împiedicase niciodată să-şi nimerească ţinta. În serviciul lui Genco Volpone de 20 de ani, era fericit cu soarta lui, încântat că nu trebuia să gândească pe contul lui, ci doar să execute ordinele care i se dădeau, oricare ar fi fost acestea. Moshe Yudelman în persoană îi ceruse să rămână în permanenţă în preajma lui Italo Bebe Volpone. Şi aşa va face. Folco Mori, în schimb, fusese însărcinat să vegheze de la distanţă la securitatea fratelui lui Don şi să nu intervină decât în caz de pericol. Păcat... Pietro Bellinzona se simţea bine în compania lui Folco. Lucraseră de multe ori împreună şi fiecare din aceste experienţe reprezentaseră pentru el un izvor de perfecţionare profesională.

Mori avea îndemânarea unui artist. Cine nu-l văzuse sfărâmând piciorul unui rău platnic dintr-o singură lovitură de baston de base-ball nu văzuse nimic. Bellinzona admira această fineţe. Tendinţa lui naturală era mai curând să distrugă şi să strivească, fără ca aceasta să-i facă plăcere.

Bellinzona trecu, împreună cu Volpone, prin controlul vămii, reţinându-se la timp să nu-i facă cu ochiul lui Folco, cufundat în lectura unei reviste economice. Se gândi cu nostalgie la revolverul Walther PP, rămas la căldură în apartamentul lui din Manhattan, ascuns cu grijă în spatele ţevilor din baie. Yudelman, precizând că poliţiştii trec prin faţa unui detector pe toţi pasagerii, i-a interzis să-l ia cu el. Vremurile nu mai erau ca odinioară. Nebuni de tot felul deturnau avioanele pentru un da sau nu, neprofitând totdeauna de sumele pe care le aducea şantajul. Bellinzona, care iubea profund ordinea, nu înţelegea cum de este posibil ca nişte amatori exaltaţi să-i facă de râs meseria din motive politice confuze. Se consolă cu ideea că un om din Sindicat îi va furniza un revolver ca al lui de îndată că va coborî din avion.

Cu coada ochiului îl zări pe Folco la zece metri mai în spate, pe urmele lor, după ce-şi prezentase paşaportul.

Părea mereu absorbit de blestemata lui de revistă. În ceea ce-l privea pe marele patron, acesta reprezenta pentru el o enigmă. De când se întâlniseră, Volpone nu i-a adresat niciun cuvânt, nicio privire. Văzându-l cum urcă ţeapăn treptele ce duceau la avion, Pietro Bellinzona se gândi că seamănă cu un boxer dopat serios, gata să intre în ring.

Primul fum din ţigara *Punch Culebra* i se păru amar. Al doilea de asemenea. Dezgustat, Homer Kloppe îşi strivi ţigara într-o scrumieră. Vizita fulger a lui Melwin Bost îl lăsase într-o stare de indispoziţie. Se întrebă încă o dată, cu sinceritate, cum putea să împace strictele sale principii morale cu bunul mers al afacerilor. Nu era mai bine să se expună unui risc improbabil decât să împingă mii de angajaţi la pierderea locurilor lor de muncă? se gândea cu melancolie că se afla singur în acest fel de dezbatere interioară. Soţia şi fiica lui îşi imaginau că la conducerea unei bănci ai de-a face doar cu rutina zilnică, cu o atmosferă calmă, sterilizată. Renata, căreia nu i-a lipsit nimic niciodată, ci dimpotrivă, afişa în faţa tatălui ei o indiferenţă totală pentru bani. Kurt Heinz, insignifiantul ei logodnic, o încuraja în această direcţie. Îi era' uşor lui Kurt, care nu avea niciun gologan, să nege averea altora.

În chip de blestem, Homer îi dori, în gând, să dea peste el necazul de a ajunge bogat. În ceea ce o priveşte pe Chimâne, pierdută în rânduiala ceaiurilor şi a micilor fleacuri a căror însumare nu va reuşi niciodată să însemne cu adevărat ceva, i se părea că activităţile profesionale ale soţului ei decurg dintr-o situaţie firească: orice om de familie bună nu putea fi decât bancher. Şi prima datorie a unui bancher era să-i asigure soţiei sale o existenţă paşnică şi luxoasă. Puţin îi păsa că domnul şi stăpânul ei era pradă torturilor nehotărârii, căci nu erau numai necazurile survenite la Continental Motor Cars! Chiar în dimineaţa aceea, o altă problemă gravă era gata să se abată asupra biroului lui Homer Kloppe, anunţată de un telex „strict secret", sosit din Africa de Sud:

„Securitate insuficientă în condiţiile actuale de exploatare. Personalul ameninţă cu greva. Durata

lucrărilor necesare pentru îmbunătăţirea protecţiei şantierului: 8 luni. Fonduri necesare: 4 milioane de dolari. Aşteptăm de urgenţă instrucţiuni”.

Telexul era semnat de Eric Mortaeld, director al societăţii Wassenaar’s Consolidated, Chukudu, Botswana.

Totuşi, până acum, Wassenaar’s Consolidated apărea ca o aventură frumoasă. Era vorba de o societate minieră olandeză, ai cărei geologi au reperat în Africa de Sud, într-un loc imposibil din Botswana, un pământ având toate şansele să ascundă un număr mare de diamante. Wassenaar’s fiind prea modestă pentru a finanţa întreaga acţiune, Trade Zürich Bank acceptase să participe la începerea lucrărilor cu o sumă de 10 milioane de dolari. Bineînţeles că banca îşi rezerva dreptul de a-şi opri toate pietrele preţioase obţinute din exploatare până la acoperirea capitalului avansat, la care se adăugau dobânzile (14, 7%, Kloppe avea perfect cifra în minte).

Primele săptămâm fuseseră încurajatoare, iar Eric Mortaeld angajase personal suplimentar recrutat cu uşurinţă datorită micilor anunţuri apărute în ziarele europene. Căci, cum îi precizase el bancherului, făcând şi o grimasă, nu poţi să te bazezi numai pe negri!…

În aparenţă, cu ei sau fără ei, totul părea că trebuie reconsiderat în raport cu conţinutul acestui blestemat de mesaj. „Securitate insuficientă”. Pentru cine? Pentru salariaţi sau pentru bancher? Lui Kloppe îi trecu prin gând o bănuială: Oare nu căuta Eric Mortaeld să obţină bani de la el, făcând să-i vibreze coarda sensibilă? Era de neconceput ca cei 10 milioane de dolari investiţi deja de propria lui bancă să fi fost risipiţi în zadar în mlaştinile Africii de Sud. Nici nu putea fi vorba să mai facă o nouă investiţie de 4 milioane, fără să aibă certitudinea că le va recupera pe toate.

O singură soluţie se impunea: să se continue exploatarea până când primele rezultate vor acoperi investiţiile iniţiale. Apoi se va vedea ce este mai bine de făcut în interesul părţilor contractante. Homer, din respect faţă de clienţii a căror avere o avea în grijă, nu putea nici

să ordone închiderea şantierelor, nici să angajeze alte 4 milioane, înainte de a vedea culoarea diamantelor.

Ceea ce era de fapt doar o figură de stil. Căci culoarea diamantelor el o cunoştea foarte bine. Se îndreptă spre un colţ al camerei, ridică mocheta şi deschise un seif montat în podea. Luă o punguţă de piele neagră, desfăcu şnururile şi scoase un blane-bleu superb. Piatra era perfect incoloră, fără cristale, materii cărbunoase şi alte impurităţi. Homer, ţinând-o între degetul gros şi arătător, o ridică în lumină şi-i contemplă transparenţa. Cântărea vreo 30 de carate. Venea din adâncul epocilor, traversase marile ere geologice rostogolită poate milioane de secole în albia râurilor necunoscute înainte de a oferi strălucirea ei dură şi de necomparat admiraţiei oamenilor. O asemenea piatră nu murea niciodată. Kloppe făcu să-i joace diferitele faţete ale căror reflexe se încrucişau ca într-un duel de-o uimitoare frumuseţe.

O puse la loc în săculeţ, revenind la realitate. Apoi, luându-şi stiloul, redactă răspunsul către Mortaeld:

„Amenajările de siguranţă nu sunt actualmente de dorit, chiar dacă există riscul închiderii exploatării. Sugerez continuarea lucrărilor până ce rezultatele vor autoriza suplimentarea de fonduri cerută”.

Trecu în camera de baie şi-şi perie dinţii timp de zece minute. Fascinaţia simţită la vederea diamantului – primul extras din mina de la Chukudu – era gata să-l facă să uite că peste câteva ore trebuia să-l înfrunte pe acel omuleţ dubios, Mortimer O’Broin. Se gândi la mijloacele legale de a-i refuza ceea ce considera că trebuie să execute doar din ordinul personal al lui Genco Volpone: transferul celor două miliarde de dolari.

Când, cu trei ani în urmă, Carlo Badaletto îşi luase rămas bun de la Genco Volpone pentru a trece la familia Gabelotti, „soldaţii” noului său clan nu întârziaseră să se distreze pe seama asemănării fonetice a celor două nume. Pentru a destinde, de exemplu, atmosfera unei partide de pocher, era suficient să cânţi cu toată puterea pe aria lui

„O Sole Mio”.

O Badaletto, o Gabelotti Tu vai a letto lo vad ai frutti…

Evident că nimeni nu şi-ar fi permis o asemenea glumă în prezenţa unuia sau a altuia dintre cei doi. Ettore Gabelotti, pe care zânele îl copleşiseră cu toate farmecele necesare să uşureze ascensiunea unui viitor „şef” – duritate, viciu, ipocrizie, lipsă de scrupule, ranchiună şi inteligenţă remarcabilă – era cu totul lipsit de umor. Bănuitor, încuiat, interpreta cea mai mică ocheadă ca o atingere personală a demnităţii lui. În ceea ce-l priveşte pe Badaletto, gustul lui pentru violenţă era bine cunoscut chiar înainte de a-l părăsi pe Genco Volpone şi nimeni n-avea chef să-l provoace. Promovat de Ettore la gradul de „consilier”, îi recomandase acestuia să-şi deschidă bine ochii după prima fază a tranzacţiei:

— În principiu, Zu Genco este cinstit, dar fratele lui este un individ corupt.

Şi, maşinal, îşi mângâiase cu vârful degetelor maxilarul, acolo unde lovitura dată cu capul de Italo făcuse odinioară să-i sară toţi dinţii din faţă. Acum, insista pe aceeaşi idee:

— Îmi poţi spune ce caută ticălosul acela de Bebe în Elveţia? Şi aşa’ din întâmplare, după ce i-a făcut o vizită lui Kirpatrick cu o ceată de avocaţi?

Ettore Gabelotti luă un aer patern şi-i răspunse cu blândeţe:

— Nu te enerva, fiul meu, la urma urmelor nu ne privesc deplasările lui Italo Volpone. În ceea ce priveşte vizita lui la poliţie, a primit, poate, o convocare pentru contravenţii îieplătite!

Comicul frazei, atât de neaşteptat din partea lui, îl făcu pe Carlo să izbucnească în râs. Ar fi trebuit să se abţină. Ettore izbucni:

— Nu te hlizi, cretinule. Dacă acest netrebnic de Italo caută să mă înşele, pe tine te voi face răspunzător!

Având o fire înclinată spre furii bruşte şi fără motiv aparent, Gabelotti vădea de câteva zile o agresivitate

excesivă. Medicul lui, îngrijorat de cele 120 de kg la care ajunsese, îi prescrisese un regim sever, din care erau excluse *pizza* şi *spaghetti*, cele două feluri preferate. Fără a mai vorbi de vin, pe care acest doctor, imbecil i-l redusese doar la un singur litru pe zi, când el bea în mod normal cinci, nemaivorbind de toate acele porcării alcoolice băute întâmplător, al căror consum chiar el îl condamna când era vorba de alţii. Se prefăcea că este mirat de neîncrederea lui Carlo. Dar, în realitate, împărtăşea temerile consilierului lui. Iată de ce îl însărcinase pe un profesionist al crimei aflat în trecere prin New York, Rico Gatto, necunoscut în oraş, să se lipească ca o umbră de Volpone. Printr-un om al Sindicatului care îi era devotat şi care lucra la aeroportul Kennedy, aflase că Bebe ceruse un bilet pe numele lui la zborul 311, New York-Zürich. Rico trebuia să-l ţină pe Gabelotti la curent cu toate deplasările lui Italo în Elveţia. Fusese, desigur, dezamăgit că i se încredinţează o misiune atât de ştearsă. Dar o acceptase. În general, contractele lui se terminau printr-o moarte violentă. Moartea celorlalţi, cei care îi fuseseră indicaţi pentru a-i omorî.

Primele încasate erau proporţionale cu calitatea clientului ce trebuia omorât şi cu numărul victimelor. Lui Rico, care era un artist, îi plăcea să improvizeze. Rareori întrebuinţa pentru a doua oară aceeaşi metodă de ucidere, cum făceau alţi profesionişti ai asasinatului, care lucrau ca roboţii, fără plăcere sau scârba. Înaintea fiecărei misiuni, Rico se simţea cuprins de febra care pune stăpânire pe actorii gata să intre în scenă. Nu că ar fi avut de dat socoteală cuiva, sau că aştepta aplauzele publicului, lauda unui critic. Pur şi simplu, el se respecta prea mult pentru a nu avea trac şi amorul său propriu îl împingea încontinuu să experimenteze procedee noi, neaşteptate, care îl surprindeau chiar şi pe el.

— Eşti sigur de acest Rico? întrebă Carlo.

— Nu te băga! I-am dat până acum misiuni şi mai grele. Şi, dacă vom ajunge la represalii, va fi la înălţime.

Gabelotti fu încântat să constate că Badaletto era în

sinea lui vexat... Ar fi vrut el însuşi să-l supravegheze pe Bebe Volpone, pe care-l ura. Dar Ettore îi râsese în nas cu dispreţ:

— Asta-i tot ce-ai găsit ca să fim imediat reperaţi?

Cu un sentiment de gelozie melancolică, Badaletto şi-l imaginã pe Rico Gatto, instalat confortabil în avion, cu ochii pironiţi pe ceafa vânatului său, Italo Bebe Volpone.

Rico Gatto îşi desfăcu centura de siguranţă pentru a-şi pescui de deasupra capului pachetul de Philip Morris uitat în buzunarul impermeabilului. Dintr-o scurtă aruncătură de ochi indiferentă, zări ceafa puternică a lui Italo Bebe Volpone şi părul lui lucios, de un negru desăvârşit. Îşi luă ţigările şi se reaşeză, nu înainte de a fi cuprins într-o privire circulară totalitatea compartimentului de clasa 1 al avionului.

Ochiul lui ager de „specialist" care este rând pe rând vânat sau vânător a reperat imediat figura unui tip de vreo 30 de ani, cu păr blond, cânepiu. Nu putea fi în niciun caz aceea a unui om de afaceri sau a unui gigolo, singurele categorii sociale ce puteau să-şi plătească un bilet de clasa I pe o rută aşa de lungă. Trebuia, deci, să fie vorba fie de un tip în solda lui Volpone, fie de un poliţist. Dar asta nu era treaba lui...

Se reaşeză la locul lui, îşi întinse picioarele cu voluptate şi îşi promise să meargă să bea un pahar înainte de masă la barul amenajat între cele două clase ale giganticului aparat. Ar fi de mirare ca mezinul familiei Volpone să-i poată fugi de sub nas. Lângă el, păzitorul lui, un colos zbârcit, îmbrăcat cu un costum sobru, negru. Rico îi acordă o liotă bună. Toţi italienii aveau acelaşi defect: când doreau să treacă drept americani din a treia generaţie, se îmbrăcau în general ca nişte caricaturi. Înainte chiar de a consulta meni-ul pe care i-l dăduse stewardesa, se adânci în lectura lui favorită, *Vechiul Testament*. Numărul crimelor amintite în această carte era atât de mare încât, prin comparaţie, multiplele execuţii pe care le avea pe conştiinţă îi păreau neînsemnate.

— Şefule, puţină şampanie?

— Ce spui?

Italo Volpone păru a ieşi dintr-un vis profund. Pielro Bellinzona repetă:

— Şampanie?

— Nu, mormăi Italo.

Moshe Yudelman reuşise să bage spaima în elv Era acum convins pe deplin că O'Broin va căuta să-i înşele. Îşi propuse să se ocupe personal de asta şi să-l facă să îndure schingiuiri de neuitat, înainte de a-i trage chiar el un glonte în cap. Cu atât mai mult cu cât O'Broin nu binevoise niciodată. să-i dea o atenţie deosebită, nerăspunzându-i decât de nevoie atunci când îi punea vreo întrebare, întinzându-i câteodată, cu indiferenţă, o mână moale, fără personalitate. Atâtea afronturi pe care le va plăti în bloc, îndată ce va suna ceasul răfuielilor. Furios, îi veni să se răzbune pe acest morman de carne care era Bellinzona şi pe care ar fi vrut să-l trimită la plimbare. Dar unde? Era condamnat să-i mai suporte prezenţa câteva ore. Bellinzona, scânteietor în acţiunile violente, nu era decât o masă greoaie şi amorfă în afara orelor de „serviciu". Folco Mori, în schimb, pe care Yudelman a ţinut să-l trimită să supravegheze de la distanţă, în clasa „turist", era mai prietenos. El venise să îngroaşe ră ndurile familiei Volpone în urma unui accident. Fusese dat afară pe poarta circului unde îşi petrecuse tinereţea, din pricina unei greşeli profesionale. Aşa se considerase, în mod oficial, faptul că cuţitul pe care-l aruncase asupra partenerei sale, în loc să se înfigă la câţiva centimetri de ea, o atinsese la gât, secţionându-i carotida.

Cu toată promptitudinea ajutorului medical, victima murise în drum spre spital, deja golită de sânge, neputând scoate niciun cuvânt. Desigur, Folco Mori nu fusese obiectul nici unei urmăriri judiciare. Drama avusese ca martori două mii de spectatori îngroziţi, din care niciunul n-ar fi putut susţine că a asistat, de fapt, la un asasinat.

Totuşi, direcţia circului s-a lipsit de serviciile lui, condamnându-l iremediabil la şomaj. Circul este o familie mare, în care toţi membrii, de-a lungul ţărilor şi

continentelor, se cunosc, se apreciază şi ştiu totul unii despre alţii. Vestea ratării lui Folco Mori s-a răspândit repede, silindu-l să părăsească o profesie care-i era de-acum încolo interzisă. Prevalându-se de calitatea lui de sicilian, a venit să bată la poarta lui Genco, pentru a cere de lucru. Discret, Don efectuase o anchetă ale cărei concluzii le păstrase cu grijă secrete; ele îi dădeau drept de viaţă asupra noului recrut. Chiar în seara accidentului, Folco avusese o ceartă violentă cu partenera sa. Un rândaş care trecea prin faţa rulotei cuplului vedetă îl auzise pe Mori făcând-o târfă şi reproşându-i că-l înşelase. De atunci, Folco executa cu promptitudine toate treburile ceruţe de clan. Omorurile lui erau însemnate cu o notă poetică şi artizanală: un pumnal în gât într-o epocă în care armele de foc puneau capăt definitiv unei neînţelegeri. În sinea lui, Italo Volpone se temea de Folco Mori, în ciuda taliei mici a acestuia, a trupului său subţire şi nervos. Avea ceva în privire care-l făcea pe cel ce-l observa să înţeleagă că nu era omul care să ierte orice s-ar fi întâmplat.

— Bellinzona!

— Da, şefule?

— Mergi să te pişi.

— Pardon?

— Îţi spun să mergi să te pişi!

— Dar şefule… Am fost deja!

— Taci! Mergi la toaletă în fundul avionului şi spune-mi ce învârteşte acolo Folco!

Pietro Bellinzona se ridică cu greutate şi se îndreptă spre clasa turist, urmărit din ochi de Rico Gatto şi Patrick Mahonney, instalaţi în fundul compartimentului. Era prima dată când Mahonncy gusta cu adevărat luxul. Câştigurile lui de inspector nu-i permiseseră până atunci să-l simtă altfel decât admirând fotografiile din reviste. Sectorul lui erau mai ales loviturile dure, bătăile de tot felul, categoria răni şi vânătăi. Şi acum încă, după doisprezece ani petrecuţi în poliţie, sub ordinele căpitanului Kirpatrick, se antrena’ cu regularitate la stand, unde îndemânarea lui devenise proverbială. Şi nu numai pe ţinte. Se lăuda că

nimereşte în plin un om fugind în noapte la 50 de metri, cum o dovedise de atâtea ori pe teren.

Camaradul lui, Cavanaugh, marele Dave, irlandez ca şi el, era mai puţin îndemânatic, dar cu o uşoară superioritate în lupta corp la corp. Patrick Mahonncy îşi savura şansa. Dave era obligat să călătorească la clasa turist, în timp ce el se lăfăia pe „un fotoliu imens, cu o stewardesă foarte grijulie care-i umplea paharul cu şampanie, fără să fie nevoie ca el să i-o ceară. Frumoasă viaţă!

Se gândi cu duioşie la Mary, soţia lui, care trebuie să se fi culcat deja, după ce le-a servit masa celor doi copii. Apoi reciti meniul, a cărui simplă lectură îl făcea să-i lase gura apă. Faptul că toate aceste lucruri minunate erau cuprinse în preţul biletului îl năucise! Cu atât mai mult cu cât biletul era plătit de administraţie!

Folco Mori observă mai multe figuri care se întoarseră pentru a urmări din ochi silueta impresionantă a camaradului său: Pietro Bellinzona semăna cu un Hercule de circ, ca cel ce-i preceda numărul în timp ce el verifica încă o dată vârful pumnalelor şi se asigura că mâinile nu-i tremură. Asta îi lipsea, arena cu rumeguş, tăcerea chinuitoare a spectatorilor în timp ce pumnalele lui zburau ca săgeţile în spaţiu şi se înfigeau la o distanţă de 10 centimetri de gâtul lung şi sidefiu al Ritei. Şi aplauzele formidabile care urmau în timp ce ultimul cuţit vibra încă, cu violenţă, în placa de lemn unde se înfipsese cam 5 centimetri. De ce Rita îl înşelase cu acel trapezist înfumurat? Era tot numai muşchi, dar n-avea nimic în cap! De altfel, la ce i-au servit muşchii, trei luni mai târziu, când s-a rupt coarda trapezului mâncată de câteva picături de acid?

S-a sfărâmat ca un păpuşoi în arenă după o cădere de la cincisprezece metri. Nici flori, nici coroane pentru această scârbă: nu i se cunoşteau niciun fel de rude. Când accidentul a avut loc, Folco făcea parte din familia Volpone. Toate socotelile fuseseră încheiate. El trăsese o

linie peste cariera lui artistică, rezervându-şi talentele pentru alte treburi mai discrete şi mai bine plătite.

Trecând pe lângă el, acest cretin de Bellinzona nu s-a putut abţine să nu-l lovească pe umăr cu un pumn complice. Dar Dave Cavanaugh, aşezat cu trei rânduri în faţa lui Folco Mori, n-a putut să vadă nimic.

Se auzi o voce:

— Pasagerii sunt rugaţi să-şi reia locurile. Masa va fi servită. Zburăm actualmente la 35.000 de picioare şi aterizarea noastră la Zürich este prevăzută peste 5 ore.

Zaza şi Mortimer plecaseră de la Nassau spre Zürich cu 3 ore înainte ca avionul în care se afla Volpone să părăsească New York-ul pentru aceeaşi destinaţie. Zborul lor nu fusese decât o lungă ceartă. Acest voiaj, a cărui destinaţie nu o cunoştea, o călca pe nervi pe Zaza.

— După Zürich, unde ne ducem?

— Nu te nelinişti. Va fi o surpriză plăcută.

Simţea că un grăunte de nisip blocasemecanismul certitudinilor de până atunci ale amantului ei. Încă de la Nassau, când venise s-o caute la bar ca să-i anunţe un ocol prin Elveţia, citise pe faţa lui descompusă, şiroind de sudoare, că ceva nu era în regulă. Cu toate insistenţele ei, Mortimer rămăsese mut, dar nelinişteala se întindea ca pecinginea. Zaza începea să se întrebe dacă nu făcuse o prostie urmându-l. Cine-i dovedea că misterul cu care o înconjura nu ascundea o treabă necinstită, a cărui victimă ar putea fi ea? în momentul aterizării la Zürich, îşi jură să nu-l mai părăsească nicio clipă ca să poată mai uşor să fugă dacă lucrurile aveau să sfârşească rău. Abia trecuseră de controlul paşapoartelor, că el îi ceru să-l aştepte. Zaza izbucni:

— Ba deloc! Mi-e lehamite de barurile aeroporturilor!

— Vrei să te las la un hotel? Am treabă două sau trei ore.

— Ca să fiu luată drept o prostituată? Vin cu tine!

— Zaza, fii rezonabilă… Este vorba de o întâlnire de afaceri…

— Ce afaceri? Vreau să ştiu!

— Ai răbdare încă o zi!

— Am răbdat destul! Vreau să ştiu unde mă duci!

Dădu din umeri descurajat.

— N-ai încredere în mine.

— Deloc. N-aveai decât să-mi vorbeşti ceva mai mult până acum despre afacerile astea!

— Ascultă-mă, Zaza… trebuie să trec pe la bancă să iau bani. Din momentul în care banca se va deschide, am treabă doar 5 minute.

— Merg cu tine!

Dădu din cap cu resemnare. Noaptea petrecută în avion fără să doarmă nu-i priise. În lumina zorilor, Zaza îi vedea mai bine pungile de sub ochi, faţa palidă, ticurile ascunse care i-o urâţeau şi acea privire care se întorcea cu teamă, urmărind o siluetă, sau rămânea imobilă la orice zgomot. Şi Zaza, în ciuda celor 20 de minute petrecute la toaletă Boeingului ca să-şi refacă frumuseţea, îşi simţea pielea îmbâcsită şi avea o mare dorinţă de a face un duş.

— Te-ai odihni mai bine într-un hotel.

Speriată, se gândi că, pentru un motiv pe care ea nu-l bănuia, Mortimer îşi schimbase părerea în privinţa ei şi o va lăsa fără bani pe pământ străin. Trebuia să nu-i piardă din ochi niciun pas! Schiţă un surâs şi îl luă cu forţa de braţ.

— Te însoţesc, Mortimer.

— Da?

— Unde mergem după aceea?

Răspunse zăpăcit:

— Nu ştiu.

Îl privi neîncrezătoare, în timp ce colţurile gurii i se lăsau în jos.

— Nu ştii?

— Ba da, ştiu! Dar s-ar putea să fiu obligat să fac un salt suplimentar.

Pentru a încurca mai bine urmele după acest ocol oribil şi periculos în Elveţia, el hotărâse ca, imediat ce va clarifica lucrurile cu acest blestemat de Kloppe, să ia primul avion care pleca indiferent unde. TVei sau patru

zigzaguri pe mai multe continente i-ar permite să-şi atingă nestingherit scopul final al călătoriei. Tulburat, înregistră greutatea corpului suplu al Zazei agăţându-se de braţul său. Când ajunseră în faţa staţiei de taxiuri, ea făcu un efort uriaş pentru a-i susura în ureche, cu o uşoară grimasă:

— Mortimer, ceea ce fac eu pentru tine nu am făcut-o – niciodată pentru un alt bărbat!

Mortimer avu deodată senzaţia că era cu 30 kg mai greu şi că se înălţase cu mai mulţi centimetri.

Cir. d se auzi soneria, Orlando Baretto îşi îmbrăcase deja pardesiul. Îşi strecură o mână sub haină, acolo unde atârna tocul cu revolverul, şi privi cu precauţie prin vizor. Era Ines. Scoase lanţul de siguranţă şi o pofti să intre.

— Ai venit cam târziu! îmi luam valea!

Odată cu ea o adiere de parfum se infiltrase în apartament. Era înfofolită într-un vizon extraordinar de culoare caramel, lung până la glezne.

— N-am obiceiul să fiu sculată din pat la ora 7 dimineaţa! spuse ea, înăbuşind un căscat.

— Va trebui să-l capeţi!

— Ce vrei să spui?

— Cum se numeşte bancherul tău?

Ea clipi.

— De ce?

— Nu te interesează! Care e numele lui?

— Kloppe. Homer Kloppe.

— Trade Zürich Bank?

— Da. Dar de ce?

O lovi peste fesele tari ca o bucată de lemn de teck.

— S-ar putea să am ceva fonduri de plasat. Este o prăvălie serioasă?

Ines făcu o mutră amuzată gândindu-se la coşciugul de oţel, camera caselor de bani, în care făcea dragoste o dată pe săptămână cu severul bancher roz şi roşcat, pe un covor de bancnote.

— Foarte serioasă.

— Şi el, Kloppe, ce fel de tip este?

— Pasteurizat. Curat. 50 de ani. Dinţi minunaţi pentru un mic alb.

— Falşi?

— Adevăraţi. Tot ce poate să fie mai adevărat. I-am examinat…

Lando deschise gura mare.

— Şi dinţii mei ce sunt, rahat?

— Corecţi pentru un mic alb.

— Să-mi dai gura la curăţat, vei vedea dacă vor străluci ceva Amai tare!

Îşi strecură o mina autoritară şi cuceritoare sub blana de vizon şi îi strânse sexul fără gingăşie.

— Plec.

— Asta e tot ceea ce doreai?

— Da. Pentru moment.

— Ne vedem astă seară?

— Nu ştiu. Rămâi acasă. Am să vin dacă am să pot. Acum, prinţeso, întinde-o prima. Nu e cazul ca toţi mârlanii din blestematul ăsta de imobil să ne vadă ieşind împreună!

Ines dispăru într-un foşnet parfumat de piele de animal. S-o vadă diseară, are haz! Când Lando lucra pentru patronii lui, timpulnu-i mai aparţinea. Era plătit cu anul ca să le stea la dispoziţie în orice moment ar fi avut nevoie de el. Şeful lui. Don Zu Genco Volpone, era generos!

Orice treabă bine tăcută era recompensată prin prime care se adăugau la salariu. Şi nu neapărat prime în bani, Genco Volpone avea o delicateţe nemărginită. Mai întâi, cu ocazia trecerii lui rapide prin Zürich, îi făcuse lui Lando extraordinara onoare de a-l invita la un pahar. Ceea ce era deja enorm. Dar, mai ales, îi oferise maşina visurilor lui, o sclipitoare Beauty Ghost P9 decapotabilă, modei de prestigiu al firmei americane Continental Motor Cars. Şi asta doar pentru că-i aruncase o privire plină de dorinţă – care nu-i scăpă lui Zu – când trecuseră prin faţa vitrinei unde era expusă.

— Îţi place? Este a ta!

Şi Genco Volpone, care făcuse pe loc formalităţile de cumpărare, în ciuda protestelor de circumstanţă ale lui

Lando, îi înmânase personal cheile maşinii.

— Aşa o să mă poţi conduce la gară.

Copleşit de recunoştinţă şi de respect, Lando se bâlbâise, sărutându-i mâinile:

— Dar, Padrone. De ce?... De ce?

— Suntem mulţumiţi de tine, Lando. Şi acest cadou este un semn de prietenie personală.

— Nu l-am meritat, Padrone!

— Să nu crezi asta. Îl vei merita într-o zi sau alta.

Când Don a plecat făcându-i un semn afectuos cu mâna.

Orlando a avut senzaţia că a fost părăsit de propriul său tată. Două zile mai târziu, la ora 3 dimineaţa, a fost sunat de la Milano:

— Orlando, îl cunoşti pe O'Broin? Mortimer O'Broin, avocatul?

— Ştiu cine este.

— L-ai văzut?

— O dată.

— Deci, poţi să-l recunoşti?

— Da.

Vocea interlocutorului său, acea voce care-i transmisese de atâtea ori ordinele, continuase:

— S-ar putea să vină în direcţia ta. Opreşte-l din drum.

— Unde va veni?

— Se va prezenta la o bancă, la Trade Zürich Bank. O ştii?

— După nume doar. Dar o voi găsi, fiţi fără grijă.

— Nu trebuie să intre în bancă. Înţelegi?

— Da.

— Să fii acolo înainte de deschidere şi să rămâi pe poziţie.

— Bine!

— Dacă-l vezi, înhaţă-l.

— Ce să fac cu el?

— Pune-l la răcoare şi cheamă-mă.

— De acord. Dar unde să-l pun la răcoare?

— Descurcă-te!

O ciudată coincidenţă, pe care Ines i-o confirmase: i se ceruse să supravegheze banca al cărui patron nu era altul decât amantul propriei lui amante!

Cinci minute după plecarea lui Ines, intră în garaj, neputând rezista plăcerii de a-şi folosi strălucitoarea P9 ca să se ducă la locul de muncă din această zi, Stampfenbachstrasse.

Locotenenţii şefului nu aveau de ce să fie îngrijoraţi: O'Broin al lor nu avea nicio şansă să intre în Trade Zürich Bank, asemenea unui excomunicat căruia i s-a interzis să calce în apartamentele personale ale Sfântului Părinte.

Avionul 747 atinse pista şi-şi zbârli voleturile de frânare într-un fantastic mieunat al reactoarelor.

— Am aterizat la Zürich. Sperăm că acest zbor v-a fost agreabil şi că ne vom revedea în curând pe liniile noastre…

Cu dispreţ, Italo Volpone privi cu insistenţă faţa congestionată şi destinsă a însoţitorului său: sforăia în somnul nevinovat al beţivilor. Moshe Yudelman fusese explicit:

— Îndată ce pui piciorul în Elveţia, înainte chiar de a-i telefona soţiei, trebuie să te duci la morgă să vezi piciorul. Este aproape sigur că vei fi urmărit. Folco Mori va avea grijă să te scape de pisălogi.

Italo îşi aminti aceste cuvinte în timp ce-şi desfăcea centura de siguranţă. Era agasat de faptul că nu putea să telefoneze Angelei. Superstiţie sau veche tradiţie familială, soţia unui şef trebuie să fie tot timpul informată asupra sorţii bărbatului ei, deşi niciodată nu i se spunea nimic despre motivul deplasărilor sau despre natura afacerilor lui.

— Scoală-te, burduhănosule! Am ajuns!

Bellinzona strănută cu un surâs nerod şi satisfăcut pe buze. Spuse cu o voce împleticită:

— Mi-e gura uscată…

Adormise la două ore după decolare, abrutizat de cele două sticle de şampanie pe care le băuse pe

nerăsuflate, italo i se adresă pe un ton ele reproş:

— Unde te crezi? într-un dormitor? îţi închipui că te-am adus aici ca s-o faci lată?

— Iertare, şefule, iertare… Visam…

— Imbecilule!

Bellinzona se întinse cu stângăcie sub privirea prefăcut indiferentă, dar vigilentă a lui Patrick Mahonney. Din acest moment, Mahonney trebuia să-i paseze ştafeta lui Dave Cavanaugh, însărcinat să-l urmărească pe Volpone. Aşa hotărâse Kirpatrick. Îşi luă servieta şi-şi strecură discret sub centură arma pe care o avusese ascunsă acolo. La New York, colegul lui şi el nu fuseseră controlaţi. Vameşii, preveniţi de şefii lor, le ignoraseră bagajele. Cu un aer indiferent, Mahonney îşi îmbrăcă pardesiul şi se îndreptă spre scara din faţa avionului; fără să arunce cea mai mică privire lui Volpone sau lui Bellinzona. În acest timp, în spate, Dave Cavanaugh se căznea să ajungă printre primii pe pistă. Graba lui nu-i scăpă lui Folco Mori, care-şi închise haina cu nepăsare pentru a-i lăsa câţiva metri avans tipului înalt, blond şi osos. În timp ce şirul călătorilor se îndrepta spre clădirea aeroportului, Mori, ultimul acum, reperă un tip în balonzaid negru. Ceva din siluetă, din modul de a se comporta, din felul de a vedea tot fără să privească pe cineva în mod special, îl avertiză în mod instinctiv că prezenţa acestui om la Zürich trebuia să aibă o anumită legătură cu propria lui deplasare. Observându-l mai atent, fu sigur că avea de-a face cu cineva din sfera lui, un profesionist: Rico Gatto, care nu se ştia supravegheat din spate, era amuzat în sinea lui că propriul lui vânat, Italo Volpone, era urmărit, înainte chiar de-a pune piciorul pe pământ elveţian, de către un spion, un poliţist probabil. Dave Cavanaugh domina cu statura sa înaltă majoritatea pasagerilor. Îşi dădea poate silinţa să nu-şi pironească ochii pe spatele lui Volpone, încercând totodată să rămână în afara privirii acestuia. Rico Gatto, care nu era lipsit de umor, îşi spuse că acest tip nu va ajunge să îmbătrânească, dacă Italo sau omul lui îşi dădeau seama de manevră. De

fapt, el însuşi nu era aici decât pentru a vedea ce se întâmpla şi a-i da socoteală lui Ettore Gabelotti. Pentru moment…

Când Bebe Volpone şi masivul Bellinzona se urcară într-un taxi, situaţia era uriiiătoarea: Dave Cavanaugh se lipise de urmele lui Volpone şi ale lui Pietro Bellinzona, sub privirea amuzată a lui Rico Gatto. Acesta se afla, la rândul lui, în colimatorul lui Folco Mori, care închidea şirul, cot la cot cu Patrick Mahonney, fără ca vreunul dintre ei să bănuiască că celălalt era la Zürich pentru acelaşi motiv.

— La morgă! îi ceru Italo Voipone şoferului.

O instituţie care, în următoarele ore, avea să fie mai frecventată decât muzeul oraşului.

Lando bătea pasul pe Stampfenbachstrasse fără să piardă din ochi intrarea lui Trade Zürich Bank. De două ori trecuse prin faţa instituţiei încă închisă clientelei, întârziind în faţa unui magazin ce expunea obiecte necesare vânătorii submarine, făcându-se că admiră harpoanele cu gaz comprimat, combinezoanele de plonjare stacojii, forma curioasă a pumnalelor strălucitoare în teaca. lor de cauciuc negru. Ora 9 fără 5. Trecu din nou prin faţa unui mic bistrou italian; avea o poftă nebună să bea o cafea tare şi aruncă o privire distrată în saia în care în niciun caz nu putea intra pentru că ar fi pierdut din vedere banca. Probabil că strălucirea unui păr blond îi atrase atenţia prin geam. Fata stătea cu spatele la el! Nu-i vedea decât cascada părului blond care îi cobora pe o haină de voiaj bej şi mâna lungă şi fină, cu cele două degete care ţineau coada ceştii. Omul care era aşezat în faţa ei părea că-i explică ceva cu insistenţă, aplecându-se deasupra mesei pentru a avea mai multă forţă de convingere. Avea o figură de nenorocit, cap mic de dihor neliniştit, cu ochi scormonitori… PORCA MADONNA! Inima lui Lando începu să bată cu putere: acest tip era Mortimer O’Broin! Rapid, se întoarse din drum şi se refugie într-un gang, unde o vitrină minusculă propunea privirilor trecătorilor, ca din întâmplare, o mare varietate de ceasuri. Ce belea! Corespondentul lui milanez nu-i

precizase că omul va fi însoţit. Şi dacă fata manifesta aceeaşi intenţie de a intra în bancă? Lando se blestema că venise singur. Nu se putea duce să telefoneze ca să ceară noi instrucţiuni fără a risca să-i piardă din vedere. Ce să facă? După toate aparenţele nu era niciun pericol ca O'Broin, pe care-l întâlnise în urmă cu doi ani la New York, să-şi amintească de el. De ce să nu intre în cafenea, să-i lipească discret Mauserul de burtă şi să-l zăpăcească? Zgomotul unei uşi trântite îl făcu să se întoarcă. O'Broin tocmai ieşea şi se îndrepta către Bancă. Lando îl urmă îndeaproape şi se grăbi uşor pentru a-l depăşi. De acum, nicio întrebare nu-şi mai avea rostul. Lando avea 5 metri avans faţă de O'Broin când ajunse în faţa celor trei trepte ale porticului: grelele canaturi de bronz erau închise, în continuare. Maşinal, îşi consultă ceasul, exact ora 9. O umbră apăru în spatele geamului mat. Se auzi un sunet de cheie în broască. Lando se întoarse: Mortimer O'Broin, fără să-l vadă, urcase primele două trepte.

— Domnul O'Broin?

— Cum?…

Omul tresărise, schiţând deja un pas în retragere.

— Sunt un prieten, domnule O'Broin. Vreţi să mă urmaţi?

— Cum? Cine sunteţi? Lăsaţi-mă să trec!

Înainte ca Lando să poată face un gest, avocatul se întoarse cu faţa lividă şi începu să alerge cât îl ţineau micile lui picioare, spre cafeneaua de unde ieşise. Un val de fiere umplu gura lui Lando.

În mediul lui, succesele îţi permiteau să trăieşti, dar eşecurile duceau direct la morgă. Din trei paşi îl apucă de umeri, cu acea supleţe de fiară sălbatică care-i făcuse reputaţia pe vremea când juca fotbal şi-şi întrecea regulat adversarul pentru a-i sufla mingea. Unul sau doi trecători se întoarseră din curiozitate. La Zürich, Lausanne sau Geneva, un om bine crescut nu aleargă pe stradă. Cu atât mai mult doi oameni, în special când unul din ei îl urmăreşte pe celălalt.

Piedica lui Lando a fost atât de discretă încât niciun

martor n-a priceput cauza căderii. Mortimer O'Broin păru că se ridică în aer, ateriză pe trotuar, alunecă din cauza propriului lui elan pe o distanţă de un metru şi rămase nemişcat, cu fruntea pe caldarâm, cu ochii închişi. Lando se lăsă pe vine, îl luă de subţiori, surâzându-le celor ce se opriseră ca să urmărească scena, împingând comicul până la a-şi întoarce nasul, pentru a le demonstra în ce hal era prietenul lui. Apoi, ridicându-l ca pe o păpuşă de paie, îl târî rapid către maşina lui, garată în partea cealaltă a clădirii.

— Hei, domnule! Ce faci!

Lando se întoarse. Fata din cafenea se ivi în faţa lui.

— Ce se întâmpla? întrebă ea cu o voce foarte ascuţită, în care se simţea spaima.

— I s-a făcut rău… bolborosi Lando şi, pentru martorii care acum se înghesuiau, adăugă:

— Vedeţi că este beat!

— Ce tot spui? Beat? N-am băut nici măcar o cafea!

— Să nu rămânem aici! Veniţi! Ajutaţi-mă să-l duc!

Dar ea rămase pe loc, neîncrezătoare, cu un aer speriat.

Când Mortimer ieşise din cafenea, ea îl urmărise prin geam. Era furioasă că nu-i permisese să-l însoţească în bancă, bănuindu-l că vrea să-i joace o festă. Numai cât se ridicase şi înconjurase cele trei mese că-l şi văzu pe acest tip înalt aplecat asupra lui Mortimer, rămas fără cunoştinţă. Reuşi să articuleze cu o voce fără timbru:

— Să-l duci, unde? Ce i-ai făcut?

Lando începea să se simtă cuprins de panică. Nu numai că această fată nu era prevăzută în program, dar iată că risca să-i facă o criză de isterie în stradă. Or, Zürich nu este Chicago. Poliţiştii fac legea, iar cetăţenii se transformă cu plăcere în poliţişti pentru a face să se respecte ordinea stabilită. Trebuia să termine cât mai repede.

— Apropiaţi-vă, vreau să vă arăt ceva…

Se lipi aproape de ea pentru a ascunde martorilor Mausern! a cărei ţeava i-o înfipse tare în coaste. Apoi,

sacadat, cu o voce joasă şi înăbuşită îi mormăi în ureche, ţinându-l în acelaşi timp pe Mortimer în picioare cu braţul stâng:

— Ori mă urmezi imediat fără să spui un cuvânt, ori te trezeşti cu un glonte în măruntaie!

Dacă fata striga, dacă se împotrivea, totul era pierdut! mai devreme sau mai târziu, Lando ar fi fost un om mort. Ea îşi holbă însă ochii albaştri imenşi, pierită de frică, îşi muşcă buzele, îşi trecu braţul pe sub umerii lui Mortimer, tot inconştient, şi spuse cu voce tare, aproape distratã:

— Este beat turtă!

— Pe aici, spuse Lando.

Trioul se îndepărtă rapid. Gură-cască se risipiră. Za za şi Lando, susţinându-l pe Mortimer, dădură colţul străzii şi ajunseră la maşină:

— Deschide portiera, ordonă Lando.

Zaza o deschise. Lando îl aruncă pe Mortimer pe bancheta din spate şi se instală lângă el.

— Acum ia cheile astea şi porneşte maşina.

Ascultătoare, Zaza dădu drumul motorului. Desigur, i se întâmplase deseori să încaseze o chelfăneală de la prietenii ei, dar niciodată nu i se înfipsese ţeava unui revolver în burtă.

Cu atât mai mult cu cât tipul ăsta bine făcut nu avea aerul să glumească! în ce viespar se băgase prăpăditul de Mortiţner puţin îi păsa, din moment ce ei nu i se făcea niciun rău. Ceea ce nu înţelegea era faptul că avocatul fusese luat înainte de a intra în bancă şi nu după aceea, când ar fi ieşit plin de bani.

— Hei, porneşti?

— Unde mergem?

— Dă-i drumul înainte!

Ea nu pusese niciodată piciorul în Europa şi, deci, nu cunoştea oraşul. Avea impresia că se învârte în loc executând ordinele tipului brunet până când intră într-o străduţă cu un nume imposibil de pronunţat, Eschwiesenstrasse.

— La capăt, la dreapta, o să vezi un Service auto. Intri în parkingul subteran.

O sută de metri mai departe, ea frâna şi începea să ia virajul când tipul din spate se răsti brutal.

— Accelerează!

La intrarea parkingului, blocând-o, staţiona o maşină a poliţiei lipită de un Pontiac. Doi poliţişti ascultau fără să se mişte explicaţiile unui bărbat mic şi chel.

— Drept înainte! spuse Lando.

Service-ul era ţinut de un prieten al lui, tot sicilian. Ce ghinion ca poliţiştii să se găsească chiar în acele locuri în momentul când el avea nevoie de ascunzătoare. În fundul parkingului era o uşă metalică închisă întotdeauna cu cheia, care da într-un adăpost de 3/4 m, unde puteai să te refugiezi provizoriu. Acolo hotărâse Lando să-l sechestreze provizoriu pe O'Broin, până când cei care-i dădeau de lucru aveau să vină să-şi ia marfa.

— Merg tot drept?

— Taci şi condu!

Trebuia să gândească. Ascunzătoarea era pentru moment închisă, deci avea nevoie de un alt adăpost. De urgenţă! O'Broin îşi revenea. Îşi roti cei doi ochi mici înnebuniţi, întâlni privirea lui Lando, văzu arma pe care-o ţinea îndreptată spre rinichii lui.

— Ce vrei de la mine?

— Taci.

— Zaza, ce se întâmpla?

Omuşorul i se mişca spasmodic, nestăpânit. Fără să se întoarcă, Zaza îi replică:

— Se întâmpla că sunt în rahat din cauza ta.

— Vrei bani? îl întrebă Mortimer pe Lando.

Cu disperare, încerca să se agaţe de această idee. Dar ea nu ţinea. În mod confuz simţi că este pierdut, că acest tip era un om al Sindicatului, că misterul fusese descoperit. Cum au putut să afle aşa repede?

— Zaza, te implor să mă crezi. Nu înţeleg, nu sunt la curent cu nimic!…

Fără să înceteze să-l ameninţe pe O'Broin cu arma,

Lando spuse:

— Acum, întoarce la dreapta şi treci din nou prin faţa garajului…

Ea execută manevra. *Porco Dio*! Maşina poliţiştilor era tot în faţa intrării!

— Dacă nu-pii spui imediat ce vrei, săr, îi spuse pe un ton strident Mortimer.

— Tacă-ţi gura, urlă Lando. Tu, blondo, ia-o la stânga, la capătul străzii!

Qnd dorea să-şi dea osteneala, Lando ştia să le vorbească femeilor. Şi această târfă trebuie să fie o parşivă dată dracului dacă şi-a luat un tip de gabaritul lui O'Broin f

— Qnd ajungi în faţa podului, traversează-l şi mergi drept înainte!

Ştia de-acum unde îi va duce. Un loc perfect liniştit, unde va putea să ia contact cu şefii lui: la Ines.

Cu inima strânsă de o presimţire rea, Italo Bebe Volpone îl urma pe omul în negru de-a lungul coridorului interminabil. Ecoul paşilor lor răsuna între zidurile albe, imaculate, placate cu ceramică. Ceea ce-l surprinsese pe Volpone intrând la morgă nu fusese frigul – se aştepta la asta – ci absenţa oricărui miros. Nici acela de formol, pe care-l găseşti obişnuit în astfel.de locuri, nici acela mai subtil, ameţitor şi-dulceâg al morţii.

— Vă rog să-mi permiteţi, se scuză omul. a

Se duse să verifice ceva într-un registru. În picioare, nemişcat, cu privirea fixă, Italo avea senzaţia că trăieşte un vis de coşmar. Cu toate aerele voit părinteşti pe care le adopta, fratele lui fusese întotdeauna bun şi drept cu el. Tot ce poseda Italo lui i le datora. Începând cu viaţa, pe care Genco i-o salvase în două rânduri. Îşi strânse cu putere maxilarele încercând să reziste emoţiei care-l încerca. Funcţionarul trase un sertar şi rămase nemişcat la rândul lui. Brusc, cel mai mic Volpone nu mai voia să afle adevărul. Îi era frică.

— Priviţi, spuse omul în negru, după o lungă tăcere.

Italo se apropie, forţându-şi ochii să rămână

deschişi… în acest penar uriaş făcut pentru a închide un om, piciorul părea totodată minuscul şi enorm. Pe loc îşi dădu seama că era al lui Genco şi că niciodată nu-şi va mai revedea fratele în viaţă. Cu gâtul uscat, îşi făcu curaj şi se aplecă mai mult ca să vadă îndeaproape acel ceva de care îi era atâta teamă. Privirea lui alunecă de la groaznica rană din susul coapsei, secţionată net ca o bucată de carne la măcelărie, până la gleznă. Identifică cicatricea abia perceptibilă, mai palidă decât carnea lividă.

Când au căzut de pe bicicletă şi când a văzut sânge pe şoseta fratelui mai mare, Genco îl liniştise cu un surâs: „Nu-ţi fie frică, Bebe, nu doare”… Bebe… Genco era cel care-i dăduse porecla asta tandră. Îi va rămâne toată viaţa. Pe atunci familia râsese! Acum, când numele era pronunţat, cele două silabe erau ascultate cu o teamă respectuoasă.

— Domnule, recunoaşteţi piciorul?…

— Şterge-o! Vreau să fiu singur.

— Chemaţi-mă când aveţi nevoie rele mine, sunt pe culoar.

Cine a putut să-i facă asta lui Genco? Cine? Şi unde se află restul corpului? Cu lacrimile în ochi, conştient că era ridicol, dar neputând face nimic altceva, Italo mormăi cu râvnă:

Tatăl nostru, carele eşti în ceruri…

Cuvintele se pierdură în hohotele de plâns care îl înecau. Dar Italo găsi puterea de a rosti în gând rugăciunea până la capăt. Scoase o batistă de mătase din buzunar şi-şi şterse ochii. Se gândi, deodată, că avea 38 de ani, că se apropia de bătrâneţe şi că în faţa morţii acelora pe care-i iubeşti totul pare vid, lipsit de sens. Cum să anunţe groaznica veste Francescăi, cumnata lui, şi celor două nepoate?

Şi dacă Genco nu era mort? Dacă a supravieţuit accidentului, dacă zăcea rănit undeva? Dar el voia să trăiască, *porco Dio*, Aşa trăiască!

În furia lui, îşi înfigea unghiile în palmele mâinilor. Le privi: fiecare avea patru urme însângerate. Apoi, apucat de

un tremur, începu să îngâne cu voce înceată şi rapidă, cu braţul întins deasupra sertarului: „Genco!... Genco!... Fratele meu... Nu ştiu cine, te-a mutilat în felul acesta. Dar îţi jur, îţi jur pe capul sfintei noastre mame, că voi afla! Chiar dacă va trebui să-l urmăresc toată viaţa, dar voi şti! Şi în acea zi nu va exista destul sânge pe pământ pentru ca să şteargă răul pe care ţi l-au făcut! Oricine va fi şi oriunde s-ar ascunde, eu îl voi găsi şi-l voi omorî cu mâna mea pe el, pe părinţii şi pe descendenţii lui!”

Plin de ură, ieşi ca o vijelie din camera frigorifică fără să poată să-şi reţină lacrimile. De-acum încolo avea o misiune sacră de îndeplinit: să-l înlocuiască pe Don Genco în fruntea clanului Volpone şi să îndeplinească ceea ce moartea nu i-a lăsat timp fratelui lui să sfârşească. Vor afla ei cine este Italo Bebe Volpone! Ca să inaugureze noua sa funcţie, aceea care-i dădea dreptul să fie numit Don, se hotărî să se ducă imediat la bancă.

Era german, se numea Ernst Fluegge, măsura aproape doi metri şi avea 120 de kg. O dată pe lună, venea de la Hamburg la Zürich pentru afaceri. O dată pe lună îşi petrecea două ore cu Ines. ila început, când. a întâlnit-o, în urma recomandării unui prieten elveţian, fusese atât de impresionat de frumuseţea ei în gât cu greu a reuşit să-i facă faţă. Perfecţiunea corpului negresei îl făcea să-şi dea seama cât de gras, de ţărănos şi fără graţie era al lui. De obicei, prostituatele nu-l intimidau. Banii pe care îi plătea ştergeau în acelaşi timp şi timiditatea lui bolnăvicioasă. Totuşi, deşi şi ea era o prostituată – cele două ore de abandon îl costau preţul exorbitant de 2000 dolari!

— Ines avea o astfel de manieră de a păstra distanţele încât îţi venea să-i spui „Merşi, doamnă” în timp ce ea lua banii. În niciun caz Ernst nu se simţea furat. Acumula clipele de extaz ca să-i ajungă pentru următoarele 30 de zile, amintirea îmbrăţişărilor ei ajutându-l să suporte o soţie arţăgoasă, berăriile unde oamenii lui puneau ţara la cale, fără a mai vorbi de miile de dificultăţi inerente calităţii sale de şef de antrepriză. În momentul ăsta, stătea lungit, gol, pe mocheta din salon, cu ochii închişi,

respirând sacadat.

Cu ajutorul unei pensule, Ines îi ungea cu miere corpul de uriaş, neuitând niciun centimetru pătrat de piele, din vârful degetelor până la rădăcina părului, trecând prin adâncitura buricului, cula fesieră sau cavităţile urechilor. Imediat avea să înceapă să-l lingă!

— Ştii cât costă un kilogram de miere, păpuşoiul meu gras?

— Continuă, te implor, nu te opri!

— Scump, foarte scump!

— Voi plăti!

— Nu vei plăti niciodată de ajuns.

— Este adevărat, ştiu… Niciodată destul… bâlbâi Ernst ameţit de premisele unei erecţii promiţătoare.

Întinse mâna pentru a-i atinge coapsele. Se auzi soneria de la intrare. Ernst avu o tresărire bruscă, deschise ochii, surprinse privirea mirată a lui Ines…

— Aştepţi pe cineva?

În loc de răspuns, ea îi puse un deget pe buze. Era îmbrăcată cu un halat roşu, care se întredeschidea în toate părţile, lăsând să se bănuiască întreaga ei anatomie. Ernst vru să se ridice. Ea îl ţinu cu forţa la pământ. Din nou se auzi soneria, acompaniată de astă dată de lovituri în uşă.

— Nu trebuie să fiu găsit la tine!

Ea îi făcu semn să tacă cu o mutră calmă, se ridică şi se duse să-şi lipească ochiul de vizorul uşii de la intrare. Cu tot sângele ei rece, fu gata să sară în sus: Lando, un bărbat şi o fată blondă! Orlando nu-şi permisese niciodată s-o deranjeze fără s-o prevină de vizita lui, cu atât mai mult cu cât era însoţit de doi necunoscuţi. Nu din pricina convenienţelor, ci mai mult din respect pentru un lucru din care îşi trăgea o bună parte a veniturilor. Ea îl auzi răstindu-se:

— Deschizi? Ştiu că eşti acolo!

— >

— Sunt ocupată. Revino mai târziu!

— Imposibil, se enervă Lando, deschide!

— Nu deschide! gemu Ernst Fluegge, rămas pe covor,

cu mâinile încrucişate în faţa sexului, care-şi reluase dimensiunile obişnuite, neştiind dacă trebuie să facă un duş ca să se debaraseze de pelicula de miere, să se îmbrace direct sau să meargă să se ascundă în camera de alături, aşteptând ca Ines să-l scoată din această situaţie imposibilă. Cu spaimă, o văzu că trage zăvorul!

— E fratele meu, sunt dezolată, spuse ea…

Se aştepta să vadă un războinic negru de trei metri înălţime. Dar în locul acestuia apăru o blondă micuţă, care-şi zgâi ochii descoperind spectacolul, urmată de un bărbat pipernicit şi de un tip înalt, brunet, frumos, cu mutră de străin, gen de care Fluegge avea oroare.

Se repezi în camera de baie.

— Cine este? întrebă Lando.

— Cine-ţi permite să vii aici? îi întoarse Ines vorba cu un ton glacial, tot atât de naturală ca şi când nu ar fi fost pe jumătate goală.

Atunci abia observă pistolul pe care Lando îl ţinea aţintit către pământ.

— Eşti nebun sau ce ai? Cară-te!

O. privi cu un aer duşmănos şi rosti cu o voce înăbuşită, ameninţătoare:

— Taci! Fă-l să se care pe imbecilul ăsta şi pregăteşte cafea pentru prietenii mei.

— Fă-ţi-o singur şi cară-te!

Ea nu văzu palma care făcu să i se mişte capul ca o minge de ping-pong. Încremenită, îşi duse maşinal mina la obraz: Lando n-o lovise niciodată.

— Ai făcut rău, Orlando.

— Fă cafea!

Se îndreptă spre bucătărie şi, cu multă naturaleţe, ridică în trecere telefonul. Indexul îi jucă pe clape. Lando ridică uşor ţeava armei spre ea:

— Pune-l la loc. O beau cu două bucăţi de zahăr.

Ines ezită, citind în ochii lui că omul din faţa ei nu avea nimic comun cu Lando pe care-l cunoştea.

— Nu ştiu ce vrei şi de ce te porţi astfel, dar te asigur că, după Ce vei trece dincolo de această uşă, nu vei mai

pune niciodată piciorul aici.

Lando se întoarse spre O'Broin şi Zaza, înlemniţi lângă uşa de la intrare.

— Câte pentru voi?

— Cum? tresări O'Broin.

— Câte bucăţi de zahăr? repetă răbdător Lando.

— Niciuna, fără zahăr.

— Şi dumneata?

— Nu vreau cafea, îi aruncă Zaza cu ochii scăpărând de mânie.

— Ines!... Ines!...

Ea vru să se ducă. Lando o opri cu un gest, se apropie de uşă şi-o deschise larg. Ernst Fluegge, colosal şi ridicol, în picioare sub duş, se pregătea să deschidă robinetele.

— Pot să vă ajut? întrebă curtenitor Lando.

— Scuză-mă, bâlbâi grasul, dar dacă aţi putea să-mi daţi hainele... Vă rog... în salon...

Lando făcu doi paşi rapizi, îl apucă de braţ cu putere, făcând să urnească cu o singură mişcare masa enormă a tipului, şi îl aduse în cameră.

— Ia-le singur şi afară!

Îşi privi cu uimire şi dezgust mina năclăită.

— Dar lipeşte slănina asta grasă!

— Este miere, îi răspunse liniştită Ines. Nu-ţi place mierea?

Năucit, Lando îi privi succesiv pe Ernst Fluegge, Zaza, Mortimer, Ines.

— Ce este?

— Ernst mă plăteşte să-l ung cu miere. Dacă-i place lui asta, ce-ţi pasă ţie?

Lando izbucni în râs. La început nimeni nu mişcă. Apoi datorită nervilor, fricii şi oboselii, O'Broin scoase un sughiţ discret, care se transformă rapid într-un râs nebunesc, de neoprit. La rândul ei, Zaza încercă să reziste muşcându-şi buzele. Nu reuşi. Scuturată de râs, se îndoi, cu ochii plini de lacrimi. Trebuie spus că spectacolul era grotesc. Cu contorsiuni de clown trist, Fluegge încerca în

zadar să-şi îmbrace cămaşa. La contactul cu pielea acoperită cu miere ţesătura se lipea ca o bandă adezivă.

— Grăbeşte-te, ordonă Lando, între două hohote.

Când colosul vru să-şi pună şi şosetele, a fost un adevărat delir. Ines, care până atunci reuşise să fie serioasă, se molipsi şi ea, articulând între două hohote de râs:

— Nu-mi purta pică, Ernst! Nu-mi purta pică! Este un păcătos! O să mi-o plătească!

Când Fluegge ieşi în batjocura generală, cu pantofii în mină, fericit că în final a scăpat doar cu atât, Mortimer O'Broin, care se ţinea de coaste, se adresă lui Lando, cu ochii plini, în acelaşi timp, de lacrimi de râs, dar şi de teamă.

— Vă rog, vreţi să ne mai ţineţi aici multă vreme?

Şi, cu toată panica lui viscerală, cu toată absurditatea situaţiei în care se afla, determinată de prezenţa colosului uns cu miere, a negresei goale şi uriaşe şi a acestui tip pe care nu-l văzuse niciodată, dar care îl ameninţa cu arma, fu cuprins din nou de un monstruos acces de râs.

Lando se opri brusc, strângându-şi buzele care deveniră subţiri şi aspre. Ridică receptorul:

— O să afli în câteva secunde!

La New York, Moshe Yudelman îl luase pe Folco Mori deoparte şi-i dăduse discret instrucţiuni:

— Italo este un om impulsiv, nervos. Este posibil să fie urmărit. El nu-şi va da seama. Nu lăsa pe nimeni să-l spioneze! Dacă simţi cea mai mică chestie suspectă, elimină pericolul!

— Să-l elimin?

— Vrei un plan de-a gata?

Era clar că i se cerea să fie eliminaţi toţi cei care păreau să se intereseze de persoana lui Italo Bebe Volpone. Da, dar cum? Şefii sunt aerieni. Ordinele lor trebuie să devină realităţi, fără ca ei să binevoiască să le indice executanţilor calea cea mai sigură de a le aduce la îndeplinire.

Ascuns la o sută de metri de morgă, într-o maşină

închiriată care-l aşteptase la aeroport, Folco Mori simţi o uşoară mâncărime în palme recunoscându-l pe blondul înalt, osos, pe care-l reperase la sosire, în avion. Sigur că tipul îl urmărise pe Italo într-un taxi, fără să-şi dea seama că Folco îl urmărea acum pe el. Se făcea că se interesează de prăvăliile de pe stradă, în timp ce şoferul lui rămăsese la volanul maşinii şi citea *La Suisse*.

Nici Pietro Bellinzona, căruia Italo îi interzisese cu brutalitate intrarea la morgă, nu părea să bage de seamă că era observat. Abia intrase Italo, că grasul Pietro se şi precipitase într-o patiserie şi ieşise de acolo cu o pungă voluminoasă de prăjituri, pe care le mânca cu lăcomie, în grabă; ca şi cum i-ar fi fost teamă că i se va confisca punga dintr-un moment într-altul.

Folco nu putea conta pe el. Trebuie, deci, să găsească singur modalitatea de a-l elimina uşurel pe cel care se amesteca în treburile lor. Astfel, dacă vizita lui Italo la morgă avea o importanţă oarecare, celălalt nu o va putea relata nimănui. Folco îşi scărpină maşinal spatele şi simţi prezenţa liniştitoare a pumnalului fixat între omoplaţi, cu lama în sus, într-o teacă, îi era suficient să strecoare mâna sub gulerul cămăşii, la ceafă, pentru a scoate arma şi a o arunca drept la ţintă într-o fracţiune de secundă. Din păcate, nu se afla într-un circ şi nici pe străzile New York-ului, noaptea, ci în plină zi, la Zürich, un oraş aşa de curat încât ezita chiar să scuipe pe jos. Nu putea să comită un omor, care să fie identificat ca atare, fără să aibă cele mai mari necazuri. Trebuia ca treaba, dacă Folco o reuşea, să pară un accident.

Cu teama că nu va reuşi să-şi îndeplinească misiunea pe care i-o încredinţase Yudelman, trecu în revistă pe rând diferitele mijloace posibile ca să se debaraseze de cel din apropiere. Dar niciuna, în afara unei acţiuni brutale, care l-ar fi transformat într-un om urmărit, nu se adapta la situaţia actuală. În fond, vânatul lui nu-l simţise încă… Folco ieşi din maşină, decis să se încredinţeze instinctului său, simţului său de improvizaţie. Cu nepăsare, se îndreptă spre locul unde era oprit taxiul, dorindu-şi ca Bellinzona,

care-i întorcea spatele pentru moment, să nu-i adreseze niciun cuvânt în clipa când îl va zări. Cea mai mică greşeală şi tipul blond, ai cărui ochi erau fixaţi pe Bellinzona, va fi alarmat şi se va păzi. Folco nu aşteptă să ajungă în dreptul complicelui său ca să-l prevină, cu o voce groasă, dar perfect perceptibilă.

— Pietro, sunt Folco. Nu te întoarce, nu mă vezi!

Bellinzona se comportă atât de normal încât lui Mori îi fu aproape teamă că nu-l auzise. Continua să scormonească în punga lui, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Când Folco trecu prin fata lui, mototoli punga, căută din ochi un loc ca să se debaraseze de ea şi, neîndrăznind s-o arunce, o băgă în buzunarul hainei. Nu aruncă nici măcar o privire spre Folco, care, continuându-şi drumul, remarcase că taxiul era oprit lângă

O îngrăditură ce mărginea un şantier de construcţii. Mii de idei îl asaltară la vederea imensei macarale al cărei braţ nemişcat se afla chiar deasupra maşinii. Din nenorocire, dacă intra în şantier – şi unde naiba era blestemata aia de intrare? – pierdea din vedere uşa de la morgă, pe unde trebuia să iasă Italo Volpone. Şi chiar dacă intra în şantier, cum să procedeze ca să facă să cadă pe taxi blocul de beton agăţat de macara? Un moment, în faţa acestor dificultăţi, fu tentat să meargă în întâmpinarea tipului în tweed şi să-l ucidă cu pumnalul, cel mai simplu lucru din lume. Dar asta era imposibil. Continuând să meargă, căuta cu disperare să găsească un mijloc care să pună capăt urmăririi. Nu era cazul că cineva să fie la curent cu deplasările lui Italo. O rază de soare ce ieşea dintr-un nor îi dădu ideea. Raza căzu pe un obiect care strălucea. Fără să întoarcă capul şi fără să se oprească, aruncă o privire indiferentă către o maşină staţionată şi zări pe una din mâinile puse pe volan strălucind diamantul unui inel. Îl recunoscu de îndată pe omul în negru, deja remarcat la coborârca din avion. Era împreună cu tipul înalt, blond? Aparţineau, oare, aceleiaşi echipe? Poliţist, gangster, sau ce altceva? Era, fără îndoială, prea departe ca să fi putut sesiza cele câteva cuvinte pe care

I le mormăise lui Bellinzona când a trecut pe lângă el. Contrariat, Folco încruntă sprâncenele. Problema lui se complica şi mai mult. Avea acum nu un om de eliminat, ci doi. Ca să-şi vină în fire, intră într-o florărie, luă un buchet de anemone, îl întinse vânzătoarei, observând în continuare strada prin vitrină. După ce i-a fost împachetat aruncă o bancnotă pe masă, mulţumi din cap şi, fără să aştepte restul, se îndreptă în direcţia maşinii lui.

Bellinzona era în continuare în faţa intrării morgii, rezemat de poartă, cu un aer visător, curăţindu-şi discret dinţii. Nici acum nu păru să-l remarce pe Folco, care – îl felicită în gând. Strada era cu sens unic şi în pantă uşoară. Puţin trafic. Maşini erau parcate pe ambele părţi ale trotuarului, abia lăsând puţin loc rarelor maşini care circulau. Într-un anumit loc trotuarul se îngusta, lăsând un spaţiu pentru parcare. Patru maşini staţionau ca boabele unui spic. Ascuns vederii celorlalţi de un colţ de stradă, Folco încercă să le deschidă portierele. Prima, un Ford, era închisă. A doua, un Renault verde ca sticla, de asemenea. Portiera celei de a treia, un Mercedes greoi, se deschise îndată ce apăsă pe mâner. Nu se vedea nimeni. Se instală rapid la volan, eliberă frâna şi constată cu satisfacţie că Mercedesul mergea înapoi. Schiţă abia un surâs, reblocă frâna, cobori din maşină şi urcă strada câţiva metri pentru a observa dacă mai era ceva nou. Abia trecuse un minut că îl şi văzu pe Volpone ieşind ca din puşcă din morgă, răstindu-se la Pietro Bellinzona, împingându-l în Fordul lor de închiriat, urcând la rândul lui şi plecând. Restul se petrecu foarte repede.

Din trei salturi, Folco fu din nou la volanul Mercedesului. Lăsă uşa întredeschisă, dădu drumul la frână de mină şi ţinu maşina pe loc, apăsând frâna de picior. Câteva secunde mai târziu, Fordul trecea prin faţa lui în scrâşnete de viteze maltratate. Avu timp să-l zărească pe Italo Volpone crispat asupra volanului, cu faţa lividă şi imobilă, ca de piatră. Fără să aştepte, Folco Mori ridică piciorul şi sări din maşina care începu să meargă încet înapoi, luând viteză pe lărgimea străzii până ce tona

ei şi jumătate de metal se izbi de un Volkswagen ce staţiona de-a lungul trotuarului opus. În acelaşi timp, Folco se ascunse într-un gang şi observă cum taxiul în care luase loc primul dintre urmăritori – tipul blond – se ciocni cu Mercedesul rămas de-a latul şoselei, scârţâitul frândor fiind acoperit imediat de zgomotul şocului produs de cea de-a doua maşină care izbea portbagajul taxiului. În timp ce şoferul se dădea jos înjurând, pentru a constata stricăciunile, Folco traversă gangul la capătul căruia exista o altă ieşire care dădea în spatele imobilului.

Nu-i rămânea acum decât să ajungă la propria lui maşină şi să se întoarcă liniştit la hotel, sigur fiind că a făcut să eşueze pentru moment dubla urmărire, aşteptând s-o facă să înceteze definitiv prin mijloace mai radicale. Experienţa îi dovedise că până în prezent orice om prins în colimatorul lui era un om mort. Hotărî că se va simţi dezonorat dacă vreunul din cei doi tipi va vedea soarele răsărind a doua zi.

Înconjurase deja imobilul printr-o stradă laterală când observă că ţinea încă în mâna dreaptă buchetul de anemone. Desfăcu mâna-Florile căzură în rigolă. Folco Mori nu le suporta decât atunci când ele formau o coroană pe sicriele inamicilor lui.

— Aveţi fixată o întâlnire?

— Nu.

— Nu ştiu dacă domnul Kloppe este în birou!

Tipul în negru se uită fix la ea, fără să spună un cuvânt. Jenată, secretara adăugă imediat:

— Pot să vă rog să-mi reamintiţi numele dumneavoastră?

— Volpone, spuse el, continuând s-o privească cu aceeaşi insistenţă.

Înroşindu-se, secretara dispăru, mulţumită să se depărteze de acest bărbat straniu, care o făcea să se simtă prost. Avea un fel de mască crudă şi un ţie al feţei îi ridica spasmodic colţul buzelor într-un surâs artificial şi înspăimântător. Şi îmbrăcămintea lui avea ceva funebru – costum, pantofi şi cravată negre. Un înger al morţii.

— Domnule, cineva doreşte să vă vadă.

— Cine, Marjorie?

— A spus că-l cheamă Volpone.

Kloppe ridică capul intrigat: îl aştepta pe O'Broin, îl va revedea pe Volpone. Totuşi, acest mincinos de împuternicit îi spusese că Volpone se întorsese deja în Statele Unite. O excelentă ocazie de-a lămuri situaţia!

— Spune-i domnului Volpone că-l voi primi. Introdu-i peste un minut.

Gândindu-se la situaţie, avu o mică grimasă, pe jumătate de uşurare, pe jumătate de decepţie. Pe de-o parte, îl va putea preveni pe Genco Volpone de manevra necinstită pe care-o pregătea O'Broin; se felicită că nu executase de îndată instrucţiunile acestuia. Pe de altă parte, sperase că va putea să fructifice mai mult timp la Schaan, la prietenul lui, Eugène

Schmeelbling, „bancherul bancherilor", capitalul imens ce se afla pentru moment în paza lui. Mental, refăcu calculele în mare viteză. În trei zile pline, beneficiul personal pe care-l trăgea din depozit reprezenta de 3 ori 109 588 dolari, adică 328 764 dolari. Fără a mai vorbi de procentul de 0,125% ce-i revenea din cele două miliarde de dolari în tranzit, pentru acoperirea clasicelor „cheltuieli financiare", adică 2 milioane şi jumătate de dolari. „Alleluia!" murmură el.

— Domnul Volpone, anunţă Marjorie.

Homer se ridică pentru a-l primi pe cel care, cu 3 zile în urmă, îi dăduse „îmbrăţişarea", acolada mafioţilor sicilieni. Cu mână deja întinsă, atât în chip de salut, cât şi ca să evite o nouă îmbrăţişare, el ocoli biroul venind în întâmpinarea clientului său. Stupefiat, văzu însă un necunoscut. Proasta de Marjorie închisese deja uşa grea, capitonată cu piele: prea târziu ca să-l conducă înapoi.

— Sunteţi Homer Kloppe? întrebă vizitatorul, în timp ce braţul bancherului cădea de-a lungul corpului.

— El însuşi, spuse Kloppe cu răceală. Cred că este o greşeală. Secretara mea cred că s-a înşelat asupra numelui dumneavoastră.

— Mă numesc Volpone, Italo Volpone.

Mascându-şi mirarea, Homer îi observă figura încordată, simţind. ameninţarea surdă ce-o degaja străinul, care adăugă:

— Sunt fratele mai mic al lui Genco Volpone… îşi băgă brusc mâna într-un buzunar interior al hainei:

— Verificaţi, acesta-i paşaportul meu.

Bancherul îl luă şi aruncă o privire.

— Corect? spuse Voipone.

— Vă rog să luaţi loc, domnule Volpone.

Dar Italo Volpone nu schiţă niciun gest.

— Bănuiesc că aţi aflat îngrozitoarea veste.

Homer ridică o sprânceană, îşi reluă locui la birou „se instală în fotoliu şi avu o expresie de atenţie politicoasă. Omuşorul lui Volpone urcă şi coborî de-a lungul gâtului, ca şi când nu reuşea să-şi înghită saliva. Apoi, cu un efort evident, spuse deodată:

— Fratele meu e mort.

Kloppe se încordă imperceptibil.

— A fost omorât, spuse mai departe Italo cu ură. L-aţi revăzut pe O’Broin în ultimele zile?

— O’Broin?

— Mortimer O’Broin! S-a manifestat într-un fel? A încercat să ia contact cu dumneavoastră?

Kloppe îşi muşcă buzele şi-şi pipăi stiloul.

— Aştept răspunsul dumneavoastră, se impacientă Volpone.

— Cum i s-a întâmplat această nenorocire fratelui dumneavoastră, întrebă Kloppe cu o voce înceată.

— Citiţi ziarele?

— Ei, mai ales cele financiare…

— Acum trei zile, după ce Genco v-a întâlnit, s-a găsit pe grătarul unei locomotive ce intra în gara din Zürich…

Din nou omuşorul suind, coborând şi, în colţul ochilor – dar poate că Kloppe se înşela? –, un abur umed, asemănător lacrimilor.

— S-a găsit un picior smuls. Piciorul drept al fratelui meu.

La rândul lui, Kloppe înghiţi în sec.

— Este îngrozitor… Piciorul lui?

— Da.

— Dar atunci, domnule Volpone, dacă n-aţi văzut restul corpului, există poate o speranţă ca fratele dumneavoastră…

Cu figura întunecată, Volpone dădu din cap.

— Domnule Volpone, reluă Kloppe, cum puteţi afirma…

— Vin de la morgă! i-o tăie Italo, sunt sigur că fratele meu este mort! Sunt sigur c-a fost ajutat să moară! Şi sunt sigur că O'Broin va plăti pentru acest omor!

Kloppe îşi dădu seama că era gata să tresară.

— Ascultaţi-mă, domnule Kloppe! Am primit personal la New York telegrama fratelui meu anunţându-mă că v-a remis fondurile. Între timp, fratele meu este asasinat şi O'Broin dispare! Este clar, nu?

Cu ochii plecaţi, Kloppe începu să se joace cu stiloul. Volpone inspiră profund.

— Fiţi fără grijă, îl vom găsi pe acest gunoi. Este o chestiune de ore. Până atunci, preiau afacerea. Pentru dumneavoastră nimic nu s-a schimbat! Vă rog să transferaţi imediat banii, conform ordinelor pe care vi le-a dat fratele meu.

Homer Kloppe tuşi discret. Apoi, ridică ochii spre interlocutorul lui:

— Despre ce bani vorbiţi, domnule Volpone?

Italo crezu că n-a înţeles bine.

— Poftim?

Susţinându-i privirea, Kloppe pronunţă din nou calm:

— Vă întreb despre ce bani este vorba?

Replica era aşa de neaşteptată, încât Volpone rămase fără să reacţioneze timp de o secundă. Se uită la bancher parcă ar fi fost un marţian.

— Cum ce bani? Banii noştri. Cele două miliarde de dolari pe care fratele meu le-a transferat prin banca dumneavoastră.

Stiloul rămase nemişcat în mâna lui Kloppe. Cu o

voce perfect neutră, fără să clipească, spuse:

— Nu înţeleg despre ce este vorba.

— Nu înţelegeţi ce anume, răcni Volpone. Acum trei zile i-aţi primit pe fratele meu Genco şi pe nenorocitul ăla de O'Broin?

— M-am întâlnit, într-adevăr, cu aceste două persoane.

— Atunci? triumfă Volpone. Nu vă spun nimic altceva decât să faceţi să circule aceste două miliarde de dolari.

Kloppe îşi depărtă uşor mâinile în semn de ignoranţă.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Cum, se înecă Volpone.

— Nu înţeleg la ce faceţi aluzie.

Italo făcu un pas către birou. Homer se ridică cu buzele strânse.

— Repetă! îi puse în vedere Volpone, cu voce ştearsă.

— Nu ştiu despre ce-mi vorbiţi.

— Îţi baţi joc de mine? scrâşni Italo cu figura descompusă.

— Domnule Volpone, vă împărtăşesc suferinţa, dar în niciun caz nu pot suporta lipsa dumneavoastră de curtoazie.

Italo căută din ochi locul carotidei, unde îşi va înfige degetele groase şi va strânge, va strânge pentru a ieşi din acest coşmar, pentru a reveni la realitate, pentru a-şi veni în fire. Toate aceste impulsuri se reuniră parcă într-o singură dorinţă care-l copleşea: să omoare!

— Te întreb pentru ultima oară! Unde sunt banii?

— Vă rog să ieşiţi.

Italo îl măsură din cap până-n picioare pe omul grăsuţ şi rece care îndrăznea ca, prin persoana lui, să dispreţuiască Sindicatul.

— Ştii cine sunt eu? bâlbâi el.

Homer Kloppe nici nu tresări.

— Ieşiţi, spuse el rece.

Mici filamente negre şi roşii începură să danseze prin faţa ochilor lui Volpone.

— Ascultă-mă!… Ascultă-mă bine!… Nu ştiu despre

ce este vorba, dar te previn solemn! Te las până mâine la prânz ca să transferi, cele două miliarde de dolari ale noastre! Dacă trece acest termen, eşti mort!

— Încă un cuvânt şi voi cere să fii expulzat imediat, din

Elveţia!

— Asta n-o să te învie! ameninţă Volpone.

Legănându-se ca un om beat, făcu doi paşi în direcţia uşii, se întoarse şi adăugă:

— Nimeni nu va mai putea face nimic pentru dumneata. Mâine la prânz, nu uita!

Când să iasă, îşi îndreptă degetul către Kloppe şi spuse cu o voce vibrând de furie:

— Miroşi deja!

Pietro Bellinzona îşi frecă obrazul cu un aer neîncrezător.

— Până acum, nimeni nu mi-a dat o palmă.

— Vezi, totul e posibil, comentă laconic Folco Mori.

— Să-mi mute cineva fălcile, să tragă asupră-mi, de acord... Dar asta... Este... Este...

— Umilitor, completă Mori.

— Aşa e! Umilitor! Tu l-ai fi lăsat s-o facă?

— N-am fost pălmuit niciodată, răspunse încet Mori, cu privirea pierdută.

Era culcat pe pat, îmbrăcat elegant în negru, cu nodul de la cravată impecabil şi mocasinii lui luxoşi asortaţi pe perna de un alb imaculat.

— Trebuia să sar la el!

— De ce n-ai făcut-o?

Bellinzona ridică din umeri cu furie:

— Pentru că este un Volpone!

— De ce te-a pălmuit? întrebă Folco cu nepăsare.

— Dacă aş şti! Asta te face să râzi?

— Nu să râd. Să surâd!

— Ce-ai fi făcut în locul meu?

— Aş fi întins celălalt obraz.

— Ce are cu mine?

— Du-te să-l întrebi.

— Rahat, rahat şi iar rahat, înjură lovindu-şi cu pumnul lui imens palma mâinii stângi. De la sosirea în Zürich, cu trei ore mai înainte, îndura proasta dispoziţie a patronului lui. În afară de asta, avea senzaţia că este inutil, în mod obişnuit, ştia cu aproximaţie în ce consta munca lui. Nu în totalitate, căci nu era la curent cu toate secretele, dar în linii mari. Chiar lui Zu Genco Volpone i-a servit drept gardă de corp în mai multe rânduri. Acesta îi făcea câteodată o confidenţă, îi spunea un cuvânt drăguţ. Dar Italo! El nu i-a permis nici să-l însoţească la morgă! Şi când a ieşit şi Pietro l-a întrebat dacă „totul crabine”, l-a repezit îndată cu un „Gura, grămadă de rahat!” Bellinzona a simţit mai mult amărăciune decât furie. Nu fusese niciodată tratat astfel. Ba da. O dată sau de două ori. Dar cei care se hazardaseră nu supravieţuiseră destul ca să se laude, în ceea ce priveşte palma!…

Părăsind banca, Italo se întorsese la hotel, fără să deschidă gura. Bellinzona îl escortase în lift, l-a urmat pe culoar şi a ezitat când Volpone îşi scosese cheia ca să deschidă uşa apartamentului. Abia atunci păru că descoperă prezenţa lui:

— Ce faci aici?

Pietro n-a ştiut ce să răspundă. Cu răutate, Bebe repetase:

— Hei! Ce faci aici?

Impresionat de paloarea lui, de izbucnirea furioasă a privirii şi de accentuarea ticurilor care-i deformau faţa, Bellinzona bâlbâise:

— Moshe mi-a spus…

Nu terminase fraza, că palma şi aterizase pe obrazul lui…

— Şterge-o!

— Dar, şefule, ce-am făcut?

Volpone n-a ezitat decât o secundă:

— Prea atragi privirea! Şi i-a închis uşa în nas.

— Vreau să-ţi spun, Folco… asta nu-mi place, sunt scârbit!

— Nu te mai gândi! i-o tăie Mori. Când aşteptai în

faţa morgii n-ai remarcat nimic?

— Da, tot circul tău… De ce-ai făcut asta?

— Erau doi tipi care vă filau…

— Pe dracu’!

— Cel mai amuzant este faptul că nu erau împreună.

— Până unde ne-au urmărit?

— Până la morgă. Atât.

— Cum i-ai oprit?

— Am pironit o maşină de-a latul străzii. S-au căţărat deasupra.

— I-ai spus lui Bebe?

— Uită şi tu! Suntem aici ca să-l protejăm, nu ca să-l plictisim!

— Eşti nebun? Ca să se ia din nou de mine?

— Dă-i pace! Suntem destul de mari ca să aranjăm asta singuri. Ştiu cum putem scăpa imediat de unui din aceşti imbecili.

— Este în hotel? întrebă Bellinzona, cu o licărire crudă şi interesată în privire.

— Da. Şi celălalt, de asemenea.

— Elveţieni?

— Elveţieni ca bucile mele. Au plecat din New York în acelaşi avion cu noi.

Pietro îşi trecu o limbă lacomă peste buza inferioară, uitând pentru moment de necazurile lui.

— Poliţişti?

— Nu ştiu. După mine, nu sunt din aceeaşi echipă. O simplă impresie…

— Ce vrei să faci?

— Să mă ocup de primul. Este la etaj, de partea cealaltă a culoarului, la 647.

— Ai cumva o idee?

— Da. Înnebunitoare. Uite ce-o să faci…

Furia îi era atât de mare când intră în apartamentul său încât Italo Volpone făcu ceea ce Genco ar fi considerat „o copilărie”. Neîndrăznind să-şi ia arma ca să tragă în ceva, căci palma dată lui Bellinzona fusese departe de a-i fi potolit dorinţa de a ucide, se duse să-şi ia din trusa de

toaletă briciul pe care-l întrebuinţa în fiecare dimineaţă şi-i încercă tăişul de temut pe degetul mijlociu – îl ascuţea el însuşi artizanal, cum făcuse şi taică-său înaintea lui, astfel ca să poată tăia un fir de păr suspendat între degetul mare şi index. Apoi, contemplă fix aşternuturile, aşteptând ca furia să-i crească în unde din ce în ce mai violente. Începu să mormăie câteva înjurături în siciliana, între care revenea mereu numele lui „Kloppe”. În curând nu se mai auzi decât Kloppe, articulat cu o voce ştearsă, gângava, silabe udate de un firicel de salivă care-i curgea din colţul buzelor. Mâna dreaptă îi era aşa de încordată pe brici încât încheieturile degetelor deveniseră livide. Când îşi pierdu puterea de a-şi controla nebunia care-l apucase, se repezi cu un mormăit inuman asupra aşternutului pe care începu să-l taie în toate sensurile, cu lovituri de brici răzbunătoare, ca şi când aceste cearşafuri, aceste cuverturi şi această saltea ar fi fost trupul lui Kloppe.

Brutta chimia!… *Madonaccia*!… *Porco Dio*!…

Se tăvăli cu o pernă pe care o despică cu sadism răspândindu-i fulgii. După care, se opri cu suflarea sacadată, cu faţa lucind de sudoare, cu ochii rătăciţi, respirând profund, sorbind parcă înghiţituri de aer. Progresiv, mina lăsă să-i cadă lama, braţele îşi desfăcură strânsoarea de pe ceea ce rămăsese din pernă… Privi camera ca şi când n-ar fi văzut-o niciodată, studie fiecare colţ ca şi cum obiectele care o mobilau ar fi fost necunoscute de el. Se ridică. I se păru că atârna 10 tone. În sala de baie, îndreptă direct pâlnia duşului spre faţă, fără să tresară sub impactul jetului de apă rece ca gheaţa. Trecură poate două sau trei minute. Ştergându-se, îşi reveni complet în fire. Trebuia să-l cheme de urgenţă pe Yudelman. Independent de voinţa lui, beneficiind parcă de o autonomie proprie, indexul compuse pe cadran propriul său număr de telefon de la New York. La al şaselea apel, o auzi pe soţia lui la capătul firului:

— Angela…

Vocea Angelei se auzi atât de clar încât ar fi putut crede că se află alături de el.

— Italo!
— Ce faci?
— Dormeam!
Şi-o închipui, ghemuită la marginea patului lor imens, în lunga ei cămaşă de noapte de bunică, care-i plăcea atât de mult. Caldă, dulce, temătoare, singură. În America, era abia ora şase dimineaţa.
— Italo? întrebă ea pe un ton grăbit şi neliniştit.
— Da.
— Genco?
Volpone înghiţi în sec şi spuse:
— Da.
— Italo, eşti sigur?
— Da. Sunt.
Ştia că ea abia îşi înăbuşea plânsul. Poate nu atât pentru moartea lui Genco, pe care-l cunoştea abia de şase luni, cât pentru supărarea lui. Ea murmură după o lungă tăcere:
— Nu pot să cred… Este îngrozitor.
— Anunţ-o pe Francesca.
— Da.
— Spune-i că mă ocup de tot.
— Da.
Acum, el auzea distinct hohotele de plâns. Atât de aproape încât avu senzaţia că i-ar putea culege cu vârful limbii lacrimile. Le simţi pe ale sale înţepându-i ochii.
— Te voi rechema în cursul zilei.
— Italo…
— Da?
— Nimic.
Puse uşor telefonul în furcă îşi şterse pleoapele cu dosul mâinii şi formă un alt număr. Îndată ce recunoscu vocea lui
Moshe Yudelman, îi spuse: „Eu sunt”. Chiar dacă l-ar fi chemat – pe Preşedintele Statelor Unite, nu s-ar fi prezentat altfel. Oricine ar fi fost corespondentul lui, Italo se anunţa întotdeauna cu un „eu sunt”, fără replică. Alţii trebuiau să-l identifice.

— Genco?... se interesă imediat Moshe, lucru pentru care Italo îi fu recunoscător în sinea lui.

Dar îi fu imposibil să răspundă, de frică să nu i se redeschidă rana.

— Genco?... insistă Moshe.

— Da, scăpă Italo.

— Doamne... Doamne... bolborosi şi Moshe. Dar corpul?

— Încă nimic.

— Dumnezeule, este o catastrofă.

— Da.

— Există vreo şansă ca...?

— Nu. Niciuna. Nu mă întreba de ce... O simt... O ştiu. Asta-i tot.

— Ce hotărăşti?...

— Îi iau locul...

Confruntat deodată cu o tăcere bruscă, Italo crezu că a fost întreruptă legătura.

— Moshe!... Mă auzi?...

— Da... Da...

— Îţi spun că-i iau locul.

— Am auzit...

Vocea lui Yudelman, îi păru bizară, falsă.

— Ai ceva împotrivă?

— Nu, nu!...

— N-ai un ton prea mulţumit.

— Da, da!... Totul vine aşa de repede...

— Am fost şi la bancă.

— Cum?

— Îţi spun că am fost şi la bancă. Eşti surd?... A apărut ceva neprevăzut.

— Italo! Cum ceva neprevăzut... întrebă Moshe, cu o voce alarmată.

— Păcătosul ăla de bancher pretinde că nu este la curent cu nimic!

Acolo, fa New York, cu toată spaima pe care i-o inspirau reacţiile brutale ale lui Italo, Yudelman protestă:

— Nu trebuia! Dacă Gabelotti află de demersul tău va

crede…

— Ce va crede?

— Nu ştiu. Te grăbeşti! Rişti să arunci totul în aer!

— Moshe!

— Da!

— Tu ţii cu mine sau eşti contra mea?

— Dar înţelege, Italo! încearcă să înţelegi!

— Cu sau contra? îi tăie brutal Volpone.

— Dacă aş fi contra, te-aş lăsa să faci prostii pe cont propriu! se aprinse Yudelman. Îţi imaginezi, poate, că un bancher elveţian îţi va răspunde la întrebări, dacă nu ştii măcar numărul de cont!

— Nu-mi pasă de număr, urlă Italo. I-am lăsat timp până mâine la prânz ca să-mi execute ordinele!

— Dumnezeule… gemu Moshe.

— Sunt banii noştri, nu? Fratele meu pentru asta a murit! Şi tu vrei să mă înclin în faţa lui?

— *y*

— Dar nu poţi…

— Că o să mă jenez de asta!

— Italo! Ascultă-mă! Te implor să mă asculţi! Situaţia este mult prea gravă! Te rog să nu mai faci nicio mişcare şi să mă aştepţi. Iau imediat un avion.

— Mă iei drept un puşti? răcni Volpone.

— Italo! Sunt obişnuit cu acest fel de afaceri! Ştiu cum trebuie să procedez!

— Şi eu!

— Italo! Lasă-mă să vin!

— Dacă o să am nevoie de tine, o să te sun!

— Eu vin, totuşi!

— Încearcă doar să pui piciorul la Zürich fără ordinul meu! Pe cuvânt, te omor!

— Italo, mergem spre catastrofă…

— Atunci nu te amesteca!

— Permite-mi cel puţin să-l previn pe Gabelotti! Va crede că vrem să-l tragem pe sfoară!

— Lasă-l în pace pe burduhănosul ăla de slănină râncedă! Când voi termina cu bancherul, mă voi ocupa şi

de el! Eu nu am răbdarea lui Genco!

— Italo, pentru ultima dată…

— Gura!

— Nu închide, Italo! îţi fac o ultimă propunere. Ai încredere în mine, da? Am un prieten la Zürich, un foarte bun prieten… El i-a făcut deja mari servicii lui Genco… Se numeşte Karl Deutsch… A lucrat deseori pentru noi. Din dragoste pentru memoria fratelui tău, permite-mi să-l previn… ÎI cunoaşte bine pe bancher. Lasă-l să acţioneze… îi voi cere să-l contacteze imediat…

— Trimite-l şi pe papa, nu-mi pasă! Dar dacă mâine la prânz nu am ceea ce doresc, voi rezolva acest lucru în felul meu!

— Nu e bine! Nu e bine! se indignă Yudelman. Nu vei ajunge la nimic prin forţă!

— Este tot ceea ce ai să-mi spui? îi replică Italo pe un ton ameninţător.

— Nu! O'Broin?

— Nimic.

— Este singurul care poate… Italo? Elveţienii sunt nişte catâri! O să strici totul!

— Moshe…

— Trebuie să-i manevrezi cu încetişorul!

— Moshe!

— Da?

— Mă plictiseşti!

Italo închise cu brutalitate, apucat din nou de furie. Privirea lui făcu înconjurul camerei, întrebându-se ce-ar putea distruge. Atunci sună telefonul.

Dave Cavanaugh îşi aruncă haina pe un scaun, intră în sala de baie, deschise larg robinetul lavaboului şi-şi stropi faţa cu multă apă. Era furios că pierduse urma lui Volpone din cauza unui cretin care nu-şi trăsese probabil suficient frâna de mină. Printr-o minune, intrând în holul hotelului Sordi, întâlnise privirea lui Patrick Mahonney absorbit aparent de lectura unei reviste. Mahonney îşi mişcase uşor pleoapele pentru a-i semnala că vânatul intrase în bârlog.

Veste bună, întrucât urma nu fusese pierdută, dar un necaz tot rămânea: o perioadă în care nu se ştia ce făcuse Volpone. În jumătatea de oră în care Dave străbătuse străzile Zürich-ului ca să-l regăsească, ticălosul nu se dusese cu siguranţă într-o biserică. Unde fusese? Ce făcuse? Pe cine întâlnise? Căpitanului Kirpatrick îi era scârbă de întrebările fără răspuns şi lui Cavanaugh îi era teamă să-i mărturisească în acest caz că nu putea să-i furnizeze niciunul. Se întoarse în cameră. Mânat de forţa obişnuinţei, îşi verifică Colţul, un Government Model cu 7 gloanţe, acţionare simplă, chiulasă fixă, a cărui funcţionare îi era aşa de familiară încât l-ar fi putut manipula cu ochii închişi. Camaradul lui, Mahonncy, prefera un Police Python 357 Magnum, cu butoiaşul mobil şi şase gloanţe. După şedinţele lor aproape zilnice la standul de tir de la poliţia new-yorkeză aveau discuţii nesfârşite asupra avantajelor fiecăreia dintre armele lor, asupra aliajului din care era format corpul gloanţelor, asupra puterii şi a vitezei lor la ieşirea din ţeavă şi de pătrundere, atâtea – detalii tehnice necunoscute de amator, dar pe care un agent de teren nu putea să le ignore dacă dorea să ajungă la vârsta pensiei.

În timpul celor câtorva ore petrecute în Elveţia, Dave nu putuse comunica cu Mahonncy decât în două rânduri şi atunci numai prin semne fugare. Trebuia ca unul dintre ei să rămână în permanenţă pe urmele lui Volpone şi ale oribilei sale gărzi de corp, enormul Pietro Beilinzona. Astfel că, atunci când sună telefonul, Dave se gândi imediat că Patrick găsise un mijloc să-l cheme din hol. Îşi puse pistolul pe pat, lângă toc, şi ridică receptorul.

— Da?

Cu mirare, auzi o voce înnebunită care-i îngâna precipitat:

— Aici portarul… Grăbiţi-vă!… Deschideţi geamul şi priviţi în jos! S-a întâmplat o nenorocire!…

Mahonney! Dave se repezi la geam, îl deschise şi se aplecă. Şase etaje mai jos, rotonda de primire a hotelului, formând o terasă, îl împiedică să vadă ce se petrecea în faţa mirării. Tulul perdelei, agitat de vânt, i se lipi deodată

de faţă. În acelaşi timp avu senzaţia că cineva era în spatele lui. Foarte aproape. În momentul când îndepărta perdeaua, simţi cu groază că este apucat de glezne. Cu mâinile lui mari şi noduroase încercă să se agaţe de marginea din beton a ferestrei. Osteneală zadarnică. Cu toată încordarea disperată a tuturor muşchilor, cele 90 de kg ale lui pivotară pe suprafaţa de sprijin în timp ce centrul de greutate i se deplasa, picioarele, ţinute în continuare cu fermitate, ridicându-i-se neînduplecat în spaţiu. Se zvârcoli nebuneşte, zgârie zidul cu mâinile însângerate, fără să poată împiedica mişcarea fatală, care îl împingea cu capul în jos. Într-o serie de imagini fulgerătoare îşi anticipă căderea în gol, dori să-l strige pe Mahonney, îşi revăzu soţia cu cea mai mică fetiţă în braţe, îl auzi pe Kirpatrick spunându-i pe un ton glumeţ: „Cavanaugh, nu eşti în poliţie ca să fii tras pe sfoară!”

Când înţelese că se prăbuşea ca o piatră de-a lungul faţadei, într-o cădere de coşmar pe care nimic n-o putea opri, ultimul lui gând conştient a fost o întrebare la care, ca şi pentru atâtea altele, nu avea să mai primească niciodată un răspuns: „Oare mă va durea?”

Fără a pierde o secundă, Folco Mori îşi făcu cruce, vechi obicei creştinesc pe care nu uita să-l respecte, din superstiţie, de câte ori expedia pe unul din contemporanii săi „ad patres”. Fără a-şi lăsa timp să se bucure de spectacol, se depărtă de geam şi scotoci rapid haina victimei. Scoase un portofel. Prima legitimaţie care îi căzu sub ochi îi făcea cunoscut ceea ce dorea să ştie: „David Cavanaugh. Poliţia de Stat. Oraşul New York”.

Deci, ucisese un poliţist. Nu primul, şi nici ultimul, speră el strâmbându-se sarcastic. Puse la loc portofelul în buzunarul hainei, îndreptă o privire de cunoscător spre pistolul Government Model, dar se abţinu să-l atingă. Îşi scoase prudent capul pe culoar. Era pustiu, cu excepţia unui cărucior încărcat cu cearşafuri, cu mături şi cu produse de întreţinere oprit în faţa camerei nr. 609. Trase încetişor uşa după el; cu pas uşor parcurse cei 20 de metri care-l separau de 609 şi întredeschise cu băgare de seamă

uşa apartamentului. Camerista lucra cu aspiratorul şi stătea cu spatele spre el. Calm, scoase din buzunar paspartuul cameristei subtilizat cu un minut mai înainte din uşă şi-l puse la locul lui. Nu departe, în picioare, la capătul culoarului, Pietro Bellinzona îl observa. Folco îi făcu un semn afirmativ. Bellinzona ridică degetul cel mare, felicitându-l astfel pentru reuşită. Avea poate un aer greoi, dar se achitase admirabil, la telefon, de rolul de portar. Treaba lui nu era însă terminată. Folco îi recomandase să-şi continue supravegherea. Nu era imposibil ca poliţistul aruncat pe fereastră să aibă un complice. Dacă aşa stătea treaba, se va da de gol cu siguranţă de îndată ce noutatea „accidentului" va fi cunoscută. Ceea ce nu va întârzia să se întâmple.

Folco Mori se strecură în camera lui, aflată exact în faţa celei a lui Italo Volpone. Se întrebă dacă procedase bine.

— Homer, nu mănânci nimic! îi reproşă Chimdne cu mirare. Apoi, întorcându-se spre Renata:

— Spune-i tatălui tău să mănânce. Nu-ţi place sufleul?

— Ba da... Scuză-mă, nu prea mi-e foame, spuse Kloppe.

— Eşti bolnav? N-ai mâncat aproape nimic nici ieri seară...

— Domnule, vreţi să vă servesc altceva? interveni Manuella care-l înlocuia în acea zi pe chelnerul care era bolnav.

— Nu, mulţumesc, nu...

Ferestrele salonului cel mare dădeau direct spre apa limpede a râului Zimmat. Chimbne ţinuse să fie mobilat în stil Louis XV. Considera că era o îndrăzneală din partea ei să-i amestece cu acest stil pe Renoir, Manet şi Pissarro, ale căror tablouri decorau pereţii în permanenţă. În zilele de mare sărbătoare, se scoteau din seifuri cele două Van Gogh – perioada Arles, unde nebunia îl făcea deja să vadă trei sori pe cer (estimate între 3 şi 4 milioane de dolari) Gauguin-ul din perioada Tahiti (mai mult de un milion de

dolari) şi tabloul lui Leonardo da Vinci (de neeyaluat) pentru care conservatorii celor mai mari muzee din lume îi propuneau periodic lui Homer un cec în alb pentru a-l dobândi. Desigur, era o piesă unică, dar, în adâncul sufletului ei, Chimăne îl găsea oarecum tern şi nepotrivit cu tonurile albăstrui ale apartamentului ei. De teamă să nu-l supere, avusese delicateţea să nu-i spună nimic soţului ei, care n-a vrut niciodată să-i destăinuie originea capodoperei.

— Nu te nelinişti, mamă, primăvara este de vină.

— Renata!

— De ce nu? Şi pe mine mă chinuie destul!

— Renata! se indignă mama ei… Nu s-ar spune că te măriţi peste trei zile!

— Dar tocmai de asta mă mărit cu Kurt, mamă, tocmai de asta!

— Domnişoară Renata, spuse Manuella, încă un pic de sufleu?

— Manuella, sincer… spuse Renata, pe tine te chinuie primăvara fără Julio?

— Renata… se miră Chimene, cu buzele strânse.

Era un dejun obişnuit la familia Kloppe, asemănător cu multe altele luate în familie. Cu o mică diferenţă doar: pentru prima dată în viaţa lui, Homer Kloppe fusese ameninţat cu moartea, cu două ore înainte. Stomacul lui era prea încordat de indignare şi mânie ca să nu-şi piardă pofta de mâncare. Nu putea fi vorba de a preveni poliţia. În Elveţia, cu atât mai puţin decât aiurea, „banca” nu rima cu „jandarmerie1. Homer, totuşi, nu putea fi de acord cu gangsterul care-l insultase. Avea un întreg arsenal subtil de mijloace legale pentru a-i plăti afrontul, îl simţise pe Volpone grăbit, la capătul nervilor, neliniştit să ştie ce s-a întâmplat cu banii; dar nu va şti niciodată nimic. Atât timp cât Genco Volpone sau, in extremis, Mortimer O’Broin nu vor da niciun semn, cele două miliarde de dolari vor continua să se fructifice la Schaan, la prietenul Schmeelbling. Dacă unul sau celălalt îl socoteau pe Italo Volpone demn să cunoască secretul, i-ar fi destăinuit

numărul de cont. Nu era însă cazul. Acum, dacă Genco Volpone decedase într-adevăr, cum afirma fratele lui – dar un simplu picior putea să fie o dovadă sigură asupra identităţii unui cadavru inexistent?

— Homer putea oricând să remită fondurile (cu scârbă) îndoielnicului O'Broin sau oricărei persoane care ar fi cunoscut codul cifrat al depunerii. Mergând mai departe, presupunând că O'Broin, dintr-un motiv oarecare, nu va mai apărea nici el, atunci Italo nu avea decât o singură cale pentru a-şi revedea banii: tribunalul. În general, ancheta dura ani, magistraţii care instruiau astfel de cazuri având prea multe scrupule pentru a decide la repezeală. Qteodată treceau chiar 20 de ani. După un asemenea termen rezonabil, nu era sigur că magistraţii ar răspunde favorabil la reclamaţia celor care se considerau deţinătorii de drept ai fondurilor.

Dacă bătăuşul agresiv şi grosolan va mai insista în zilele următoare, Homer îl va informa pe unul dintre vechii săi prieteni, cu rang mare în ierarhia politică, despre ameninţările al căror obiect fusese. Înainte chiar de a înţelege ceea ce i se întâmpla, Italo va fi declarat indezirabil în Confederaţia Helveţică şi expulzat în mod discret.

Ca atâţia alţii, care s-au crezut destul de puternici ca să ridice glasul într-o ţară unde tăcerea este atât o necesitate, cât şi o virtute.

Ce-i spusese în momentul în care ieşea din biroul lui? Ah! da… „Miroşi deja!”

— Papa, dacă-mi spui fără să trişezi la ce te gândeşti, îţi dau o sărutare!

— La un picior, spuse Kloppe, cu naivitate.

— Ah, strigă triumfând Renata, aveam dreptate! Primăvara te chinuie!

Bancherul avu un surâs abia schiţat!

— Manuella, am să iau totuşi un pic de sufleu!

Chimdne se înveseli. Când Homer mânca, ea era fericită.

Erau într-un apartament de la etajul 3 de aproape o

oră. Pentru o împăcare totul era ratat! Contase pe primăvară, pe plăcerea regăsirilor şi se gândise să o uimească, conducând-o la Sordi, hotelul cel mai luxos din Zürich. Până acum reuşise doar să-i scoată bluza şi să-i mângâie pielea goală a spatelui, fără ca ea să-i permită să-i desfacă sutienul.

Încercă încă o dată s-o atragă spre el, punându-i mâna pe picior. Ea îşi trase în jos fusta şi se aşeză pe pat.

— Madeleine, de ce?

Se ridică, se îndreptă spre fereastră, depărtă perdelele şi-şi sprijini fruntea de geam.

— Ce ţi-am făcut, Madeleine?

Necăjit, se gândi că-şi va pierde banii şi timpul, acest timp atât de preţios! Târfa era tot aşa de încăpăţânată ca un catâr. Ştia că o dorea nebuneşte şi, prin refuzul ei, prin eschivări, îşi bătea joc de el cu sadism.

— Madeleine, cu tine vorbesc!

— Te aud…

Ar fi dorit ca el să aibă o anumită consideraţie faţă de ea, să n-o trateze ca pe un obiect pe care-l vezi când ai poftă, o dată pe săptămână, într-o cameră de hotel, în timp ce cealaltă, soţia lui… Fără să ridice glasul, îi spuse:

— Mă îmbrac, Rogen

— Dar nu eşti goală! se revoltă el.

Jos, se zărea fâţâiala taxiurilor, aducând noi clienţi în faţa hotelului, sau ducându-i, unde? întredeschise fereastra şi inspiră o gură de aer rece şi curat.

— Madeleine…

Brusc, scoase un strigăt. O masă enormă căzută din cer o atinsese. Se retrase cu o săritură şi înţelese cu groază că ceea ce văzuse într-o fracţiune de secundă căzând spre rotonda hotelului cu viteza unui sac de plumb lansat dintr-un avion era un om! Urlând, ca să nu audă groaznicul zgomot al corpului care avea să se zdrobească de beton, fugi pe culoar, cu privirea dilatată, urlând încă şi încă, ca şi când strigătele ci puteau s-o facă să uite viziunea de coşmar. Înnebunit, Roger sări din pat ca s-o urmărească: era isterică! Ceea ce îl deranja cel mai mult

era faptul că putea fi văzută în sutien.

Era atât de înspăimântat de ceea ce se petrecea – fără a mai vorbi de scandalul care va rezulta, de poziţia lui socială, de soţia lui – încât uită un detaliu: şi el era gol ca în prima zi a naşterii! Şi, pretutindeni, uşile se deschideau…

— Ottavio, spuse vocea.

— Eu sunt, răspunse Italo.

Ottavio era „caporegime”, împuternicitul familiei Volpone pentru toată partea europeană a bazinului mediteranean. Avea multiple rezidenţe la Roma, Napoli şi Milano; cu toate că nu era niciodată în vreuna din ele, şefii lui puteau afla imediat unde este de găsit. Spre deosebire de sărăntocii care trudesc o viaţă întreagă ca să aibă dreptul să moară sub un acoperiş, cei care fac lumea, subterană sau nu, îşi pun în joc zilnic imperiul în funcţie de rapiditatea cu care ştiu să pună în valoare diversele informaţii. Genco Volpone îşi ţesuse pânză în aşa fel încât să fie prevenit simultan, din toate colţurile planetei, de evenimentele ce i-ar fi ameninţat afacerile. Nu exista niciun oraş important unde să nu aibă corespondenţi, niciun târguşor unde aceşti corespondenţi să nu poată contacta un om de-ar lui. Această organizaţie costa mulţi bani, dar cheltuiala nu era decât o picătură din profitul, pe care-l asigura.

— A fost găsit lipul.

Italo avu un tremur de bucurie:

— Viu?

— Cât se poate de viu.

— Unde este?

— Nu este singur.

— Ce mă interesează asta! Unde este?

— Cu Lando. Trebuie să ajungi la întretăierea dintre Universitatstrasse şi Waldenbachstrasse. Se pare că nu este prea departe de locul unde te afli. Poţi să te duci imediat?

— Da.

— Îl găseşti la numărul 7, pe Universitatstrasse, la

etajul 3 Nu este decât o intrare. Lando te aşteaptă acolo. Îl anunţ.

— Ottavio?”

— Da?

— Mulţumesc!

Italo Volpone închise aparatul şi-şi frânse mâinile cu un surâs de nebun. Acest gunoi de Mortimer O’Broin fusese găsit! Va afla, în sfârşit, ce s-a întâmplat cu fratele lui! Va afla, de asemenea, şi numărul de cont sub care dormeau cele două miliarde de dolari! îl va masacra pe O’Broin cu mâna lui îndată ce va vorbi!

Chemă apartamentul lui Bellinzona:

— Pietro, avertizează-l pe Folco! Adu-ţi imediat curul în hol! Plecăm!

Patrick Mahonney îl văzu pe portar fugind şi pe toată lumea de pe peron ridicând capul. Se sculă pe jumătate, cu ziarul pe care-l cunoştea pe dinafară mototolit în mina. Afară, se auziră strigăte. Portarul trecu din nou prin faţa lui şi începu să urce în fugă, sărind câte patru trepte o dată, scara principală.

Fără să se gândească, Mahonney se luă după el, neştiind de ce reacţionase în acest fel, deşi n-ar fi trebuit să se lase reperat. Totuşi, când muşchii i se puneau în mişcare fără ca el să fi dorit acest lucru, rareori era în zadar. Era probabil acel instinct animalic pe care-l au în comun poliţiştii şi hoţii predestinaţi să facă o frumoasă carieră. Ajunse la etajul 1, unde se găseau barul, salade bal, un mic restaurant, toaletele şi cabinele telefonice. Îl văzu pe portar oprindu-se şi ducând mâna la gură cu o strâmbătură de dezgust. Toate capetele martorilor se întoarseră către el în acelaşi timp. Mahonney îl ajunse, aruncă o privire spre terasa de deasupra intrării şi-i veni să vomite: camaradul lui, Cavanaugh, Dave cel înalt, zăcea zdrobit între două hârdaie cu plante verzi, într-o baltă de sânge, frajgmente de creier murdărindu-i cămaşa albă. Nu avea haină. În mod curios, unul dintre pantofi ajunsese lângă capul lui, formând un unghi bizar şi anormal cu gâtul. Şi aceasta pentru simplul motiv că trupul lui Dave

zăcea pe burtă, dar capul cu ochii larg deschişi şi fără viaţă era întors spre cer…

Mahonney îşi regăsi instantaneu reflexele profesionale. Cavanaugh nu era omul să cadă singur de la fereastră: a fost „ajutat”. Alergă către ascensor, care era oprit tocmai la etajul I, intră în cabină, apăsă pe butonul care indica 6, în timp ce pistolul său Python 357 îi sărea în mina. Pe dracu’! Era în Elveţia… îşi băgă arma la loc cu furie. Nu mai putea face nimic pentru Dave, dezarticulat pe beton, dar poate mai avea încă o şansă, infimă, să pună mâna pe gunoaiele care l-au aruncat de sus. Cum de s-a lăsat surprins. Ieşi în fugă din ascensor şi pătrunse repede pe culoarul pe careparcurse în pas alergător în toată jungimea sa, remarcând în trecere că uşa de la 647 era închisă. Chemă o cameristă cu care se încrucişase pe culoar şi care-l privea cu un aer intrigat.

— Aveţi cheile sau un paspartu? S-a întâmplat un accident. Deschideţi – mi la 647! Ea îşi lăsă în drum căruciorul şi-i deschise uşa. Camera era goală. Tocul şi pistolul Government Model se găseau pe cuvertură. Pe spatele unui scaun, haina lui Dave. Mahonney pipăi buzunarul interior şi simţi pielea portofelului. Fereastra era deschisă. Perdelele, sub efectul vântului, fluturau în cameră ca voalurile unei mirese.

— Ce se petrece? întrebă femeia.

— Un om a căzut de la această fereastră. Aţi văzut pe cineva pe culoar?

— Nu.

— N-aţi remarcat nimic?

— Nimic!

— N-a trecut nimeni?

— Dacă vă spun! se miră femeia.

— Rămâneţi aici. Poliţia soseşte imediai.

Mahonney coborî repede la etajul inferior şi intră în camera lui. Camerista se întoarse la 609 ca să-şi recupereze ustensilele. Două uşi se întredeschiseră pe culoar: Folco Mori şi Pietro Bellinzona’ ridicară simultan degetul mare în semn de victorie. Amândoi ştiau de-acum

cine era următorul care trebuia eliminat. Zgomotul paşilor anunţă, sosirea funcţionarilor hotelului. Îşi închiseră cu grijă uşile.

Ajuns la el, Mahonney încercă timp de cinci minute să obţină legătura cu New York-ul. Când îşi dădu seama că instrucţiunile alea afurisite de folosire a telefonului pentru convorbiri. internaţionale nu-i permiteau să-l sune direct pe Kirpatrick ca să-i anunţe drama, ceru o convorbire prin centrală. Se duse la geam. jos, o maşină a poliţiei şi o ambulanţă se aflau nu departe de peron. Cu inima strânsă, văzu câţiva bărbaţi în alb băgând o targă în ambulanţă. Targa era acoperită cu un cearşaf şi, de unde se găsea el, deasupra scenei, distingea cele mai mici amănunte. Nu avu atunci decât o idee în cap: să-l răzbune pe Dave Cavanaugh, al cărui corp zdrobit zăcea sub cearşaf. Cu o ironie amară, gândi că marele Dave se va odihni pentru moment la morgă, aproape de piciorul care motivase venirea lor în Elveţia. Ce dracu' făceau cu telefonul ăsta? Trebuia să vorbească cu Kirpatrick ca să-i dea noi instrucţiuni. De preferinţă mâna liberă.

Cu sau fără poliţiştii locali, va clarifica moartea lui Dave. Vai de Volpone dacă era amestecat în vreun fel! Tocmai atunci îl văzu ieşind din hotel, trecând la doi paşi de ambulanţa care se pregătea să plece, alături de Pietro Bellinzona. Tresări! Absorbit de gânduri şi de durere lăsase să se scurgă cel puţin o secundă înainte de a înţelege că aceste scârbe-erau pe cale să-i scape de sub nas! îşi înhăţă fulgarinul şi se repezi la uşă, asigurându-se că pistolul său Magnum 359 se odihnea normal în tocul lui de la subsuoară, devorat de speranţa că va avea ocazia să se servească curând de el.

La sunetul soneriei tresăriră toţi. Prefăcându-se că e relaxată, Ines se duse să deschidă. Abia apăsă clanţa că uşa se deschise brusc, trânţiindu-se de perete. Orlando Barctto făcu un pas înainte pentru a-l primi pe Volpone. Dar Italo nu-l observă. El nu-l vedea decât pe Mortimer O'Broin, ţintuit parcă de privirea lui glacială, cu tenul foarte palid, bătând spre gri, şi cu ticul care-i ridica într-o

strâmbătură colţul drept al gurii.

— Italo, vrei să-mi explici, spuse deodată O'Broin.

Cu un gest fulgerător, Volpone îl prinse de reverul hainei pe care o transformă dintr-o răsucire într-un laţ. Apoi, ridicându-l cum ar fi făcut un buldog cu o cârpă veche, îi lovi cu mâna liberă peste gură şi îl zvârli în sala de baie trântindu-l cu capul de bideu. Înainte ca O'Broin să poată schiţa un gest, să scoată un geamăt, ţeava unul Mauser îi strivea maxilarul.

— Două întrebări, răcni Volpone, cu ochi de nebun. Una! Cum şi prin cine l-ai omorât pe fratele meu?

— Italo… scânci O'Broin îngrozit, cu faţa sângerândă, scuturat de sughiţuri.

— A doua! Numărul contului? Ai cinci secunde!

Cu forţa, îi deschise gura şi-i băgă ţeava armei până în fundul gâtului.

— Una!… Două!…

În străfulgerarea unei clipe, înainte chiar ca Italo să ajungă la „trei", O'Broin, buimăcit de frică, îşi dădu seama de un lucru: fratele lui Genco nu putea să-l omoare înainte de a obţine de la el cifrul operaţiunii „OUT". În afară de asta, dacă el accepta să dea cifrul unui străin, chiar dacă acesta era fratele lui Genco Volpone, însemna că era la curent cu moartea lui Don, cu alte cuvinte recunoştea că el însuşi l-a suprimat.

Dacă vorbea însemna să-şi semneze singur actul de condamnare şi să moară pe loc. Dacă tăcea, avea o şansă să supravieţuiască, poate pentru scurt timp, dar să supravieţuiască, să continue să respire încă un minut…

— Patru, spuse Volpone, cu o voce surdă şi monotonă.

Dar la ce bun calculele? în privirea lui, O'Broin văzu că tipul era nebun, că va trage la „cinci", aşa cum promisese. Oricât l-ar costa. Chiar dacă nu va pune mâna pe cele două miliarde.

— Şefule! interveni Pietro Bellinzona. Şefule! Nu aici, vă rog.

— Cinci, spuse Volpone, împingându-i şi mai tare ţeava Mauserului în gură.

Bellinzona îndrăzni să comită un gest de lezmajestate: cu respect, dar trebuind să pună în joc o forţă de buldozer, smulse pistolul din mâinile lui Volpone.

— Şefule! O să asmuţim tot oraşul! Nici nu vom mai putea ieşi din imobil dacă-l împuşcaţi aici!

— Are dreptate, spuse imediat Lando, depăşit de succesiunea evenimentelor. Are dreptate!

La întâmplare, el apucă cealaltă mână a lui Volpone şi o duse pe furiş la buze:

— *Baccio i mani… Baccio i mani… îngăimă el cu mult respect*.

Bellinzona se întoarse rapid, îndreptând neglijent un Llama 38 Super în direcţia lui Zaza şi Ines.

— Cine e târfa blondă? întrebă Italo, retrăgându-şi mâna.

— Este cu el, spuse Lando.

— Şi negresa?

— Cu mine. Locuieşte aici.

— Ai o maşină?

— Da.

— Le îmbarcăm!

— Unde? întrebă Lando, deschizând ochii mari.

— Ascultaţi, scânci Zaza, eu nu sunt amestecată în treaba asta, lăsaţi-mă să plec!

— Gura! ordonă Volpone.

— Vă fac cunoscut că sunteţi la mine acasă! interveni Ines. Italo îi aruncă o privire dispreţuitoare. Apoi, întorcându-se către Lando:

— Du-ne într-un loc liniştit. La ţară… Ia blonda lângă tine. Pietro, te urci în spate cu acest gunoi. Eu îţi îmbarc curva şi te urmez!

Lando avu o mică ezitare.

— Mă auzi? Hai! *Andiamo via*!

— Şefule, interveni Bellinzona, nu putem ieşi în stradă astfel.

Şi, arătându-l pe O’Broin:

— Are gura plină de sânge!

— Şterge-l!

Pietro puse mâna pe prima bucată de ţesătură aflată la îndemâna lui: capotul pe care-l purta Ines.

— Jos labele, exclamă Ines.

— Tu, maimuţo, închideţi botul, o înjură Volpone. Sau îţi crăp capul cu patul pistolului.

Fără ca Lando să intervină, Bellinzona trase capotul care alunecă de pe umerii lui Ines. Ea apăru complet goală, impresionantă, să-ţi Xaie răsuflarea. Pietro aruncă capotul în braţele Zazei:

— Şterge-ţi porcul!

Zaza avu o mişcare de repulsie şi dădu din cap în semn de refuz.

— Scârba! îi aruncă Pietro. Pentru distracţii eşti gata, dar pentru lucrurile grele…

Făcu ghem capotul şi, fără milă, îi frecă faţa lui O'Broin, rămas nemişcat şi năuc.

— Mişcă! spuse Volpone.

Bellinzona făcu o strâmbătură şi o contemplă pe Ines:

— Putem s-o luăm în ţinuta asta?

— Pierdem vremea, se enervă Volpone. Pune-i o haină pe fund şi să plecăm!

Ines avu o privire dispreţuitoare pentru Lando, care întoarse privirea. Îşi luă un imens vizon negru dintr-un şifonier şi-l puse pe ea.

Primului care mişcă, îi spuse Volpone lui Pietro, îi tragi un glonte în picioare! La drum!

Lando fu ultimul care ieşi. Cu delicateţe, el închise uşa după ce toţi ceilalţi trecuseră prin faţa lui.

O clipă de neatenţie îl făcuse să piardă din nou firul urmelor. Qnd i-a văzut pe clienţii hotelului îndreptându-se speriaţi spre primul etaj, Rico Gatto nu s-a putut abţine să nu-i urmeze. Cu stupoare, îl recunoscu în masa sângerândă ce zăcea pe terasă pe tipul blond, remarcat cu câteva ore mai înainte la aeroport. Curioasă coincidenţă, totuşi… Refuzând pentru moment să tragă cea mai mică concluzie, se duse în camera lui ca să-i telefoneze lui Ettore Gabelotti. Se chinui aproape zece minute ca să prindă legătura cu New York-ul, nu o obţinu şi se întoarse în hol

pentru ca să se asigure că Volpone nu-i va scăpa printre degete. Dintr-o cabină care-i oferea o vedere panoramică asupra intrării hotelului, chemă succesiv apartamentele lui Italo Volpone şi Pietro Bellinzona. Fără succes. Supărat, ajunse la concluzia că plecaseră pe nesimţite, de sub nasul lui. Pentru moment, singura, certitudine pe care o avea în privinţa întrebuinţării timpului de către Volpone era vizita la morgă. Se duse din nou în cameră şi se instală lângă fereastră pentru a pândi eventuala lui întoarcere, aprinzându-şi ţigară după ţigară, frunzărind distrat cartea lui de căpătâi, *Vechiul Testament*, într-o ediţie grecească, prea absorbit în supravegherea maşinilor care veneau pentru a se putea concentra asupra vreunuia dintre versete. După morgă, din cauza unei maşini blestemata ajunse de-a latul străzii, a – pierdut urma vânatului.

Trei sferturi de oră mai târziu, l-a văzut pe Volpone, însoţit de Bellinzona, intrând în hotel. Suflă asupra singurului inel pe care-l purta – un diamant de trei carate – şi-l frecă de mânecă, ca să-l facă să strălucească.

După părerea lui, i se încredinţase o misiune sub nivelul posibilităţilor pe care le avea. Îi plăcea să urmărească oamenii pe care îi va omorî. Dar acum!… în chip de exerciţiu mental, încă de dimineaţă, nu făcea altceva decât să-şi imagineze multiplele feluri în care l-ar fi putut suprima pe Volpone; mângâindu-se cu speranţa că, poate, Gabelotti îi va da libertatea s-o facă.

Indispus, cu conştiinţa profesională la pământ, se îndepărtă de fereastră şi ridică telefonul de la capătul patului. Îl va anunţa pe Gabelotti că Volpone s-a dus la morga din Zürich. Era inutil să-i mai spună că l-a pierdut din vedere în două reprize. De altfel, cheia lui era la recepţie şi avea să revină mai devreme sau mai târziu. Să omiţi unul sau două detalii nu înseamnă să minţi. A noua poruncă a tablelor legii preciza numai: „Să nu fii un martor mincinos”. Evident, exista şi cea de-a şasea: „Să nu ucizi”.

Era singura cu care Rico Gatto nu putea fi de acord. În timp ce telefonista îl anunţa că avea legătura cu New York-ul, se gândi că într-una din aceste zile va trebui să

vorbească cu un preot.

Abia trântise uşa camerei când în urma lui auzi sunând telefonul. Trebuia să fie New York-ul.

Timp de o secundă Patrick Mahonney stătu în cumpănă: să-şi anunţe şefii de moartea lui Cavanaugh, cu riscul de a pierde urma lui yolpone, sau să-l urmărească pe acesta până ce-l va distruge. Înainte de a fi avut timp să-şi răspundă la întrebare, cobora deja scara. Când porni maşina, Fordul lui Italo ajunsese deja la capătul străzii.

De mai multe ori, conducătorul maşinii păru să ezite în intersecţii asupra direcţiei de urmat. În cele din urmă, s-a oprit în Universitatstrasse, în spatele unei Beauty Ghost P9 gri metalizată nou-nouţă.

Imobilul avea patru etaje. Italo şi garda lui de corp, individul îmbrăcat în negru, săriră din Ford şi intrară în clădire. Din fericire, Mahonney găsi un loc de parcare la douăzeci de metri în spatele lor, între două camionete.

Îşi aprinse o ţigară, cu privirea încordată, urmărit de imaginea îngrozitoare a lui Cavanaugh zdrobit de beton. Nimic nu dovedea că Volpone sau garda lui de corp ar fi fost vinovaţi de neobişnuitul accident. Adică, nimic logic n-o putea dovedi. Dar Mahonney ar fi pariat pe braţul lui drept că ei erau amestecaţi.

Îşi aduse aminte cum îi spusese Cavanaugh, în biroul lui Kirpatrick, cu un surâs larg, luminându-i faţa slabă: „Zürich, îţi dai seama! Plăcută vacanţă!” Cu amărăciune, se gândi că scena se petrecuse pe un alt continent, cu nici 20 de ore în urmă. Totuşi, Kirpatrick le încredinţase în aparenţă o misiune de rutină: să afle de ce se dusese Genco Volpone la Zürich, cum de fusese posibil să-şi piardă un picior, unde era restul corpului – presupunând că piciorul era al lui – şi să-l urmărească pe fratele acestuia, fără să intervină, ca să obţină dovezi acuzatoare.

De multă vreme, F.B.I. şi serviciile fiscale americane ar fi dat orice ca să afle cum se evaporau capitalurile uriaşe adunate de Sindicat din afacerile de tot felul. Pe măsură ce menghina se strângea, bandele trebuiau să ungă din ce în ce mai generos mii de intermediari anonimi

– funcţionari ai poliţiei, oameni – politici necinstiţi, avocaţi corupţi împrăştiaţi pe cele şase continente. Dar maşina alimentată mereu de enorme grămezi de bani se învârtea în cerc şi fără piedici: nimeni nu vorbea. Sindicatul plătea, fără să greşească, nişte sume ameţitoare ca să ajbă garanţia că cel mai mărunt „punk”, arestat pentru un delict minor, va fi imediat eliberat. Oameni care susţineau că sunt apărători ai legii, ascunzându-se în spatele blestematului lor secret profesional, aduceau imediat cauţiunea în bani lichizi, fără să poată fi întrebaţi asupra provenienţei acestora.

În acest timp, noii recruţi, avizi de bani. şi de putere, se infiltrau în permanenţă în Statele Unite. În fiecare an, sub patronajul organizaţiei „Cosa Nostra”, aproape o mie de sicilieni intrau prin fraudă în America, sosind prin filiera canadiană. Ei ajungeau ca turişti, cu un paşaport în regulă – care-l costase mai puţin de 3.000 dolari pe viitorul posesor – şi debutau în meserie îndeplinind muncile cele mai de jos. Dacă dispreţuiau pericolul, adică se arătau destul de sângeroşi, nu aveau să rămână prea mult în această postură. După exemplul celor mai în vârstă, plecaţi din Europa fără niciun ban, şi ei visau să ajungă în vârful ierarhiei şi să controleze economia ţării în care ajunseseră prin mijloace care se dovediseră eficiente: bacşiş, şantaj, omoruri, escrocherii, infiltrare în sindicate. Că cei mai mulţi din „capi” terminaseră tragic nu-i impresiona: să mori ciuruit de gloanţe nu putea să li se întâmple decât altora, nu lor!

Totuşi, în afară de Vito Genovese, de Gaetano Gagliano şi de Thomas Lucchese, morţi de moarte bună în puşcărie sau în patul lor, toţi ceilalţi, fără excepţie, avuseseră parte de-o moarte violentă. Lutky Luciano – probabil otrăvit; Albert Anastasia – răpus de gloanţe; Thomas Eboli – asasinat când se aştepta mai puţin, tot astfel ca şi cei mai mari care i-au precedat în carieră: Tony Lombardo, Steve Ferrigno, Alfred Mineo, Salvatore Maranzano, Gaetano Reina. Joe Aiello. Philip Mangano, Joseph Pinzolo. În prezent, familiile Volpone şi Gabelotti

ocupau locurile de frunte. Pentru cât timp? Dacă Mahonney putea dovedi că deplasarea lui Volpone în Elveţia prezenta cea mai mică încălcare a legalităţii, era sigur că-l vor închide, pentru restul zilelor, sub aceeaşi inculpare ca şi pe Al Capone.

Numai dacă nu începe din nou războiul dintre cele două clanuri. Numai dacă Italo n-a fost amestecat în moartea „accidentală" a lui Cavanaugh. Numai dacă nu va comite vreo greşeală. Numai dacă… Pe dracu'! Italo tocmai ieşea din imobil. Mahonney îl văzu împingând în Ford Oa negresă care-l depăşea cu un cap. De unde apăruse asta? în acelaşi timp, burduhănosul care-l însoţea se dădea la o parte pentru a lăsa să treacă o tânără blondă, cu obrazul desfigurat, pe care o ţinea de braţ un voinic înalt şi subţire, de tip latin. Cu un gest ce părea prietenos, garda de corp îl mă apoi de umeri pe un bărbat mic de statură cu alura suferindă, pe care-l împinse spre pernele din spate ale maşinii Beauty Gost P9. Un declic de alarmă se declanşă în capul lui Mahonney: îl văzuse pe acest tip! Unde? Cine? Cum? Numeroase chipuri îi trecură prin faţa ochilor, nume diverse îi sunară în ureche. Individul brunet se instală la volan – tipul perfect al peştelui, se gândi el – cu blonda alături, garda de corp instalându-se în spate, în compania prăpăditului. Maşina se desprinse uşor de trotuar, urmată imediat de Fordul lui Volpone.

Mahonney învârti cheia în contact şi-şi dădu seama, ca într-o străfulgerare, că prăpăditul ăla era Mortimer O'Broin, unul din cei mai celebri avocaţi specializaţi în probleme financiare din Statele Unite!

De necrezut! Imensele muşte verzi ce bâzâiau în baracă se aşezau chiar şi pe vârful stiloului! Fără să mai vorbim de sudoarea care-i îmbrobonea fruntea şi care începuse să cadă, în picături mari, pe foaia de hârtie şifonată, înainte chiar ca el să fi apucat să scrie primele rânduri. Şi totuşi, în ciuda celor 45 de grade, a ploilor torenţiale care înecau de zece ori pe zi regiunea, a hranei1 infecte şi a condiţiilor de lucru imposibile, Julio Almeida se legase de Botswana.

Mina se afla la vreo 20 de km de Chukudu. Lucrătorii, în majoritatea lor, erau negri. În fiecare seară, după sunetul de sirenă ce anunţa sfârşitul zilei, toţi oamenii din şantier erau minuţios percheziţionaţi de *Afrikanders* neîncrezători, uriaşi şi plini de morgă. Acum trei luni, la sosirea lui, Julio s-a simţit atât de străin încât a trebuit să facă un efort ca să nu se întoarcă imediat în Elveţia. Curiozitatea, momeala salariului mare care îi era oferit, primele de „periculozitate" distribuite cu generozitate l-au făcut să rămână. Şi farmecul locurilor şi-a făcut efectul... Ceva primitiv, bucuria de a supravieţui, ploile torenţiale, noroiul roşietic, soarele, comunitatea de bărbaţi şi acest camion ce aduce în fiecare săptămână, în tabără, o ceată de prostituate negre, venite să se întindă pe paie sub un cort construit anume pentru aceste zile şi pe care minerii, râzând, îl botezaseră „sfârşitul provizoriu al melancoliei"... Văzut din exterior, descris de un anonim, tabloul ar fi părut scârbos. Şi totuşi... Ceea ce Julio ar fi acceptai acum câteva săptămâni ca o eliberare i se părea acum o catastrofă. Cum să-i anunţe asta Manuellei? Cu un gest agasat strivi o muscă pe gât şi începu să scrie adresa pe plic:

Domnişqarei Manuella Rodriquez
La Domnişoara Renata Kloppe
Bellerive Strasse
Zürich (Elveţia)

Apoi, uitând căldura, muştele şi sudoarea, începu:

Manuella mea.

Este o veste proastă, dar nu ştiu cum am să ţi-o spun. O veste proastă care-ţi va face totuşi plăcere, dar te-ai înşela. Sunt zvonuri care circulă. Se pare că vor să închidă şantierul care nu produce destul. Ei spun că sunt şi alte filoane, dar că le este greu să-şi asume riscul din cauza pericolului pentru oameni. Ei nu mai pot să le garanteze securitatea. Totuşi, în trei luni, am văzut deja şase morţi, dar erau negri şi ce ne interesează pe noi din moment ce se acceptă şi nimeni nu se plânge? Nu se poate câştiga în Europa nici jumătate din ce se câştiga aici. În sfârşit, nu

*ştiu nimic în plus, dar sunt zvonuri care circulă şi supraveghetorul ne-a vorbit şi nu ştie nici el nimic în plus în prezent. Mărturisesc că aş fi decepţionat acum, că mă aflu aici şi că m-am obişnuit, să mă întorc la Zürich fără să fi avut timp să strâng toţi banii pentru magazin. Ce vrei, trebuie să aşteptăm. Am recitit scrisoarea ta şi stăpâna ta este drăguţă că ţi-a dat rochiile alea. Se mai ţine în*că cu *domnul Kurt? Îţi voi scrie şi mâine, dar nu este sigur că-ţi voi spune ceva în plus despre situaţie. Te îmbrăţişez, mica mea nevastă adorată.*

Apoi semnă *Al tău Julio*, netezi hârtia cu dosul mâinii, o picătură de sudoare căzu pe hârtie şi făcu să se întindă cerneala, acoperind jumătatea unei fraze, dar era sigur că Manuella va înţelege. Adăugă pe spatele plicului: „Julio Almeida – Şef de şantier, baraca 11 – Wassenaar's Consolidated – Chukudu – Botswana – Africa de Sud".

O adresă care nu se mai sfârşea, dar Julio era meticulos şi nu ştiai ce se poate întâmpla cu corespondenţa. Râsete şi strigăte îl făcură să ciulească urechile. Hărţuit de grijile lui, uitase complet că era joi, ziua când venea camionul cu prostituate. Dumnezeu ştie cum se făcea că, de obicei, el ajungea primul sub cort.

Aşa cum oamenii nu văd ce se află sub nasul lor, tot aşa nu văd ce au între degete. Ei ignoră astfel atât întâmplările care-i fac să trăiască, cât şi motivele care-i fac să moară. Homer Kloppe, însă, ştia asta.

Tocmai contempla cea mai puternică cheie din lume, materializată sub forma unei mici bucăţi de hârtie gri, cu vinişoare verzui: o bancnotă de un dolar. Deşi uşor mototolită – serie 1963 – rezistase minunat la mii de atingeri murdare, de pipăiri îndoielnice, de mutilări perverse. Nici mototolirile, nici murdăria, nici ruperile, nici îndoiturile uşoare care îi ridicau colţurile nu învinseseră excepţionala materie care îi alcătuia structura.

Rănile îi dădeau chiar o patină tulburătoare şi bancherul se mira că nimeni nu se gândise să compare găur-le ce rămăseseră în bancnotă în urma înţepăturilor, şi pe care le vedea când o privea în lumină, cu splendoarea

unui cer înstelat.

Într-o zi, Kloppe îşi va face timp să scrie, ceea ce va perpetua numele lui în memoria oamenilor, un studiu exhaustiv asupra celei mai frumoase bancnote, Majestatea Sa Dolarul. După părerea lui, această adevărată capodoperă, a cărui simplă posesiune te făcea, după împrejurare, rege sau cuceritor al femeilor, putea să fie comparată cu creaţiile picturale cele mai sublime ale geniului uman. Totul în el era perfect, până la grafismul iscăliturilor seci şi elegante ale secretarilor Tezaurului, care-l parafaseră.

Numai compoziţia singură ar fi meritat o monografie de sute de pagini. În centru, ca altarul în inima unei biserici, încadrat la bază de un tufiş de acantă, se afla nobila figură a lui George Washington, fondatorul şi primul Preşedinte al Republicii Statelor Unite, eroul care-şi disciplinase trupele, care-i bătuse pe englezi, care-şi dezrobise ţara şi care a făcut să se voteze constituţia, înainte de a se retrage, asemenea lui Cincinnatus, la ferma sa de pe muntele Vernon.

Dedesubt, conturându-şi efigia prin literele ce indicau cu mândrie identitatea şi valoarea sa. inscripţia „ONE DOLLAR”. În partea de sus a cadrului, ca o flamură în vânt, cuvintele „FEDERAL REZERVE NOTE”, flancate la dreapta şi la stânga – precum Washington în 1721 de La Fayette şi Rochambcau – de cifra „1” imprimată pe fiecare din margini în sensul înălţimii.

Flomer îşi fixă atent lupa pe aceste cifre încadrate de frunzişul care putea fi de ilice sau de frangipan, problemă pe care urma s-o rezolve când îşi va elabora exegeza. Dând aprobator din cap, reciti cuvintele înscrise deasupra numărului de serie (L.28065447D): „THIS NOTE IS LEGAL TENDER FOR ĂLL DEBTS, PUBLIC AND PRIVATE”. Întoarse bancnota: şi cealaltă faţă era superbă! Săreau simultan în ochi vulturul Congresului american, ţinând în cioc faimoasa flamură cu inscripţia „E PLURIBUS UNUM”, marea piramidă al cărui vârf era acoperit de un ochi strălucitor de unde izvorau săgeţi de lumină îndreptate

către „ANNUIT COEPTlă” – care echilibra cercul în partea lui superioară.

Baza, purtând cuvintele „NOVUS ORDO SECLORUM” nu era mai prejos.

Cu un suspin, Kloppe admiră ultima oară vulturul ale cărui gheare strângeau o ramură de măslin şi o jerbă de săgeţi, simbol perfect al ordinii sociale dominând peste lume: o mână întinsă pentru îmbrăţişare, primire, fraternitate, pace. Cealaltă ţinând fulgerul. Pentru păgâni, necredincioşi, bandiţi. Clanul Volpone.

Angajase deja trei gărzi de corp înarmate, însărcinate să-i interzică mâine intrarea în Trade Zürich Bank. În cazul deloc imposibil în care Italo Volpone va fi destul de nebun ca să dea curs ultimatumului.

Panica îl copleşise pe Mortimer O’Broin când maşina ieşise din Zürich. De zece ori era să sară din maşină. De zece ori n-avu curajul. Totuşi, Bellinzona părea adormit şi indiferent. În ceea ce-l privea pe ticălosul care ţinea volanul, era prea absorbit de conducere ca să aibă timpul să reacţioneze. Lângă el, Zaza era tot aşa de mută ca o statuie. Mortimer se întrebă dacă avea o şansă la o mie să supravieţuiască acestui voiaj pe care-l presimţea fără întoarcere.

Întrebare majoră: în ce mod aflase Volpone de moartea fratelui său? Cum de reuşise să pună mâna pe el atât de repede? Era imposibil ca cei doi „punk” pe care-i plătise ca să-l facă să dispară pe Genco să fi fost identificaţi. Avusese prudenţa să nu utilizeze niciun intermediar pentru a-i contacta. Nimeni nu-i cunoştea la New York. Nicio legătură nu se putea face între ei şi el pentru motivul că ucigaşii nu cunoşteau identitatea comanditarului lor.

Cu doi ani înainte, Mortimer salvase de la scaunul electric un american de origine poloneză acuzat de un triplu asasinat. Se numea Étienne Katz. Ca să-i dovedească recunoştinţa, Katz îi dăduse numele a doi prieteni care locuiau la Napoli:

— Maestre, dacă într-o zi vei avea nevoie de ceva…

Nu protesta, nu se ştie niciodată! Cheamă-i din partea mea, ei pot să facă tot ce le veţi cere!

O'Broin dăduse din umeri, reţinând totuşi într-un ungher al memoriei numărul de telefon dat de Katz. Departe de a se gândi că va avea nevoie de el într-o zi. Trei săptămâni mai târziu, Katz avea să fie sugrumat în celula lui de un deţinut rămas neidentificat, luându-şi cu el visele şi secretele. Poate că fără Zaza ideea crimei n-ar fi germinat în creierul lui O'Broin. Nu numai că dorea s-o ameţească, dar somptuoasele cadouri cu care o copleşea ştirbiseră un capital deja mâncat de molii, prin speculaţii financiare neinspirate. Bineînţeles, Mortimer avea un cont în Elveţia. A vrut să dea lovitura mizând pe reevaluarea lirei sterline, angajând în operaţie ansamblul disponibilităţilor sale lichide. Printr-un confrate care era în contact cu înaltele sfere diplomatice de la Washington, aflase cu o lună înaintea publicului că tezaurul american se pregătea să facă o serioasă injectare de dolari în economia britanică. Lira nu putea decât să se ridice – de îndată ce noutatea va fi cunoscută – cu un procent minim de 30%.

Cinci săptămâni mai târziu, ea pierdea însă 20% din valoare. În acelaşi timp, Ettore Gabelotti îi consultase, în cel mai mare secret, cu privire la principalele prevederi ale tratatului de pace încheiat cu familia Volpone. Era vorba de o lovitură nemaipomenită: să „cureţe" împreună enorma sumă de două miliarde de dolari!

În meandrele acestui gen de operaţii, banii erau într-un fel decantaţi, pierzând pe rând, la fiecare din domiciliile lor provizorii, 1 sau 2% din valoarea lor nominală. Dar, când ieşeau din multitudinea de site care-i purificaseră, nu se mai ştia nimic despre provenienţa lor, puteau să fie reinvestiţi la lumina zilei în afaceri cunoscute de toţi. Erau „spălaţi".

În aceeaşi perioadă în care pretenţiile Zazei deveniseră din ce în ce mai mari, Judith, soţia lui Mortimer, bănuind parcă ceva, cu acel instinct incomparabil ascuţit de 20 de ani de viaţă conjugală, revendicase şi ea, cu acreală, acordarea unor sume din ce

în ce mai importante.

Pentru a avea linişte, pentru a se supune sentimentului de culpabilitate pe care îl avea în privinţa ei, el cedase. Într-o noapte, s-a trezit brusc: dacă Genco Volpone murea, el, Mortimer O'Broin, putea să ia cele două miliarde de dolari! Desigur, ideea nu era decât un coşmar, era absurdă, irealizabilă. Nimeni nu putea spera să-şi păstreze viaţa după ce înşelase Sindicatul. Toţi cei care o încercaseră muriseră de moarte violentă, îndurând torturi şi mutilări groaznice. Niciun loc din lume nu era destul de sigur pentru a fi la adăpost.

La început, Mortimer respinsese ideea, îngrozit c-a putut s-o conceapă. Apoi, printr-un joc dialectic, „pentru a vedea", el analizase diferitele posibilităţi, cercetând cu atenţie, în fiecare etapă a ipoteticei lui derulări, diversele consecinţe, eliminând necunoscutele, cântărind reacţiile adversarilor, calculând, ca un ordinator, şansele de reuşită sau de eşec. Spre stupefacţia lui, şi-a dat seama că lovitura era posibilă, chiar dacă perspectivele erau întunecate de anumite riscuri inevitabile. Dar, pentru două miliarde de dolari, nu merită să ţi le asumi?

Împins de o nestăvilită poftă de revanşă asupra unei vieţi care-l făcuse să fie şters atunci când el ar fi dorit să fie frumos şi irezistibil, mic – când ar fi trebuit să fie înalt, caraghios – când ar fi vrut să conducă oamenii şi să fie adulat de ei, se hotărâse: o să-l omoare pe Genco Volpone.

Plecând de aici, detaliile operaţiunii s-au îmbinat în capul lui cu rigoarea unei progresii matematice. Luase legătura cu cele două haimanale din Napoli, invocând, fără să se recomande, numele lui Étienne Katz, binecuvântând cerul că erau în viaţă şi gata să colaboreze la proiectul lui, Temându-se că ceilalţi vor da înapoi când vor afla cine este omul ce trebuia ucis, avu prezenţa de spirit să nu le destăinuie identitatea acestuia. Fără să aibă vreo garanţie despre modul cum vor executa contractul, făcuse să le parvină în Italia 50.000 de dolari şi maşinăria se pusese în mişcare. Investit cu puteri absolute de membru al consiliului de administraţie, Mortimer O'Broin debarcase

la Zürich în compania lui Genco Volpone. Cu două zile mai înainte îi prevenise pe ucigaşi de iminenta sosire a viitoarei lor victime, înregistrând cu un fior, în care frica se amesteca cu extazul, faptul că ei erau în continuare dispuşi să-şi ducă la îndeplinire contractul.

Îl descrisese pe Genco, le spusese la ce hotel va descinde şi le comunicase tot programul lui. Restul. era treaba lor. Mortimer nu dorea, mai ales, să ştie cum vor proceda. În avionul care-l readucea la New York după întrevederea cu Kloppe, un moment de luciditate l-a făcut să înţeleagă – prea târziu – că această lovitură imposibilă nu va reuşi totuşi. Sperase atunci, cu ardoare, că prietenii lui Katz îl vor trăda.

Abia ajuns la Nassau, avu însă dovada contrară: „Rugăm să fie chemată Judith”. Textul telegramei lăsa să se înţeleagă foarte clar că ireparabilul fusese îndeplinit: Zu Genco Volpone era mort. Vrând-nevrând, trebuia să se supună maşinăriei implacabile pe care el însuşi o pusese. În funcţiune. Şi-a dat atunci seama că minciuna pe care o folosise îl scârbea mai mult decât crima al cărui instigator fusese.

Imediat ce se întorsese de la Zürich, îi dăduse raportul asupra misiunii sale lui Don Gabelotti.

— Numărul? îl întrebase Ettore, după o vagă frază de bun-venit.

— 21877.

Gabelotti îl notase imediat pe un carnet.

— Sub ce nume?

— „GOD”.

— Perfect.

Don îşi aranjase cu grijă carnetul în buzunar şi încheiaseră discuţia. Mortimer fusese tulburat: pentru prima oară în strălucita lui carieră profesională nu-i spusese adevărul unui client. Adevăratul număr şi numele codului îi erau gravate în memorie: 828384 – MAMMA.

Dar cadavrul lui Genco Volpone se găsea pe undeva în apropiere de Zürich. În ceea ce-l priveşte pe Gabelotti, nu avea nici cel mai mic motiv să se încreadă în el.

Minciuna lui nu putea fi însă controlată de către cineva: Gabelotti nu mai putea să-l contacteze pe Genco Volpone. Cu atât mai mult nu putea afla nimic de tp Trade Zürich Bank. Prin definiţie, Homer Kloppe va rămâne mut ca un peşte dacă Ettore, al cărui nume îi era necunoscut, îi va pune cea mai mică întrebare, cu atât mai mult cu cât se prevala de un cod şi de un număr de cont cu totul imaginare!

Nu-i mai rămăsese lui Mortimer decât să golească contul şi să dispară cu Zaza.

Mângâie cu privirea ceafa blondă. Laşitatea pe care o manifestase în privinţa lui nu-l. surprinsese. Era slabă, interesată, rece, idioată şi egoistă. O iubea totuşi. Până acum, cu toate refuzurile pe care i le impusese, ea era singura femeie care-i dăduse sentimentul că era bărbat.

O să moară şi ea? Refuză să se agaţe de adierea de speranţă care-l cuprindea: Italo nu avea nicio dovadă că el organizase asasinarea fratelui său. Putea el să-şi asume fără rost riscul de a-l executa, înainte de a fi recuperat cele două miliarde? Mortimer constituia în prezent singura cheie susceptibilă de a-i deschide drumul spre bani. Trade Zürich Bank nu va elibera niciodată banii dacă nu vor fi respectate condiţiile legale ale restituirii.

Nimeni în lume, dacă nu era în posesia numărului de cont, nu va reuşi să-l convingă pe Homer Kloppe să-i elibereze.

Un scurt viraj la dreapta, pe o scurtătură, îl aruncă pe Mortimer în coasta lui Pietro Bellinzona. Mormăind, colosul îl împinse fără delicateţe în colţul opus al banchetei.

Când virajele nu i-l ascundeau privirii, Folco Mori vedea tresăltând spatele Fiat-ului albastru închis, închiriat chiar în aceeaşi dimineaţă de către poliţistul pe care-l aruncase pe fereastră cu o oră mai înainte. Acum, camaradul lui îl conducea. Şi, sincer vorbind, Folco prefera să fie în locul lui decât în al celuilalt. Căci, nici acesta nu va mai vedea apusul soarelui. Astfel că nu va putea niciodată să le raporteze şefilor lui – Kirpatrick fără

îndoială – că Italo Volpone îi dusese pe O'Broin şi pe şoricuţa lui într-o plimbare fără întoarcere, în munţii Elveţiei. Se punea o întrebare: avusese el oare timp să prevină New York-ul despre moartea lui Cavanaugh?

Când Volpone şi Bellinzona părăsiseră hotelul, Mori rămăsese în urmă, aşezat la volanul Volkswagenului Lui. Îl văzuse pe poliţist plecând pe urmele lui Italo şi ale lui Pietro, sperând în mod vag că celălalt urmăritor neidentificat, care nu se ştia el însuşi filat, se va manifesta în vreun fel. Din nenorocire, rămăsese invizibil. Păcat: Folco ardea de dorinţa de a şti cu cine avea de-a face înainte de-a se descotorosi şi de el.

Făcu o scurtă recapitulare: la plecarea din aeroport, trei oameni erau pe urmele lui Volpone. Doi erau poliţişti, lucrând în echipă, deşi se făceau că nu se cunosc. Primul era mort. Al doilea, în Fiatul albastru, îi servea lui drept ţintă. De-acum înainte cel de-al treilea bărbat reprezenta o necunoscută. El lucra fie pentru un serviciu paralel guvernamental, fie pentru una din familiile rivale. În acest caz n-ar fi putut fi vorba decât de Ettore Gabelotti, singurul interesat să-l spioneze pe Volpone.

În ceea ce-l priveşte pe cel de-al doilea poliţist, nu era cazul să se frământe să vadă cum va face ca moartea lui să pară un accident.

Peisajul sălbatic pe care-l parcurgeau acum, în afara drumurilor principale, îi oferea garanţia că dispariţia unui corp omenesc nu ridică nicio problemă. Înainte de a se descoperi cadavrul, o să se topească multă zăpadă în vale! Folco va fi atunci departe!

La o curbă a drumului, i se deschise în faţă o largă panoramă. Foarte departe văzu maşina P9, urmată de Fordul lui Volpone, urcând din greu de-a lungul coastei muntelui, iar 300 de metri mai în spate Fiatul poliţistului american.

— Profită, ticăâosule, spuse Folco cu voce tare. Profită, nu mai ai mult timp!

Panta deveni dintr-odată atât de abruptă că trebui să treacă în viteza a doua ca să poată urca fără să rămână

prea mult în urmă.

— Sunt secretarul domnului Volpone, spuse Rico Gatto.

— Da! răspunse placid funcţionarul de la morgă.

— Ştiţi doar… a venit azi dimineaţă. M-a însărcinat să recuperez un obiect pe care l-a pierdut poate la dumneavoastră.

— Un obiect? La noi?

— Un ceas.

— Unde anume?

— Dacă vreţi să-mi permiteţi să arunc o privire…

— Dar unde?

— Pe unde a umblat şeful meu.

— Nu pot să vă las să intraţi.

— De ce?

— Pentru că numai familia este admisă. Va trebui să revină dumnealui însuşi.

— Domnul Volpone este foarte ocupat, spuse Rico Gatto, scoţând din buzunar un teanc de dolari.

Funcţionarul păru să nu le vadă. În Statele Unite, acelaşi gest ar fi provocat plecarea lui ca din puşcă şi prezentarea aproape instantanee a zece sicrie cu pensionarii lor cu tot. Dar se afla în Elveţia.

— Luaţi, spuse Rico întinzând bancnotele.

Celălalt făcu nişte ochi speriaţi.

— Eu? De ce?

— Pentru deranj.

— Ce deranj, sunt plătit pentru asta.

— Atunci, conduceţi-mă, îşi pierdu răbdarea Rico.

— Vă spun că morga este închisă vizitatorilor!

— Ce trebuie să fac ca să intru?

— Ca toată lumea. Să aşteptaţi ca cineva din familie să moară şi să faceţi o cerere scrisă.

Pentru frumuseţea gestului, Rico i-ar fi tras acestui individ un glonte în cap.

La telefon, Ettore Gabelotti aproape că se înecase de furie când Rico nu fusese în stare să-i spună numele defunctului pe care-l vizitase Volpone.

— Domnul Volpone n-ar fi putut, oare, să-şi piardă ceasul ăla în sicriu, o luă mai pe ocolite Rico.

— Drept să vă spun, răspunse funcţionarul, când am închis cutia n-am văzut nimic.

— Sunteţi sigur?

— Cât se poate de sigur. Vă daţi seama că aş fi remarcat orice obiect lângă un picior…

— Cum… un picior?

Funcţionarul îl privi pe Rico curios.

— Ei bine, da, un picior.

— Domnul Volpone a venit să vadă un picior? Piciorul cui?

— Cum mi-aţi spus că vă cheamă? se interesă celălalt neîncrezător.

— Ascultă, îl luă repede Rico, verifică încă o dată… Voi reveni înainte de închidere.

Îl lăsă, acolo pe funcţionar, se urcă în maşină sub privirea bănuitoare a acestuia şi se îndreptă spre hotel. Spera că Gabelotti nu-i va face niciun reproş când îi va spune noutatea. Piciorul cui? Ca şi când el ar fi putut şti!

Patrick Mahonney ştia cum murise Cavanaugh. Nu avea nicio îndoială. Nu era vorba de un accident, cum s-ar fi putut crede, ci de un asasinat. A fost suficient ca P9, escortat de Fordul lui Volpone, să se angajeze pe cărările munţilor pentru ca Mahonney să observe că el însuşi era urmărit de un Volkswagen de culoare bej.

Cum de-a fost posibil să nu se gândească la faptul că un om al lui Volpone avea să rămână în umbră ca să-i supravegheze. Printr-un tertip oarecare, Dave Cavanaugh fusese atras lângă fereastră şi aruncat. Cu un fior de bucurie sălbatică, Mahonney îşi dădu seama că se pregăteau să-i facă aceeaşi figură. Cu duioşie îşi mângâie uşor pistolul. El, vânatul presupus, îl va ucide pe vânător. Îşi dădu seama că nu se gândise în sinea lui la cuvântul „a aresta”, ci la „a ucide”, ca şi când, iiitându-şi funcţia de poliţist şi misiunea pe care i-o încredinţase căpitanul kirpatrick, el nu ar avea decât o singură datorie, aceea de a-l răzbuna pe Cavanaugh cu propriile lui mâini. Ulterior,

va putea invoca mii de motive pentru a justifica măcelul pe care dorea să-l comită. Un singur mobil era suficient: legitima apărare.

Va încerca mai întâi să-l facă pe urmăritorul lui să vorbească. De îndată ce-i va smulge mărturisirile, îl va suprima şi, potrivit dovezilor pe care le va fi obţinut, va fi îndreptăţit să tragă în ceilalţi, la grămadă, până când îi va fi astâmpăra tă mânia teribilă care îi spărgea parcă tâmplele.

De la un timp, drumul şerpuia sub o. imensă boltă de brazi şi de zadă uriaşă, care ascundeau lumina zilei. Umbra lor albăstruie dădea o tentă metalică şi rece zăpezii ce acoperea, ici şi colo, parcursul. Pe măsură ce urcau spre vârf, stratul de zăpaclă se îngroşa, protejat de umbra arborilor, fără nicio urmă, afară de cele lăsate de pneurile celor două maşini care-l devansau. Pista avea din ce în ce mai multe gropi, pe care zăpada le ascundea. Fiatul urcă cu greu o pantă abruptă. Abia ajunse la vârful ei că şi porni să coboare un povârniş vertiginos de vreo 30 de metri. Surprins, Mahonney frâna cu putere. Cu toate roţile blocate, maşina ajunse uşor de-a latul drumului şi, derapând, alunecă încet la capătul povârnişului, unde drumul forestier făcea un cot şi pornea din nou la asaltul crestei.

Mahonney ştiu în acel moment că acolo se va răzbuna şi nu în altă parte. Renunţând pentru un moment la urmărire, sări afară din Fiatul cafe acum bara trecerea şi se făcu ghem sub un tufiş. Se ridică, urcă din nou panta câţiva metri, aplecat, cu Pólice Python-ul 357 în mină, şi se aşează pe vine în spatele unui trunchi de copac. Apăsat de imensitatea tăcerii, aşteptă gâfâind. În mod fatal, cel care-i mergea pe urme va derapa de sus în josul povârnişului, aşa cum o făcuse şi el. Un zgomot de motor îi aduse pe faţă un fel de rictus: se apropia! Văzu mai întâi cele două roţi din faţă ale Volkswagen-ului patinând, apoi capota lui alungită, plonjă nd în coborâre. Conducătorul ei micşoră rapid viteza, pentru ca alunecarea să fie frânata de motor, când văzu Fiatul care-i bara drumul. Fu prea târziu să

reacţioneze. Mahonney în trei salturi ajunse la înălţimea – portierei, pe care o deschise dintr-o mişcare. Doar cu mâna stângă îl smulse pe omul de la volan, îl aruncă spre pământ unde acesta se lovi cu spatele de trunchiul unui copac.

Folco Mori, aiurit, văzu enorma gaură neagră a Pythonului la 2 centimetri de ochiul lui drept. Era pe cale să ridice capul când fu lovit cu latul mâinii la înălţimea glotei. Sufocându-se, duse mâinile la gât şi se rostogoli în zăpadă. Mahonney îl palpă repede şi-i luă portofelul. Se depărtă cu doi paşi, cu arma mereu aţintită spre Folco, care horcăia încet scuipând un amestec de salivă cu fiere.

— Ce voiai să vinzi aici? îl întrebă Mahonney pe un ton glacial.

Folco avu timp să-l privească. Era înalt, osos şi-i studia paşaportul pe care era înscris „voiajor comercial”. În felul în care-l scotocise, din felul lui de a fi, din calmul lui, Folco nu mai avu nicio îndoială: acest poliţai îi va băga un glonte în cap.

Ei bine, era sfârşitul călătoriei, va plăti. Nu că va muri îl contraria, ci că nu va mai trăi, că va putrezi undeva, când alţii vor continua să râdă, să facă dragoste, să se bronzeze la soare. Se întrebase adeseori, cu o indiferenţă curioasă, unde se va petrece evenimentul. Acum, ştia. Într-o pădure care mirosea frumos, pe zăpadă, în luna aprilie.

— Cum l-ai omorât pe camaradul meu? întrebă Mahonney.

După accent recunoscu un individ din Bronx. Ca şi el.

— Înţelegi? ţipă Mahonney, ale cărui trăsături se desfigurau sub efectul mâniei.

Mori se ridică cu greu, sprijinindu-se pe mâini, palid, incapabil să-şi regăsească ritmul normal al respiraţiei. Motorul Volskwagen-ului, al cărui contact nu avusese timp să-l întrerupă, torcea liniştit. La ce bun să răspundă?

— Ai trei secunde, spuse Mahonney. Repet: Cum mi-ai omorât camaradul?

Mori îi văzu degetul albindu-se pe trăgaciul pistolului, dădu din vap şi se depărtă cu trei paşi.

— Ce-ţi pasă? îi răspunse, ridicând din umeri.

Un mod ca oricare altul de a mărturisi. Mahonney ridică uşor ţeava Python-ului. Fu gata să tragă, când Folco Mori făcu un gest în direcţia buzunarelor pantalonului.

— Mâinile la ceafă! ordonă Mahonney din reflex profesional, cum făcuse de zeci de ori la arestări.

Docil, Mori se conformă. Erau acum faţă în faţă, la 10 metri unul de celălalt. Folco Mori cu mâinile puse pe ceafă, Mahonney cu arma la şold.

Se petrecu atunci un lucru într-adevăr curios. Mahonney îl văzu pe Mori întinzându-şi mâna în direcţia lui şi aruncându-se la pământ, rostogolindu-se. Ce credea această haimana? Spera să scape de glonţul care-i era destinat? Mahonney vru să râdă, simţi însă un val de lichid călduţ ţâşnindu-i din gură cu violenţa unui gaizer, văzu trei sau patru Mori ţâşnind în direcţii diferite, în timp ce copacii păreau că dansează într-un ritm rapid deasupra capului său, iar cerul devenea pe rând negru şi roşu. Plecând capul, văzu cu stupefacţie că Magnum-ul nu-i mai era în mină, ci la picioare. Se întrebă ce dracu' făcea el însuşi, culcat la pământ, singurul element stabil al peisajului, care se rotea cu o repeziciune de necrezut. În mod maşinal, îşi duse mâna la gât, dar nu mai găsi suprafaţa familiară. Din contră, era ca un fel de gaură ale cărei margini calde şi cleioase păreau că dau naştere la o lamă lungă care îl traversa dintr-o parte în alta într-un val de sânge. Se gândi cu mirare:

— Numai să nu am carotida tăiată…

A fost ultimul lui gând conştient înainte de a fi aspirat de noapte şi de moarte.

La ora patru după-amiază, Marjorie îl introduse pe Karl Deutsch în biroul lui Homer Kloppe. Bancherul se ridică pentru a-l primi pe „Doktor". După două fraze preliminare, de curtoazie, cei doi bărbaţi intrară în miezul problemei.

— Să nu te superi că ţi-am forţat uşa, spuse Deutsch.

Homer făcu un gest generos cu mâna.

— Îţi cer, de asemenea, să uiţi vizita mea, îndată ce

voi părăsi această, cameră.

— Pot să-ţi ofer un whisky? întrebă Kloppe, scoţând dintr-un sertar uriaşa lui sticlă de Waterman.

Se cunoşteau de aproape zece ani şi aveau unul pentru celălalt o stimă reciprocă. Lui Karl Deutsch, austriac de origine, îi fusese greu să-şi uite naţionalitatea în cercurile financiare din Zürich.

Cu toate că aveau aceeaşi limbă maternă, el nu era de aici. Talentele lui de conciliator, simţul lui înnăscut de a face servicii altora, ca şi înaltele lui relaţii internaţionale făcuseră să fie însă acceptat de burghezia locală. Nu rareori cei mai înalţi demnitari ai băncilor veneau să-i ceară sfatul asupra clienţilor cu care se pregăteau să trateze o afacere. Ca prin minune, Karl Deutsch le furniza benevol informaţiile cerute: până acum nu greşise niciodată în aprecierile lui. Aproape că i se ierta faptul că nu frecventa cu destulă asiduitate biserica protestantă, căreia susţinea că-i aparţine.

În schimb, avea pentru el cea mai mare consideraţie datorită priceperii exemplare cu care reuşea să atragă în Confederaţie capitalurile străine. Fără să aibă preferinţe evidente, Karl Deutsch le plasa după bunul său plac în diferitele instituţii bancare din Zürich, Geneva sau Lausanne care îi inspirau încredere. Nu exista nicio operaţiune mare de care el să nu ştie, niciun secret pe care să nu-I cunoască, niciun mediu social, oricât de închis ar fi fost, în care el să nu reuşească să se introducă. La serviciile lui de intermediar recurgeau atât particularii bogaţi, cât şi băncile străine, multinaţionalele, ca şi guvernele anumitor ţări în lipsă de bani lichizi sau de fructuoase operaţiuni financiare pe termen scurt. Deutsch se servea cu dibăcie de devize, cunoscând înaintea tuturor ziua precisă când se va devaloriza sau revaloriza o monedă. Deutsch putea să aibă adresa vânzătorului care poseda 100 de tancuri Tigru, 10.000 de puşti Mas, 100 de mitraliere Stein. Deutsch era capabil să tranziteze, prin circuite cunoscute numai de el, capitalurile ce încercau să scape de lăcomia fiscului din ţările europene sau din cele

de pe continentul american. Chiar şi Uniunea Sovietică îi era un client obişnuit, reprezentanţii ei trecând deseori pe la el, cu ocazia punerii în vânzare a tonelor de aur excedentar. El le convertea, în funcţie de necesităţi, în cereale sau în dolari.

Ultima lui operaţiune se efectuase în dauna serviciilor fiscale europene, care se străduiau să prevină o hemoragie a devizelor naţionale. Anumite bănci italiene, germane sau franceze creaseră, în modul cel mai legal, un departament S.I.C.A.V. pentru clienţii lor cei mai bogaţi. Sub pretextul de a le da sfaturi în ceea ce priveşte „un plasament bun”, cu randament mare, băncile le remiteau o broşură luxoasă ce făcea reclamă pentru investiţii imobiliare în ţări în afara oricăror suspiciuni. Terenuri în Florida, proiectarea unui oraş de miliarde în nordul Spaniei, participarea la construirea unui baraj uriaş la Québec. Capitalurile colectate luau drumul spre Liechtenstein pentru a ajunge în seifurile unei societăţi din Vaduz, girată de un consorţiu de notari, iar aceşti notari, retribuiţi gras chiar de către băncile care îi foloseau drept paravan, ofereau clienţilor un contract fiduciar ce le garanta titlul de acţionari la proiectul în curs. Banii treceau încă prin cinci sau şase site care îi plimbau de la Antilele olandeze la Bruxelles, la Amsterdam sau la Nassau.

În cele din urmă ajungeau la Zürich, într-un cont cu număr secret, transformaţi în yeni japonezi sau în dolari canadieni, fără ca autoritatea vreunei ţări să poată spune ceva despre operaţiune: în realitate, ca şi pe hârtie, evaziunea era perfect legală.

Bineînţeles că Deutsch îşi reţinea procentul cuvenit – minim, desigur, dar la volumul afacerilor tratate… – care îi recompensau eforturile şi ingeniozitatea. Scrupulos în detalii, părând a fi omul cel mai onest din lume, dar în realitate fiind complet amoral – în sensul pe care îl da un sărac acestui cuvânt – nu cunoştea în afaceri nicio piedică, nicio frontieră. Geniul lui consta. În a descoperi în desişul reglementărilor internaţionale fisura care să-i permită să

ocolească legal legea. Este de la sine înţeles că meritele unui om atât de talentat nu trecuseră neobservate de către financiarii Sindicatului.

De multe ori, Karl Deutsch reuşise „să albească" sume enorme, a căror provenienţă n-a încercat niciodată s-o cunoască. Îi plăcea să creadă că el singur, înarmat doar cu propriile sale şiretlicuri, putea să aducă o înfrângere puternicei organizaţii fiscale americane.

Această dragoste pentru lucrul bine făcut, pigmentat cu un pic de poezie, conferea manierei lui o notă personală de neimitat, caracterizată prin fantezie şi uşurinţă de acţiune. Se întâmplase chiar ca el să confere unor persoane cu înalte funcţii guvernamentale posturi în consiliile de administraţie retribuite cu generozitate. Astfel, printr-o ironie a sorţii, capitalurile rezultate din activităţi ilicite îi făceau să trăiască bine pe unii dintre cei însărcinaţi să le combată. Karl Deutsch, afabil, devotat, gata întotdeauna să servească, sau să-i pună în legătură pe unii cu alţii în interesul lor, trăgea firele uriaşului ghem pe care îl concepuse.

— Sănătate, spuse Kloppe, ridicând paharul.

— Prosit! răspunse Deutsch, golindu-l pe al său dintr-o înghiţitură.

Homer i-l umplu din nou.

— Iată, spuse Deutsch, după ce inspiră adânc. Am mult respect pentru dumneata, domnule Kloppe, mult respect. Pentru acest motiv, te rog să nu-mi răspunzi nimic la ceea ce-ţi voi spune. Iar când voi părăsi acest birou, vei fi liber să faci ceea ce vei crede de cuviinţă. Este vorba, bineînţeles, de o poveste care n-are nimic de-a face cu realitatea.

— Bineînţeles, spuse Kloppe, mai degrabă surprins, dar foarte atent.

— Istorisindu-v-o sunt conştient de faptul că s-ar putea să vă fac un serviciu, dar asta puteţi să apreciaţi doar dumneavoastră. Să presupunem, spun clar, să presupunem, că un capital enorm a fost încredinţat uneia dintre instituţiile din acest oraş, sub paza unui anumit

număr de cont. (Deutsch observă imediat că figura lui Kloppe se întunecă.) … Să mai presupunem că acest capital, continuă el, să spunem în tranzit… este proprietatea unui grup de asociaţi, nu neapărat elveţieni… să spunem străini… americani de exemplu… ale căror obiceiuri în afaceri sunt sensibil diferite de ale noastre. Vreau să spun cu asta că în ochii lor, primitivi, desigur, hârtiile au mai puţină importanţă decât cuvântul dat.

Kloppe puse cu grijă sticla de Waterman în sertarul biroului: el îşi imaginase totul despre Karl Deutsch, în afară de faptul c-ar putea fi corespondentul Volponilor. Dar, la urma urmei, nu era chiar el garantul fondurilor lor?

— Să presupunem, acum, că delegaţii care au remis fondurile şi cunosc numerele de cont nu pot, pentru un motiv oarecare, să vină să-şi retragă suma depusă. Datoria unui bancher, respectând o strictă moralitate profesională, va fi atunci de a nu dezvălui niciodată că are în posesia lui aceste sume celor ce pretind că deţin drepturi asupra lor.

Ajuns la acest punct al discursului său, Karl Deutsch îşi drese glasul:

— Numai dacă, domnule Kloppe, numai dacă aceşti deţinători de drepturi sunt nebuni sau criminali şi nu se dau înapoi de la nimic pentru a-şi le recupera. În acest caz determinat, şi numai în acest caz, este mai bine să faci să treacă logica înaintea obiceiului, bunul simţ înaintea regulii.

— Aţi primit invitaţie pentru căsătoria fiicei mele? spuse Kloppe.

— Da.

— Aveţi intenţia să veniţi?

— Desigur.

Kloppe se ridică împingându-şi fetfoliul.

— Mă gândesc c-ar fi mai bine să renunţaţi. Uitaţi această invitaţie cum şi eu am uitat vorbele pe care mi le-aţi spus, din care, de altfel, n-am înţeles nimic.

Karl Deutsch se sculă ia rândul lui, foarte palid.

— Regret, domnule, sunt profund dezolat. Sperasem, totuşi, că le veţi primi ca pe un semn de prietenie.

— La revedere, Herr Doktor, spuse Kloppe.

— La revedere, domnule, spuse Deutsch.

Întorcându-se, i se păru că îmbătrânise cu zece ani în câteva minute.

Totuşi, făcuse tot ceea ce-i stătuse în putinţă ca să evite inevitabilul.

Ajunsă la etaj, Angela Volpone ezită să sune. Cu inima bătându-i repede vru să se întoarcă din drum şi să fugă. Pentru a nu da înapoi în faţa obligaţiei de a face această vizită, o prevenise pe Francesca de sosirea ei, cu o jumătate de oră mai devreme. Acum, încolţită, se întreba dacă va avea curajul să-i anume cumnatei sale că Don Genco Volpone, soţul Łi, era mort. Sună.

Îi deschise uşa însăşi Francesca. Era o femeie care se apropia de 50 de ani, dar părea să aibă mai mult. Poate că era de vină îmbrăcămintea modestă, poate absenţa machiajului sau ceva mai subtil, o uzură a feţei venită din interior De la căsătoria ei cu Italo, Angela n-o întâlnise pe Francesca decât de două sau trei ori. Şi, de fiecare dată, nu avuseseră să-şi spună decât câteva biete fraze convenţionale. Prea multe lucruri le separau, deşi se căsătoriseră cu doi fraţi. Cu pofta de viaţă a celor 25 de ani ai ei, Angela suporta cu nelinişte prezenţa calmă şi resemnată a Francescăi. Ce îndurase ea oare de la viaţă ca să aibă un aer atât de obosit?

— [

— Intră, Angela. Bine ai venit!

Apartamentul îi semăna. Cu toată enormitatea spaţiului, aspectul camerelor era mohorât şi liniştit. Totul era gri, calm, un pic fanat. Anonim. Şi totuşi, pe patina mobilelor rustice se simţea mâna celui ce le fabricase. Ca şi când, în plin Sixth Avenue te regăseai brusc la ţară.

— Vrei o ceaşcă de cafea?

Angela făcu semn că nu. Condusă.de Francesca, se aşează într-un fotoliu, lângă fereastră. Francesca se aşează pe un scaun în faţa ei şi aşteptă.

— Iată, începu Angela. Italo mi-a telefonat din Zürich. Am o veste proastă.

Francesca se contractă imperceptibil.

— Este vorba de soţul dumitale... Don Genco. A avut un accident.

Incapabilă să susţină această privire care o devora, Angela îşi coborî ochii pe mâinile crispate, împreunate pe tweed-ul fustei la înălţimea genunchilor.

— Un accident? întrebă Francesca.

Cu toată rezerva lui Italo, zgârcit când era vorba de confidenţe, Angela, din bucăţele, încercase de mai multe ori să reconstituie trecutul cumnatei ei. Fusese crescut.: după moda veche, de părinţi care ţineau o prăvălie în cartierul italian al New York-ului/ca şi la ei în ţară înaintea începutului de secol. Cu interdicţia de a merge la dans, de *r* adresa cuvântul unui băiat, de a ieşi după cină. Tatăl ei nu-şi crescuse această unică fiică decât în scopul de a o păstră intactă şi curată şi de a trece viitorului ei soţ propriile lui pir cri asupra ei. Don Genco fusese alesul. Ea îi dărutse două fiice, din care cea mai mare, Jane, avea aceeaşi vârstă cu Angela.

— Cum a fost posibil?... Cum a fost posibil?... repetă Francesca, ridicându-se.

Angela, molipsită de emoţia ei, îşi muşcă, buzele şi lăsă capul în jos. Apoi, spontan, dintr-un elan firesc, se ridică şi se aruncă în braţele Francescăi. După tresărirea trupului ei simţi că plângea. fără însă ca vreo lacrimă să ajungă să-i ude faţa!

— Unde este? pronunţă ea cu o voce schimbată şi aspră, desprinzându-se din îmbrăţişare.

Angela nu ştiu ce să răspundă: părea de necrezut, dar îşi dădea seama că Italo nu-i dăduse niciun detaliu!

— Te întreb unde este soţul meu! repetă Francesca. Ce i s-a întâmplat?

— Nu ştiu, spuse Angela, luptând împotriva hohotelor de plâns. Italo o să mă cheme din nou. Nu mi-a spus nimic în plus. El se ocupă de toate.

Francesca se prăvăli pe fotoliu, ghemuindu-se cu capul băgat în perne, bătându-le cu pumnii, în timp ce un geamăt inuman îi ieşea din piept:

— Ştiam c-o să mi-l omoare! Ştiam! Şi acum îl vor omorî şi pe Italo!

Împietrită, neîndrăznind să facă vreun gest, Angela îşi duse pumnii la gură ca să nu urle!

De câte ori încercase să reducă viteza, Volpone claxonase insistent, por, uncindu-i să se grăbească. Puţin probabil că acum avea să continue: drumul se oprea acolo, sfârşindu-se într-un luminiş în pantă uşoară, flancat într-o parte de o clădire centrală, înconjurată de hambare, remize, şoproane. Lando tăie contactul, ieşi din maşină şi aşteptă ca Fordul să vină să se oprească alături. Se grăbi să deschidă portiera lui Volpone, fără să îndrăznească să înfrunte privirea lui Ines, aşezată pe locul din dreapta.

— Vă convine aici?

— Du-te să vezi dacă nu este cineva, spuse scurt Italo, fără să se mişte din locul lui.

Înjurând noroiul şi zăpada care se topea şi care-i murdăreau pantofii, Lando se îndreptă spre clădiri. Totul părea închis. Totul părea mort. La întâmplare, bătu cu pumnii într-o uşă. Nimic. Îşi lipi ochiul de-o crăpătură a oblonului, fără să distingă mare lucru. Făcu înconjurul construcţiei, împinse o altă uşă care se deschise scârţâind. Podeaua de pământ bătătorit, era acoperită cu un strat gros de talaş. Aruncate lângă zidurile de susţinere, diverse unelte agricole: cazmale, securi, colţuri de oţel. Tronând în mijloc, un ferăstrău electric. Lando îşi trecu un deget pe lama circulară ruginită, acoperită de rumeguş şi de praf.

În aparenţă, nimeni nu pusese piciorul aici din toamnă. Ieşi, urcă povârnişul cam o sută de metri, sigur acum că pantofii lui erau definitiv compromişi. Ajuns pe creastă îmbrăţişă dintr-o privire fantasticul peisaj care până atunci fusese ascuns, în prim plan, coborând până la malurile unui torent a cărui scânteiere abia se ghicea, mai multe hectare de pădure de brad în care începuseră tăierile. Mai jos, între torent şi punctul lui de observaţie, un morman de trunchiuri curăţite de ramuri, înţepenite pe pantă cu ajutorul unor buşteni enormi. La momentul potrivit, pădurarii îi făceau să alunece până la albia râului,

pentru ca să-i recupereze în aval. Mai departe, în strălucirea de alb şi negru estompându-se în depărtările gri-albăstrui, o încălecare de coline, de râpe înzăpezite.

Întorcându-se, Lando examină cu atenţie ferma izolată, refugiată într-un colţ al luminişului, complet ascunsă în masa sumbră a brazilor. Coborî, furios că se înfunda în zăpadă până la glezne.

— Ei! spuse Volpone.

— O.K!

— Dă-i jos pe aceşti cretini.

Lando îi făcu un semn lui Pietro Bellinzona care ieşi din P9 în spatele lui Mortimer O'Broin şi Zaza Finney. Volpone ieşi din Porci, împingând-o pe Ines în faţa lui. O secundă, totul înlemni. Zaza şi Mortimer livizi, ţinuţi la respect de impozantul Bellinzona. Mai departe, Italo Volpone, nu mai puţin palid, cu figura dură şi impersonală, ţinând-o distrat cu braţul pe Ines, care-l domina cu un cap şi părea a nu vedea nimic şi pe nfhteni, cu privirea fixată drept în faţa ei.

Peste grupul mut se aşternu tăcerea ce precede condamnările la moarte. Când auziră zgomotul motorului, Volpone, la pândă, ridică uşor mâna. Nimeni nu mişcă. Văzură atunci sosind în luminiş Volkswagen-ul bej al lui Polco Mori. Parcă lângă cele două maşini, opri motorul, trase frâna de mână, coborî şi li se alătură celorlalţi fără un cuvânt.

— De unde ai apărut? întrebă Volpone.

— Eram în spate.

— Nici nu te-am văzut… se miră Bellinzona.

— A trebuit să mă opresc.

— Ce să faci? insistă Bellinzona.

— Nimic.

Volpone făcu un semn din cap şi se îndreptă spre uşa ce rămăsese deschisă. Instantaneu, toţi îl urmară. Ajuns în faţa intrării, Volpone se adresă lui Pietro şi lui Mori:

— Duceţi-i înăuntru.

Şi către Lando:

— Tu rămâi puţin.

După ce Zaza, Ines, Mortimer, Folco şi Bellinzona dispărură în clădire, Italo frecă zăpada cu vârful pantofilor.

— Îl cunoşti pe fratele meu? îl întrebă pe Lando fără să-l privească.

— Da. L-am văzut acum trei zile.

— Unde?

— În oraş. M-a convocat la barul Continental.

— De ce?

— Don Genco dorea să-l însoţesc la gară.

— Ai făcut-o?

— Da.

— Povesteşte.

Lando îl observă, vizibil tulburat.

— Ce să povestesc?

— V-aţi dus cu taxiul?

— Nu, spuse el. Şi arătând spre P9 cu o mişcare de bărbie, adăugă: Cu asta.

— Este maşina ta?

— Don Genco mi-a oferit-o.

— Qnd?

— Qnd am trecut prin faţa vitrinei în care era expusă. A spus că vrea să-mi lase o amintire. A cumpărat-o în 10 minute. Am folosit-o imediat, conducându-l la gară.

— L-ai suit în tren?

— A refuzat. L-am lăsat în faţa intrării.

— Nu te-ai dus la ghişeu cu el?

— Mi-a cerut să plec.

— Nu ştii pentru ce direcţie a luat bilet?

— Nu!

— Cum era?

— Cine?

— Fratele meu, îşi pierdu răbdarea Italo.

— Bine. Destins. Bine dispus.

— Cine v-a urmărit?

La «de avu o expresie mirată.

— Urmărit? Nimeni. Nu ştiu.

N >

— Îl cunoşti pe tipul pe care l-ai prins?
— Mortimer O'Broin, avocatul?
— Nu l-ai văzut cu fratele meu?
— Nu. and l-am întâlnit, Don Genco era singur.
— Te cheamă Baretto?
— Orlando Baretto. Lando.
— Eşti în clan de cât timp?
— De aproape 9 ani.
— Eşti bine plătit?
— Corect.
— Începând de acum îţi măresc leafa. Dublu.
— Dar, Padrone!… obiectă Lando, confuz.
— Nu eşti de acord?
— Ba da. Da, spuse iute Lando. Dar…
— Ia asta! îi ordonă Volpone, vârându-i un teanc de bancnote în mina. Zece mii de dolari.
— Dar de ce?
— Un aconto. Îl iubeai pe fratele meu?
Lando făcu un semn elocvent din cap.
— A murit, spuse Italo. Ştii cine l-a omorât?
Maxilarul lui Lando păru să se desprindă. Îşi căscă ochii:
— Omorât?
— Această scârbă de O'Broin! Ascultă-mă bine! Am una sau două întrebări să-i pun. Când voi termina cu el, nu va mai reveni la Zürich. Mă înţelegi?
— Da, spuse Lando, care bănuia deja.
— Nici târfa lui blondă. Eşti gata să mă ajuţi?
— Da.
— Cine este prăjina aia, negresa?
— Suntem împreună.
— Ţii la ea?
— Cum asta? se sufocă Lando, surprins că vocea lui devenise aşa de aspră.
— Nu trebuie să mai revină nici ea în oraş.
— Dar, şefule!
— Te voi despăgubi…
— Ea n-a făcut nimic… Nu este la curent cu nimic…

— Posibil. N-are noroc.

— Dar.

— Nu vreau martori! O să găseşti alta. Nu de curve ducem lipsă.

— Ascultaţi-mă, şefule…

Volpone îi aruncă o privire veninoasă.

— Ţi-am spus deja că te voi despăgubi!

— Ştiu, şefule, ştiu! Nu este vorba de asta! Dispariţia ei o să fie remarcată! Este în combinaţie cu toţi bogătaşii din oraş! Judecători, bancheri!… Acolo unde m-aţi trimis azi dimineaţă ca să-l culeg pe O'Broin, banca aceea!…

— Ce bancă?

— Trade Zürich Bank. Trăieşte cu proprietarul!

— Cine?

— Ines!

— Kloppe?

— Da, spuse Lando cu repeziciune, intuind că, pentru un motiv necunoscut de el, deschisese o portiţă de scăpare. Este nebun după ea! Complet ţicnit!

Volpone se gândi rapid.

— Spui că negresa ta trăieşte cu Homer Kloppe?

— Da, Kloppe. Ăsta e!

— Ţi-ar place s-o păstrezi în viaţă?

— Este cumsecade!

— Ai vrea s-o aduci din nou întreagă la Zürich, hai?

— Dacă va deschide gura, îi fac eu de petrecanie! Volpone îl privi cu dispreţ.

— Tu ai încredere-într-o curvă?

Lando nu avu decât o infimă ezitare:

— În ea, da!

— Ei bine, eu nu! Cu condiţia s-o speriem de moarte! Ascultă-mă, Baretto… Dacă spune ceva, tu răspunzi de ea, cu capul tău! De acord?

— De acord!

Volpone îi dădu o uşoară palmă pe umăr.

— Nu te nelinişti dacă o bruschez puţin. În glumă… Ca să râdem doar…

Kurt Heinz îşi contemplă părinţii descurajat: nu

înţelegea nimic! Totul îi părea modest şi strâmt în acest apartament de trei camere din oraşul vechi. Odinioară, când era copil, cartierul i se părea strălucitor, plin de farmec şi de mister. Casa avea trei etaje. Kurt se născuse la primul. Părinţii lui aveau să moară tot acolo.

Kirchgasse începea din unghiul lui Zwingliplatz, urca spre vechea capelă de la Grossmiinster şi se termina la Hirschengraben, nu departe de fântână cu cai. Ani de-a rândul, această zonă constituise întreg orizontul vieţii lui Kurt. Ea marcase bornele universului lui, dincolo de care se stingea căldura protectoare a celulei familiale.

Cu amărăciune, îşi rememoră eforturile pe care le făcuse pentru a rupe cu această tradiţie de mediocritate, care cerea ca fiecare Heinz, anonim printre anonimi, să se căsătorească cu altă anonimă a cărei existenţă nu lăsa niciodată nicio urmă în merţiona cuiva. După cunoştinţa lui, e! era primul care ieşea din gogoaşă. Tatăl şi mama sa erau speriaţi. Ideea că unicul lor fiu ar putea să se căsătorească, cu o fată ai cărei părinţi ocupau o poziţie atât de înaltă în ierarhia socială şi aveau o asemenea avere, în loc să-i umple de mândrie, îi strivea cu un greu sentiment de vinovăţie. Pe toate tonurile, ei îl preveniseră pe Kurt de pericolele acestei „mezalianţe”.

Răspunzând gândurilor lui secrete, tatăl adăugă:

— În sfârşit… Ai s-o faci, ai s-o faci… Dar nu-ţi imagina că mă voi simţi bine.

— Tu eşti profesor, Kurt, spuse mama lui. Dacă faci aşa ceva, îţi vei câştiga mulţi duşmani.

Kurt dădu din umeri cu mânie. În sinea lui ştia că ei au dreptate. Pentru asta avea şi mai multă pică pe ei. Ca de obicei, ideea îi încolţise în minte în urma unei provocări stupide a Renatei. Una din rarele provocări pe care el acceptase s-o primească. Prea târziu să mai renunţe!

Discutau despre suprarealişti. Renata era uimită de excentricitatea ideilor lui. Kurt încerca să-i demonstreze că erau depăşiţi, că realitatea era mai importantă decât caraghioslâcurile lor trecute, că exista ceva mai bun de făcut decât să îneci muştele în lapte, când două treimi din

planetă crapă de foame.

— Eşti incapabil să visezi! spunea Renata. Mai rău: eşti prea mic pentru a-ţi visa propriile tale vise. Îţi trebuie un sâmbure de nebunie, bietul meu Kurt! Tu ştii ce mi-a spus într-o zi Dalí, mie, Renata? Voia să organizeze o coridă în timpul căreia taurii răniţi mortal şi matadorii învingători urmau să fie ridicaţi din arenă în elicoptere acoperite cu tafta roz!

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic! Aşa ceva are efect!

— Debil!

— Nu cred că tu eşti în stare să mă răpeşti în elicopter.

— Ba da, dragă, ba da!... De ce nu în ziua căsătoriei noastre!

— De ce nu, răspunsese Renata, cu ochii strălucitori.

— Într-adevăr, de ce nu...

— Mi-ai spus, întotdeauna că dispreţuieşti împuţiţii de burghezi din acest oraş. Dovedeşte-le-o!

— Te prinzi?

— Mă prind!

— N-o să te răzgândeşti?

— Eu?

Iată cum făcuse o tâmpenie din joacă, pentru un cuvânt! Cu cea mai mare seriozitate, elaboraseră un program de distracţii menite să şochez. e la maximum pe demnii locuitori ai oraşului Zürich, care vor fi invitaţi la ceremonie. De câte ori Renata venea cu o idee nouă, Kurt, dintr-un spirit imbecil de frondă, o împingea la limita extremă, cizelând detaliile, complicând desfăşurarea. Tema aleasă: totul invers. Cu trei zile înainte de ceremonie, nu mai era posibil să dea înapoi sau să se dezică.

Indispus, Kurt se imagina într-o nacelă acoperită cu flori, agăţată de un elicopter, ridicându-se în ceruri! Probabil că unii dintre elevii lui n-o să piardă spectacolul, anunţat cu mare tam-tam în presa locală, sub privirile resemnate şi consternate ale celor două familii. După această lamentabilă exhibiţie, nu-i va rămâne decât să

demisioneze din postul lui. Ce avea să facă? Habar n-avea. Poate casier la bancă, aşa cum fusese tatăl lui?

— Ţi-o spun, Kurt, reluă Joseph Heinz, ne pui într-o situaţie stupidă pe mama ta şi pe mine.

— N-aveţi umor; scrâşni Kurt.

— Şi dacă se rupe coardase nelinişti Utte.

Era înaltă, masivă, placidă şi se dorea, ştearsă, jenându-se la ideea c-ar putea să deranjeze pe cineva. Avea mâini puternice de ţărancă, cu degete groase, unghii minuscule ale căror noiţe erau practic invizibile. Mâini făcute pentru spălat, cârpit, gătit sau mulsul vacilor. Seara se culca ultima, pentru ca să vegheze personal ca toate luminile să fie stinse, bucătăria în ordine, uşa închisă de două ori. Tatăl fuma pipă după cină şi adormea întotdeauna între orele 22 şi 22 şi 10. Niciun clişeu nu lipsea din viaţa acestor personaje tipice, până la ceasul cu cuc se pe perete, care anunţa cu asprime, din sfert în sfert de oră, trecerea unui timp al cărui secret ei nu-l cunoscuseră niciodată.

— Nu puteţi înţelege, spuse Kurt. Renata e plină de viaţă…

— Mi-e frică să nu-ţi pierzi situaţia, se bâlbâi Utte, coborându-şi ochii.

— Şi ce dacă, îi replică fiul. ei, care îi împărtăşea însă în secret, temerile.

— După toate sacrificiile pe care le-am făcut! se lamentă Utte. Speram… am fi vrut, tatăl tău şi cu mine…

— Ce?

Era gata să le strige: „Aţi fi vrut să semăn cu voi!” Dar îşi reţinu fraza pe buze, înţelegând din oftatul adânc al tatălui său că-i ghicise gândul. O altă planetă. O altă dimensiune. Ce să mai spui?

— Bine… Ei bine, trebuie să plec. Rochia ta e gata, mamă?

Ea îi făcu semn că da.

— O să vezi! Vei fi cea mai frumoasă!

Se temea de clipa când va intra în marele salon al lui Kioppe, tot atât de impozantă şi stângace ca o sondă de

petrol, într-o hidoasă chestie verde, confecţionată dintr-un material ieftin. Un moment dificil!

— La revedere, tată…

Atinse cu buzele obrajii lui cu vinişoare roşii şi netezi de copil bătrân şi fragil, care nu va fi niciodată bărbat. Şi el, Kurt, era el, oare, bărbat?

La urma urmelor, el purta pantaloni şi una din cele mai bogate moştenitoare ale oraşului îl alesese ca soţ. Cu un pas nesigur, coborî cele zece trepte ale etajului. Când era copil, încăleca vechea balustradă de lemn patinat şi se lăsa să alunece până jos, strigând de plăcere.

Văzându-l apărând pe Volpone, vru să se ghemuiască. Dar, electrizat de certitudinea iminentei sale morţi şi a suferinţelor ce-o vor preceda, Mortimer O'Broin se împotrivi:

— Italo! îţi jur pe viaţa mea că nu înţeleg nimic din atitudinea ta! Este vorba de o neînţelegere monstruoasă!

Cu un aer visător, Italo făcu din ochi înconjurul încăperii mângâind cu privirea aşchiile de lemn, ferăstrăul, zidurile acoperite de pânze de păianjen, enormele bârne susţinând şarpanta acoperişului. Nu departe de ferăstrău se găsea o placă metalică aşezată pe podeaua din pământ bătătorit. Volpone făcu un semn lui Pietro Bellinzona care o ridică descoperind o groapă de doi metri pe un metru, cu o adâncime de 80 de centimetri. Ea adăpostea motorul ferăstrăului şi un contor electric mare, prevăzut cu un întrerupător.

— Lasă groapa asta aşa! îi ordonă el lui Pietro, care-şi freca mâinile murdărite de rugină.

— Italo! strigă O'Broin, înălţându-se cât putea pe vârfurile degetelor. Am dreptul la o explicaţie!

Volpone se întoarse către el, ca şi cum îl vedea pentru prima dată.

— Ţi-o voi da, răspunse el cu blândeţe.

Îl luă uşurel de braţ şi-l duse cu sine spre fundul hambarului, departe de ceilalţi, în timpul drumului cu maşina, sângele începuse din nou să-i curgă din gură lui Mortimer. Dar el nu se gândea să şi-l şteargă.

— Iată despre ce e vorba, spuse Volpone calm. Fratele meu a fost asasinat.

O'Broin reuşi, concentrându-şi ultimele resurse nervoase, să nu-şi plece ochii.

— Cum asta? se sufocă el.

— Gura! urlă Volpone abia abţinându-se să nu-l pocnească. Eu sunt cel care vorbeşte! Să-mi dai codul şi numărul de cont sub care Genco a înregistrat transferul!

— Italo! Nu pot! Ar însemna să-l trădez pe Genco!

Ca să nu-l măcelărească chiar în clipa aceea, Volpone închise ochii, îşi luă capul între mâini şi îl strânse cu toată forţa, până ce urmele degetelor i se imprimară în carnea lividă.

— Ascultă-mă bine, jigodie, ascultă-mă bine! înainte de a te omorî îţi propun un târg. Dacă vorbeşti imediat, te omor curat. Cu un glonte în cap, ca pe un bărbat. Şi ai cuvântul meu de onoare că târfa ta nu va păţi nimic.

— Cum? Vreţi…

— Dacă mă faci să aştept, te voi sili să vorbeşti! Dar îţi voi smulge pielea centimetru cu centimetru şi o să te las să putrezeşti de viu! Ce hotărăşti?

— Italo, îţi jur că te înşeli! bâigui Mortimer. Îţi jur…

— Pietro, pune placa la locul ei şi du-o pe blondă deasupra!

— Nu, aţi înnebunit? se revoltă Zaza Finney. Ce legătură am eu cu afacerile voastre! Abia, îl cunosc pe acest tip!

Bellinzona îi întoarse braţele la spate şi-o împinse pe placa metalică.

— Ce fac acum? întrebă el.

— O spânzuri, spuse liniştit Volpone.

— Ticăloşilor! urlă Zaza.

Încercă să-l lovească cu piciorul pe Pietro, care o imobiliza cu labele lui de urs. Ines avu o reacţie surprinzătoare:

— O să dureze mult tâmpeniile voastre? Mi-e frig. Vreau să mă întorc.

— Du-te şi te aşază lângă această scârbă, îi puse în

vedere Mori, arătându-l pe O’Broin.

— Nu ştiu ce au cu dumneata, îi spuse Ines lui Mortimer, dar vorbeşte, nu vezi că ne bagi pe toţi în rahat?

La un semn din ochi al lui Volpone, Folco Mori aduse o frânghie pe care i-o întinse lui Lando. Lando luă un capăt şi-l aruncă peste bârna. Apoi, sub privirea interesată a lui feellinzona, confecţionă un laţ.

— Trece-i-l în jurul gâtului! spuse Volpone.

Cu ochii măriţi de groază, cu o expresie de neîncredere pe faţă, Zaza căută din privire un ajutor oarecare.

— Mortimer! strigă ea tare… Mortimer!

— Lăsaţi-o, chelălăi O’Broin. Dar lăsaţi-o!

Într-o clipită, Bellinzona îi prinse încheieturile mâinilor la spate, în timp ce Lando lega capătul frânghiei de un inel fixat în zid.

— Mortimer! urlă Zaza cât o ţineau plămânii.

Îl mai zări un moment, zbătându-se, vrednic de milă, în braţele lui Folco Mori care îl ţinea.

— Placa! spuse Italo.

Ca un cal ţinut de căpăstru, Zaza, în culmea groazei, începu să se învârtească în jurul ei, într-o mişcare giratorie nebunească, oarbă, lovind cu tocul singurului pantof ce-i mai rămăsese placa de fier. Bellinzona apucă marginea plăcii cu amândouă mâinile şi trase. Zaza, lipsită brusc de reazem, se agita în gol.

— Scârbelor! strigă Ines.

Se aplecă pentru a apuca o seceră ruginită, dar primi o lovitură cu latul palmei în ceafă şi îngenunche gemând, în timp ce Mori, care slăbise pentru o clipă strânsoarea ca s-o poată lovi, îl prinse din nou pe O’Broin. Ines începu să vomite încetişor, cu gura aproape de nivelul solului, astfel că nu avu cum să vadă ochii Zazei ieşindu-i din orbite, înainte ca trupul, agitat de un ultim spasm, să-i rămână ca o cârpă ruptă.

— Pietro! ordonă Volpone. Du-te să te distrezi cu negresa!

Bellinzona îi aruncă o privire piezişă lui Lando, palid,

cu pumnii strânşi, observându-l pe Italo al cărui braţ se prelungise brusc cu un Mauser.

— Baretto! spuse Volpone, fără să-l ameninţe direct… Du-te şi dă drumul ferăstrăului.

Din tonul lui emana un pericol atât de pregnant încât Lando nu făcu nicio mişcare când Bellinzona o ridică pe Ines ca s-o ducă, pe jumătate inconştientă, în spatele unei grămezi de lemne tăiate, unde o aruncă pe o grămadă de talaş.

— Baretto! insistă Volpone. Ţi-am spus ce trebuie să faci!

Lando făcu câţiva paşi, sări în groapă, după ce atinsese corpul lui Zaza, căreia îi îndepărtă puţin picioarele ca să ajdngă la întrerupător. Îi dădu drumul. Se auzi un uşor ţiuit. Lama ferăstrăului începu să se rotească încet, apoi luă viteză.

Ca să nu audă nimic din ceea ce se petrecea în spatele lui, Lando ieşi din groapă, luă maşinal o bucată de lemn şi o puse în faţa lamei. Într-o clipită, fu tăiată ca şi când ar fi fost vorba de un chibrit.

— Adu-l, îi spuse Italo lui Mori.

Folco îl împinse pe Mortimer O'Broin, menţinându-i braţele la spate.

Un urlet se auzi dinspre grămada de talaş. Lando încremeni. Volpone se făcu că n-a remarcat nimic. Se auzi Bellinzona răcnind.

— Ticăloaso! apoi se auziră lovituri şi zgomotele unei lupte.

— Baretto, culcă-l în faţa ferăstrăului şi tine-l.

O'Broin, cu spaima morţii în suflet vru să vorbească, făcu semne disperate fără ca niciun sunet să-i iasă din gâtlej. Ţinut tare de Folco Mori şi Lando, se trezi lungit pe tablierul de oţel al ferăstrăului cu gâtul la 10 centimetri de lama care vibra. Volpone îl apucă de păr:

— Te ascult!

Vomând fiere, Mortimer, care dorea să trăiască, reuşi să-şi stăpânească spaima şi să articuleze cele două silabe ale numelui codului ales de Don Genco:

— Mamma! Mamma!

Dar Italo nu-şi dădu seama că-i spusese jumătate din răspunsul aşteptat. El crezu că vorbele veniseră din inconştientul lui O'Broin, sub efectul spaimei, că nu erau decât un ultim apel la ajutor…

Totul se clătină în el. Într-o secundă, faţa i se acoperi de sudoare, mari dâre albe îi trecură prin faţa ochilor aducând cu ele imagini rapide!… Fratele lui spunându-i, după căderea lor cu bicicleta, „Nu te nelinişti. Nu mă doare" şi Angela, soţia lui, căreia parcă îi simţi căldura vârfurilor sânilor, şi din nou Genco, viu, mort, piciorul lui…

— Ticălosule! ţipă el… Ticălos… uitând brusc cine era el, de ce venise aici, ce dorea să facă!

Când filamentele luminoase îşi încetară sarabanda, văzu că ţinea încă de păr capul l-ul Mortimer O'Broin. Cu un aer stupid, rătăcit, ridică ochii spre Orlando Baretto şi Folco Mori, care îşi întoarseră privirea cu jenă. Constată că era plin de sânge. Atunci, îşi dădu seama că nimic nu mai lega capul acela însângerat pe care-l ţinea în mâini de corpul lui Mortimer O'Broin.

Odată cu el, tăiase şi ultimul fir care-l mai lega de cele două miliarde de dolari. Partea a doua IMPASUL

Renata Kloppe o sună pe Manuella pentru micul dejun – cafea tare, suc de grepuri proaspăt, dulceaţă de fragi, ochiuri cu slănină –, se ridică înăbuşindu-şi un căscat, deschise uşa unui şifonier şi şterse cu vârful degetelor una din cele trei linii trase cu creta pe partea ei interioară.

— Mai puţin de două zile spuse ea, mai puţin de două…

În ziua în care ca şi Kurt fixaseră data căsătoriei, trăsese

125 de linii, cum fac puşcăriaşii ca să ţină socoteala nopţilor ce le mai rămân de petrecut în închisoare. Nu-şi dădea nici ea prea bine seama de ce se hotărâse să se căsătorească cu Kurt. Mai ales că era din toate punctele de vedere contrariul a ceea ce o atrăgea de obicei la un bărbat. Îi plăceau tinerii frumoşi, frivoli, nepăsători, leneşi,

cu păr blond.

Kurt era de talie mijlocie, brunet, mereu sub tensiune şi Renata respingea în subconştientul ei cuvântul care i se potrivea cel mai bine, dar pe care ea refuza să-l pronunţe: sărăntoc. Totdeauna în gardă în faţă unor pericole imaginare, incapabil să se detaşeze de realitatea imediată, să acţioneze spontan, va purta până la sfârşitul vieţii lui greutatea universului pe umeri, implicându-se total în problemele colectivităţii pentru ca să nu-şi analizeze propriile lui probleme.

— Bună dimineaţa, domnişoară! Aţi dormit bine? Nu mai sunt decât două zile!

— Bună dimineaţa, Manuella! Ai uitat piperul.

— Mă duc să-l caut!

— Manuella!... O întrebare de 1.000 de franci... De ce mă mărit cu Kurt?

— Pentru că îl iubiţi!

— Ai pierdut!

— Vă aduc piperul... Trebuie să vă aruncaţi o privire asupra meniului!

— E aici?

— Pe tavă!

Izbucni în râs încă o dată înainte să dispară. Renală luă cu atenţie cartonul alb, având imprimate cu litere gotice bunătăţile ce se vor servi la ospăţul ei de nuntă. Nu se putu împiedica să nu surâdă recitind capodopera subversivă redactată atât de pompos de Kurt.

26 APRILIE 1977

GRANDE FINE CHAMPAGNE 1936

CAFE

SORBET DE LA PASSION

CHARLOTTE AU CHOCOLAT

FORMAGES

SELLE DAGNEAU DE PROVEKCE

BAR EN CROUTE. AU COULIS DE TOMATES FRAÂCHES

FOIE GRAS DU LOT

HUÂTRES DE BELON

APETITIFS
DOM PERIGNON 1961
CLIQUOT ROSE 1929

Luis Philippon, marele bucătar francez care sosea a doua zi cu echipa sa completă, n-a făcut niciun comentariu când Renata i-a prezentat meniul. Procedeul „totul pe dos” l-a lăsat rece pe acest snob impermeabil la umorul elveţian.

Sub pretextul că ceremonia nupţială precedând…

— Ce anume? se gândi ea, dineul sau dejunul? – va avea loc la ora 3 dimineaţa, el profitase şi ceruse dublul tarifului prevăzut. „Tarif de noapte”, precizase el fără ca măcar să surâdă. Renata se întrebase până unde putea supralicita, fără a merge însă prea departe. Îl sâcâise pe Kurt, ca să-şi cunoască propriile ei limite. El se împotrivise propunerii ei – pe care oricum nu şi-ar fi menţinut-o – ca el să se îmbrace cu rochia ei de muselină, iar ea în smoking. Se prefăcuse că-l dispreţuieşte, acuzându-l că se eschivează. Se enervase, jurându-se în modul cel mai serios din lume că, dacă refuza, nu o făcea pentru că l-ar fi deranjat acesta lucru, ci „din cauza elevilor” lui!

În fond, asta era ceea ce o încânta pe Renata: Kurt se lăsa întotdeauna prins în capcana sistemului pe care ea i-l impusese, primindu-i imediat provocările, înspăimântat de ideea că ar putea să decadă în ochii ei dacă nu îndeplinea ceea ce ea era capabilă să facă.

Bietul Kurt! Inteligenta lui speculativă, foamea nesăţioasă de cultură, ecranul pe care îl aşeza între el şi realitate prin cunoştinţele sporite mereu în urma unei munci de salahor, toate acestea alcătuiau o pradă pe cinste pentru fiica atât de capricioasă a marelui bancher.

— Piperul, domnişoară…

— Manuella, ştiu! Ştiu de ce mă mărit cu el! Am nevoie de un individ pe care să-l pot chinui de-a lungul întregii zile i

— Până în ziua când o să ajungă să vă chinuiască el pe dumneavoastră, spuse camerista, nu fără maliţiozitate. V-am pregătit taiorul bej.

— Îţi mulţumesc. Îl voi pune însă pe cel bleu.

— Nu aveţi noroc! Şi el este pregătit.

Era rândul Renatei să râdă. O adora pe Manuella şi-i încuraja replica promptă. Când era într-adevăr simpatică, şi asta i se întâmpla des, îi dădea rochiile pe care nu le mai purta, ceea ce-l făcea pe Kurt nebun de mânie:

— O tratezi ca pe o servitoare!

— Manuella! Logodnicul meu pretinde că te tratez ca pe o servitoare!

— Dar sunt o servitoare, izbucnea Manuella într-un râs complice.

Se putea vorbi, totuşi, despre ceva ce aprecia Renata la Kurt: în pat, era total pasiv. Ea îl întrebuinţa ca pe un obiect familiar, în stare să se supună oricărei fantezii. În experienţele pe care le avusese de-a lungul numeroaselor ei călătorii, întâlnise falocraţi victorioşi şi siguri de ei, care o lăsaseră totuşi nesatisfăcută. Jurându-se că nu-şi va înşela soţul după căsătorie, ea regreta câteodată faptul că nu întâlnise violenţa fizică pe care prietenele ei se lăudau că o domesticiseră.

Erau, oare, sincere?

Îi rămânea, totuşi, o mică şansă. Cu riscul de a fi considerată nebună şi de a şoca un întreg oraş, trebuia să încerce să şi-o valorifice; Renata se jurase, ca o ultimă nebunie înaintea plicticoaselor bucurii ale căsătoriei şi ale creşterii copiilor, să-şi înmormânteze viaţa de „celibatară”. În după-amiaza dinaintea nopţii ceremoniei, va ieşi în stradă şi-l va alege pe primul bărbat care îi va plăcea. Pentru că se zice că întâmplarea îl poate face pe un individ să ajungă hoţ, de ce nu i-ar putea aduce şi ei, oare, plăcerea?

Ferăstrăul revenea la intervale regulate, însoţit de vibraţia aceea dezagreabilă de fiecare dată când îi secţiona o bucată din membre. Italo se răsuci pentru a scăpa de muşcătura ferăstrăului, strigă şi deschise ochii. Era scăldat în transpiraţie şi lumina intra în valuri prin crăpăturile jaluzelelor. În ajun, nici nu se gândise să tragă perdelele. Ridică receptorul care continua să-i sfredelească timpanele

cu apelul lui insistent. Fără să dorească să ştie cu cine avea de-a face, strigă în aparat „Aşteaptă”, se ridică clătinându-se, se duse direct în baie, unde în acelaşi timp urină şi-şi stropi faţa cu apă rece: urâta trezire! Nu dormise decât două ore, petrecându-şi noaptea dând pasienţe, care toate se închiseseră. Nici măcar ruleta lui în miniatură nu-i ridicase moralul. Niciunul din numerele alese nu-i ieşise. Se ambiţionase de 108 ori consecutiv să mizeze pe zero, fără răzultat. Când îl părăsise pentru cifra 11, bila se oprise pe zero, ca din întâmplare, de trei ori la rând. Nu reuşise să se concentreze. În gând îi revenea, fără încetare, imaginea capului însângerat al lui O’Broin. De ce-i provocase 7 o moarte atât de blândă, instantanee? Ar fi trebuit să-l tortureze ore întregi ca să-i plătească aşa, i tarea fratelui lui.< După ce l-ar fi făcut să vorbească. Murind a: t de uşor, acest nenorocit îi jucase o festă groaznică. Gener ori, O’Broin decapitat, firul era tăiat. Cele două miliarle.de familiilor Volpone şi Gabelotti puteau fi restituite pe f netarilor lor doar dacă bancherul accepta să facă acest lucru. Iar Italo avusese deja o mostră a bunăvoinţei lui.

Apucă receptorul rămas pe pat.

— Alo, strigă el.

— Italo?

Recunoscu \ocea lui Moshe şi se gândi că o să-i facă reproşuri.

— Italo? Mă au i?

— Nu striga aşa de tare!

— Ai noutăţi despre Genco?

— Nimic.

— E nasol... Ascultă... Treburile nu în rg bine! Kâri Deutsch a fost să t vadă pe tipul tău de la ba. tea.

— Şi?

— A fost trimis L ˇmbare.

Volpone avu senzaţia că o gheară îi strânge gâtlejul: încă o şansă care zburase.

— Nu-i nimic de făcut în direcţia asta, adăugă Yudelman. E de rău! E de rău!

— E lot ce ai mai amuzant să-mi spui?

— Nu, Gabelotti m-a convocat de urgenţă.

— Cum?

— Îţi spun că m-a convocat!

— Şi te duci? se înăbuşi Italo. De când îţi dă ordine acest hopa-mitică?

— Uiţi că suntem asociaţi.

— Spune-i să se ducă-n…

— O să mă întrebe în ce stadiu se află operaţiunea. Este dreptul lui.

— Să nu te duci la el!

— Crezi că n-avem destule necazuri? Vrei să ţi-l ridici şi pe el în cap?

— Câştigă timp! Voi aranja totul la prânz!

— Ţi-am spus doar că…

— Taci! Ştiu ce trebuie să fac!

— Italo! Dacă Genco ar fi încă în viaţă, ţi-ar spune acelaşi lucru ca şi mine! N-o să rezolvi nimic cu metodele tale obişnuite!

— După cât se par, nici cele ale lui Karl Deutsch al tău nu sunt mai grozave! aruncă Volpone cu răutate.

— Singura noastră şansă, ca să scăpăm onorabil, este să-l găsim pe O'Broin!

— Un moment, nu închide! îl întrerupse Italo.

Brusc, nu îndrăzni să-i spună lui Moshe ce i se întâmplase lui Mortimer. I-ar fi trebuit timp să se gândească. Evenimentele se succedau însă prea repede. După câteva secunde, reluă la telefon.

— Un tip mi-a adus o aspirină. Mă doare capul.

— Ce să-i spun lui Ettore? Ce s-a întâmplat cu Genco? Dacă eşti de acord, ar fi mai bine să-l informăm. Oricum va afla!

Italo se uită la ceas – 9 şi 10. În mai puţin de trei ore îşi va juca ultima carte cu Kloppe. Necazul era că nu-şi putea pune niciuna din ameninţările lui în aplicare. De-acum înainte viaţa bancherului îi era foarte preţioasă. Cel mult va încerca să-l înfricoşeze. Să încerce…

— Moshe, dacă nu mă asculţi, nu mai faci parte din

familie.

— Este dreptul tău. Dar eu am o obligaţie faţă de amintirea lui Genco. El nu dorea război! Voi face tot ce voi putea pentru ca ordinele lui să fie respectate. Pentru el şi pentru tine, ca să te protejez!

— Du-te dracului!

— Dacă nu izbutesc, atunci vei face ce vrei.

— Mă plictiseşti la culme!

— Lasă banca, crede-mă! Ai răbdare să-l văd pe Ettore… Trebuie să-i vorbesc, trebuie…

Italo Volpone închise brusc telefonul. Dacă ar fi ascultat în continuare ar fi însemnat să fie de acord cu argumentele lui Yudelman. Dar ei le refuza, deşi îşi dădea seama, în sinea lui, că Moshe avea dreptate.

Până acum, nimeni, nici măcar fratele lui, nu-l împiedicase să facă aşa cum îl ducea capul, oricare ar fi fost urmările.

Îi promisese lui Kloppe că va fi la el la prânz: va fi la timp acolo.

Ieşind din sauna de lângă baie, Ettore Gabelotti se urcă pe cântar. Cu o mină dezamăgită, constată că acul indicatorului ajunsese în zona negradată, depăşind cele 125 de kilograme… I se întâmpla, totuşi, să coboare uneori sub această limită, dincolo de care cântarul nu mai era bun de nimic. Dar asta, când totul mergea bine. Altfel, Ettore îşi compensa tensiunea nervoasă şi neliniştea înghiţind orice lichid sau aliment care-i cădea în mână. Medicul care-l trata în mod obişnuit îi explicase că foamea lui nesăţioasă nu corespundea unei necesităţi reale, ci unei tulburări „psihosomatice” – cuvântul era aşa de extraordinar încât îl reţinuse. Bineînţeles că îi căutase semnificaţia într-un dicţionar medical şi când înţelesese că ar putea fi vorba de o diminuare a potenţialului intelectual se aruncase asupra frigiderului din biroul său şi înghiţise o cutie întreagă de şuncă cu gelatină: dacă ar ajunge într-o ureche cum ar putea să domnească asupra imperiului lui? îşi contemplă cu dezgust corpul de uriaş, cu stomacul dilatat, ale cărui straturi de grăsime nu reuşeau totuşi să-i

ascundă fantastica musculatură. Altă dată, când avea doar 30 de ani, putea să ia doi oameni, câte unul cu fiecare mână, şi să-i arunce la 3 metri ca pe un pachet gol de alune. Acum, se mulţumea ca treaba să fie făcută de *punks*.

Carmine Crimello şi Angelo Barba, cei doi „consilieri", îl aşteptau în camera de alături, un mic salon vecin cu camera lui. Îşi puse o cămaşă albă, un costum albastru închis, care-l făcea să arate cu 30 de kilograme mai puţin, îşi înnodă la gât o cravată neagră şi se stropi cu puţină apă de toaletă. Cedase fără. voie insistenţelor lui Moshe Yudelman, care-l convinsese să accepte această asociere financiară trecătoare între familia lui Genco Volpone şi a sa. Timp de zece ani, ordonând uciderea unor oameni din familia celuilalt, cei doi Doni îşi provocaseră pierderi grave. Când au înţeles că autorităţile federale trăgeau foloase din luptele lor, au încheiat un pact de neagresiune şi şi-au împărţit cu minuţiozitate zonele de influenţă. Dar de aici şi până la punerea banilor în aceeaşi oală!... Ettore Gabelotti, care nu avea încredere în nimeni – şi cu atât mai puţin în Genco Volpone – avusese presimţirea că Volpone va încerca să-l înşele: ceea ce, iată, se şi întâmplase.

Crimello şi Barba se sculară amândoi din fotoliile lor când îl văzură intrând. Le făcu semn să se aşeze. Deschise frigiderul, îşi turnă într-un pahar bere pe care o stropi cu un deget de coniac, înghiţi câteva felii de şuncă pe care le rulă ca pe clătite. Abia după aceea se uită la cei doi oameni de încredere, cu un aer trist şi ironic în acelaşi timp:

— Nu este prea plăcut să fii sculat din pat la ora 3 dimineaţa!

Carminc şi Angelo abia schiţară un gest de negaţie.

— Ce vreţi, nu pot dormi... Mă plictisesc când voi nu sunteţi aici... Mă simt pierdut... Ar trebui să fiţi flataţi, nu?

Îşi înghiţi dintr-o sorbitură băutura şi-şi umplu din nou, doar cu coniac, paharul gol.

— Atunci, cum mă plictisesc, meditez... meditez... Nu e prea vesel...

Îşi turnă pe gât jumătate din paharul cu coniac.

— De fapt, aveţi ştiri de la O'Broin?

— Trebuia să avem? întrebă Crimello.

Ettore nu răspunse direct la întrebare.

— Rico Gatto m-a sunat din Elveţia. După voi, ce caută Bebe Volpone la Zürich?

Făcu să se rotească încet restul coniacului pe fundul paharului. Crimello şi Barba, care cunoşteau prea bine prefăcuta lui nepăsare, apreciară că timpul evolua spre furtună.

— S-a dus la morgă, îi informă Ettore.

— La morgă?

— Da, la morgă! I se poate întâmpla oricui să aibă pofta să se reculeagă acolo!

— În faţa cui? zise Barba.

— A unui picior…

— Piciorul cui? insistă Angelo, făcându-i semn lui Crimello că nu înţelege nimic.

— Dacă aş avea colaboratori competenţi, aş şti, spuse Gabelotti cu o voce blândă. Rico Gatto n-a fost în stare să afle. E comic, nu?

Crimello şi Barba se foiră în fotolii stingheriţi. Barba riscă să intre singur în gura lupului.

— Don Ettore, dacă ne-aţi spune mai degrabă ce vă preocupă?

— Suntem înşelaţi! urlă Gabelotti, spărgând paharul de o măsuţă. Şi dacă sunt înşelat, asta se întâmplă pentru că sunt înconjurat de tâmpiţi! Nimic nu vă miră pe voi? Fratele asociatului meu se duce să facă turism la Zürich, la morgă, şi în acest timp omul meu de încredere dispare!

— O'Broin?

— Da, O'Broin… Dacă Volponii i-au atins un singur fir de păr, îi omor!

Carmine Crimello îşi drese glasul.

— Padrone, pe ce vă bazaţi când…

— Pe nimic! i-o tăie Gabelotti cu turbare. Nasul meu! în această clipă, suntem pe calc de a fi înşelaţi şi stăm aici cu braţele încrucişate! Ca din întâmplare, Morlimer n-a

mai dat un semn de viaţă de la Nassau. N-a venit la birou, nevasta lui nu l-a mai revăzut şi puicuţa lui este de negăsit! Vreţi mai clar? Volponii ne jefuiesc de bani!

— O secundă, interveni Barba, o secundă…

Avea cel mai mare respect pentru Don, dar cei cinci ani de medicină practicată înainte de a intra în serviciul lui îi permiseseră să-i pună un diagnostic de care nu se putea îndoi: paranoia cu predominare interpretativă acompaniată de un delir al persecuţiei.

— O'Broin a plecat, poate, să petreacă undeva cu puicuţa lui…

Gabelotti îl privi cu răutate.

— Când ştie că două miliarde de dolari sunt în joc?

— Cred că vă alarmaţi puţin cam repede, Padrone. spuse Carmine.

— Ah, găseşti? Dacă aceste scârbe l-au omorât pe O'Brom, ce-i împiedică să fugă cu banii?

— De ce spuneţi aşa ceva, Don Ettore, dar dumneavoastră? se indignă Angelo. Aveţi şi dumneavoastră numărul contului. Este suficient să telefonaţi la bancă pentru a retrage fondurile!

— Dacă mai sunt acolo, bombăni Gabelotti.

— Ce-i mai uşor decât să verificaţi?

— L-am chemat pe Phillip Diego, recunoscu Ettore, îngrijorat. El îl cunoaşte pe bancher. S-a dus la el.

— La ora 3 dimineaţa, se miră Crimcilo?

— La Zürich este ora 9!

Barba căută o metaforă ca să-i explice lui Don, în termeni cât se poate de respectuoşi, că teoria lui era idioată. Nu găsi însă decât ceva asemănător.

— Volponii sunt tot ce vreţi, dar nu sunt nebuni! După o asemenea lovitură, Comisiunea i-ar condamna la moarte!

— Ar trebui, mai întâi, să-i găsească, spuse Gabelotti cu un aer încăpăţânat.

— Nu se ascund. Aţi spus chiar dumneavoastră că Italo este în Elveţia.

— Mă calci pe nervi, tună Gabelotti, ajuns la capătul

răbdării şi al argumentelor. Când îţi spun că este o escrocherie, crede-mă pe cuvânt!

Angelo Barba se refugie într-o tăcere prudentă. Nimeni nu-l putea ataca direct pe Gabelotti, mai ales când – îşi lăsa instinctul să vorbească în locul logicii. Trebuia să-l scoţi din convingerile lui puţin câte puţin, fără zdruncinături.

— Moshe Yudelman?... Încercă Crimello.

— Nu te-am aşteptat pe tine ca să mă gândesc la asta! mormăi Ettore cu acreală. Trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

— Oare soţia lui Italo este în oraş? insinuă Carmine, fără

I să aibă aerul că se gândeşte la ceva anume.

Gabelotti apucă dintr-o singură îmbucătură o jumătate de pachet de biscuiţi. În timp ce mesteca, îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Crezi, poate, că este o monedă de schimb? Când pe masă sunt două miliarde de dolari în joc, ce valoare poate avea o femeie?

— Dar este aici? insistă Crimello.

— Da, răspunse Ettore, cu doi oameni ai mei după fundul ei.

Întrevederea a fost remarcabilă prin scurtimea ei. Phillip Diego a fost introdus de Marjorie în biroul lui Homer Kloppe, la 9 şi un minut. La 9 şi 4 minute ieşea. Mai degrabă uluit că încercarea lui îndrăzneaţă a fost un eşec. Sută la sută. Phillip Diego nu avea nici 40 de ani. Era, totuşi, unul dintre avocaţii cei mai strălucitori din noua generaţie, specializaţi în afaceri bancare. La vârsta când poeţii îşi caută drumul, când pictorii se mai îndoiesc de rostul culorii sau al desenului, când muzicienii mai fac game, el întrebuinţa 23 de colaboratori ce ocupau 400 de metri pătraţi de birouri într-o clădire ce domina râul Limmat, situată la doi paşi de Rathaus, sediul parlamentului comunal şi cantonai, avea un apartament la Paris, o locuinţă provizorie la Londra, vilă la Gstaad, o proprietate la Saint-Paul-de-Vence şi numeroase terenuri în

Bahamas. Bărbat ajuns, întrunea avantajele tinereţii şi ale maturităţii – farmec personal, experienţă, echilibru fizic, spirit, abilitate mergând până la şmecherie şi chiar acel grăunte de scepticism ponderat care-i atrage în mod obişnuit pe clienţi.

Kloppe îl întâlnise de mai multe ori, cu ocazia unor afaceri la scară internaţională, iar din colaborările lor, fiecare dintre ei, încântat de eficacitatea celuilalt, trăsese un mare profit.

Intrând în bârlogul bancherului, Diego încercă să-şi pună în valoare calităţile de om direct, caustic şi binevoitor.

— Dragă prietene, cunosc prea bine obiceiurile locului ca să mă gândesc că-mi veţi putea răspunde. Totuşi, o simplă indicaţie mi-ar fi foarte preţioasă pentru a-mi linişti unul din clienţi, care se întâmpla să fie şi al dumneavoastră. M-a sunat de la New York. Îşi face multe griji. Numele lui este Ettore Gabelotti. Îl cunoaşteţi?

În faţa lipsei de reacţie a lui Homer Kloppe, Phillip Diego adăugă, cu un surâs:

— Pentru o anumită afacere, una singură, dar importantă, şi-a unit interesele cu cele ale lui Genco Volpone. Aici povestea devine hazlie... Lui Gabelotti îi e frică de avion, ceea ce îl împiedică, vă daţi seama, să meargă să controleze la faţa locului bunul mers al afacerilor sale. În ceea ce vă priveşte, a fost reprezentat în instituţia dumneavoastră de către împuternicitul său, Mortimer O'Broin. Dar, asociatul lui, Volpone, nu i-a dat niciun semn de viaţă de trei zile şi nicio' Broin. Clientul meu este neliniştit. Înainte de a transmite ordinele în vederea retragerii sumei pe care o are la dumneavoastră a ţinut, în semn de respect pentru asociatul lui, să vă contactez. Vrea să se asigure că nicio' Broin, nici Genco Volpone n-au acţionat fără el. Întrebarea mea – a lui de fapt – este deci aceasta: suma depusă este încă în posesia băncii?

Homer Kloppe îşi părăsi fotoliul, se duse în faţa ferestrei încadrată de o lemnărie deschisă la culoare, îşi

aruncă privirea spre cerul de un albastru pur, pe care se destrămau doar câţiva norişori. Spuse cu o voce neutră:

— Ce timp minunat!

Buimăcit, Phillip Diego îşi mască înfrângerea printr-un hohot de râs irezistibil. Pentru oricare altul, dar nu pentru Kloppe.

— Ei bine, nu-i nimica! În orice caz, îi voi spune clientului meu că am încercat...

— Am fost încântat să vă văd, spuse Homer, cu figura întunecată.

— Şi eu, de asemenea! La urma urmelor, Gabelotti este în posesia numărului propriului său cont. Îi voi spune să vină el însuşi.

— La revedere, maestre!

Întrevederea luase sfârşit.

Dacă Moshe Yudelman acceptase să răspundă la ora 3 dimineaţa la invitaţia lui Ettore Gabelotti, o făcuse doar pentru ca războiul dintre cele două familii să nu izbucnească imediat. În răstimpul câtorva ore, situaţia devenise atât de încordată încât cea mai mică greşeală risca să aprindă butoiul cu pulbere: când Don Ettore va afla ceea ce avea Moshe să-i spună, va reacţiona într-un mod imprevizibil.

După convorbirea telefonică cu Italo, Yudelman a stat îndelung în cumpănă dacă să-i spună adevărul lui Gabelotti, să încerce să-i adoarmă vigilenţa, dându-i asigurări că totul e în ordine, sau să-i dezvăluie doar anumite detalii, fără să-i spună totul. Un examen rapid al situaţiei îl făcu să aleagă prima soluţie. Dacă Gabelotti cerea să-l vadă, însemna că simţise deja că ceva este în neregulă. Mai bine să joace cinstit.

Faptul că Ettore îi dăduse întâlnire la o asemenea oră nu-l intrigase. Dintr-un reflex pe cât de pueril pe atât de inutil, Moshe îi ceruse lui Vittorio Pizzu să-l însoţească. Pizzu era *solto capo* în familia Volpone de 15 ani. El îi avea în subordine pe cei trei *capiregime*, „locotenenţii" lui Genco Volpone: Aldo Amalfi, Vicente Bruttore, Joseph Dotto.

Cei trei „locotenenţi” se încăieraseră deseori în trecut cu cei din clanul Gabelotti. Primeau dispoziţiile lui Vittorio Pizzu şi le transmiteau „soldaţilor”, care aveau fiecare în subordine mai mulţi *punks*. Odinioară, când se aflau ei înşişi la baza ierarhiei, dăduseră nenumărate dovezi de îndrăzneală şi de credinţă. Înainte de a-şi ocupa înaltele sale funcţiuni, Pizzu nu se dăduse înapoi să îndeplinească şi el treburi mărunte, în care cruzimea lui naturală, îmbinată cu absenţa totală a sensibilităţii, făcuse minuni. În momentul în care maşina lor se oprea, o întrebare firească îi trecu prin cap lui Yudelman.

— Eşti înarmat? îl întrebă pe Vittorio.

— Întotdeauna.

— Lasă-ţi arma în maşină.

— De ce?!

— Fă-mi plăcerea asta. Nu „suntem în război.

— Ai chef să mai ieşi de aici?

— Vittorio. Nu te copilări. Dacă are ceva cu noi, nu mai are nicio importanţă dacă eşti sau nu înarmat. Pune-ţi pistolul în torpedo.

Pizzu dădu din cap cu o expresie decepţionată.

— De ce m-ai luat cu tine?

— Vreau să am un martor şi pe cineva care să mă susţină, dacă va fi cazul. Nu cu un pistol.

— Cu Gabelotti nu sunt sigur de nimic. Va fi singur?

— Nu ştiu. Vittorio!

— Ce?”

— Lasă-l acolo! Crede-mă…

În silă, Pizzu îşi scoase pistolul Smith and Wesson Parabellum 39 din toc. Îl băgă în torpedo, sub hărţile rutiere.

— Asta-i bătaie de joc! se plânse el. Cu asemenea indivizi parcă aş rămâne în pielea goală!

— Vino!

Cei doi bărbaţi aşezaţi nepăsători în anticameră nu le făcură ofensa de a-i controla. Vittorio Pizzu regretă că-şi lăsase arma. În maşină. Dar regretul fu şi mai mare când pătrunse în biroul lui Gabelotti, în urma lui Moshe, şi

constată, cu o surpriză neplăcută, că Don era înconjurat de trei din oamenii lui: Angelo Barba şi Carmine Crimello, cei doi „consilieri”, şi Carlo Badaletto, omul care trecuse cândva de la ei în cealaltă tabără. Pizzu îl avusese în subordine. Se bucură în sinea lui când se gândi că fostul său subordonat purta acum o proteză dentară din cauza loviturii de cap pe care i-o administrase Halo Volpone.

Văzându-i intrând, Ettore Gabelotti îşi înclină capul în chip de salut. Se vedea bine că petrecuse o noapte albă. Pe pielea netedă a feţei lui palide erau vizibile cearcănele şi cele două pungi grele de sub ochii vioi. Yudelman simţi imediat că ambianţa se schimbase. Cu trei zile mai înainte, la Nassau, cu ocazia reuniunii responsabililor celor două clanuri, climatul era aproape euforic. Acum domnea o atmosferă de ameninţare şi de suspiciune.

— Luaţi loc! spuse Gabelotti.

Yudelman şi Pizzu se instalară pe marginea scaunelor, unul lângă altul, în faţa lui Don, care-i avea la dreapta lui pe Crimello şi Barba, iar la stânga pe Carlo Badaletto. Ettore. atacă imediat:

— Moshe, ţi-am cerut să vii ca să-ţi pun anumite întrebări cu privire la banii noştri.

— Vă ascult, spuse Yudelman.

— Când Genco ne-a trimis telegrama ce cuprindea un singur cuvânt, „OUT”, banii trebuiau să fie scoşi a doua zi, să spunem cel mai târziu a treia zi, din banca elveţiană. Remarc, în trecere, că tu m-ai lăsat de atunci într-o stare de nelinişte. Aşteptam de la un prieten ca tine să-mi telefoneze ca să-mi dea veşti. N-ai făcut-o. Nici Don Genco n-a făcut-o. Sunt dezamăgit. Atunci, îţi pun întrebarea: da sau nu, cele două miliarde ale noastre au fost transferate?

— Încă nu, Don Gabelotti.

— Pot să te întreb de ce?

— Chiar dacă dumneavoastră nu m-aţi fi chemat, mă pregăteam să solicit o întâlnire pentru a vă vorbi.

— De ce l-ai adus pe Pizzu cu tine?

Moshe nu îndrăzni să-i răspundă că şi el însuşi era înconjurat de trei dintre oamenii lui de încredere.

— Ţi-a fost teamă că n-o să fii bine primit? îl ironiza Gabelotti.

Yudelman schiţă un surâs politicos, în timp ce Badaletto crezu că trebuie să izbucnească în hohote de râs, sub. privirea rece a lui Vittorio Pizzu.

— Pot să plec, spuse Pizzu, aruncând o privire jur-împrejur.

— Nu e cazul! protestă Gabelotti. Eşti bine venit, Vittorio! Nu suntem noi asociaţi?

Apoi, i se adresă din nou lui Moshe, fără nicio altă legătură:

— Te ascult.

Moshe îşi concentră gândurile, îşi împreună mâinile în faţă şi spuse:

— Există o uşoară întârziere.

— De ce? îl încurajă pe un ton patern Gabelotti.

— S-a întâmplat o mare nenorocire. (îl văzu pe Gabelotti schimbând o privire rapidă cu Crimello şi Barba.) Don Genco a murit.

Tensiunea urcă cu mai multe grade, perceptibilă în tăcerea ce se lăsă brusc în cameră.

— Este, într-adevăr, o foarte mare nenorocire, spuse Gabelotti. Ce s-a întâmplat?

— Don Genco a avut un accident la Zürich. S-a descoperit piciorul lui pe grătarul unei locomotive.

— Piciorul lui! se miră Ettore cu compasiune. Dar el însuşi unde este?

— Corpul nu i-a fost încă găsit. Fratele lui este acolo.

— Cum a aflat de această nenorocire?

— Aici, la New York. De la poliţie.

— Vrei să-mi spui că poliţia a identificat piciorul lui Don Genco?

— Don Genco se încălţa la *Biasca's*. Poliţiştii elveţieni au trimis pantoful poliţiştilor de aici. Iar Biasca a certificat că este un pantof făcut de el pentru Don Genco… Şi, din nenorocire, Italo a confirmat: piciorul găsit este într-adevăr cel al fratelui său.

— Îmi pare foarte rău, Moshe, spuse Ettore, şi

colaboratorilor mei de asemenea. Don Genco era un om înţelept, un *„uomo di respectto”*. În numele alor mei, în numele întregii familii, îţi prezint condoleanţele mele sincere şi mâhnite. Unde va avea loc înmormântarea?

— Cred că Italo nu va decide nimic înainte de a regăsi corpul fratelui său.

— Dacă mi s-ar fi spus aşa ceva acum 3 zile, n-aş fi crezut că este posibil, afirmă Gabelotti. De ce a murit, de fapt, Don Genco?

Nelăsându-se înşelat de vorbele dulcege ale lui Ettore, Yudelman se întrebă o fracţiune de secundă dacă era bine să meargă mai departe. Gabelotti îi simţi ezitarea.

— Vorbeşte, Moshe, vorbeşte! Suntem aici între prieteni, moartea ne pândeşte pe toţi şi trebuie să ne întrajutorăm când acest lucru este posibil.

— Don Ettore, pentru moment nimeni nu ştie clar ce-i cu toată povestea asta.

— Explică-te, Moshe.

— Cu toată durerea şi înainte chiar de a-şi începe ancheta, Italo s-a gândit la interesele noastre comune.

— Adică?

— S-a dus la banca unde am depus fondurile pentru a fi transferate, cum am convenit.

Gabelotti afişă un aer de nemulţumire.

— Ltdlo? Ce legătură are el cu asta? Cineva l-a desemnat, fără ca eu să ştiu, să mă înlocuiască în propriile mele afaceri?

— Nu, răspunse prompt Yudelman, nu, Don Ettore! Italo a vrut pur şi simplu să intervină pentru ca noi să nu mai pierdem vremea…

— Scuză-mă, Moshe, dar nu înţeleg bine ce-mi spui… Cine i-a cerut lui Italo să ne facă un asemenea serviciu? Dacă da, despre ce serviciu este vorba, Moshe? Şi cine i-a cerut-o?

Cu toată neliniştea care punea stăpânire pe el, Vittorio se sili să rămână nemişcat: interogatoriul – căci asta era de fapt – lua o întorsătură neplăcută. Dacă Moshe nu l-ar fi constrâns să-şi lase arma, ar fi avut o şansă să

iasă vii din acest viespar, în mod discret, Vittorio mângâia cu indexul mâinii sale drepte un trăgaci imaginar. Yudelman îşi drese, încurcat, glasul.

— Italo a fost foarte afectat de moartea lui Don Genco. Admit c-a acţionat poate sub imboldul emoţiei, cu prea multă grabă, dar el nu s-a gândit decât să îndeplinească ceea ce ar fi dorit fratele lui. Să accelereze procedura de transfer.

— S-a dus la bancă pentru acest lucru?

— Da, Don Ettore, pentru a activa operaţia.

— FŁră ca niciunul dintre noi să i-o fi cerut.

— S-a gândit că…

— Că ce?

Yudelman îşi înghiţi cu greutate saliva.

— Deoarece Genco este mort, ei trebuie să asigure interimatul capului de familie.

— În calitatea ta de consilier al clanului Volpone, ai fost informat asupra acestui proiect?

— Nu mi-a vorbit decât după ce a acţionat.

— Cum s-a prezentat la bancă?

— Ca frate al lui Don Genco.

— Şi asta a fost suficient pentru ca bancherul să deblocheze fondurile?

— Nu, Don Ettore, acesta l-a refuzat.

În tăcerea grea care a urmat, Gabelotti luă o sticlă de coniac şi îşi turnă un pahar plin, fără să mai servească şi pe altcineva. Îl întoarse încet între degete cu privirea pierdută. În această clipă, Pizzu ar fi jurat că auzea distinct tic-tac-ul ceasurilor lor. Gabelotti înghiţi coniacul fără să respire, îşi şterse maşinal buzele cu dosul mâinii şi-şi pironi ochii în cei ai lui Yudelman, fixându-l timp de câteva secunde fără un cuvânt.

— Există un lucru care mă deranjează, spuse el, în sfârşit, cu o voce visătoare. Cum şi-a putut permite Italo, care n-a fost niciodată decât fratele fratelui său şi care nu reprezintă nimic în afară de propria lui persoană, să mi se substituie mie? Durerea nu explică totul…

— Ascultaţi, Don Ettore, trebuie să vă spun… Italo se

gândeşte că cineva a atentat la viaţa lui Don Genco.

— Atentat? Vorbeşti serios? Cine ar fi putut să atenteze la viaţa unui om atât de respectat, care nu avea decât prieteni?

— Nu ştiu, spuse Yudelman.

— Vezi bine că nu este vorba de ceva serios. Dar îţi mulţumesc că mi-ai spus-o. La urma urmelor, tu eşti responsabil de asocierea între cele două familii ale noastre, dar nu poţi să fii în niciun caz vinovat de reacţiile impulsive ale fratelui şefului tău. De fapt, ştii că nu am niciun fel de veşti de la Mortimer O'Broin?

— Nu ştiam, spuse Moshe pe un ton pe care-l dorea perfect neutru.

— Este foarte enervant, urmă Gabelotti. După câte ştii, consilierul meu cunoaşte numărul contului. N-ai nicio informaţie despre el?

— Eu? se bâlbâi Yudelman.

— Tu sau Italo…

— De ce aş avea?

— Da, este adevărat, scuză-mă… Îmi pun întrebări, înţelegi? Mă anunţi că Don Genco este asasinat, mă înştiinţezi că fratele lui a acţionat pe cont propriu şi observ că O'Broin a dispărut. Tu ce gândeşti, Moshe?

— Mă gândesc că totul este neliniştitor.

— Ah, vezi! Şi eu!

Moshe se agită, refuzând să lase să-i scape vorbele care-i veneau pe buze. Trebuia, oare, să-i mărturisească lui Gabelotti că singurul om care ar putea profita de moartea lui Genco este Mortimer O'Broin?

— Voiai să-mi spui ceva?

— Nu… Nu…

Totuşi, ardea de dorinţa de a vorbi: dacă cineva l-ar fi „ajutat" pe Zu Genco Volpone să moară, acesta nu ar fi putut fi altul decât O'Broin. Cum să formuleze aceasta? Cum să-i destăinuie unui Don bănuiala că tocmai consilierul lui particular a încercat să-l pungăşească?

— Vorbeşte, Moshe, vorbeşte! Este în joc liniştea noastră, a tuturor a!

— Ei bine… Începu Yudelman, jenat de privirea vigilentă şi de copil bun a lui Ettore… Având în vedere importanţa operaţiunii în curs, mă întreb dacă este vorba de o întâmplare că…

— Că?

— Că dintre cele trei persoane ce aveau acces la cont unul este mort, iar celălalt dispărut.

După ce vorbi, Moshe îşi coborî ochii şi-şi privi fix unghiile. Gabelotti îl aprobă viguros din cap:

— Moshe, ai perfectă dreptate. Dar spune-mi, Moshe, dacă ai fi în pielea mea, n-ai fi neliniştit? Sunt a treia persoană… Sper că nu mi se va întâmpla nimic!

Carlo Badaletto, în al nouălea cer, îşi permise un râs înfundat de plăcere. Ettore se făcu că nu-l aude.

— Ei, Moshe, ce crezi?

Lui Yudelman îi trecu prin cap ideea că Gabelotti era pe cale să distreze asistenţa cu fleacuri, după ce pusese la cale o maşinaţie diabolică împotriva familiei Volpone. Când Italo avansase această posibilitate, Moshe avusese argumente s-o respingă. Îi păruse chiar absurdă. Dar acum, în faţa acestei ironii, când grosolană, când catifelată, îşi cântări şansele de a ieşi viu din acest birou: minime. Nu avea ce pierde, aşa că îi dădu drumul.

— Este o mare nenorocire, Don Ettore, că n-aţi putut să vă duceţi la Zürich cu Don Genco…

— Ştii foarte bine că nu suport avionul, zise tu părere de rău Gabelotti.

— Ştiu, Don Ettore, ştiu. Dar dacă ar fi beneficiat de prezenţa voastră alături de el, Don Genco. ar fi încă printre noi…

— Ce vrei să spui, Moshe?

— Cei doi „capi” şi nimeni altul.

— Vrei să spui că Mortimer O’Broin n-a fost la înălţime?

— Nu, nu, Don Ettore. Competenţa consilierului vostru nu se pune în discuţie!

— Atunci, ce?

— Mortimer O’Broin a avut întotdeauna o moralitate

ireproşabilă. Dar este bărbat, înţelegeţi...! Are slăbiciunile lui...

Gabelotti îl privi cu o mirare perfect jucată. Articulă încet, cu o voce dulceagă:

— Gândeşti că Mortimer şi-ar fi putut trăda şeful?

— N-am spus asta! protestă repede Yudelman. Cum aş putea aduce fără probe o acuzare atât de gravă? Nu!... Încerc numai să descopăr adevărul...

Ignorându-l pe Pizzu, Etlore îi privi unul după altul pe Angelo Barba, Carmine Crimello şi Carlo Badaletto. Şi dacă Moshe avea dreptate?

— Spune-mi, Moshe, presupunând că cel ce a comis o greşeală este consilierul meu, cum vezi tu lucrurile?

— Nu văd nimic, Don Ettore... Nu-mi permit nicio părere.

— Aşteaptă, vreau să te ajut... Să presupunem că Mortimer a înnebunit... căci, sunt sigur că eşti de acord cu mine, trebuie să fii nebun ca să îndrăzneşti ceva aşa grandios! Dar, puţin ne interesează asta! Să presupunem c-a vrut să pună mâna pe banii noştri...

Ridică spre Yudelman o privire întrebătoare pentru a avea certitudinea că era bine urmărit în raţionamentul lui.

— Să presupunem, acceptă Moshe.

— Perfect... După line, cum s-ar fi petrecut lucrurile? O'Broin ar fi mers până la omor pentru a-şi însuşi fondurile noastre?

Yudelman rămase nemişcat şi păstră tăcerea.

— Nu uita că este vorba de o supoziţie, surâse Gabelotti. Este aşa ceva posibil?

— Este o posibilitate, admise, cu prudenţă, Yudelman.

— Bine, bine... Cel puţin eşti sincer, Moshe. Deci, Mortimer îl asasinează pe Don Genco, ia banii Sindicatului de la bancă şi dispare. Aşa e, Moshe?

Yudelman îşi depărtă mâinile în semn de îndoială.

— Eu nu am fost prezent, Don Ettore. Dumneavoastră o spuneţi.

Gabelotti se ridică dintr-o mişcare, în ciuda celor 125 de kilograme, şi izbi fotoliul cu putere făcându-l să valseze

spre celălalt capăt al camerei.

— Ne iei drept tâmpiţi?

Pizzu, înţepenit sub privirea oamenilor lui Don Ettore, se stăpâni să nu-şi ridice mâinile de pe masă, să nu facă niciun gest brusc, susceptibil a fi interpretat pripit.

Năucit, Moshe se bâlbâi:

— Don Ettore… nu înţeleg…

— O să mă înţelegi! urlă Gabelotti, cu faţa convulsionată de furie.

Îl luă pe Moshe de umeri şi îl scutură ca pe un sac.

— Dacă Genco este într-adevăr mort, probabil că gunoiul lui de frate l-a eliminat! Şi el l-a omorât şi pe O'Broin! I-a smuls cifruj prin tortură! Şi nenorocitul ăsta îşi imaginează că, în locul lui, va fi acuzat de omor consilierul meu. Ascultă-mă bine! Dacă lucrurile s-au petrecut aşa cum îţi spun eu, nu-i dau nici două zile de trăit! Şi nu numai lui! îţi jur că toţi o veţi păţi, unul câte unul, bărbaţi, femei, copii, voi toţi, Volponii!

Yudelman, năuc, deveni palid: mai mult decât ameninţările lui Gabelotti, interpretarea delirantă a faptelor îl lăsa fără replică. Incapabil să spună un cuvânt, îl privi cu ochi rotunzi. de stupefacţie! Simţi că Pizzu îl trage discret de mânecă.

— Vino, Moshe, vino!

Yudelman se ridică cu picioarele tremurând. În jurul mesei, toată lumea făcu la fel.

Cu vinele gâtului umflate de mânie, cu pumnii strânşi, Gabelotti scuipă un ultim blestem:

— Spune-i acestui gunoi de Italo că ştiu tot ce a făcut! Tot! Dacă ridică degetul mic, îl omor! De-acum înainte eu mă ocup de toate! în ceea ce te priveşte, te aştept aici peste trei ore! Cară-te!

Mai târziu, când erau în maşina lor, primul lucru pe ce: – 1 făcu Vittorio Pizzu a fost să-şi recupereze arma din to. pedo.

— Voi face orice pentru a evita războiul, spuse Moshe cu o voce tremurândă. Dar Italo este nebun, şi Gabelotti este tot nebun!

Pizzu se închină foarte serios.

— Anunţă-l mai întâi pe Italo că Gabelotti i-a lipit o torpilă la spate, la Zürich. Scârba ne-a spus că este la curent cu tot!

— Am să văd dacă e cazul... am să văd, suspină Moshe.

De aci înainte, fără a da dovadă de un pesimism excesiv, nu avea cum să-şi închipuie decât ceea ce putea fi mat rău.

După ce l-a trimis la plimbare pe Phillip Diego, Homer simţi nevoia unui gest care nu-i era în obicei. Cu toată ora matinală, scoase dopul flaconului de Waterman, îşi turnă un pahar plin până sus şi-l înghiţi. Avea, în sfârşit, în posesia lui toate elementele care-i permiteau să reconstituie jocul. Astfel, un al treilea bărbat, acest Gabelotti, la care făcuse aluzie Diego, era în posesia numărului de cont.

Cu toate acuzaţiile aduse de Italo, Homer nu şi-l putea imagina pe O'Broin organizând un asasinat pentru a-şi însuşi fraudulos fondurile. Cu atât mai mult cu cât Gabelotti, patronul lui direct, aparţinea probabil aceleiaşi clase sociale ca Genco Volpone. Ceea ce însemna o execuţie rapidă şi fără proces în caz de trădare.

Avu intuiţia că nu va trece ziua fără ca O'Broin sau Gabelotti să nu intre în contact cu el. Sistemul contului cu cifru este destul de simplu: era suficient să-l comunici bancherului împreună cu numele de împrumut al clientului pentru ca sumele să fie puse imediat la dispoziţie.

Kloppe trişase uşor când îi refuzase lui O'Broin să transfere cele două miliarde sub pretextul că avea nevoie de semnătura sa. Dacă ar fi respectat litera sau spiritul deontologic, i-ar fi deblocat fondurile pe loc. Dar, ca şi preoţii, care. În cazurile foarte grave, îşi pot lua anumite libertăţi cu secretul confesiunii, bancherii, pe propria lor răspundere şi având în vedere interesul suprem al clientului lor, au posibilitatea să interpreteze textele.

Apăsă pe un buton. Unul din panourile de fag alb ce

acopereau zidul din faţa lui se învârti. În spatele acestuia apăru un ecran de televiziune cu circuit închis, puţind, după voie, să fie conectat la toate compartimentele în care se desfăşura activitatea bancară. Foarte repede îi reperă în holul central pe cei trei oameni angajaţi ca să interzică intrarea în instituţie a lui Italo Volpone. Ora 9 şi 30.

Dacă nebunul venea să-l plictisească, aceasta nu se va întâmpla înainte de amiază, după cum îi promisese. Homer apelase la agenţia care asigura în mod obişnuit paza pentru transferurile de fonduri în camion blindat. Cei trei agenţi aveau permis de port-armă. În caz de scandal, Volpone nu putea să-şi impună punctul de vedere. Kloppe dăduse îngerilor lui păzitori, în amănunt, semnalmentele omului pe care vor trebui, eventual, să-l oprească. Liniştit, o sună pe Marjorie.

— Domnule?

— Mă duc la dentist. Întâlnirea este fixată la ora 10?

Marjorie îşi consultă agenda în care-şi nota totul.

— Da, domnule!

— Voi fi înapoi înainte de prânz. E o simplă consultaţie de rutină.

— Bine, domnule, vă reamintesc de şedinţa de la Grossmiinster, la orele 15.

— Mulţumesc, n-am să uit.

În faţa câtorva membri privilegiaţi ai unui colegiu de decani la care se vor alătura membrii delegaţiilor adunărilor sinodale, Homer va vorbi timp de aproximativ o oră, chiar în catedrala unde Zwingli, în anul 1519, începuse să predice Reforma, despre lupta pe care mişcarea o susţinuse împotriva apărătorilor credinţei catolice, înainte de a interveni pacea din 1531.

1 Ulrich Zwingli (1484 – 1531), umanist şi reformator elveţian.

Regretă că studiase subiectul cu mai puţină atenţie ca de obicei. Preocupat de căsătoria fiicei sale, care va avea loc poimâine, de cele două miliarde de dolari revendicate de oricine, de necazurile de la mina de diamant din Botswana şi de ameninţările ce planau asupra

lui Continental Motor Cars, nu avusese timp destul pentru a-şi pregăti tema în amănunţime. Cei ce-l vor audia ştiu tot atât de multe despre Zwingli ca şi el şi nu-i vor ierta nicio greşeală.

Pusese tocmai mâna pe clanţa uşii, când Marjorie îl anunţă:

— Domnule, un telex. L-am primit chiar în clipa asta…

— Nu vreau să întârzii, Marjorie, îl voi vedea când mă întorc.

— Dar e trimis din Statele Unite. De la C.M.C.

— Adu-mi-l!

Kloppe îl citi şi crezu că cerul îi cădea pe cap. Mesajul era clar:

„AL OPTULEA ACCIDENT LA LONDRA. RUPTURA BAREI DE DIRECŢIE. AŞTEPT INSTRUCŢIUNI. MELVIN BOST”.

Îşi dădu seama că Marjoric nu se mişcase din loc şi că-l observa cu atenţie.

— Ei bine l Ce aştepţi! întoarce-te în birou!

Jignită, secretara dispăru. Kloppe îşi aduse aminte de convorbirea pe care o avusese cu trei zile înainte cu Melwin Bost.

— Câte Beauty Ghost P9 sunt în circulaţie?

— În lume? 482326.

— Sunteţi sigur că aceste accidente nu se datorează unei simple întâmplări?

— Şapte accidente, din aceleaşi motive, nu pot fi rezultatul întâmplării.

Melwin Bost precizase care este verdictul ordinatoarelor: statistic vorbind, 48 de accidente de acest tip erau posibile la totalul maşinilor P9 aliate în circulaţie. „Înseamnă, adăugase el, că nimic nu dovedeşte că ele vor avea loc în mod real. Pur şi simplu ele pot să survină”.

Din cauza acestui „se poate”, care nu implica nicio certitudine, Homer, cântărind pe de o parte riscurile la care se expuneau conducătorii lui Beauty Gbost P9, pe de altă parte cele 150 milioane de dolari care ar fi trebuit să

fie cheltuite pentru schimbarea piesei cu probleme, decisese să le lase să circule mai departe... „Am lăsat pericolul să-i ameninţe pe alţii...” gândi el cu un pic de remuşcare. Dar ce să fi făcut? Să închidă prăvălia, să dea faliment, să constrângă la şomaj 6.000 de lucrători, 500 de cadre, zeci de ingineri?

Chiar Melw în Bost insistase, împotriva sfatului lui Kloppe, să nu se ia nicio decizie, afară numai dacă nu se va produce un nou accident. Ei bine, acesta se produsese. O sută cincizeci de milioane de dolari! Trade Zürich Bank sărea în aer odată cu uzina. Numai dacă... Numai dacă... Şi dacă nu era vorba decât de ghinioane? De ce să nu aştepte să vadă ce se va întâmpla? Melwin Bost îi jurase că se putea ea niciun alt accident, în ciuda deficienţelor oţelului din care era fabricată bara de direcţie, să nu se producă din nou pentru a păta prestigiul firmei.

Cumplit de prost dispus, Homer decise să nu dea niciun răspuns înainte de trei zile. După căsătoria Renatei va vedea mai limpede. O sună pe Marjorie.

— Domnule?

— Plec la dentist. Înştiinţează-l că voi întârzia câteva minute, dar că sosesc.

Doctorul August Strohl era foarte ocupat. Şi el era ultima persoană din lume pe care Kloppe ar fi dorit s-o facă să-l aştepte.

Aproape în aceeaşi clipă când Italo Volpone era trezit de Moshe Yudelman, Ines se făcu că deschide ochii. De fapt, ea nu dormise toată noaptea, rumegând neobosită ceea ce refuza să admită: fusese violată!

Două sau trei generaţii înainte, în tribul său, în Burundi, obiceiul era ca tinerele fete ajunse la pubertate să fie deflorate de către femei bătrâne, careşle străpungeau himenul cu ajutorul unei baghete de lemn. În înţelepciunea lor, africanii ştiau că, în mod inconştient, o fată nu-l iartă niciodată pe primul bărbat care o posedă c-a făcut-o femeie. Pentru acelaşi motiv, occidentalii pretind că a doua căsătorie este întotdeauna mai reuşită decât prima.

Ines, care cunoscuse atâţia bărbaţi, fie din interes, fie

din plăcere, nu avusese niciodată un raport sexual fără consimţământul ei. Când acest tip gras, oribil şi transpirat o aruncase pe mormanul de talaş, zdrobind-o eu toată greutatea lui, se jurase, cu o hotărâre rece, că individul va muri datorită ei. Doar moartea lui putea să-i şteargă din memorie imaginea acelei feţe respingătoare, ale cărui buze, cu lăcomie, le căutau pe ale ei, în timp ce greoaiele lui mâini vulgare îi forţau pulpele. După o scurtă rezistenţă, zgârieturi şi muşcături, el o ameţise eu o lovitură de lat de palmă şi o violase pe jumătate inconştientă, cu brutalitatea şi fjpstialitatea unui taur.

Aruncând o privire în direcţia lui Lando, instalat într-un fotoliu, îi întâlni ochii vigilenţi şi îi întoarse pe ai ei forţându-se să dea feţei o expresie de indiferenţă posomorâtă. Se ridică având grijă să-şi drapeze o cuvertură în jurul corpului, îndeplini gesturile maşinale ale sculatului, muşcă dintr-un măr, stoarse un grep într-un pahar, aşează o cană – numai una – pe o tavă şi puse apă să fiarbă pentru cafea.

— Aş bea şi eu, spuse Lando, întinzându-se.

Ines scuipă sâmburii mărului, luă o bucată de zahăr dintr-o cutie de metal, o aruncă în ceaşcă şi se duse la baie, fără să-i răspundă. Orlando Baretto o dezgusta acum la fel ca Pietro Beliinzona. Lando bău sucul de grep pe care ea şi-l preparase, îşi trecu dosul mâinii pe obrajii aspri din cauza bărbii nerase şi se întrebă cum să se poarte. Ştia din experienţă că amanta lui nu era o femeie care se lăsa condusă. La ce bun să-i explice că cea mai mică intervenţie din partea lui ar fi provocat moartea amândurora? La fel ca pe Mortimer O'Broin şi Zâz. a Finney, Italo Volpone nu i-ar fi lăsat să iasă vii din cabană, începuse să regrete timpul când era fotbalist profesionist. Dacă n-ar fi fost pornirea lui nenorocită ar fi putut face o frumoasă carieră. Din păcate, fusese exclus din toate cluburile italiene. Când partida devenea fierbinte, când adversarul îi presa, Lando, nemulţumit să joace numai cu picioarele şi cu umerii pentru a se desprinde de adversar, avea tendinţa să muşte. Prima dată când o ureche îi

rămăsese între dinţi jurase că era vorba de un gest reflex.

Fusese să-l vadă pe jucătorul mutilat la spital, nu ştia cum să se mai scuze şi îi dăduse în chip de despăgubire salariul lui pe două luni. În ceea ce-l priveşte, conducătorii clubului au considerat că este vorba de un – accident, de o surescitare datorată îndârjirii partidei. A doua oară îşi înfipsese dinţii într-un nas şi niciun argument n-a putut să-l mai salveze: a fost exclus definitiv din toate echipele profesioniste. Atunci se îndreptase către activităţi mai puţin glorioase, dar mai bine remunerate. Intrând în familia Volpone, începuse o nouă carieră.

Câteodată i se mai întâmplă să aibă o poftă nebună şi nechibzuită de a muşca. Lando era nefericit din această cauză, dar nu putea să-şi stăpânească instinctele. Cu două zile înainte, la Ines, când a luat acea pasăre în mâini şi i-a simţit pe gură căldura dulce a penelor, n-a putut rezista dorinţei de a o decapita. Cum păţise şi Mortimer O'Broin în ajun… ÎI revăzu pe Italo Volpone alb la faţă ca o rufă, cu hainele murdărite de jetul de sânge, ţinând cu amândouă mâinile capul avocatului, în timp ce corpul acestuia, cu ultimele zvâcnituri, se răsucea încă pe tablierul metalic al ferăstrăului înainte de a cădea pe pământ, unde rămăsese nemişcat abia peste câteva secunde. În acea clipă, îşi dăduse seama că Volpone putea ajunge la o stare de nebunie sub imperiul mâniei. Când Folco Mori îi luase capul din mâini, părea că iese dintr-un coşmar; le-au trebuii apoi trei sferturi de oră pentru a îngropa separat cele două corpuri, cel al blondei şi cel al lui O'Broin. Capul, care a beneficiat de un tratament special, dintr-o dorinţă bizară a lui Italo Volpone, a fost băgat separai într-o gaură adâncă, pe care a săpat-o Lando, sub privirea rătăcită a lui Ines.

Cu coada ochiului, Lando observase şliţul pantalonilor lui Pietro Bellinzona închis prost şi se gândise cu amărăciune că acest colos îşi utilizase capitalul fără să plătească nicio centimă. Ceea ce a urmat a fost şi mai puţin vesel. Volpone a pălmuit-o sălbatic pe Ines şi a ameninţat-o cu moartea, cu o voce dulceagă: începând de-

acum ea va trebui să-i execute ordinele, oricare ar fi acestea, fără să crâcnească. l-au puk câteva întrebări asupra lui Homer Kloppe: programul lui de fiecare zi, obiceiurile, maniile lui sexuale.

Ines i-a răspuns mecanic, cu un aer absent, dezvăluindu-i în acelaşi timp lui Lando detalii pe care nu şi le-ar fi imaginat niciodată. Kloppe şi ea făceau dragoste pe o saltea de obligaţii şi bancnote! Lando ştia foarte bine că la Zürich, sub o faţadă liniştită şi provincială, se desfăşoară o intensă viaţă de desfrâu, ca şi cum monotonia şi îndeplinirea fără nicio greşeală a sarcinilor profesionale ar fi cerut, prin compensaţie, o defulare secretă, care se desfăşura între iniţiaţi, în spatele zidurilor închise ale proprietăţilor somptuoase, ale apartamentelor liniştite. În mai multe rânduri, participase la asemenea petreceri, mândru de performanţele virile care îi dăduseră posibilitatea să forţeze uşa acestei instituţii a sexului.

Opri gazul sub cratiţa cu apă în clocot care începea să dea pe de lături. Ines reveni, se făcu că nu vede că-i băuse sucul şi îşi pregăti un altul.

— O să rămâi multă vreme mută? o întrebă Lando.

Ea îşi turnă apa clocotită peste cafeaua pusă într-un filtru de hârtie. Era acum în pantaloni şi cu un pulover pe gât. Văzută din spate, avea alura masculină şi suplă a unui campion de baschet.

— Te-am întrebat ceva! insistă Lando.

Îşi turnă cafeaua în ceaşcă, adăugă o bucăţică de zahăr, pe care o strivi cu coada unei linguri gravată cu monograma hotelului du Rhône. În momentul când îşi ducea ceaşca la gură, Lando i-o izbi puternic cu dosul mâinii: cu toată jena pe care o simţea faţă de Ines, era. bine ca ea ră nu uite că el era stăpânul. Ines luă un burete de pe chiuvetă, se aşeză în genunchi şi începu să şteargă pata făcută de cafea pe mochetă. Lando o apucă de umeri, furios dintr-odată, forţând-o să se ridice…

— Vrei să te pocnesc?

Ea îl privi. El nu putea să-şi dea seama dacă expresia feţei ei era de dispreţ sau de indiferenţă.

— Pleacă!

Lando izbucni într-un râs forţat:

— Ar trebui să-mi mulţumeşti că mai eşti în viaţă, în loc să-mi faci mutre! Dacă prietenii mei nu te-au omorât, mie mi-o datorezi! Ştii tu cine este Volpone? Ai auzit vorbindu-se, de Sindicat? Pentru ei lucrez! Pot să mă strivească ca pe o musculiţă!

Atunci ea pronunţă prima' frază din ziua aceea: „Eşti o musculiţă!"

Fără agresivitate, cu o voce stinsă, el continuă:

— Dacă nu faci exact ceea ce ţi s-a spus, nu răspund pentru tine! Ei pot totul L Ei ştiu totul! De ce eşti supărată? Pentru că porcul ăla gras te-a îmbrâncit puţin? Şi dacă? Nu eşti fecioară, nu? Ar trebui, mai curând, să-mi săruţi mâinile pentru că l-am împiedicat pe Volpone să te împuşte după cum avea intenţia. Fără martori… De-acum înainte nu mai ai de ales… Trebuie să fii alături de noi până ce vor obţine tot ce vor. Şi să uiţi apoi totul!

— Am uitat deja, spuse ea.

— Încă n-ai ieşit din încurcătură! îi spuse Lando pe un ton răstit. Ştii ce ai de făcut în după-amiaza asta, dacă ţi se dă ordin?

— Da.

— Vei face tot ce ţi s-a cerut?

— Da.

— Perfect.

Se apropie de ea ca s-o ia în braţe, dar ea se feri.

— Nu mă atinge!

— Cum?

— Voi face ceea ce mi se cere, dar nu mai vreau să mă atingi!

— De acord, rânji el indispus, de acord… Din moment ce asculţi… Trebuie să plec… Ar fi o tâmpenie din partea ta să previi poliţia sau să încerci să părăseşti oraşul. În primul rând, eşti supravegheată, apoi, nu le vor trebui nici 24 de ore ca să te găsească şi să te taie în bucăţele. Sau să-ţi stropească faţa cu acid. Nu uita nici faptul că tu eşti martor şi complice la un omor dublu. Tu eşti cea care a

săpat groapa pentru Zaza. E clar?

— Da.

— Salut.

De îndată ce el închise uşa, Ines îşi lipi urechea de tăblia acesteia. Îi auzi paşii pierzându-se pe scări. Învârti de două ori cheia, luă telefonul, formă indicativul comunicaţiilor internaţionale, apoi formă prefixul Statelor Unite…

La Philadelphia, cineva răspunse la apelul ei; Rocky, micul său frate. „Micul frate" nu era decât un eufemism. Rocky măsura 2 metri şi 20 şi cântărea, gol, 130 de kilograme.

Înainte de a deveni vedeta baschetului profesionist de pe Coasta de Est, fusese campion universitar la decatlon şi învingător în concursul „Mănuşa de aur" Ia toate categoriile. Jucându-se. Ca şi ceilalţi 8 fraţi ai lui Ines, Rocky era foarte leneş. Numai că, în familie, unul era mai dotat decât celălalt. Nu numai pe planul performanţelor fizice. Rocky era capabil să rezolve pe loc datele oricărei situaţii, indiferent cât ar fi fost aceasta de spinoasă. Dacă cineva putea s-o răzbune şi s-o scoată din viesparul în care o băgase gunoiul ăsta de peşte, acesta era Rocky.

— Rocky? Ines! Ascultă-mă bine, Rocky!

Căpitanul Kirpatrick făcu o mutră dezgustată.

— Cum poţi să bei aşa ceva devreme de dimineaţa?

— În sănătatea ta! spuse Scott Dempsey cu un surâs amuzat.

Îşi muie buzele în paharul de Coca-Cola. Kirpatrick îşi bău paharul de whisky dintr-o înghiţitură.

Scott Dempsey era unadevărat personaj care-şi purta totdeauna zâmbetul pe buze. Îmbrăcat mereu în tweed, cu cravata mototolită, tâmplele albe, semăna cu unul din veşnicii studenţi care frecventau campusurile.

Totuşi, el singur îi ţinea la respect pe capii celor 5 familii din New York. Era unul dintre puţinii reprezentanţi ai oficialităţilor care aveau asupra lor o putere absolută. De 22 de ani, era funcţionar la SEC, organismul cel mai de

temut, împreună cu fiscul, de către cei ce făceau fraude şi de gangsteri. Securities and Exchange Commission avea ca sarcină să controleze atât operaţiunile financiare, cât şi taxele bursjere ale tuturor societăţilor americane. Se întâmpla ca Scott Dempsey să nu poată dovedi nimic atunci când operaţiunile fuseseră organizate cu o deosebită grijă pentru evitarea celui mai mic viciu de formă. Dar nu se lăsa păcălit şi aştepta cu o răbdare nemărginită cea mai mică greşeală din partea celor pe care îi reperase. După care vama îşi băga coada şi victimele lui, ruinate de amenzi îngrozitoare, ajungeau la închisoare pentru ani lungi.

— Atunci? întrebă Kirpatrick cu un aer de om grăbit.

— Filiera este cea la care te-ai gândit. Banii au ieşit pe sub nasul nostru.

— Poţi dovedi ceva?

— Cu ajutorul dumitale. Dacă ei fac o greşeală la Zürich. Ai ceva nou?

— Încă nu. Am doi oameni acolo, care-l urmăresc pe Volpone ca o umbră.

— Am verificat declaraţiile de investiţii ale filialelor lor în străinătate, bilanţurile şi conturile lor de exploatare. Crede-mă, acest Yudelman este cineva! Jos pălăria!

Kirpatrick şi Dempsey lucrau mână în mână de vreo zece ani. Avansarea amândurora fusese astfel asigurată. Poliţistul îl prevenea pe Dempsey despre mişcările membrilor influenţi ai Sindicatului, funcţionarul îl ajuta să pătrundă mai bine în misterele afacerilor acestora.

— Dacă oamenii mei constată că Italo Volpone se duce la bănci, asta ţi-e suficient?

— Din păcate, nu. Va putea spune întotdeauna că a intrat pentru că a căutat toaleta.

— Şi bancherul?

— Un bancher elveţian nu ciripeşte. Chiar recentele noastre acorduri îi lasă rece. Ei nu spun nu, dar trenează, ne cer dovezi! Este un cerc vicios. Fără dovezi ne este imposibil să-i constrângem să vorbească. Şi fără ei, cum să ai dovezi?

— Este dezgustător! constată Kirpatrick cu mânie. Toţi banii din droguri, furturi, prostituţie sau trafic de arme sunt tranzitaţi prin Geneva sau Zürich!

Dacă n-ar fi fost prin Elveţia, ar fi fost prin altă parte, spuse Dempsey filosofând. A fost Libanul, vor fi întotdeauna Bermudele, Cipru, Costa Rica, Monaco, Panamá, Noile Hebride. Şi când Hong-Kong-ul va cădea în mâinile comuniştilor, va continua la Cayman, în Liberia, în Antilele olandeze, la Campione d'Italia, în Iordania, la Nauru sau aiurea.

— Pentru Volpone?

— În mare, probabil. O parte importantă a veniturilor lor aparţine unor societăţi americane, „Electrical Limited". Fondurile figurează în mod normal în activul bilanţurilor lor şi între buinţarea acestora urmează regulile comerciale obişnuite. În aparenţă.

— Dacă există o aparenţă, înseamnă că la mijloc se află o înşelătorie! exclamă Kirpatrick. Ce te împiedică să-i prinzi?

— Te ambalezi prea repede. Moshe Yudelman cunoaşte muzica. Fondurile lui Electrical sunt investite în operaţiuni bursiere pe termen efectuate de către societăţile de export-import ale căror mişcări, dacă par reale în dosare, rămân fictive în materializarea livrărilor de mărfuri.

— În curând, pentru a fi poliţist, mormăi Kirpatrick, va trebui să ai studii universitare în matematică, drept, în ştiinţe economice şi politice, fără a vorbi de obligaţia de a şti 50 de limbi străine... Continuă, adăugă el cu un aer plictisit. Ce înseamnă „materializarea livrărilor"?

— Nu există nici livrări, nici mărfuri. Totul se petrece pe hârtie. De exemplu, declari că cumperi 1.000 tone de seminţe. Desigur, nu ţi se livrează într-un coş. Nu le vezi niciodată, deşi în declaraţiile de import ale societăţilor străine figurează numele vasului închiriat, portul de origine, portul unde ajunge cantitatea şi felul produsului transportat. De fapt, aceste mii de tone nu'există. Îmbarcarea şi debarcarea lor, fictive, au avut loc, dacă pot

spune astfel, întrucât ele n-au fost livrate, de fapt, niciodată, în porturi franco situate în ţări unde autorităţile nu sunt obligate să răspundă anchetatorilor noştri. Presupunând că aceştia sunt lăsaţi să intre… Astfel, se pretinde că sunt tranzitate milioane de kilograme de cafea, de cacao, de zahăr sau de cereale din care nimeni n-a văzut un grăunte. Mă urmăreşti?

Nu. Blestematele tale de boabe poate nu există, dar banii, sunt sigur că merg undeva?

— Exact, în pierderi.

— Cum în pierderi?

— Se pierde mult la bursă. Bineînţeles, trebuie să te căzneşti puţin, dar crede-mă că pentru aceste sute de milioane de dolari merită să te ruinezi!

— Vrei să mă faci să simt cât sunt de stupid, da?

— Conducătorii Sindicatului se aranjează astfel ca să fie acoperiţi la temfen. Ei cumpără aceeaşi cantitate de marfă pe care au vândut-o deja la vedere, adică fără s-o aibă, când preţul acestei mărfi a scăzut în favoarea lor.

— Ştii ce, Dempsey, fii mai clar!

— Bine! Volpone controlează mai multe cazinouri pe coasta de vest. Nu este singurul, fie spus în treacăt. Să presupunem că obţine un miliard de dolari din afacerile sale nedeclarate. Ce are de făcut ca aceşti bani să poată reapărea la lumină?

— Când te gândeşti că sunt căpitan şi că am un câştig de 1500 de dolari pe lună cu care-mi hrănesc familia! bombăni Kirpatrick.

— Este simplu.

— Aşa ţi se pare ţie!

— Este suficient să declare că acest miliard, suplimentar şi orfan, provine din reţetele acestor cazinouri. Apoi, să le investească într-una din aceste societăţi de export-import de care îţi vorbeam adineauri. Ca din întâmplare, prin intermediul consiliilor de administraţie ce servesc drept paravan, aceste societăţi sunt proprietatea aceluiaşi grup, altfel spus al familiei Volpone. Este suficient, apoi, ca investiţiile lui la Bursă să

fie catastrofale pentru ca să-şi piardă miliardul. La nivelul cazinoului, impactul fiscal va fi nul.

— Dar banii, pentru Dumnezeu! Banii?

— Vor fi vărsaţi altor societăţi de export-import străine. Au zburat! Nu mai au nimic de-a face cu Statele Unite.

— Şi crezi că un cazinou poate avea asemenea pierderi, după ce a realizat astfel de câştiguri?

— Obligatoriu… Cazinourile controlate de Volpone dovedesc că s-au aventurat în asemenea operaţiuni asociindu-se cu o societate anonimă care le aparţine. Este normal ca societatea de import-export, care a speculat ea însăşi asupra evoluţiei preţului mărfii, să fi recomandat în buletinele pe care le tipăreşte…

— Tipăresc, deci, şi aşa ceva!

— Ei bine, da… Altfel cum ar putea să stimuleze cumpărarea mărfii promiţând câştiguri excepţionale?

— Câteodată mă gândesc că ar fi mai bine să fiu un poliţist de la circulaţie… Numai un cretin de poliţist… Bine, şi după asta?

— Un simplu joc de copii! îi este uşor societăţii de export-import să-şi dovedească buna credinţă făcând să reiasă pierderea pe care o suportase ea însăşi din propriile-i conturi. În acelaşi timp antrenează şi cazinoul în această pierdere. În definitiv, cazinoul nu ar fi pierdut decât 500 milioane de dolari, iar societatea un miliard. Logic şi echilibrat.

— Dempsey! Vrei să-ţi spun ceva? Nu înţeleg nimic, dar chiar nimic! Combinaţiile tale îmi dau ameţeală!

— Trebuie să te căzneşti ca să faci avere. Şi mai mult ca să-ţi păstrezi banii. Altfel, dacă toată lumea s-ar îmbogăţi… care ar mai fi farmecul?

Kirpatrick se servi cu un pahar plin de whisky, îşi muie degetele în lichid, îşi tamponă uşor tâmplele cu ele şi bău totul dintr-odată.

— Ai milă de un biet subdezvoltat intelectual! Voi, capetele mari, vă imaginaţi întotdeauna că muritorul de rând poate să vă urmărească fără să rişte o congestie

cerebrală! Eu ţi-am semnalat povestea cu piciorul, Elveţia, Volpone, toate astea... Eu am fost clar! Atunci, te rog ca, la rândul tău, să-mi faci plăcerea şi să-mi spui dacă am ghicit ce făcea Genco Volpone la Zürich!

— Un transfer de fonduri! Este vorba de spălarea banilor murdari pentru a scăpa de controlul celor de la Securities and Exchange Commission. Cum? Diversificând geografic investiţiile, găsind refugiu în străinătate, conservând întreaga disponibilitate de bunuri care se găsesc acolo pe numele societăţilor nedeclarate în S.U.A. De ce Elveţia? Pentru că ea este un paradis fiscal, unde găseşti oameni competenţi şi discreţi, capabili să gireze holdinguri care obţin în anumite cantoane un impozit de 8, 5% asupra beneficiilor, în loc de 33%.

— Nimic nu dovedeşte, dacă este vorba cu adevărat de un transfer efectuat de Genco Volpone, că fondurile vor tămânc în Elveţia.

— Într-adevăr, nimic! Cine poate spune aşa ceva? Ceea ce este cert este faptul că aceste fonduri se vor întoarce într-un circuit, economic normal, la lumină, fără ca nici tu, nici eu să putem face ceva.

— De ce şi-ar sparge capul Volpone cu complicaţiile voastre de la cazinouri în loc să închirieze un avion cu care să-şi transporte banii?

— Prea riscant! Dacă vama i-ar confisca valorile trecute prin fraudă, Volpone ar merge direct la puşcărie şi fără recurs! Fără a mai vorbi de pierderea de 1 (X) %, iar după ce şi-ar plăti amenzile nu i-ar rămâne nici cu ce să-şi cumpere un muc de ţigară! Circuitul cazino, import-export, mărfuri fictive este perfect... Niciun control nu este posibil. Preţurile sunt legate de mişcări politice antrenând variaţii considerabile... În doi ani, preţul cafelei a crescut de 5 ori... Ca să înregistreze o pierdere serioasă, o societate străină trebuie să vândă când cursurile sunt cele mai scăzute şi să-şi răscumpere marfa când sunt cele mai ridicate, vânzător şi cumpărător fiind de fapt aceeaşi casă mamă. Ai înţeles?

Un inspector în civil intră în birou şi îi căduu lui

Kirpatrick un telex. Căpitanul aruncă o privire distrată, dar îl reciti imediat cu atenţie. Cu tot stuful de păr roşu, Scott Dempsey văzu limpede cum se retrage sângele din obrajii rotunzi şi veietici ai prietenului său.

— Un necaz? întrebă el.

Fără să-i răspundă, poliţistul îşi trecu o mina şovăitoare prin păr şi îi întinse mesajul. Scott Demsey citi:

CĂPITANULUI KIRPATRICK

COMISARIATUL CENTRAL SIXTH AVENUE, NEW YORK

„RUGĂM SĂ IA IMEDIAT LEGĂTURA CU LOCOTENENTUL BLESH, POLIŢIA CONTONALĂ DIN ZÜRICH. OBIECTUL: DECESUL INSPECTORULUI DAVE CAVA-NAUGH”.

— Unul din cei doi băieţi? întrebă Scott Dempsey.

— Da, răspunse Kirpatrick, ridicând telefonul. Cel mai tânăr. Avea 3 copii.

F.xf. y-U-Zürich două locuri unde Homer Kloppe se simţea bine*: biroul lui şi cabinetul doctorului August Strohl.

August Strohl avea 52 de ani, o oarecare prestanţă şi o dragoste peste măsură de mare pentru tot ce ţinea de problema dentară. De două ori pe an făcea stagii în Statele Unite pentru a se familiariza cu ultimele tehnici. Nici implanturile, nici paradontologia nu aveau pentru el vreun secret cât de mic. Soţia lui era o încântătoare tânără brunetă, de asemenea dentista, care simţea pentru soţul ei, care, ca vârsta, ar fi putut foarte bine să-i fie tată, o imensă admiraţie profesională. De fapt, Strohl fusese profesorul Ingridei înainte de a deveni soţul ei. Nici cei şase ani de căsătorie, nici cei doi băieţi pe care îi aveau nu le alteraseră stimaşi pasiunea reciprocă. Munca lor se finaliza în rezultate de o atât de mare fineţe încât cabinetul îşi selecţiona cu grijă clientela. În oraş, toţi cei care erau cineva doreau să poarte pe maxilar însemnele lui „Strohl”.

August îi spunea deseori lui Homer Kloppe că-şi ratase vocaţia. Bancherul dovedea un interes deosebit pentru lucrările şi cercetările doctorului, care îl lăuda:

— Aţi fi fost un minunat stomatolog!

Câteodată îl felicita pe Homer pentru perfecţiunea dentiţiei pe care o avea.

— Dacă n-aş avea decât clienţi ca dumneavoastră aş ajunge repede şomer.

Cabinetul era decorat armonios în culori bleu levănţică cu negru, favorabile relaxării. De altfel, de îndată ce te aşezai încetişor în fotoliul de piele, iar lămpile se aprindeau şi vocea lui Ingrid Strohl murmura: „Destindeţi-vă… Destindeţi-vă complet…” nu mai aveai decât o dorinţă: să deschizi gura, să te laşi mângâiat pe gingii.de mâinile experte ale lui August Strohl şi să te abandonezi muzicii lui Vivaldi, difuzată în cabinet în timpul intervenţiilor.

— A trebuit să vă aştept, îl tachină cu gentileţe doctorul când Homer intră în vestibul.

— Secretara nu v-a prevenit? se miră Kloppe.

— Glumeam. N-aveţi nici măcar trei minute întârziere. Cum vă simţiţi?

— Bine… bine… spuse bancherul cu o voce care-i dezminţea vorbele.

Strohl găsi că pare încordat şi preocupat. Ingrid îşi făcu apariţia. O dată în plus Homer fu izbit de frumuseţea ei, de linia lungă şi suplă a corpului, pe care-l ghicea sub pliurile bluzei albe. Dacă ar fi avut pielea neagră şi 15 centimetri în plus, ar fi putut fi Ines. August îi surprinse privirea. Departe de a se formaliza, el se simţi mândru, încântat că guiyl lui este confirmat de admiraţia pe care i-o arată soţiei lui întreaga clientelă masculină.

— Destindeţi-vă, domnule Kloppe, destindeţi-vă, spuse Ingrid.

Homer deschise gura. Doctorul Strohl se aplecă spre el.

— Priveşte, dragă, priveşte… S-au mai văzut aşa dinţi minunaţi?

— Nu uita că vin mâine pentru detartrarea mea lunară, spuse Homer.

Chiar deasupra capului zărea prin materialul bluzei

relieful marcat de vârful sânilor Ingridei.

— Destindeţi-vă, murmură ca Destindeţi-vă…

Fără să-i adreseze vreun cuvânt lui Pietro, Italo Volpone trânti portiera Fordului şi urcă cu pas apăsat cele trei trepte ale peronului băncii. Era ora 12 fix.

După ce fusese trezit de telefonul lui Moshe, îşi petrecuse dimineaţa pregătindu-şi acţiunile viitoare. Dacă, din nenorocire, Homer Kloppe nu ceda în faţa ultimatumului său, va suferi o serie de represalii savant dozate într-un crescendo subtil. Orlando Barelto, Pietro Bellinzona şi Folco Mori cunoşteau cu exactitate ce vor trebui să facă pentru a înfrânge rezistenţa bancherului.

Italo a chemat-o apoi pe negresă. În ceea ce-o priveşte era asigurat. Părea a fi complet amorfă, departe de realitate, consimţind în tăcere la ordinele pe care i le comunica, răspunzând spontan la întrebările de care putea depinde reuşita planului său. Pe Italo nu-l interesa în ce mod obţinuse Baretto o docilitate atât de perfectă! în orice caz, fusese domolită.

Tocurile lui Volpone bătură sec pardoseala de marmură a holului central. Se îndreptă spre stânga, trecând pe lângă funcţionari şi clienţi indiferenţi. În ajun, când se prezentase la bancă, trebuise să i se adreseze portarului pentru a şti unde era situat biroul lui Kloppe. Cu încredere, omul îi indicase al treilea etaj, după ce îi ceruse numele. Dar acum nu mai avea să ceară nimic de la nimeni. Ştia. Ajunse fără probleme la uşa care permitea accesul spre etaje. Se deschidea spre un coridor ce ducea la ascensoare. Când tocmai era gata să treacă de ea, se simţi atins discret pe braţ:

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Îl împinse pe individ deoparte şi trecu. Celălalt făcu repede doi paşi şi, păstrându-şi calmul, dar cu fermitate, se aşeză de-a curmezişul culoarului.

— Regret, domnule, această parte a clădirii este privată… Ghişeele sunt în hol.

Volpone îi aruncă o privire ucigaşă.

— Puţin îmi pasă de ghişeele voastre, am întâlnire cu

Kloppe.

— În acest caz vă rog să mă urmaţi. Uşierul o să vă anunţe.

Italo îi prinse cu bruscheţe braţul. Simţi sub stofa moale rotunjimea tare şi contractată a unui biceps solid. Trase tu putere. Celălalt nu se mişcă însă nici cu un milimetru.

— Te dai la o parte sau îţi sparg capul? se răsti Volpone.

— Vă rog, domnule!... Fără scandal...

Deodată, mai apărură alături de ei alţi doi tipi la fel de solizi, prinzându-l între ei ca într-un cleşte.

— Necazuri? întrebă unul dintre cei doi.

Cu un gest care pentru oricare, dar nu şi pentru Volpone, ar fi putut părea firesc, îi puse mâna pe umăr. Acest simplu contact îl făcu pe Italo să aprecieze că omul cântarea cam 100 de kilograme şi să înţeleagă că şi el era aici pentru a-l împiedica să ajungă la etaj.

— Vă spun, domnul Kloppe m-aşteaptă!

— Desigur, domnule, îl vom anunţa.

— Îi mototoleşti hainele dumnealui! spuse al treilea.

Sub pretextul că îndreaptă nişte pliuri imaginare de pe costumul lui Volpone, îl pipăi rapid pe toate părţile, aşa cum fac vameşii în aeroporturi, înaintea îmbarcării pentru un zbor.

Italo nu-şi luase nicio armă.

— Vreţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră, domnule?

Modul cum se plasaseră nu-i lăsa lui Italo nicio şansă de a forţa barajul. În gând îşi promise să-i plătească bancherului acest afront suplimentar. La nevoie, ar fi tolerat să se tragă asupra lui, dar ideea de a fi controlat de nişte braţe puternice, ca un hoţ ordinar de buzunare, i se părea insuportabilă.

— Iată cartea mea de vizită, spuse.

Îşi băgă mâna stângă în buzunarul interior al vestonului. Cel care-i ţinuse până atunci braţul dădu drumul capturii. Mâna dreaptă a lui Italo se întinse către

partea de jos a stomacului acestuia. Prin stofa pantalonului îi simţi volumul părţilor genitale, apucă cu. toată mâna şi-i strânse testiculele cu forţă răsucindu-i-le sălbatic. În aceeaşi fracţiune de secundă, piciorul lui stâng se ridică şi lovi direct sexul celui de-al doiâea.

Al treilea evită ca prin miracol mâna lui Italo cu indexul şi mijlociul îndepărtate ca ramurile unei furci ce se îndreptau cu viteza unei săgeţi spre ochii săi.

Când Volpone, neîntâlnind decât aerul, ajunse la capătul mişcării, se găsi în faţa ţevii unui Mauser de mare calibru.

Pe jos, cei doi paznici se încovoiau convulsiv, gemând, cu mâinile ţinându-şi partea de jos a burţii. Gâfâind, cu inima bătând, Volpone privi cu ură pe cel care-l ameninţa.

— Trage, imbecilule! Trage odată! Ce aştepţi? Te provoc!

— Ieşi, spuse omul. Repede!

„Fără scandal, le precizase Homer Kloppe. Dacă individul se prezintă, vă limitaţi doar să-l intimidat/ şi să-l daţi afară!”

Se uită la camarazii scoşi din luptă şi se propti cu spatele de uşa ascensorului. Italo îl văzu pe cel pe care-l lovise cu piciorul sculându-se în patru iabe, scuturându-şi capul ca un boxer ameţit şi ridicându-se încet pe lângă perete. La rândul lui, scoase un Mauser pe care-l aţinti asupra lui Volpone.

— Doare, hai, molâule? îl luă peste picior Italo.

Paznicul care era pe jos vomită. Italo se întoarse şi ieşi din hol cu capul sus.

În aparenţă, nimeni din mulţimea care se grăbea nu fusese martor al acestei scene. Îşi privi ceasul: 12 şi 6. Ultimatumul nu fusese auzit. Ostilităţile erau deschise.

Locotenentul Fritz Blesh îşi datora avansarea strălucită şi rapidă în poliţia cantonaia unor calităţi tipic elveţiene: supunere, eficacitate, încăpăţânare, simţul datoriei.

Oraşul Zürich era o placă turnantă mondială unde aveau loc, în 24 de ore, tot atâtea evenimente violente sau

hazlii cât în oricare altă capitală europeană.

Cu diferenţa, însă, că un călător străin avea în permanenţă impresia că aici nu se întâmpla nimic deosebit. Nu se văzuseră niciodată poliţişti cu bastonul în mină, studenţii păreau bucuroşi să studieze, muncitorii nu manifestau pe străzi şi când două maşini intrau în coliziune conducătorii lor coborau din maşină, îşi cereau reciproc scuze. Îşi schimbau cărţile de asigurări, se duceau să bea un pahar împreună în timp ce maşina de depanare ducea automobilele lovite la atelierul preferat. Mâna de lucru străină nu lupta în favoarea sindicatelor: armata, formată din voluntari, nu era susţinută de niciun grup subversiv, iar stângă nu era reprezentată decât de un grup deintelectuali cu minţile înfierhântate, care se întorceau cuminţi în fiecare seară în apartamentul lor confortabil şi pe care locuitorii oraşului îi considerau cu amabilitate ca pe nişte nerozi vorbăreţi şi inofensivi; te puteai crede, deci, în paradis. Poliţia era iubită de către locuitorii oraşului. Ea apăra fără deosebire pe bogaţi şi pe cei mai puţin bogaţi – săraci nu existau – şi când Fritz. Blesh, care avea şcoală, citise un anumit pasaj din *Jurnalul* lui Gâde, reacţionase la fel cum ar fi făcut orice cetăţean elveţian în locul lui: cu o ridicare din umeri. Textul de care era vorba, care, în trecere fie spus, privea oraşul Lucerna şi nu Zürich, era datat august 1917 şi spunea următoarele: „Cita curăţenie pretutindeni! Nu îndrăzneşti să arunci o ţigară în lac. Nu există inscripţii, scrijeliri pe zid în pisoare. Elveţia are de ce se mândri; dar cred că tocmai de aşa ceva duce lipsă: de gunoi”. Ceea ce reţinuse atenţia lui Frilz Blesh fusese cuvântul „pisoar”. El cunoştea destule despre Gâde pentru a şti că acesta se complăcuse toată viaţa lui să le frecventeze cu asiduitate. Iar în ceea ce priveşte gunoiul, Dumnezeule, era ca şi în alte părţi. Numai că nimeni nu ţinea să fie aranjat în buchete ornamentale precum cele japoneze şi să-l aşeze sub nasul turiştilor.

Aici intervenea arta poliţiei: niciodată nu făceau valuri. Totul era tolerat, în limitele decenţei, dacă nu jena ordinea publică. Escrocii erau împinşi înapoi cu discreţie,

asasinii conduşi la frontieră, iar soţii geloşi aveau bunul simţ să se ducă să-şi comită omorurile lor pasionale la Hamburg, Londra, Roma sau Paris. În Elveţia se iubea în 4 limbi; necesarul fiind de mult timp la îndemâna tuturor, numai ce era de prisos devenea indispensabil. În fiecare zi, frontierele se deschideau unor grupuri de necunoscuţi ce-şi aduceau devizele. Fără niciun rasism, cu amabilitate, tratându-i de la egal la egal.

Evident, autorităţile cantonale nu ţineau deloc ca străinii să vină să-şi rezolve problemele pe pământul lor. Tocmai de aceea se alia Fritz Blesh acolo. Sub pretextul că doreau să aibă acces la conturile cifrate ale Mafiei, agenţii americani deschiseseră în aparenţă o spărtură în sistem. Era ştiut că despre marile escrocherii – traficul cu droguri sau prostituţie în lanţ – ci deţineau destul de multe informaţii. Dar de aici până la a veni să anchetezi la faţa locului, fără să ceri aprobarea autorităţilor competente…

Bineînţeles că Fritz Blesh făcuse legătura între piciorul secţionat pe care-l primise morga locală şi poliţistul american căzut „accidental” de la fereastră, cu trei zile în urmă, la hotel Sordi. Dar ca să stabileşti relaţia exactă dintre aceste evenimente ar fi trebuit să-i recenzezi pe toţi americanii aflaţi în oraş în momentul când s-au petrecut cele două drame. Erau însă atâţia! Diplomaţi, haimanale, politicieni, oameni de afaceri oneşti sau contrabandişti, Zürich nefiind decât un hârdău clocotitor de ieşiri şi intrări imposibil a fi cunoscute în detaliu. Totodată, o scurtă anchetă îl informase că, după moartea lui Dave Cavanaugh, un alt cetăţean american, Patrick. Mahonney, sosit de la New York cu acelaşi avion ca Dave Cavanaugh, nu reapăruse la hotel! Nota lui rămăsese neplătită. Valiza era păstrată la recepţie. Or, acest Mahonney, după verificarea făcută, era şi el înscris pe lista oamenilor căpitanului Kirpatrick, la Comisariatul central din Sixth Avenue. Era, deci, îndreptăţit să creadă că lucra împreună cu Cavanaugh. Cu alte cuvinte, pentru o problemă care-l privea în primul rând pe el, inspectorii americani ocoleau, pe propriul ei teritoriu, poliţia

cantonală elveţiană: lui Fritz Blesh aşa ceva nu-i plăcea…

Când i se anunţă că este căutat la telefon de Kirpatrick, se întrebă dacă acesta va fi sincer sau îi va spune doar baliverne. Căpitanul avu curtoazia să-l întrebe pe Fritz dacă vorbea engleza. Da. Cu accent german, dar ce importanţă avea?

— Cum s-a întâmplat, domnule locotenent?

— Ancheta n-a determinat până acum decât un posibil accident.

— Credeţi?

— Până la proba contrarie. Vă prezint condoleanţe.

— Mulţumesc.

— Aţi putea să mă ajutaţi, căpitane. Domnul Cavanaugh era în misiune la Zürich?

— Da, dacă putem spune aşa. O chestie de rutină.

— Pot să vă cer precizări?

— Supraveghere.

— Ah!… Pe cine supraveghea?

— Un italo-american, bănuit că face parte din Sindicat.

— Cine anume?

— Ascultaţi, locotenente. David Cavanaugh avea trei copii… Am prevenit-6 pe văduva lui… Este îngrozitor… Puteţi să-i repatriaţi corpul?

— De îndată ce autopsia va fi terminată, căpitane…

— Când?

— Voi avea raportul medical în seara asta. Mă voi ocupa de tot.

— Mulţumesc.

— Căpitane?

— Da?

— Aveţi un singur om la Zürich?

Kirpatrick nu ezită decât o secundă:

— Doi.

— Inspectorul Mahonney?

— Exact.

— A revenit la New York?

— Poftim?

— Vă întreb dacă Patrick Mahonney a revenit la New York?

— Nu cred… Nu ştiu nimic…

— Ei bine, nici eu, căpitane. Omul dumneavoastră nu s-a / întors la hotel.

— Cum aţi aflat acest lucru?

— A plecat fără să plătească nota, spuse rece Fritz Blesh. În Elveţia, mai mult ca oriunde, acestea sunt lucruri care se remarcă imediat.

Ieşind de la bancă, Italo Volpone se sui în Ford şi-i ordonă lui Pietro Bellinzona, rămas la volan: „Dă-i drumul!”

Era palid de mânie, clocotind de dorinţa de răzbunare, se simţea frustrat că nu putea să ia cu asalt Trade Zürich Bank pentru a şterge umilinţa suferită. După ce îşi va recupera banii, îl va omorî pe bancher. Nu imediat. Îi va lăsa timpul să uite, să se bucure, să continue să trăiască. Şi, în ziua când se va aştepta mai puţin, va primi un glonte în cap, sau maşina lui va exploda, sau va fi otrăvit într-un restaurant, sau va fi strivit în timp ce traversează şoseaua de un camion…

— Unde mergem? întrebă Bellinzona.

— Gura! La hotel!

Pietro îşi înghiţi vorbele pe care ar fi vrut să le spună. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi observă un Opel gri dezlipindu-se de lângă bordură. La volan, tipul care încerca să-i urmărească de la sosirea lor în Zürich şi pe care Folco Mori îl reperase la aeroport. Bellinzona ezită să spună ceva, Folco îi ceruse să nu-i destăinuie lui Volpone că, în afară de Mortimer O’Broin şi Zaza Finney, doi poliţişti americani trecuseră, graţie grijii lor, într-o lume mai bună.

— Vom avea destul timp atunci când va avea mai puţine necazuri!… decisese Folco.

Pietro admirase în trecere modestia colegului său. Îi era însă teamă de consecinţele unei tăceri prelungite. Reacţiile lui Bebe Volpone erau câteodată surprinzătoare, dar veşnic ostile. După expresia pierdută pe care-o avusese

după ce-i împinsese pe O'Broin sub ferăstrău, Pietro a înţeles că Italo făcuse o prostie. Nu comitea, oare, şi el una tăcând?

— Padrone…

Volpone păru a nu fi auzit nimic. Bellinzona vină brusc ca să evite marşarierul neprevăzut al unei doamne care-şi parca maşina.

— Şefule!

— Ce e? se răsti la el Italo.

— Un tip ne filează.

— Unde?

— Un Opel gri.

— De unde ştii? întrebă Italo, rezistând dorinţei de a se întoarce.

— Folco l-a remarcat când am aterizat. Era în acelaşi avion

cu noi.

— Nerodule, am un poliţist pe urme şi tu taci!

— Nu e poliţist, şefule…

— Ce ştii tu? izbucni Volpone.

— Folco o să vă explice. Eraţi atât de ocupat… În acest timp n-am stat inactivi.

— Ce vrei să spui? întrebă Italo, încruntând sprâncenele.

— Folco o să vă explice… repetă Bellinzona pentru a ieşi de pe terenul periculos unde se angajase. Folco crede că este o torpilă pe care Gabelotti ne-a pus-o pe urme. În sfârşit… Poate.

— Ia-o pe prima stradă la dreapta, ordonă Volpone. Şi continuă să rulezi. Trebuie să mă gândesc.

Se întoarse, se făcu că ia ceva de pe bancheta din spate şi zări Opelul.

— Unde este Folco?

— În urmă. Îl filează pe tip.

— La stânga.

Pietro luă virajul în jurul pieţei circulare, sub privirea liniştită a unui agent de poliţie.

— Îl vezi în continuare? întrebă Italo.

— Da, vreţi să-l încolţim?

— Mergi pe chei şi taci! Când vei ajunge în faţa parcului, ia-o la stânga şi mergi până la Commodore!

Commodore era un hotel nou construit prin faţa căruia trecuse în ajun Volpone.

— Opreşti în faţa intrării, mă laşi şi te prefaci că pleci. Parchezi maşina unde poţi. Voi rămâne trei minute în hol. Apoi, tot ce – ţi rămâne de făcut va fi să-l urmăreşti pe tip când se va lua după mine.

— Aveţi vreo idee?

— Vezi-ţi de drum!

Se apropiau de hotelul care depăşea cu cele 30 de etaje ale sale masa copacilor înfrunziţi ai parcului. Bellinzona frâna încetişor pe pietriş. Un portar deghizat în amiral se repezi să-i deschidă portiera lui Volpone. Bellinzona porni din nou, urmări o succesiune de indicatoare care-l duseră într-o parcare exterioară. Trebui să aştepte un minut pentru ca o pereche de îndrăgostiţi, flirtând într-un Austin, cu motorul în mers, să binevoiască să-i lase locul. Când reuşi să parcurgă în fugă cei 200 de metri până la intrarea principală a hotelului, îl văzu pe Folco întinzându-i o bancnotă „amiralului”, deja instalat la volanul Volskwagen-ului crem. Schimbară o privire scurtă. Pătrunseră pe rând în hotel, ca şi cum n-ar fi fost împreună.

Italo Volpone se plimba prin hol, consultându-şi des ceasul, aşa cum face cineva care are o întâlnire. La 20 de metri, „torpila” se prefăcea că se interesează de meniul afişat pe uşa unuia dintre cele trei restaurante ale hotelului. Bellinzona se duse să ia un prospect de voiaj dintr-o grămadă aşezată cu grijă pe un birou aflat lângă intrare. Luă unul la întâmplare, îl ajunse pe Italo şi, arătându-i o pagină pe care se hlizea un grup de vânători întorşi dintr-un safari în Kenya, îi spuse cu jumătate de glas:

— Este tipul care priveşte meniul în faţa restaurantului.

— Cine ţi-a spus să mă ajungi din urmă?

— Padrone, a văzut că eu eram cel care conducea. Dacă nu sunt cu dumneata, va crede că-l urmăresc pe el. Folco este şi el aici.

— Unde?

— În faţa librăriei.

— Du-te să întrebi ceva la recepţie.

— Ce? se miră Bellinzona.

— Orice. Vorbeşti doar cu funcţionarul şi te întorci având aerul că trebuie să-mi spui ceva.

Pietro se îndepărtă cu mersul lui greoi şi puternic. Volpone îl văzu vorbind cu un funcţionar, care se întoarse rapid pentru a răspunde altor clienţi. Când Bellinzona reveni, îi spuse lui Italo:

— Este ora 12 şi 30.

— Urmează-mă.

Traversară holul. De departe, Rico Gatto, care îi pândea în oglinda pe care era afişat meniul, deduse că se duc să întâlnească pe cineva. Rico voia să facă să fie uitat eşecul de la morgă. Gabelotti fusese furios că nu putuse să-i spună mai multe despre piciorul anonim. Îi văzu pe Volpone şi pe Bellinzona care ridicau o draperie în fundul holului, în spatele unei impozante coloane de marmură. Când dispărură, el se îndreptă în aceeaşi direcţie. Imediat, Folco Mori părăsi standul librăriei şi o porni cu nonşalanţă în urma lor.

În spatele draperiei se afla o uşă largă cu geam, care permitea accesul într-o sală imensă de banchet, cu mese aranjateşi decorate cu buchete de flori. La extremitatea sa cea mai îndepărtată, o mică estradă împodobită şi ea cu flori pe care era aşezată o masă de pe care nu lipseau nici paharul, nici sticla cu apă. Oratorul va veni mai târziu. De asemenea şi mulţimea auditorilor. Pentru moment, sala era complet goală. Puţin neliniştit, Rico Gatto se întrebă dacă nu pierduse încă o dată urma lui Volpone. Îi trecu prin cap un gând: dacă Italo scăpase de el în cunoştinţă de cauză, însemna că ştia, *în mod sigur*, că cineva era pe urmele lui. Un detaliu care schimba totul! Volpone încerca să-l atragă

într-o cursă pentru a-l omorî.

Rico atinse uşor cu palma pistolul Beretta cuibărit în tocul lui, în partea stângă a pieptului. Cu mâna vârâta sub vestă, se apropie de estradă, fără a încerca să se ascundă sau să-şi mascheze zgomotul paşilor. Când fu la 5 metri făcu două sărituri la dreapta, cu arma în mână: nimeni.

Cu neîncredere, învârti mânerul uşii pe care n-o văzuse până acum din cauza estradei. Deschise larg uşa cu o lovitură de picior şi se dădu repede înapoi. În faţa lui s-e deschidea un culoar lung, prost întreţinut. Îl parcurse încet. 20 de metri mai încolo, alte două uşi… Cu precauţie, o deschise pe cea din stânga. Ea dădea pe o scară care-şi derula spirala de beton în sus şi în jos. Dacă Volpone şi Bellinzona o luaseră pe acolo, atunci urmărirea lui se oprea aici. Prea târziu să-i ajungă. Exista o altă posibilitate… Rămânând în expectativă, observă gânditor cealaltă uşă, pe care era scris cu litere roşii cuvântul „Pericol”, având desenat deasupra cunoscutul cap de mort cu cele două oase încrucişate. Uşa era din metal, fiind închisă probabil cu cheia. O încercă. Se deschise însă tot atât de uşor ca şi celelalte. Scări din fier, foarte abrupte, duceau la o platformă sub care se bănuia o enormă cavitate ale cărei dimensiuni mai mult ca sigur erau egale cu cele ale suprafeţei pe care era construit hotelul… Lăsând să se vadă doar ţevăria de la suprafaţă, maşinăria interioară a hotelului palpita în ritmul autonom al propriei sale vieţi fremătătoare, al bătăilor regulate ale motoarelor centralei sale.

Rico schiţă un surâs. Terenul îi convenea de minune, deşi locul era atât de vast încât un batalion de puşcaşi marini putea să se ascundă cu uşurinţă. Dacă Italo şi garda lui l-au făcut să vină aici ca să-l împuşte, riscau să aibă surprize.

Rămase 30 de secunde nemişcat, ascultând fiecare zgomot cât de mic, scormonind cu ochii tot ce era vizibil, uitând complet simpla misiune de informare cu care-l însărcinase Ettore

Gabelotti. Preocupat de vânatul lui, se aruncă brusc

în vid, alunecă pe balustradă, ateriză pe o platformă, 5 metri mai jos, făcu un nou salt, se rostogoli pe scări şi se ascunse în spatele unui cazan a cărui vibraţie surdă umplea parcă tot spaţiul.

Rămase la pândă cu toate simţurile în alertă, stând pe vine timp de încă două minute. Nu se produse nimic anormal.

Avu deodată senzaţia că este puţin ridicol: şi dacă Volpone şi Bellinzona au fugit pe scări? Dacă nu mai era decât el în această sală a maşinilor unde se juca de-a războiul pentru nimic, singur?

Dar, pentru a fi sigur, trebuia să-şi pună viaţa în joc. Trebuia să traverseze un spaţiu descoperit de vreo 30 de metri, să treacă o pasarelă lungă de 10 metri şi să se pună la adăpost în partea cea mai îndepărtată a sălii, de unde îi parvenea un zgomot sacadat.

La stânga sa, foarte aproape, cineva fluieră primele opt măsuri din *Podul de pe râul Kwai*. Rico se întoarse. Instinctiv, trase. trei gloa Dţe. În acelaşi timp percepu desluşit staccato-ul strâns al mai multor proiectile şuierând şi ricoşând pe tablierul metalic al scării. Unul din ele lovi cazanul chiar în locul în dreptul căruia capul lui se aflase cu o fracţiune de secundă mai înainte. Un jet de vapori fierbinţi ţâşni cu forţă din tabla găurită, descriind în spaţiu o linie perfectă care părea că nu se va mai înclina niciodată.

Tot aplecat, Rico se întoarse spre stânga şi trase încă două serii. Constată cu mirare că-i cădea arma din mâna în timp ce simţi în umărul drept şocul unei lovituri ca de ciocan, în spatele lui, cineva îi prinse capul şi i-l lovi puternic de metal. Îşi pierdu cunoştinţa.

Folco Mori se aplecă deasupra corpului lui Rico Gatto şi-şi retrase cu o smucitură seacă pumnalul înfipt până la prăsele în mijlocul bicepsului, pe care i-l perforase dintr-o parte în alta. Îl văzu pe Bellinzona precipitându-se spre Italo Volpone, care se apropia clătinându-se, cu figura rătăcită.

— Padrone! Eşti rănit!

Italo făcu un semn din cap şi vru să-l dea la o parte. Cu groază, Pietro văzu atunci mica gaură neagră care-i împodobea haina, chiar în dreptul inimii. Bellinzona îi îndepărtă haina, aşteptându-se să găsească o rană îngrozitoare: cămaşa lui Volpone era imaculată! Nicio picătură de sânge…

Fără ca Italo să se gândească să reacţioneze, Pietro îşi băgă mâna în buzunarul interior al vestei acestuia. Uluit, scoase pachetul cu cele 52 de cărţi de care mezinul Volponilor nu se despărţea niciodată. Prima carte era un as de cupă, perforat chiar în centru. Ultima carte, pe care o întoarse cu grijă, nu avea niciun semn pe dosul ei!

Vru să strige, să mulţumească cerului, să binecuvânteze, să se extazieze în faţa acestui miracol. Spuse însă simplu:

— La dracu'!

Această situaţie îl depăşea!

— Cine este? îl întrebă Volpone fără să comenteze cele întâmplate.

Automat, smulse cărţile din mâinile lui Bellinzona şi le băgă în buzunar. Deşi foarte zdruncinat de impactul glonţului oprit, mai bine zis deturnat de cărţi, Italo nu pierdea din vedere motivele prezenţei sale în sala maşinilor. Mori îi întinse paşaportul tipului al cărui braţ şiroia de sânge prin stofa de culoare închisă a hainei. Citi pe prima pagină:

Enrico Gatto. *Agent imobiliar*. *256*, *Washington Avenue*. *Miami*.

Omul deschise ochii… Văzu cele trei siluete ostile şi ameninţătoare aplecate deasupra lui şi ştiu că va muri.

— Cine te-a trimis? întrebă Volpone.

Rico Gatto îşi duse mâna la rană şi tăcu.

— Ajutaţi-mă, spuse Italo.

Într-o secundă, Rico fu repus pe picioare. Italo îi făcu un semn lui Bellinzona.

— Împiedică-l să urle!

Cu toate forţele, în timp ce Pietro îi acoperea gura cu labele lui enorme, Volpone îl împinse pe Rico spre cazanul

de tablă de unde scăpă jetul de vapori fierbinţi. Încordându-se pe picioare, îl lipi cu corpul astfel ca rana să-i fie în dreptul jetului fierbinte. Gatto, cu ochii ieşiţi din orbite de durere, îşi încordă disperat muşchii ca să scape de acest sfredel de nesuportat care-i frigea carnea prin îmbrăcăminte şi a cărui putere era atât de mare încât contrabalansa greutatea celor trei oameni sprijiniţi de el ca nişte înaintaşi la grămadă în jocul de rugby.

— Cine te-a trimis? repetă Volpone.

Rico roti ochii înnebuniţi. Italo îl întoarse repede pentru a nu fi atins şi el de jetul de vapori.

— Gabelotti, scăpă Gatto, care nu mai avea nimic de pierdut, într-un sughiţ de groază.

Volpone îi băgă ambele mâini în gură, îndepărtându-i maxilarele. Făcând un zid din corpul lui, îl împinse din nou spre cazan cu faţa înainte şi îi menţinu capul lipit de metal, jetul şuierător pătrunzându-i în gură. Pielea lui Rico deveni roşie, apoi lividă, ca o carne fiartă. Era mort deja de mult când Volpone, tras de Folco şi Pietro, abandonă corpul inert, făcând o săritură îndărăt.

— Dă-mi cuţitul tău, ordonă Italo.

Folco Mori îi întinse pumnalul. Italo se aplecă deasupra corpului lui Rico Gatto, dar poziţia lui îi împiedică pe Folco şi Bellinzona să vadă ce făcea. Rămase întors cu spatele încă o secundă, băgă ceva într-o batistă şi se ridică.

— Plecăm? întrebă Pietro, aruncând o privire neliniştită spre suprastructurile de metal, unde se găsea uşa prin care trecuseră pentru a coborî.

— O secundă, spuse Italo. Apucaţi-l şi urmaţi-mă…

Bellinzona şi Mori apucară corpul lui Rico cu indiferenţă.

— Ai paşaportul lui? îl întrebă Volpone pe Folco.

— Da.

— Aici, spuse Volpone.

Se găseau în faţa unui soi de capac circular de 3 metri diametru al cărui vârf atingea suprafaţa pământului. În mijlocul capacului se afla un volan pe care Volpone îl

deşurubă până ce apăru o deschizătură dreptunghiulară.

— Aruncaţi-l înăuntru!

Bellinzona şi Mori înaintară, loviţi în faţă de căldura intensă care se degaja dinăuntru. Repede, aruncară în deschizătură cadavrul lui Rico şi Volpone închise chiar el trapa şi înşurubă volanul. Rosti atunci în locul rugăciunii funebre a mortului:

— Exact ceea ce i se cuvenea. Este un incinerator de gunoaie.

În ciuda vaporilor care începeau să pătrundă în sala maşinilor, ajunseră la scara de beton care dădea în spatele hotelului fără să fi întâlnit pe nimeni.

Mai târziu, când ajunseră la propriul lor hotel, Volpone întinse un bilet de 100 de dolari lui Bellinzona care se pregătea să parcheze maşina.

— Cumpără-mi un ceas şi adu-mi-l în cameră.

— Ce fel de ceas?

— Un ceas! Şi hârtie ca să fac un pachet.

— Bine, spuse Pietro.

Era acum destul de familiarizat cu noul său „Padrone” pentru a şti că era mai bine să nu-i pui întrebări.

Chimene Kloppe suspină. Auzise ea asemenea poveşti despre exilaţi, despre evrei şi alţi învinşi ai sorţii care trebuiau, de la o zi la alta, într-o oră chiar, să bage câteva lucruri într-o boccea şi să părăsească tot ceea ce fusese viaţa lor. De acum înainte, la auzul acestor istorisiri, pe care nu le percepuse decât în mod intelectual, aproape distrată – aceste lucruri nu se întâmplau decât altora –, ea va şti despre ce vorbea povestitorul, va resimţi în carnea ei acea nelinişte adâncă pe care o resimţiseră victimele!

Pentru a-şi menţine promisiunea faţă de Renata, trebuia să-şi părăsească propriul ei apartament timp de 48 de ore! Nimeni, nici chiar ea, nu trebuia să ştie ce se pregătea în ajunul agapei.

În mai puţin de o oră, o echipă de specialişti vor veni să răstoarne cu fundul în sus aranjamentul fotoliilor Louis XV, al berjerei sale bleu ca cerul, să schimbe locul

tablourilor ei: Pissarro, Renoir, Manet. Scoşi din casa de bani, cei doi Van Gogh, Gauguin şi Da Vinci vor înfrunta lumina puternică a bliţurilor, sub paza vigilentă a mai multor gărzi de corp, angajaţi în acest scop. Ei vor trebui să vegheze noapte şi zi în apartament până la ceremonia căsătoriei.

— Dar unde o să vă culcaţi? îl întrebase Chimâne pe şeful lor.

— Nu vă neliniştiţi doamnă, suntem obişnuiţi. Pe jos.

Îi era teamă ca nu cumva aceşti oameni să fie neglijenţi, ca mirosul lor să nu impregneze zidurile marelui ei salon de lux, ca paşii lor să nu lase urme dubioase pe covorul Savonnerie, etalat pe mocheta bleu deschis.

Dar, mai mult decât de aceste inconveniente domestice, îi era teamă de fanteziile pe care i le impusese fiica ei. Căsătoria Renatei avea să fie ceva necuviincios, şocant. De frica unor represalii, Chimdne nu îndrăznise să se opună. Renata moştenise de la taică-său o voinţă de oţel: când avea o idee în cap, nimeni n-o putea convinge să renunţe!

Pentru a-şi îmblânzi mama, pentru a o linişti, ea îi şopti cu o expresie calină:

— Nu-ţi cer o ţară cum e Perú! împrumută-mi numai apartamentul! Acesta va fi cadoul meu de la tine.

Un cadou otrăvit, care risca să-i aducă pierderea consideraţiei din partea notabilităţilor oraşului. Deja, câţiva dintre ei se scuzaseră sub diverse pretexte. Nu vedeau cu ochi buni participarea la o asemenea ceremonie la ora 3 dimineaţa. Alţii aplaudaseră, spunând: „Ce original! în sfârşit, oraşul Zürich mai mişcă graţie ţie! Ce idee amuzantă!”

Aşteptând, Ch’undne va trebui să se retragă ca o proscrisă în apartamentul strâmt şi fără fast de 4 camere de la etajul de deasupra. Vrusese întotdeauna să-l închirieze – de ce oare, Dumnezeule? – dar nu se decisese niciodată de frică să nu se gândească cineva că bancherul Kloppe ar avea nevoie de bani.

Verifică în gând dacă nu uitase ceva din trusa ei de

toaletă. Camerista dusese deja „sus” trei cufere. Homer se abţinuse de la orice comentariu, dar, de două sau trei ori, privirea lui grea le arătase că-şi va bea paharul până la fund.

Cineva sună la uşă. Chimdne ieşi cu geanta de voiaj în mina. În prag se aflau două namile.

— Aici locuieşte domnul Homer Kloppe?

— Chiar aici…

Cel care studia instrucţiunile notate pe o hârtie o luase drept o servitoare. Altfel, cum să-i justifice fraza?

— Bine că plecaţi, că aici o să fie tărăboi!

Bellinzona, Baretto şi Mori îl priveau intrigaţi pe Bebe Volpone care lega ultimul şnur aurit al pachetului. Un pachet mic, confecţionat cu grijă, înfăşurat într-o hârtie bej de ambalaj. Italo îl lovi încet şi de mai multe ori cu mâna pentru a-i verifica soliditatea. Satisfăcut, lipi pe hârtie o etichetă autocolantă, pe care scrisese adresa destinatarului.

— Folco, o să duci asta la aeroport. Vreau să plece la New York cu primul avion. Îl predai în mâini sigure şi vei cere să-i fie dat în mina destinatarului. Ai înţeles?

— Cui să îl dau? întrebă Folco. Nu cunosc pe nimeni aici.

— Baretto, i se adresă Volpone lui Lando.

— Du-te la magazia de mărfuri, îi spuse Lando lui Folco Mori. Întreabă de Elizabeta. Se va descurca ea.

— O nimica toată, spuse ironic Italo. O amintire… Un ceas. Un cadou… N-am chef să plătesc taxă pentru el.

— Padrone, protestă Bellinzona, pentru un ceas de 80 de dolari, taxa nu va fi prea mare…

— Taci din gură! îl puse la punct Volpone.

Şi către Folco:

— Să te întorci imediat după ce pachetul va fi expediat. Voi avea să-ţi spun două sau trei lucruri.

Mori înălţă o sprânceană:

— De acord.

Italo se întoarse spre Pietro Bellinzona:

— Coboară în hol şi cumpără-mi două pachete de

cărţi.

— Mă duc.

Italo se adresă atunci lui Orlando Baretto:

— Te vei duce imediat la o agenţie imobiliară şi vei închiria un apartament, o casă, în sfârşit, vezi ce este mai bun... Plăteşti pe şase luni în avans. Spui că este pentru nişte diplomaţi, orice vrei, puţin îmi pasă. Vreau să dorm acolo în noaptea asta. Ei! N-ai plecat? Ai bani?

— Puţini.

— Puţini nu este destul... ia-i pe ăştia!

Vârî în mâna lui Lando un teanc de bancnote făcute sul.

— Nu este nevoie să-i numeri. Sunt zece mii de dolari. Acum vorbeşte-mi despre dama ta.

— A făcut tot, tot.

— Povesteşte-mi.

— Tocmai am vorbit cu ea la telefon. L-a sunat acasă, aşa cum i-aţi cerut.

— Când?

— Tocmai se aşeza la masă.

— Ce i-a spus că vrea?

— Să-l vadă.

— În general, ea este cea care-l cheamă?

— Nu, Kloppe e cel care-i fixează întâlnirile.

— Lui nu i s-a părut asta bizar?

— După părerea lui Ines, nu. A reuşit să afle care este programul lui pentru mâine.

— Este gata?

— Da.

— I-ai explicat că nu este decât o amânare?

— O ştie.

— Bine, întinde-o!

Lando ezită să pună întrebarea pe care o avea pe buze.

— Ce este? îl încurajă Volpone.

— Mi-aţi spus să închiriez pentru şase luni, Padrone?

— Şi? Aerul este atât de bun aici!

— Da, Padrone!

Italo aşteptă ca uşa să se închidă în urma lui Lando şi-şi scoase ruleta din sertarul comodei. Decise să-şi ofere şase lovituri pentru a-i ieşi zero. Lansă bila…

După părerea lui, fusese deja mult prea mult văzut în acest hotel. Era mai bine să-şi schimbe adresa. Dacă lucrurile mergeau rău, nu va mai rămâne decât încă trei zile la Zürich. Ţinând cont de mijloacele pe care le va întrebuinţa ca să înfrângă rezistenţa lui Homer Kloppe, era un răgaz suficient. Ce importanţă avea, deci, dacă pierdea 10.000 de dolari pentru o locuinţă provizorie? Atinse din întâmplare buzunarul halatului şi simţi contactul dur al pachetului de cărţi care-i salvase viaţa. Opri bila în plină cursă înainte de a ateriza într-o căsuţă. Superstiţios, ca toţi jucătorii înrăiţi, avea impresia că-şi bate joc de noroc dacă-l încearcă a doua oară pentru fleacuri. Nu după şansa pe care o avusese!

În timp ce Italo făcea numărul Angelei de la New York, Folco Mori, care se îndrepta cu Volkswagen-ul spre aeroport, trase cu coada ochiului spre pachetul pe care i-l încredinţase Volpone: cui, oare, îi trimitea Italo un ceas?

Numele destinatarului înscris pe etichetă cu litere de tipar îl făcu să tresară: „*Eitore Gabelotti*”.

Erau vreo 20 cei ce-l ascultau. Printre ei, două femei. Desigur, dezbaterea nu avea caracter polemic. Dar, oricine putea să-l întrerupă pe orator într-o problemă care i se părea litigioasă sau care se putea discuta. O dată sau de două ori, Kloppe şi-a cerut scuze pentru o greşeală de dată.

Cu greu şi-a găsit firul discursului: era prima dată în viaţă când era vorba de Zwingli şi mintea lui era în altă parte. Totuşi, locul era perfect pentru reculegere şi concentrare. Micul grup. se afla într-o bibliotecă aflată într-o criptă veche, în aripa vestică a bazilicii. Pentru a ajunge acolo, ca de obicei, Homer traversase naosul imens ale cărui nave laterale erau surmontate de un triforiu. Trecuse de-a lungul frescelor comemorând legenda martirilor Felix şi Regula, aruncase o privire neutră asupra vitraliilor lui Giacometti pe care le considera prea moderne

pentru maiestuosul Grossmiinster, cel mai vast edificiu religios roman din toată Elveţia.

Aici, Zwingli predicase reforma. Dar acum manii lui erau combătuţi cu încăpăţânare de vocea gravă şi senzuală a lui Ines. Ea îl chemase la telefon pe Homer tocmai atunci când se aşeza la masă pentru ultimul dejun luat în apartamentul său înaintea căsătoriei Renatei. Homer, care avusese inspiraţia să ridice el receptorul, luând-o înaintea Chimbnei, fusese constrâns să răspundă la întrebările ei sub privirea curioasă a soţiei. Ines nu-l sunase niciodată la el acasă. Nici în altă parte. El era cel ce-o chema.

— Am chef să te văd…

Îi recunoscuse vocea fără ca ea să îşi spună numele.

— Nu este imposibil…

— Când?

— Pot să vă chem mai târziu?… (Şi, pentru Chimbne, lamentabil, el adăugase cu voce tare, acoperind cu palma partea de jos a receptorului) …la biroul dumneavoastră?

— Ce faci în după-amiaza asta?

— Din nenorocire sunt ocupat. Iau parte la o discuţie la Grossmunster, la ora 15.

Îmi lipseşti. Şi mâine?

(Ea nu-i spusese niciodată un asemenea lucru: îmi lipseşti!…)

— Am o zi foarte încărcată…

— Spune-mi în ce fel, o să mă pot gândi mai bine la tine…

(Era imposibil ca Chimâne să nu vadă roşeaţa ce se ivea subit pe faţa lui.)

— Întâlniri toată dimineaţa, o conferinţă la începutul după-amiezii, dentistul la ora 4.

— Şi apoi?

— Am o căsătorie în familie… Preparativele…

— Când atunci? Poimâine?

(Când vorbea aveai senzaţia că îngâna un blues…)

— Nu!… Nu!… Îmi mărit fata! (îi scăpase vorba! Nu-i suflase niciodată vreo vorbă despre viaţa lui particulară… Ce idiot!…)

— Păcat… Ştii ce fac ascultându-ţi vocea?

— Nu.

— Mă mângâi. Sunt goală, pe pat… Cu pulpele desfăcute…

(De data aceasta devenire stacojiu! Şi Chimâne, care nu-l scăpa din ochi, făcându-l să înţeleagă prin mimica ei că se răcesc pateurile cu carne…!)

— Ascultaţi! Vă rog să mă scuzaţi!… Sunt la masă… (Se agăţă cu disperare de o frază stupidă, ştia că este aşa, dar nu se putu împiedica s-o pronunţe…) Dumneavoastră nu dejunaţi la ora asta?

— Nu când mă masturbez, albule mic… Păcat… Ciao!

(Ea închisese!… Se prefăcu că ascultă în continuare…)

— Fie, dacă vreţi, dragă prietene… Începând din 27… Mă veţi găsi la birou la ora care o să vă convină… Vă rog! La revedere.

Cum se dispreţuia pentru minciunile lui…

— Vrei să-ţi reîncălzesc pateurile?

— Nu, nu, mulţumesc…

Îşi vârî nasul în farfurie.

— Cine era?

— Un client.

— Nu te simţi bine?

— Ba da!

— Eşti roşu la faţă!

— Într-adevăr? Am avut o dimineaţă grea…

Cu trei sferturi de oră mai înainte, asistase în faţa ecranului TV din birou la intrarea lui Voipone în Trade Zürich Bank. O defecţiune la butoanele aparatului îl împiedicase să se bucure de înfrângerea lui completă. Fusese incapabil să branşeze camera din culoarul parterului aflată la nivelul ascensoarelor. Aici se petrecuse buscularea lui Voipone, după cele povestite mai târziu de gărzi. În orice caz, fusese martor la ieşirea haimanalei… Un spectacol reconfortant…

— Dacă Jean Calvin a avut posibilitatea să reducă

tainele bisericeşti la botez şi la împărtăşanie, dacă a vrut ca pastorii să fie aleşi de credincioşi, dacă a respins penitenţa şi a desfiinţa! episcopatul, nu se cade să minimalizăm în această adunare rolul capital al lui Beze…

— Pardon? spuse Kloppe cu spaimă.

Furat de gâr. durile lui, uitase cu totul de locul sacru unde se găsea, de oamenii care-l înconjurau, dezbătând la cererea lui o problemă de doctrină. De cât timp gândurile i-o luaseră razna?

— Bâze! repetă interlocutorul său, în timp ce toţi ochii se fixau pe Hemer. rhâodore de Bâze!

Imaginaţia a fost mai puternică decât voinţa lui; a fost prins în capcana fonetică a acestui cuvânt pe care diavolii îl silabisiseră pe loc – „băise”! „a face dragoste”!

Kloppe fu acaparat de viziunea tulburătoare a lui Ines, îndeplinind, cu picioarele îndepărtate la 160°, ca două drepte nesfârşite şi fără cusur, ceea ce îl anunţase că face. Şi, pentru a doua oară în acea zi, auzi aceeaşi frază, pronunţată de această dată nu de Chimene, ci de un delegat al adunării sinodale:

— Domnule Kloppe, nu vă simţiţi bine?

— Nu… nu prea bine… bolborosi el.

Auditorii lui erau aşezaţi cu spatele la uşa de la intrare a bibliotecii. Dar Homer era cu faţa spre ea şi pe deasupra umerilor lor vedea foarte bine cum această uşă se deschidea încet şi în cadrul ei apărea silueta fantastică a lui Ines, mai grandioasă parcă din cauza unuia din vizoanele ce-i plăceau şi care o acoperea până la glezne. Cu privirea fixă, împietrit, bancherul îşi frecă ochii: nu putea fi vorba decât de un vis, nu era posibil, se va deştepta… Unul câte unul capetele se întoarseră în direcţia unde se fixase definitiv privirea lui Kloppe. Câţiva îşi dreseră glasul, alţii se agitară nervos pe scaun, cele două femei făcură o mutră înţepată şi toţi, fără excepţie, îl observară cu jenă şi mirare, ca şi cum ar fi aşteptat de la el un sfat asupra conduitei pe care trebuie s-o adopte într-o împrejurare atât de nemaivăzută.

Totuşi, nu văzuseră încă mai nimic! Zăpăcit de şoc,

Kloppe încercă să-şi revină, să facă faţă. Se ridică şi bolborosi – dar era oare posibil ca această voce răguşită să fie a lui? – câteva cuvinte:

— Vă rog să mă scuzaţi… Această doamnă este o prietenă… Revin… Continuaţi fără mine…

Ines era la 10 metri de el, suverană surâzătoare, inaccesibilă ca un coşmar. Făcu trei paşi nesiguri în direcţia ei, dar ea îl opri cu un gest impregnat de o autoritate graţioasă.

Atunci „în faţa tuturor, ea îşi depărtă încet faldurile blănii: sub haină era absolut goală şi Homer, cu toată absurditatea situaţiei, nu se putu împiedica să nu fie fascinat, o secundă, de culoarea ciocolatiu închis a pielii pe care se detaşa, negru ca noaptea, strălucitor, vastuţ triunghi al pubisului.

Împietriţi, dar nepierzând o fărâmă din spectacol, cu toată demnitatea expresiei lor, martorii păstrau o tăcere mormântală. Nici măcar în Evanghelii nu era descrisă o astfel de creatură! Bine înţepenită pe picioare, surâzând, cu corpul dezgolit oferit privirilor, Ines deschise gura:

— Sunt dezolată, Homer… Am crezut c-ai terminat-cu prietenii tăi… Continuă… O să te aştept în camera noastră…

Le întoarse spatele cu maiestatea unei regine, făcând să se rotească cu ace & îşi mişcare alunecată vizonul… Apărură atunci fesele ei minuhate, cambrate într-un unghi extravagant. Timp de trei sau patru secunde, ondulară sub ritmul suplu al mersului ei lent. Nu se mai auzea decât zgomotul tocurilor ei înalte lovind piatra dalelor seculare ale criptei şi respiraţia precipitată a participanţilor la adunare. O adiere din parfumul său pluti în aer, senzuală, amestecând efluviile ei subtile cu mirosul prăfuit al vechilor cărţi şi cu duhoarea ca de njort a pietrei reci.

Uşa se închise scârţâind: viziunea dispăruse.

Angelo Barba se ghemui în fotoliu. De câte ori Gabelotti trecea pe lângă el, simţea net deplasarea aerului pe care o provoca masa celor 125 de kilograme. Don spumega. Măsura salonul în lung şi în lat, aruncând priviri

furibunde consilierilor săi. Nici Carmine Crimello nu se simţea prea bine. Puţin mai la o parte, într-un colţ, Carlo Badaletto aştepta ca furtuna să se potolească.

Furia părea să-i mărească lui Don Ettore pofta de mâncare. Un platou enorm, cu mici sandviciuri cu unt şi mezeluri, se golea puţin câte puţin, bucăţile fiind înghiţite de Gabelotti care le înhă ţa distrat de fiecare dată când trecea prin dreptul lui.

Cu o oră mai devreme, Phillip Diego îl informase despre eşecul tentativei sale pe lângă Homer Kloppe. Don Ettore se înfuriase atât de tare încât îl insultase pe avocat, tratându-l ca pe un incapabil, acuzându-l de lipsă de diplomaţie.

— De ce nu-i telefonaţi dumneavoastră să-i daţi direct ordinele, sugerase cu răceală Phillip Diego.

— Este un sfat?

— Nu. Este mai bine să nu trataţi anumite afaceri prin telefon.

— Atunci ce vrei? De vreme ce nu eşti capabil să mă informezi?

Exista, totuşi, o soluţie care le venea în minte. Dar niciunul din ei nu suflă nicio vorbă. Gabelotti pentru că refuza să-i împărtăşească secretul, chiar dacă era vorba de unul din avocaţii lui cei mai serioşi – şi dacă Volpone îi rezerva aceeaşi soartă ca lui Mortimer O'Broin?… Phillip Diego, de frică să nu primească un refuz din partea lui Gabelotti. Dacă acesta ar fi fost acolo, i-ar fi fost totuşi mai uşor, dacă Don Ettore i-ar fi comunicat numărul de cont, să ceară să fie primit imediat şi să-i ordone lui Kloppe să efectueze transferul: în caz că Volpone nu-l făcuse deja în favoarea lui.

— De ce nu scrieţi?

— Pentru că este o soluţie idioată!

Diego o ştia. Evaziunea şi frauda fiscală erau gogoriţa guvernului american. Pentru Securities and Exchange Commission, fisc şi FBI, orice corespondenţă adresată în Elveţia sau în oricare alt paradis fiscal devenea în mod sistematic suspectă şi ajungea să fie periculoasă

pentru expeditor: scrisorile se rătăceau. Corespondenţa aducea, deci, un risc enorm.

— Ce păcat că nu puteţi veni, îndrăzni avocatul.

Un cuvânt nenorocit: Gabelotti închisese telefonul cu o înjurătură. O dată în plus, frica lui de avion îl împiedica să se ducă acolo unde ar fi trebuit să-şi rezolve afacerile. Era mai tare ca el, nu putea zbura! în mod logic, era stupid! Dar, visceral, toate fibrele corpului său strigau că va muri de frică chiar înainte de a decola, de îndată ce uşa avionului se va închide după el.

Era prea de tot: nu putea nici să scrie, nici să telefoneze, nici să încredinţeze cuiva numărul de cont comunicat de O'Broin. Şi mai puţin să se ducă el însuşi la Zürich. Numai dacă s-ar duce în Europa cu vaporul, ceea ce i-ar lua cel puţin 5 sau 6 zile, timp în care cele două miliarde de dolari ar avea de o sută de ori timp să-şi schimbe domiciliul.

La capătul nervilor şi al răbdării, nemaiputând rezista să nu ştie nimic, se hotărî să se supună unui risc calculat: să-l cheme pe Kloppe, să-şi spună numele şi să-i dea numărul contului. Din nenorocire, când fu în legătură cu Trade Zürich Bank la New York era ora 9, adică ora 15 în Elveţia: în acel moment Homer Kloppe intra la Grossmünster, unde avea loc conferinţa.

— Când se va întoarce?

— Abia mâine dimineaţă, domnule…

— Există vreun număr unde-l pot găsi? insistă Gabelotti, care nu dorea să vorbească decât cu bancherul.

— Nu, domnule. Doriţi să vă fac legătura cu directorul adjunct, domnul Garnheim?

Gabelotti închisese brusc telefonul… Înhăţă ultimele sandviciuri de pe platou şi le băgă în gură, practic înghiţindu-le fără să le mestece.

— Dacă cel puţin ar suna Rico Gatto, spuse Crimello.

Ettore dădu cu putere din umeri.

— Ascultaţi, Don Ettore, cred că pierdem din vedere esenţialul, spuse Barba. Vă înţeleg temerile şi le împărtăşesc. Există, totuşi, un lucru care ar trebui să ne

liniştească: Bebe Volpone este în Elveţia, nu? Credeţi că dacă ar fi încercat ceva, n-ar fi plecat deja aiurea?

— Există ceva la mijloc! tună Gabelotti, cu un aer încăpăţânat. Nu cred un cuvânt din ce povesteşte Yudelman! Caută să ne ameţească! Nu am veşti de nicăieri!

— Când trebuie să revină Moshe?

— Îl aştept! Dacă n-are nimic nou să-mi spună, intrăm în ei!

Louis Philippon îi privi pe rând pe cei zece oameni ai lui care vor participa la călătorie. Scena se derula în curtea de onoare a restaurantului „Bon Bec”, restaurant care-i adusese celebritatea. Clasat „3 stele” timp de 11 ani consecutivi în Michelin, „Bon Bec” era unul din cele mai importante puncte de reper pentru gastronomia franceză. Vechea clădire ruinată de la început, izolată pe malul râului Durănce, se extinsese de-a lungul anilor printr-un fenomen firesc de îmbobocire. Toate veniturile lui Louis şi ale Ginettei Philippon, soţia lui, fuseseră investite în lucrări de extindere, de renovare şi înfrumuseţare. Zi după zi, atunci când nu trona la casă, unde făcea graţii clienţilor, Ginette alerga la toate fermele vechi din regiune, cumpăra pe nimic mobilele rustice, pendulele bunicilor, candelabrele de bronz, ligheanele de aramă, mesele patinate, făcute cu două secole înainte de către tâmplarii localnici, fanatici ai perfecţiunii şi perenităţii.

Azi, niciun personaj important ce pornea de la Paris ca să ajungă pe Rivieră nu s-ar fi gândit să rateze popasul, să nu părăsească autostrada şi să nu se angajeze pe drumul mărginit de grozamă ce atrăgea către „Bon Bec” clientela compusă din celebrităţi internaţionale.

Philipponii ajunseseră la a opta carte de aur plină de semnăturile cele mai celebre, de laude ditirambice despre calitatea bucătăriei, perfecţiunea serviciului, rafinamentul pivniţei, căldura primirii. Snobismul se amestecase şi el. În saloanele cele mai de vază ale Parisului, se considera că este de „bon ton” ca Philipponii să fie primiţi ca nişte staruri. O dată pe an, de la jumătatea lui octombrie până la

finele lui noiembrie, perechea îşi lua vacanţă. Obrazul subţire cu cheltuială se ţine: Louis Philippon nu pleca oriunde. El vina animale mari în Kenya, pescuia peştele-sabie în Bermude, împuşca ursul în Polonia sau participa câteodată la o licitaţie la Londra, la Christie’s, când clienţi bine informaţi, funcţionari însărcinaţi cu vinderea obiectelor sau critici de artă îi recomandau vreun obiect rar sau vreo pictură originală.

Ginette Philippon, care era mai degrabă plinuţă, se îmbrăca în toalete de la Saint-Laurent. Louis îşi făcea costumele la Roma sau pe malurile Tamisei. În garaj aveau un Bentley decapotabil şi un Ferrari. Dintr-un fel de scrupul, Louis, pentru a nu-i înjosi pe unii dintre clienţii săi, se abţinuse să cumpere Rolls-ul la care visa Ginette, argumentând că maşinăria era în principiu aceeaşi şi că o diferenţă în ce priveşte capacitatea motorului nu adaugă mare lucru la clasa automobilului. Cum Ginette se încăpăţâna, el găsise argumentul cel mai potrivit ca s-o dezarmeze:

— Un Rolls!… Un Rolls!… Dar toată lumea are aşa ceva! Nu crezi că este prea banal?

Ginette, îmblânzita de un asemenea argument, îşi înghiţise fără a mai spune nimic pilulele diuretice. Îşi petrecea viaţa încercând să piardă cele 12 kilograme în plus care o urmăreau de la pubertate. În această luptă surdă de fiecare moment, punctată de cure de slăbire periodice, de masaje, de saune, de regimuri diverse, kilogramele învingeau întotdeauna.

Când cele mai mari nume ale Franţei nu precupeţeau niciun efort pentru a-i primi pe Philipponi, aceştia se întreceau care mai de care să facă mutre la sublimele feluri de mâncare care li se serveau. Louis nu aprecia prea mult bucătăria aleasă. Cu atât mai mult cu cât se îmbolnăvise de ulcer chiar în anul când se apucase de golf şi speculaţii bancare. Din operaţiune în operaţiune – după un ospăţ la el chiar bancherii deveneau vorbăreţi şi protectori – se trezise cu un portofel burduşit al cărui conţinut i-l administra Trade Zürich Bank. Când Chimene

şi Homer Kloppe erau pe coastă, nu uitau niciodată să facă o deplasare la „Bon Bec”. Louis o cunoscuse pe mica Renata când avea abia 12 ani. Plăcerea ei cea mai mare era să mănânce un porumb copt.

Pe atunci, Louis tocmai îşi deschisese restaurantul. Începuse ca spălător de vase într-un mare restaurant din Marseille. Apoi, încetul cu încetul, s-a interesat de bucătărie, chiar dacă şefii îi dezvăluiau cu zgârcenie secretele reţetelor lor. Au fost unanimi în a recunoaşte însă în el un elev talentat. Prea fantezist poate, dar înzestrat. Tânărul Philippon avea tendinţa să amelioreze ceea ce era deja perfect, încercând amestecuri care se împotriveau tuturor principiilor, busculând obiceiurile, răsturnând regulile creaţiei culinare: incapabil să imite, era obligat să inventeze.

La el nu erai niciodată sigur că guşti de două ori din acelaşi fel. Între timp, Louis, apucat de un fel de nebunie creatoare, prelucra, adăuga, suprima. Nu rareori ucenicii sau tinerii stagiari îi spuneau „meştere”. Departe de a se supăra, Louis îi lăsa să-i spună astfel, flatat în mod secret de acest omagiu spontan adus geniului lui.

Ziariştii scriau de acum despre reuşitele lui, îi comentau cuvintele, povesteau despre călătoriile lui. Louis, care ştia ce înseamnă să trăieşti, nu avea niciodată mojicia să le prezinte nota când veneau la el la masă. Vesel în raporturile lui sociale, Louis era cu totul altul în bucătărie. Apucat de draci, el bruftuluia, se răstea la cei din jur, călca în picioare omleta cu trufe pe care un ajutor de bucătar neîndemânatic n-o făcuse suficient de moale, da afară bucătari care se încăpăţânau asupra unui anumit punct din reţetă, le cicălea pe cele şase femei care spălau vasele când o farfurie nu i se părea destul de strălucitoare.

Notele sale de plată erau celebre, dar peştele lui în coajă cu sos de roşii proaspete, mielul lui cu aromate, din Provence, „salata lui smintită” – pateu de ficat, raci, trufe, miezuri de anghinare şi fetică – lăsau o amintire aşa de vie în cerul gurii clienţilor ca şi gaura enormă făcută în contul lor bancar. Bineînţeles că Louis nu se deplasa niciodată ca

să-şi pună talentele culinare în slujba organizatorilor vreunei agape. Lumea întreagă venea la el, după ce avusese grijă să-şi reţină din timp o masă. El nu abdicase de la acest principiu de bază decât din prietenie pentru Homer Kloppe, care, la începuturile activităţii, îi pusese în mână cheile cu care ajunsese la clientela bogată elveţiană.

— Jean?

— Meştere?

— Ce este aia pe care o ai în jurul gâtului?

Ucenicul se înroşi puternic.

— O cravată…

— Eu o numesc o sfoară! Vrei să le faci de râs la Zürich? în ceea ce vă priveşte… (îşi privi cu un ochi sever colaboratorii.) Sosieri, rotisori, cofetari, ajutori de bucătari, chelari „vă cer să nu uitaţi ceea ce este excepţional în deplasarea noastră. Nu merg până acolo încât să spun că suntem ambasadori francezi, dar este vorba, totuşi, cam de aşa ceva! Trebuie să arătăm Elveţiei ceea ce nişte specialişti inspiraţi pot face dintr-un meniu la comandă! Fără declaraţii presei locale înainte de prestaţia noastră… Contez pe voi l'La drum!

Spunând acestea, o îmbrăţişă pe Ginette şi-şi împinse trupa într-un minicar Volkswagen a cărui uşă o închise chiar el. Apoi sări în propriul său Ferrari. Direcţia Marignane. Fără ca el să fi cerut acest lucru – dar gestul ei dovedea clasa viitoarei mirese – Renata închiriase pentru ei un întreg compartiment de clasa I la zborul Marseille-Zürich. Puţin interesat să călătorească cu angajaţii săi, Louis decisese să facă drumul la clasa turist; era destul de celebru pentru ca să-şi permită acest gest fără a da naştere la niciun fel de comentarii.

Numai celor mari nu le pasă de cheltuieli.

Pentru a ajunge la Sonnenberg, merseră de-a lungul unui teren de golf, o luară o dată la stânga pe Sonnenbergstrasse şi încă o dată la stânga pe Aurorastrasse.

— N-ai ales un cartier murdar, aprobă Volpone.

— Doreaţi ceva bun, se mândri Lando.

De ambele părţi ale străzii, vile minunate, protejate de ziduri înalte.

— Se numeşte şi „Strada bancherilor”, adăugă Lando.

— De ce?

Baretto avu un gest larg pentru a arăta vederea superbă asupra oraşului, rânduirea peluzelor presărate cu flori întrezărite printre grilajele negre din fier forjat. Era ora 4 după-amiaza, temperatura era blândă şi, cu toată tensiunea care-i comprima tâmplele, Italo nu se putu împiedica să nu respire mirosul primăverii.

— Ai avut destui bani?

— Mi-a mai rămas o mie de dolari. A trebuit să plătesc 9.000 de dolari. Nu pentru şase luni, ci pentru trei.

Aruncă o privire pe furiş lui Volpone ca să vadă dacă e supărat.

— Nu te plictiseşti la Zürich! izbucni în hohote de râs Italo.

Uşurat, Lando mângâie cu piciorul acceleratorul lui Beauty Ghost P9. Asta era într-adevăr o maşină! Până în prezent nu putuse decât s-o gâdile, dar îşi promise ca, de îndată ce va reveni calmul, să se ducă s-o pună serios la încercare pe autostradă. Avu un gând de recunoştinţă pentru Don Genco Volpone care-i făcuse acest dar regesc. Ce clasă! Italo avea o fire mai puţin agreabilă decât fratele lui; era agresiv, îi sărea iute ţandăra, se mânia pentru nimica toată. Dar ce şef! Când Lando i-a dat raportul asupra misiunii lui Ines, i se păruse că citise în ochii lui felicitări mute. L-a pus să repete povestea de două ori, cerându-i să precizeze anumite puncte care îl amuzaseră:

— Ce figură a făcut încuiatul ăla când ea i-a arătat păsărică?

— Părea că-i ies ochii din cap!

— Şi ceilalţi, când le-a pus fundul sub nas?

— Înmărmuriţi!

Italo dăduse din cap cu un aer satisfăcut. Desigur, Lando exagerase puţin. În definitiv, el nu asistase la scenă. Iar Ines, când îi pusese cam aceleaşi întrebări, se

mulţumise să-i spună:

— Am făcut ce mi-ai spus. Dă-mi pace!

Era obligat s-o creadă pe cuvânt…

— Aici este, Padrone…

Îndreptă P9 prin poarta grea de bronz pe care o lăsase deschisă când vizitase casa cu femeia de la agenţie. Îi fusese destul de greu să se debaraseze de ea, simţindu-se stingherit în rolul de gentleman. Dacă n-ar fi trebuit să se respecte în pielea personajului pe care-l juca, ar fi trimis-o imediat la plimbare, Ea dorea să-i dovedească că inventarul argintăriei era exact, numărându-i unul câte unul cuţitele şi furculiţele, să-l facă să remarce că nicio măturică nu lipseşte de la toaletă, că apa funcţionează, că becurile sunt intacte. Ea repeta, cu încăpăţânarea unui papagal:

— Sunt dezolată că vă răpesc timpul, dar doamna Davis este o persoană atât de pretenţioasă!…

Exasperat, Lando a fost nevoit să-i suporte trăncănelile timp de 30 de minute.

— Există lucruri şi mai rele, îi spusese în cele din urmă Lando, aruncând o privire de proprietar spre vilă.

Avea alura unui mic casiel cu 2 etaje şi cu camere mansardate ale căror ferestre se deschideau spre acoperişul în pantă din ţiglă gri. Faţada era albă ca şi voleurile care protejau ferestrele. Se ajungea la intrare pe o scară dublă, cu şase sau şapte trepte, formând un peron în faţa unei uşi negre, cu ciocănel lucrat în bronz aurit.

— Vă conduc să vizitaţi casa* spuse Lando.

În timp ce el scotea cheia din buzunar, Italo aruncă o privire asupra parcului. Iarba era tot aşa de verde ca o masă de ruletă. Narcisele începuseră să înflorească la piciorul mai multor cedri giganţi. Se gândi la Angela. Iată genul de loc care i-ar place. Ea îi spunea deseori că n-avea nevoie de nimic altceva, pentru a fi fericită, decât de o ladă cu cărţi, de puţină verdeaţă şi de mult timp pentru ea.

— Şi eu, atunci? Eu nu fac parte din programul tău?

Ca răspuns ea surâdea, se strângea lângă el şi îi mângâia lobul urechii. De îndată ce va ieşi din acest rahat,

va trebui s-o ducă, în vacanţă, în Siciliar

— După dumneavoastră, spuse Lando.

Volpone pătrunse într-un hol de recepţie cu mai multe candelabre, împodobit cu tablouri din acelea pe care nimeni nu le privea şi care reprezentau portrete de strămoşi în uniforme sau vaste scene de bătălie! Angela îi promisese că-i va explica într-o zi de ce erau frumoase aceste vechi mâzgălituri. Împinse uşa salonului de recepţie ale cărei ferestre dădeau spre peluză.

— Câte camere?

— Nu mai ştiu, spuse Lando, 13 sau 14.

Volpone încruntă sprâncenele.

— 13?

— Poate mai multe, poate mai puţine.

— Du-te să le numeri şi revino! Telefonul merge?

— Da.

— Unde-i?

Lando i-l arătă pe un bufet vechi.

— Mai există un alt aparat în camera dumneavoastră.

— Camera mea? Alegi tu pentru mine acum?

— Este cea mai frumoasă, spuse Lando, cu sinceritate.

Italo făcu un gest de enervare şi-l concedie. Desigur, Baretto se arăta ascultător şi eficace, dar el nu-l putea suferi pentru că era un peşte, deşi un asemenea motiv nu putea fi luat în serios. Mai ales că prostituţia era şi ea una din sursele avei îi volponilor. Dar pe o scară industrială, abstractă, unde femeile se numărau precum capetele de vite. Între exploatatorii en gros: „i exploatate, nu există niciun contact. Nici măcar un număr, ci doar statisticile impersonale ale legii marilor grupuri.

În orice caz, graţie negresei lui Lando, Homer Kloppe îşi pierduse prestigiul în domeniu! la care ţinea probabil cel mai mult: demnitatea lui socială.

Nu era vorba aici decât de un început. Volpone prevăzuse un asalt în trei etape pentru a înfrânge rezistenţa bancherului. Primul obiectiv – prestigiul de care se bucura. Al doilea – propria lui persoană. Al treilea –

familia.

Italo se uită la telefon cu plictiseală. Trebuia să-l informeze pe Yudelman despre ceea ce îi ascunsese până acum: moartea lui O'Broin. De multe ori, când Italo avusese neînţelegeri cu Genco, Moshe aranjase lucrurile şi adusese împăcarea. Consilierul simţea pentru mezinul familiei Volpone o afecţiune aproape părintească. Italo ştia acest lucru. Era motivul pentru care suporta din partea lui ceea ce n-ar fi tolerat de la nimeni altcineva. Moshe, care nu ignora toate astea, nu se purta cu mănuşi pentru a-i spune ce avea pe inimă sau pentru a-l mustra aspru. Când va afla că Italo, executându-l pe Mortimer, distrusese prosteşte singura lor şansă, va avea un atac…

Cu regret, formă numărul lui Yudelman; telefonul nu sună decât o dată.

— Eu sunt, spuse Italo.

— Dumnezeule, strigă Moshe, cu o voce ascuţită. Încerc să te prind de câteva ore! Unde eşti?

— Tot în acelaşi loc…

— Renunţă, Italo! Renunţă! Merge rău, foarte rău. Întoarce-te!

— Este tot ce ai să-mi spui?

— Ascultă-mă, Italo, mi-e frică! S-au făcut deja destule prostii. Un pas în plus şi totul se strică! Eşti supravegheat!

— Nu mai sunt. S-a aranjat.

— Aranjat?

— Ţi-am spus că s-a aranjat! se înfurie Volpone. Este clar, nu?

— Chemi de la hotel? întrebă Moshe, cu neîncredere.

— Nu, poţi vorbi, nu-i niciun pericol.

— Gabelotti a înnebunit. Spune că încercăm să-l înşelăm!

— Te laşi influenţat de acest porc? Te cobori…

— Acest porc o să ne împuşte pe toţi!

— Chiar aşa? îl luă peste picior Volpone.

— Nu mai ştie ce spune! El crede că tu eşti acela care ai dispus omorârea lui O'Broin!

— Nu este adevărat.

— O ştiu! Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Italo respiră adânc şi-i dădu calm drumul:

— Nu am dat dispoziţie să fie omorât acest individ corupt, l-am omorât eu însumi.

O lungă tăcere pe fir. Apoi vocea lui Moshe, surescitată:

— Dar eşti nebun!... Nebun!...

— Un accident! L-am interogat şi şi-a bătut joc de mine!

— Oh, nu... gemu Yudelman, pe un ton disperat. Nu! Ce nenorocire! N-ai înţeles nimic!...

— Mă calci pe nervi!

— Nu mai e nimic de făcut! De-acum Gabelotti poate face orice! Comisiunea îi va da dreptate!

— Ai grăunţe în cap? răcni Volpone. Du-te mai bine şi întreabă-l pe Gabelotti ce căuta O'Broin la bancă atunci când a fost prins? Du-te! Ce zici de asta?

— Italo, l-am văzut pe Gabelotti!... Nu ştiu ce se întâmplă...

— Eu ştiu! Acest gunoi l-a omorât pe fratele meu ca să ne fure banii! Şi acum, când te-ai dus să-i faci mărturisiri, îşi imaginează că suntem chit şi că mă va putea scuipa în obraz încă multă vreme!

— Italo!

— Gura! Pentru că eşti aşa prieten cu el, să-ţi explice de ce l-a trimis pe dragul şi micul lui consilier la Kloppe!

— Italo!... Şi dacă O'Broin a încercat să acţioneze pe contul lui?

— Sărmanul de el! scrâşni Volpone, cu dispreţ. Te crezi la cinema!

— Uiţi un lucru! Că Gabelotti are numărul de cont din prima zi! N-are decât să spună un cuvânt!

— Cine-ţi spune că n-a şi făcut-o? se înăbuşi parcă Volpone. De ce crezi tu că l-a trimis pe acest gunoi de O'Broin? Ei? Explică-mi!

— Italo, îţi voi vorbi pe şleau... Nu ştiu ce să-ţi spun. Sunt prea multe puncte care nu sunt clare... Să ne batem

între noi nu duce la nimic. Avem toţi de pierdut!

— Nu eu! Fratele meu e mort şi banii lui, probabil, au zburat! Eu nu mai am nimic de pierdut, nimic!

— Lasă-mi o ultimă şansă…

— Nu te mai amesteca!

— Întoarce-te la New York! Să ne explicăm cu Don Ettore! Cu cărţile pe masă!

— Mă întreb de ce te-a păstrat Genco lângă el atâta timp! Eşti prea idiot!

— Atunci, mă voi duce singur, vorbi Moshe, cu resemnare, în interesul familiei.

— Familia sunt eu, urlă Volpone.

— Italo, îţi cer pentru ultima dată: întoarce-te la New York.

— Mă plictiseşti!

— Te vor omorî! spuse Moshe cu o voce joasă şi rece. Dar nu-ţi voi permite să pui în pericol viaţa Francescăi, viaţa fetelor ei, viaţa Angelei…

Italo deschise ochii mari.

— Angela? spuse cu o voce răguşită.

— Dacă nu te întorci în câteva ore, Dumnezeu să ne păzească! spuse Moshe Yudelman şi închise telefonul.

Aiurit, Volpone nu se gândi nici măcar să pună receptorul în furcă. O clipă, tot sângele i se urcă parcă la cap, în timp ce zgomotul obsedant al legăturii întrerupte îi răsuna în urechi. Moshe avea dreptate: Angela!… Trebuia s-o prevină imediat, s-o pună la adăpost!

— Este amuzant! izbucni în hohote de râs Renata. Vor trebui să stea culcaţi ca să aibă impresia că sunt în picioare!

— Uimitor, spuse Kurt. Numai cei care nu vor fi beţi vor avea senzaţia că sunt beţi…

Se lungiseră pe spate în ceea ce fusese, doar cu două ore mai înainte, bogatul salon tradiţional al unei case de mari burghezi din Zürich. Dar, deşi trecuse aşa puţin timp, Chimfene nu şi-ar fi recunoscut luxoasa ei cameră. Lucrătorii începuseră prin a da jos picturile de pe pereţi, pe care le agăţaseră apoi cu susul în jos.

— Priviţi!… exclamă Oswald Hepbräuer, extaziat. Când picturile sunt capodopere, ele sunt tot atât de frumoase dacă le pui invers!

La Zürich, Oswald reprezenta autoritatea absolută în materie de decoraţie. Terminase Belle-artele în 1968, luase cu asalt Sorbonna, ocupase Odeonul şi pregătise „bombele” de culoare pentru ca amicii lui revoluţionari să poată acoperi zidurile Parisului cu desenele lor răzbunătoare. În Elveţia, faptele de arme au importanţă în ochii intelectualităţii bogate.

Oswald beneficia de dubla aureolă a omului de acţiune şi a

— >

celui marginalizat. Profesiunea lui de credinţă fiind anticonformismul, a fost entuziasmat de ideea Renalei Kloppe: o căsătorie „pe dos”! Avusese nevoie de trei săptămâni ca să-şi elaboreze proiectul. Acum proiectul începea să prindă formă. Lucrătorii lui fixaseră pe toată suprafaţa plafonului o pânză pictată „en trompe l’oeil”, reprezentând o podea. Pentru a da şi mai mult senzaţia de realitate, agăţaseră sub ea scaune adevărate de bistro.

— Se poate prinde şi un fotoliu Ludovic XV? întrebă Renata.

— Prea greu, răspunse sentenţios Oswald. În schimb, masa va merge foarte bine… Paul! Masa!

— Imediat!… Imediat!…

— De ce să nu punem şi nişte gunoaie? exageră Kurt, care nu voia să se lase mai prejos în absurd.

— Banal… spuse Oswald… Prea banal!… Trebuie să folosim rahatul cu zgârcenie… Numai asta găseşti peste tot… Asta plictiseşte…

— Oswald, interveni Renata… Haine?… Ca şi când cineva şi-ar fi aruncat hainele pe podea?

— Să nu ne ambalăm! Întâi liniile mari! Detaliile vor veni după aceea. Dar uitaţi-vă la acest Pissarro!… Acest cer în jos… Este colosal!…

Se aşează alături de Renata şi Kurt pe podea, se răsuci comic, cu fundul în sus, cu capul printre picioare.

— Ce va fi cu Leonardo da Vinci! Vă daţi seama? Un Leonardo cu susu-n jos? N-am văzut asta niciodată! Paul, masa?...

Veniseră la zece. Ca să nu-şi înnebunească părinţii, Renata ţinuse ca lucrările de întoarcere cu fundul în sus a întregii case să fie făcute în timpul cel mai scurt.

— Ai mâna liberă! i-a spus lui Oswald. Iei toţi oamenii de care ai nevoie, lucraţi zi şi noapte. După serbare strângeţi tot bordelul cât mai repede posibil.

Hepbrăuer, care nu se dădea înapoi de la nimic, în special în faţa unui cec, acceptase cu bucurie. Toate ziarele vor scrie despre asta. Cum număra destui prieteni în redacţiile locale, evenimentul avea să-i aducă o publicitate personală enormă.

— Şi asta, asta, nu-i frumos?... Întrebă el, arătând spre un lucrător care aducea o lampă. ai cărei ciucuri de cristal fals fuseseră inversaţi, menţinuţi cu ajutorul unor puncte de clei invizibile într-o poziţie ce sfida legile gravitaţiei.

— Tija va pleca din podea... Vreau să spun din plafon! se corectă el, pufnind în râs. O să pun 3 sau 4 lămpi de acest fel în cameră. Trebuie să vedem... Hubert! Acolo sus, la stânga, masa joasă şi sticlele! Este gata?

— Iată...

Sticle de alcool din toate mărcile fuseseră aşezate prin acelaşi procedeu ca lustrele pe suprafaţa netedă a unei mese de sticlă cu picioare scurte de oţel cromat.

— Adaugă şi un buchet de fiori!... Atenţie, acolo sus! Greutatea trebuie aşezată pe aplice!

Se întoarse spre cei doi logodnici şi le făcu cu ochiul cu un aer complice.

— Ah! copii! Ce muncă! Dar ce reuşită perfectă. Şi cât se va vorbi de căsătoria voastră!

Kurt luă mâna Renatei. Pe măsură ce ideea lor nebună devenea realitate, nu se putea împiedica să nu simtă o anumită teamă. Fondul lui vechi mic-burghez se revolta împotriva acestui ilogism care îl seducea atâta vreme cât nu se exersa decât la nivelul dialecticii. Însă,

maşinăria fusese pornită. Era prea târziu şi nu mai avea altă soluţie decât să dea impresia că este de acord cu totul. Pentru a ieşi din starea de tulburare, se decise să mai adauge:

— Oswald, plafonul tău când îl lipeşti de podea?

— Mai târziu, mai târziu!… Copiii mei, nu vreau să vă gonesc, dar aş vrea să avansez cu lucrul!… Puteţi să veniţi la fiecare două ore… Veţi remarca uşor progresele! Acum, trebuie să terminăm podeaua pe plafon!…

Îndată ce a simţit atingerea mâinii lui Kurt, Renata şi-a retras-o pe a ei fără să se gândească. Lucrurile păreau să fie acţionate de o forţă în afara propriei ei voinţe. Din sfidare, pusese totul în mişcare. Acum, când zidurile închisorii se ridicau în jurul ei, va rămâne prinsă în capcană.

— Vii?

— Să mergem, acceptă Kurt.

— Renata! spuse Oswald, deşi te-ai gândit la toate, îţi rezervtotuşi câteva surprize! Veţi vedea, copii!… Veţi vedea!…

Moshe Yudelman pătrunse în biroul lui Don Ettore ca şi cum ar fi intrat într-un abator. Cu asprime, Carmine Crimello, Angelo Barba şi Carlo Badaletto îl priviră într-o tăcere ostilă. Dar Moshe nu-i privi. Făcu doi paşi către Gabelotti şi-i ceru cu o voce fermă şi cumpănită:

— Don Ettore, pot să vă vorbesc între patru ochi?

— Ieşiţi, spuse Gabelotti făcându-le oamenilor săi un semn cu mâna.

— O secundă, Padrone, interveni Badaletto.

Îl pipăi repede pe Yudelman, care-l lăsă s-o facă cu o expresie vag dispreţuitoare.

— Afară! repetă don Ettore către Badaletto.

Carlo închise uşa după el. Gabelotti ridică o sprânceană către Moshe.

— Te ascult…

Ducându-se la Don, după dialogul fără ieşire cu Volpone, socotea că prezenţa lui constituia ea singură o garanţie a bunei sale credinţe. În ceea ce-l privea. Dar

dacă se înşela asupra jocului lui Gabelotti, dacă Italo avusese dreptate, atunci, cu atât mai rău pentru el: nu va mai ieşi viu din imobil.

— Don Ettore, începu el, mi-aţi cerut să revin, am revenit de bunăvoie. Am încredere în judecata şi în înţelepciunea voastră. Nu aparţin familiei dumneavoastră, dar toţi suntem copiii aceleiaşi familii, Sindicatul. Am trudit destul, şi unii şi alţii, pentru ca gloanţele să n-o ia înaintea raţiunii.

Gabelotti îl asculta cu atenţie, ronţăind fistic. Faptul că Yudelman se întorsese şi se vârâse în labele lui era mai degrabă un semn bun. Oamenii lui, după mai multe tentative infructuoase, au reuşit să descopere numărul telefonului personal al lui Homer Kloppe. Din nefericire, Ettore nu avusese mai mult noroc ca la bancă. O voce feminină îi răspunsese că bancherul nu era acasă, şi-l rugase să-şi spună numele. În faţa refuzului lui, telefonul se închisese sec. Pentru moment, nu avea altceva de făcut decât să aştepte şi să se roage ca Volpone să nu-i fi golit contul. Dacă Yudelman era aici, faptul acesta părea să confirme contrariul.

— La drept vorbind, să ştiţi că sunt aici împotriva părerii lui Italo Volpone.

— Ai reuşit să vorbeşti cu el? întrebă Ettore, încercând să-şi mascheze curiozitatea avidă.

— Da.

— Este încă la Zürich?

— Da.

Gabelotti înghiţi un pumn de fistic. Întinse cutia lui Yudelman, care-i mulţumi cu un semn din cap.

— Ţi-a explicat ce face acolo?

— I-a fost asasinat fratele, îi reaminti Yudelman cu blândeţe.

— El este cel care spune asta!

— Permiteţi-mi, Don Ettore. Această afacere ne exasperează pe toţi. Fiecare dintre noi riscă să spună cuvinte care-i depăşesc gândurile, cuvinte inspirate de mânie. Cu puţin timp în urmă, aţi lansat contra lui Italo

acuzaţii foarte grave. Eu n-am fost de acord cu ele. Italo, în ceea ce-l priveşte, acuză şi el. Nici cu el nu sunt de acord. Ceea ce vreau este să restabilesc adevărul şi să punem capăt unei neînţelegeri care poate aduce mari prejudicii întreprinderii noastre.

— Deoarece şeful tău e mort, în numele cui vorbeşti?

— În numele meu propriu, în numele dreptăţii şi al interesului nostru al tuturor. Adaug totodată că, după moartea lui Don Genco, fratele lui mai mic este în drept, pentru moment, să-i urmeze la conducerea familiei.

— Italo este un iresponsabil!

— Nu, Don Ettore. Italo este un om care n-a avut până acum răspunderi. Din nefericire, Italo este sub şocul durerii lui. Este impulsiv, încăpăţânat. Este convins că numai consilierul dumneavoastră a putut să acţioneze în spatele nostru pe propriul lui cont.

Moshe susţinu privirea veninoasă a lui Gabelotti cu toate că o sudoare rece i se prelingea de-a lungul şirei spinării. Dacă acest colos ar afla acum că Mortimer nu mai este în viaţă, că Italo l-a omorât cu propria lui mână, ar începe un război fără milă, până ce ultimul om ar rămâne în viaţă. În acest caz, primul epitaf ar fi pentru Moshe.

— Este şi părerea ta? întrebă Gabelotti pe un ton perfect neutru.

— Toţi oamenii sunt slabi, Don Ettore. Chiar Mortimer O'Broin nu scapă regulii. Italo crede că fratele lui n-a murit din întâmplare.

— Sunt convins! lansă Ettore cu o voce plină de subînţelesuri. Vrei să ştii ce gândesc eu despre toate astea? Atâta vreme cât O'Broan nu va fi în carne şi oase în faţa mea ca să mi-o spună singur, nimeni nu mă va convinge că m-a trădat! Este foarte uşor să arunci vina în spinarea cuiva care nu-i de faţă ca să se apere! Prea uşor! Nu e nevoie să fii prea şmecher că să vezi cui foloseşte acest lucru!… Italo Volpone!

— Există un mijloc absolut pentru a ne asigura, Don Ettore. Şi în acelaşi timp să ne facă să ieşim din impas. Trei persoane aveau numărul de cont: Don Genco,

Mortimer O'Broin şi dumneavoastră. Este suficient să daţi un telefon la Zürich pentru ca totul să reintre în normal.

— Dacă n-am făcut-o până acum, minţi Gabelotti, este din respect pentru prietenul meu Genco! Eram doi!

— Dacă Bebe Volpone a comis greşeala să se ducă la v bancă fără să vă prevină, minţi la rândul lui Moshe Yudelman, este pentru că moartea fratelui lui l-a împins să creadă că consilierul vostru se pregătea să vă joace o festă. Acum, el însuşi vă cere prin mine să sunaţi la Zürich imediat şi să daţi ordinul de transfer!

Gabelotti se prefăcu că intră în jocul lui. Îşi privi ceasul.

— Prea târziu. Este aproape ora 18 în Europa. Banca este închisă.

— Atunci mâine, Don Ettore, la deschidere! Avem o încredere totală în dumneavoastră.

Gabelotti se gândi.

— De fapt, ştii unde să-l găseşti pe Volpone?

— Desigur.

Cu bruscheţe, Ettore împinse telefonul către Yudelman:

— Cheamă-l! Vreau să-i vorbesc.

— Bine, spuse Moshe.

Mascându-şi insuccesul, apucă aparatul. Până acum sperase că jucase destul de delicat pentru a ieşi din joc, pentru a evita conflictul, a recupera cele două miliarde şi a cruţa vieţi omeneşti. Se dorise mediatorul între două cantităţi de „exploziv care, dacă ar intra în contact, explozia s-ar produce instantaneu. Din nou aceeaşi sudoare rece între omoplaţi. Avu un mic surâs amical pentru Gabelotti, care nu-l părăsea din privire.

— Hotelul Sordi? Aş dori să vorbesc cu domnul Volpone.

— Rămâneţi la aparat.

Spre stupoarea lui, îşi dădu seama că răspunsul care îi fusese dat de centralista de la Zürich umpluse biroul! Gabelotti dăduse drumul la amplificator. Moshe făcu o rugăciune mută pentru ca italo să nu fie la hotel.

— Apartamentul domnului Volpone nu răspunde.

— Dă-mi recepţia… Recepţia?

— Da, domnule.

— Cheia domnului Volpone este pe tablou?

— Domnul Volpone nu mai este la noi, domnule.

— Poftim?

— Domnul Volpone a cerut nota de plată acum o oră sau două. Nu mai este în hotel.

Yudelman avu senzaţia că este cu totul aerian.

— A lăsat vreun mesaj?

— Niciunul, domnule.

Moshe închise fără să îndrăznească să înfrunte privirea lui Don Ettore. De-acum încolo nu mai era de găsit, era fără control, gata să comită toate tâmpeniile. Nu se moare uecât o dată! Moshe dădu din umeri resemnat.

— Iată, Don Ettore, ştiţi tot atât cât şi mine…

Trebuia să-i spună că-l rugase pe Italo să revină la New York, să nu se mai ocupe de nimic, în timp ce el va căuta să aranjeze lucrurile. Se simţi brusc obosit. Spuse cu o ezitare în glas:

— Este poate în drum spre New York. O să sune oare la mine?… Se ridică încet.

— Unde te duci? întrebă Gabelotti.

— Mă duc acasă. Iau legătura cu dumneavoastră îndată ce-mi dă un semn.

— Moshe, spuse Gabelotti cu cordialitate, ai un aer deprimat…

Înconjură biroul şi-i puse pe umeri o mina tot atât de groasă cât un jambon.

— Aş vrea să-mi faci plăcerea să accepţi ospitalitatea mea. Şi, apoi, s-ar putea să am nevoie de line când voi chema banca. La urma urmelor, suntem asociaţi. Odihneşte-te. Simeone o să-ţi arate camera ta… Simeone!

Simeone Ferro apăru imediat, ca şi când ar fi avut urechea lipită de uşă.

— Padrone?

— Vreau să-l însoţeşti pe asociatul meu Yudelman în camera pentru prieteni. Veghează să nu-i lipsească nimic!

— Bine, Padrone.

Moshe, cu inima strânsă, avu un mic surâs trist.

— Aveţi dreptate, Don Ettorc. Mă duc să mă odihnesc puţin. Credeţi-mă că vă mulţumesc pentru ospitalitate.

— Mă flatezi acceptând-o, spuse Gabelotti.

De îndată ce Moshe şi Simeone părăsiră biroul, apăsăpe un interfon. Spuse cu o voce rapidă:

— Puneţi mâna pe Angela Volpone.

Aşezaţi, cei doi negri nu aveau nimic deosebit pentru a atrage atenţia, în afara frumuseţii lor remarcabile. Unul din ei, cu pielea ceva mai deschisă decât celălalt, era îmbrăcat cu acea neglijenţă căutată preferată de „universitarii” americani. Purta un tee-shirt pe care era înscrisă cifra 11, un bluzon mototolit cu guler de blană, blue jeans şi bascheţi albaştri ca cerul. Celălalt purta un pulover vişiniu pe gât, o haină de tweed, un pantalon de flanelă muştar şi pantofi sport maro închis.

Amândoi erau fraţi de sânge, aveau dreptul la titlul de prinţi, fiind descendenţi în linie dreaptă din ramura regală a neamului Kibondo... Primul, Amadou Teză, mai cunoscut în Statele Unite sub numele de „Rocky”, era unul din cei cinci jucători de baschet cel mai bine plătiţi din lume. Kouakou Touamă, mai mic decât el cu un an, se afla de trei săptămâni la Sarday, nu departe de Paris, fiind invitatul cercetătorilor de la Comisariatul pentru Energia Atomică. În ciuda celor 22 de ani, Kouakou, una din cele mai mari speranţe ale generaţiei lui în fizică nucleară, ţinea o serie de conferinţe asupra acceleratorilor de particule.

Rocky şi Kouakou mai aveau încă 6 fraţi. Cel mai înalt măsura 2, 28 metri, cel mai scund 2, 03. În familie îl supranumiseră în mod tandru „Piticul”. Kouakou şi Rocky se menţineau într-o medie onestă: 2, 16 pentru primul, 2, 20 pentru al doilea. La Bujumbura, unde se născuseră, aceste talii erau cât se poate de normale. Rocky făcuse tot posibilul ca să-şi atragă fratele spre baschet, unde calităţile lui fizice i-ar fi permis să facă avere în puţin timp. Dar Kouakou nu era interesat de bani. Ceea ce îi plăcea

era cercetarea. Pentru ca să-şi dezmorţească muşchii se îmbrăca uneori cu un trening vechi, intra pe stadion şi-i umplea de invidie pe atleţi întrecându-i prin dibăcie, forţă, practicând orice disciplină: alergare, săritură, tir, aruncarea greutăţii. Apoi, făcea un duş şi dispărea aşa cum venise.

Rocky îi telefonase din New York.

— Vin să te iau de la Paris peste 8 ore. Să fii liber.

— Cât timp?

— O zi sau două.

— Unde mergem?

— La Zürich. Îţi voi explica. Afacere de familie.

De generaţii, cuvântul „familie” era sfânt pentru Kibondo. Să insulţi pe unul din ei echivala cu a-ţi face duşman tot tribul. Acest feroce spirit de clan permisese viţei lor să se perpetueze de două secole, deşi în Burundi cultura tribală se transmite oral şi nimeni, de aproximativ un sfert de secol, nu fusese capabil să precizeze nici cea mai mică dată. În orice caz, cât îşi aminteau contemporanii, tribul Kibondo supravieţuise tuturor atacurilor îndreptate împotriva teritoriului lor, indiferent că acestea veneau dinspre Uganda, Tanzania, Congo sau Kenya.

Vremurile se schimbaseră. Cinci din cei opt fraţi mergeau la Universitate, doi, între care şi Rocky, erau sportivi profesionişti, ultimul, Mango, mai puţin isteţ, rămăsese în ţară, pe lângă rege, tatăl lor.

În ordinea succesiunii, Ines, sora lor, se situa pe ultima poziţie, după toţi bărbaţii, punându-l la socoteală şi pe Mango. Cei 8 băieţi aveau pentru ea o admiraţie nesfârşită. Ea călătorise mult în Europa, rămăsese pentru un timp la Roma, la Londra şi la Paris, unde, datorită frumuseţii ei, apăruse pe coperţile revistelor de modă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebase Kouakou pe Rocky.

— Un tip, la Zürich, nu a respectat-o.

Pentru amândoi, deşi aparţineau elitei profesiunilor lor, deşi îşi făcuseră studiile în Statele Unite, deşi erau primiţi în saloanele cele mai înalte, deşi le înnebuneau

aproape pe toate femeile albe întâlnite în drumul lor, expresia „lipsă de respect” făcea să dispară instantaneu actuala lor apartenenţă socială şi să apară atavismul tribal al familiei Kibondo. Ca sora lor să fie victima cuiva, li se părea de neconceput. Ines era în măsură să ţină piept oricui.

— A fost victima unor răufăcători? se îngrijoră Kouakou.

— Nu mi-a spus. Mi-a cerut pur şi simplu să-i vin în ajutor. M-am gândit că ţi-ar plăcea să participi.

— Mulţumesc, spuse simplu Kouakou. Bănuiesc că-l vom găsi uşor pe tip.

— După câte am înţeles, tipii. Am fost o dată la Zürich pentru o întâlnire demonstrativă cu Harlemul. Este un oraş mic. Dacă n-au fugit, terminăm repede cu ei!

Când avionul a atins soluf şi când se ridicară să-şi ia genţile de voiaj din plasă, Rocky şi Kouakou deveniră punctul de atracţie al pasagerilor care îi priveau cu o stupoare admirativă.

În acelaşi moment, pe o altă pistă a aeroportului, numărul 8, ateriza cursa Marseille-Zürich. La bordul avionului se afla Louis Phillipon şi brigada sa gastronomică.

Angelei Volpone îi era ruşine de reacţia ei din ajun. În loc s-o susţină pe Francesca în momentul când a fost cuprinsă de o criză de disperare, ea se întorsese acasă, incapabilă să înfrunte durerea cumnatei ei. După şase luni de căsătorie, îşi dădea seama că nu intrase cu adevărat în familia Volpone.

Trecutul ei de independenţă, la Universitate, studiile pe care le făcuse, gusturile ei, modul ei de a trăi, totul o separa de un clan închis în el însuşi, în care femeile nu trăiau decât în aşteptare şi resemnare. Astfel trăiau femeile siciliene din timpuri imemoriale. Dar Angela nu era siciliană. Nu-i plăcea tristeţea.

I se întâmplase un lucru teribil: se îndrăgostise nebuneşte de un bărbat de care totul o separa. Ceva animalic, definitiv, pe care-l resimţise ca o lovitură de

pumnal la Londra, când Italo intrase în bibliotecă şi când privirile lor se încrucişaseră pentru prima oară…

— Ce fel de carte căutaţi?

— Există vreun manual care să-mi dea reţete cum să mă debarasez de doi tipi plictisitori?

Nu va uita niciodată aceste două fraze care le pecetluiseră destinul comun. Seara, el revenise s-o ia. Îşi termina lucrul la ora 19 şi închidea ea singură localul. Cele 15 livre pe care le primea pe săptămână nu-i ajungeau să trăiască, dar tatăl ei, care avea o prăvălie de parâme la Amalfi, îi trimitea bani la fiecare sfârşit de lună.

Avea 23 de ani şi, după câte ştia, era singura fecioară la această vârstă canonică. Nu se lăuda cu asta. Câteva din colegele ei de facultate avuseseră experienţe sexuale de la vârsta de 15 ani. Când i se întâmpla să accepte invitaţia unui băiat de vârsta ei, lucrurile nu mergeau niciodată prea departe. Tatăl ei nu-i făcuse nicio recomandare specială asupra acestui subiect, nici mama ei. Erau lucruri de care nu se vorbea în familia sa.

Totuşi, Angela era frumoasă. Avea ochi cenuşii imenşi, păr foarte negru şi buze dulci, cărnoase, buze de adolescentă, într-o fată de un oval perfect, al cărui contur pur era acela al unei femei. Desigur, i se adresau declaraţiile cele mai măgulitoare. Dar, contrar tinerelor fete din generaţia ei, era de părere că dragostea fizică nu va trebui să aibă loc decât în clipa când „altceva” se va declanşa.

În anumite seri de primăvară simţea ceva urcând în ea ca o sevă avidă, o dorinţă brutală de a da tot ce păstra în rezervă. În acele seri era cuprinsă de îndoială, vag conştientă de faptul că pierdea poate ceva preţios, trecător şi fragil ca timpul…

Italo o dusese într-un mic restaurant italian, pierdut într-un cartier fără farmec, Edgware. Ea îl privise mâncând, incapabilă să înghită o bucăţică, hipnotizată de figura lui palidă, care era marcată de o privire de o intensitate tulburătoare, de un negru absolut profund, în acelaşi timp insondabil şi fără adâncime.

— Nu ţi-e foame?
— Da.
— Nu te-ai atins de farfurie. Ce vârstă ai?
— 23.
Izbucnise în râs, înghiţind *scumpii*.
— 23? Este adevărat?
— Da. De ce? E ceva comic în asta?
Era atât de sigură că va termina seara împreună cu el încât îşi ascunsese în fundul genţii o periuţă de dinţi. El va fi în – astă seară. Niciun altul. Aşteptase aşa de mult…
— Eşti american?
— Pe paşaport. Am sânge sicilian.
— Şi eu sunt italiancă.
— De unde?
— Amalfi. Ai reuşit să scapi de tipii aceia plictisitori?
— Da. Ce vrei ca desert?
— O cafea.
Mai târziu, părăsiseră restaurantul. Îi deschisese portiera maşinii, se instalase la volan şi-şi aprinsese o ţigară.
— Ce ţi-ar plăcea să faci?
— Qnd?
— Acum.
Ea răspunsese fără ezitare.
— Ceea ce doreşti tu.
— Ceva calm, agitat, plicticos, poetic, ce anume?
— Ce doreşti tu.
— Ai puţin timp?
— Da.
Pentru el va avea tot timpul, când o va dori. Aşa ajunsese într-un loc unde nu mai pusese niciodată piciorul: un club specializat în jocuri de noroc, din Mayfair.
— Ai noroc! Acum câţiva ani mama dumitale n-ar fi putut intra aici!
Jucase timp de două ore, uitând de ea cu totul, cu ochii aţintiţi pe cărţile distribuite de crupier. Se părea că e cunoscut. Sumele pe care le punea în joc pe masă la fiecare distribuire a cărţilor i-ar fi permis Angelei să

trăiască un an. Banco!… Banco!… Banco!…

— Am câştigat 11.000 livre. Îmi porţi noroc. Tu şi cu mine, juma-juma!

— Dar eşti nebun!

— Nu sunt decât bani! Ia!

El încercă să-i bage cu forţa în geantă un enorm pachet de bancnote, pe care le împărţise după ochi.

— Ce de mofturi pentru nimica toată! Dacă pierdeam, n-aş fi ezitat să-ţi cer împrumut bani pentru benzina maşinii. Văd lucrurile mai simplu decât tine! Atunci, da sau nu?

Erau din nou pe stradă, în faţa intrării clubului. Ea se uită la el să vadă dacă nu-şi bătea joc de ea. Avea doar un aer iritat.

— Chiar nu-i vrei?

— Nu.

— Este partea ta. Eşti sigură?

— Da.

— Atunci cu atât mai rău. Hei!

Un zdrenţăros care cerşea la câţiva metri mai încolo veni spre ei. Cu inima strânsă, Angela îl văzu pe Italo dându-i fără nicio ezitare teancul de bancnote. Cerşetorul, cu gura căscată de mirare, se depărtă de-a-ndărătelea, cu pălăria ferfeniţă plină ochi de această adevărată mană cerească. Angela se urcă în maşină, cu picioarele tremurânde…

— Când am hotărât să dau ceva, nu-i mai iau înapoi.

Era prea agitată ca să poată răspunde ceva. Ea păstra sticle goale de Coca-Cola în cameră. Când avea un stoc suficient, le ducea la băcan şi cu banii luaţi pe ele îşi cumpăra ţigări.

Îl detestă pentru gestul vrednic de dispreţ, îşi deschise geanta în întuneric şi-şi vârî periuţa de dinţi mai adânc.

— Eşti supărată?

— Da, i-ai insultat mizeria!

Avu un râs proaspăt, spontan, amuzat.

— Ar fi trebuit, poate, să ceri avizul celui în cauză

înainte de a judeca atât de categoric!

— Condu-mă acasă!

— Bine… Îţi atrag atenţia că ai dreptul la jumătate din ce am câştigat. Îi vrei?

— Nu, spuse ea, strângând din dinţi.

— Cum vrei… Numai o secundă…

Făcu două părţi din pachetul care îi rămăsese, puse unul pe scaun, îl luă pe celălalt în mina şi se dădu jos din maşină, îngreţoşată, Angela îl văzu dând bani unei florărese care tocmai intra în club, încărcată de buchete de trandafiri. Italo reveni cu un trandafir roşu în mina.

— O să accepţi măcar o floare?

Ea păstră o tăcere încăpăţânată.

— Jumătate? întrebă cu gentileţe Italo. Delicat, rupse o parte din petale şi îi întinse tulpina cu celelalte petale rămase în corolă. Ea se prefăţu că nu o vede. El i-o puse pe genunchi şi demară.

— De fapt, spuse el, cu un ton glumeţ, am aici nişte bani câştigaţi la club. După cum ştii, jumătate îţi aparţin. Îi vrei?

— Te crezi nostim?

El făcu două noi pachete, îi întinse unul.

— Da sau nu?

Ea dădu din umeri şi întoarse capul. El apăsă pe butonul ce acţiona deschiderea automată a geamului. Dădu drumul biletelor care zburară în voia vântului şi a vitezei.

— Dacă nu m-aş gândi că te plictisesc, Angela, mi-aş permite să-ţi aduc aminte că-ţi datorez 50% din câştigul meu. Accepţi?

Corpul i se încordă şi se uită drept înainte. Bancnotele pe care i le oferi din nou’ luară acelaşi drum ca precedentele. Qnd ajunseră în faţa casei, Italo nu mai avea în mână decât două bancnote de o liră. Îi arătă una.

— Este partea ta. O vrei?

Ea căută mânerul portierei. El dădu foc bancnotei şi-şi aprinse o ţigară. Angela nu deschisese gura de la începutul drumului, sugrumată de sentimente ambigue,

violent contradictorii, ţesute din mânie, mândrie, umilinţă şi dintr-o dorinţă puternică pe care şi-o refula cu furie, clar care făcea să-i bată inima.

— Poţi să mă ajuţi? întrebă ea cu o voce glacială, aş vrea să ies.

— Imediat!… Angela… A rămas o singură bancnotă. Vrei jumătatea ta?

Rupse bancnota în două.

— Te rog să-mi deschizi portiera.

Făcu două mingiuţe de hârtie din unicul supravieţuitor al celor 11.000 de livre şi le aruncă pe fereastră.

— În mod cert nu vrei să împarţi nimic…

Făcu înconjurul maşinii şi o ajută să coboare.

— Bună seara.

— Bună seara…

Timp de o secundă totul ar fi fost încă posibil. Erau amândoi în picioare, faţă în faţă, nu-şi puteau desprinde privirile unul de altul. Ea fu prima care-i întoarse spatele. El nu făcu niciun gest s-o reţină. Urcă cu un pas sec şi decis primele trepte ale peronului pensiunii ei de familie, încetini, încetini mai mult, se opri şi se întoarse încet.

Italo Volpone se sprijinea de caroseria maşinii, nemişcat, cu ţigara arzândă îrî-colţul buzelor, cu faţa serioasă şi gânditoare. Când o văzu coborând scările parcă cu părere de rău, nu făcu niciun gest spre ea. O lăsă să vină.

— Ţi-ai uitat cheile?

— Nu.

— Poţi să-mi faci un serviciu?

— Spune…

— Nu mai am nicio leţcaie, spuse el surâzând. Risc să mă închidă pentru vagabondaj. Poţi să-mi împrumuţi 50 de centi?

— Nici nu-i am măcar, răspunse ea.

Se treziră unul în braţele celuilalt, fără ca niciunul din ei să ştie cine le-a deschis mai întâi. N-a fost niciun sărut, doar un fel de apropiere gravă, în care fiecare

cântarea prezenţa cejuilalt, căci totul era spus fără ca nimic să fie pronunţat. Îi mângâie părul cu un râs mic, răguşit.

— Deoarece nu ai vrut bani, ce vrei?

— Pe tine.

În apartamentul pe care Italo îl închiria cu anul la Dorchester, Angela a ezitat să-l prevină. Pentru prima dată în viaţa ei era goală într-un pat alături de un bărbat. Dar ea tăcuse. Prietenele ei îi repetaseră deseori că bărbaţii erau speriaţi de fecioare. Ea strânse dinţii în timp ce el o făcea femeie, cuprinsă de un val de suferinţă şi de plăcere atât de intensă încât nu s-ar fi gândit c-ar putea exista ceva pe lume atât de violent şi de plăcut totodată.

Îşi pierduse cunoştinţa…

— Nu voiam să-ţi spun.

— De ce?… De ce?…

— Mi-era frică să nu te răzgândeşti.

— Oh!

— Italo, te doream atâta!

A doua zi nu s-a dus la cursuri. După-amiază nu s-a dus la bibliotecă. Când a sosit seara, era încă în pat. Şi el lângă ea, neobosit. Din când în când, un valet le lăsa în salon o tavă încărcată de mâncăruri alese, vinuri fine, transparente ca apa şi reci ca gheaţa. În cursul nopţii următoare dormiseră două ore, îmbrăţişaţi. Dimineaţa făceau în continuaredragoste. La amiază, fără să se consulte, hotărâră să nu iasă. În după-amiaza celei de a treia zi, Angela, care revenea de la duş, îi spuse lui Italo:

— Nu mai ştiu dacă e zi sau noapte. Nu mai ştiu cum mă cheamă…

Epuizată, căzu drăgăstos pe pieptul lui. El îi trecu un braţ pe după umeri şi îi ridică bărbia cu tandreţe.

— Îţi spun eu cum te cheamă… Te cheamă Angela… Angela Volpone.

58 de zile mai târziu se căsătoreau la New York. Genco, fratele lui Italo, îi oferea Angelei o brăţară de diamante de o valoare inestimabilă. Sărbătorirea avusese loc la Hotelul Pierre. Sute de oameni le trecuseră prin faţă.

La privirile întrebătoare ale Angelei, Italo răspundea cu mici ocheade nostime. Şi când au intrat în somptuosul apartament din Park Avenue, Angela nu se putu împiedica să strige:

— Doamne! Dar de unde iei banii ca să ne oferim un asemenea palat?

— Genco şi cu mine facem fel de fel… Fructe şi legume en gros… Ne descurcăm bine…

Câteodată aveau loc partide de poker la ei, organizate de Italo şi prietenii lui. Toţi manifestau un mare respect faţă de Angela. Puţin câte puţin, se instalase în capul ei o idee atât de bizară încât n-a îndrăznit multă vreme s-o formuleze. Într-o seară, nemairăbdând, îi pusese întrebarea pe jumătate ironică, pe jumătate serioasă:

— Italo, spune-mi, eşti un gangster?

El luă un aer tragic, căzu pe o canapea şi se făcu că trage focuri în aer.

— Nenorocire, de trei ori nenorocire! A aflat! Da, recunosc! Sunt unul teribil! Tai băieţeii în rondele şi-i mănânc cruzi cu castraveţi şi muştar! Nu mă denunţa, te implor!

Au râs împreună. Dar, în ajun, când Francesca se prăbuşise în lacrimi urlându-şi durerea aflând de moartea soţului ei, ea pronunţase această frază teribilă: „Ştiam c-o să mi-l omoare! Şi acum îl vor omorî pe al tău!”

Angela tremura… Acel strigăt îi rămăsese în urechi. Se simţi deodată singură şi pierdută în imensul apartament. Se auzi soneria de la uşă. O trimisese pe Fiorentina, servitoarea ei, să cumpere ziare. Nervoasă, părăsi divanul pe care era întinsă ca să-i deschidă uşa. În aceeaşi clipă sună telefonul. Inima îi tresări… Italo!… Ridică receptorul.

— Angela!

— Italo!…

Din nou soneria răsună în holul de la intrare. Agasată, Angela spuse repede:

— Nu închide, dragostea mea! Fiorentina sună la uşă! Vin imediat!

Lăsă receptorul şi, în timp ce se grăbea spre uşă, i se păru că Italo strigă ceva... Deschise brusc. Fără să privească spre Fiorentina, se întoarse pentru a reveni mai repede la telefon. Îşi simţi pe neaşteptate pumnul încleştat într-o menghină de fier. Cu ochii măriţi de groază, văzu doi tipi asemănători cu cei care veneau câteodată să joace cărţi la ei. Doar că figurile lor îi erau cu totul necunoscute.

— Doamna Volpone? se informă curtenitor cel care îi ţinea braţul. Îmi pare rău că vă deranjez, dar trebuie să mă urmaţi. Cineva doreşte să vă vadă.

Angela, încercând să-şi stăpânească frica, vru să-şi degajeze braţul cu un gest ferm. Zadarnică osteneală. Era blocat ca într-un cleşte.

Când vru să urle, cel care nu spusese încă nimic îi puse mâna pe gură. În aceeaşi clipă simţi ţeava unui pistol în spate.

— Nu faceţi fasoane, doamnă Volpone... Nu vă vrem răul. Vă veţi întoarce repede acasă.

Un gust ca de metal oxidat îi umplea gura. Sub efectul şocului, vederea i se tulbură, picioarele i se înmuiară. Leşină.

În timp ce unul din cei doi bărbaţi o susţinea, celălalt puse la loc receptorul cu delicateţe.

După încercarea pe care o suportase, Homer Kloppe ar fi vrut să intre sub pământ. Uitând că venise cu maşina, părăsise

Grossmiinster pe jos, mergând pe marginea trotuarelor la întâmplare, neştiind precis spre ce se îndrepta, neîndrăznind să privească pe nimeni, încercând zadarnic să ascundă cât mai adânc în sine scena de coşmar pe care tocmai o trăise. Avea nevoie să fie singur, să reflecteze, să-şi dea seama unde se află, să înţeleagă ce-o împinsese pe Ines să vină să se expună în faţa acestei adunări respectabile. Cu curaj, Homer făcuse faţă, simţindu-se ca într-un fel de ceaţă şi le explicase celor prezenţi, într-un stil confuz, că această negresă uriaşă – „o relaţie a fiicei mele pe care am întâlnit-o numai o dată în viaţa mea!”... – merita indulgenţa pe care e cazul s-o acorzi

actelor neprevăzute de nebunie. Toţi au fost de acord, cu jenă, poate cu prea multă convingere. Una din cele două reprezentante ale sexului slab propusese, în mod perfid, să cheme poliţia ca să dirijeze „bolnava” – ea insistase asupra cuvântului – către cel mai apropiat spital psihiatric, agresiunea pe care o comisese asupra lor risca să se repete în stradă, în faţa femeilor însărcinate sau a copiilor care vor fi traumatizaţi pentru restul zilelor lor. „Nu atât ca mine!”… se gândise Homer, care nu ştia unde să se mai aşeze.

Bolborosindu-şi scuzele, îi rugase să continue şedinţa fără el, în interesul general şi, mai ales, al creaturii suferinde, el ducându-se să prevină autorităţile. L-au crezut oare?

S-au făcut că reiau discuţia ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar privirile lor bănuitoare nu-l părăsiseră pe Homer până când nu a trecut de uşa criptei.

Ridică încet capul şi-şi dădu seama că se îndrepta în mod instinctiv către casă. Era şi momentul! Năvălitorii angajaţi de fiica lor desfigurau probabil apartamentul pe care li-l încredinţase pentru ceremonie.

O luă la dreapta ca să se ducă la bancă. Avea senzaţia că trecătorii îl priveau, citind în ochii lui că era vinovat. Şi el citea într-ai lor, bănuind o condamnare fără apel. Apartamentul lui îi era interzis, strada îi era ostilă, nu avea pe nimeni căruia să i se destăinuie în aşteptarea scandalului, biroul lui era ultimul refugiu unde putea să se ascundă pentru a-şi cloci confuzia.

Deşi pătrunsese prin intrarea particulară, nu putu scăpa vigilenţei lui Marjorie.

— Sunteţi căutat de peste tot, domnule!

Se uită la ea plictisit.

— Nu sunt aici.

— Domnule!…

— Nimeni şi nimic. Ieşi!

Avu o grimasă care-i era familiară, aceea a demnităţii rănite, tăcerea marilor neînţeleşi.

— Cu atât mai rău, domnule, dacă nu doriţi să vorbiţi,

dar se insistă! Chestiune de viaţă sau de moarte pentru dumneavoastră!... Linia a treia... Un domn... Mi-a spus că vă caută din partea lui Ines, că veţi înţelege... În orice caz, vă dau legătura.

Şi dispăru ţuguindu-şi buzele, fâţâindu-se ca o pasăre speriată: ştia şi ea deja oare?... Tremurând puţin, Homer apăsă butonul cu numărul 3.

— Da, spuse el, pipăindu-şi nodul de la cravată.

— Ceea ce vi s-a întâmplat cu Ines este un prim avertisment. Prietenesc. Supărător, totuşi, pentru un bărbat cu poziţia dumneavoastră. Gândiţi-vă că asta se va comenta în oraş.

Homer se crispă recunoscând vocea lui Italo Volpone. Primul său gest fu să întrerupă. Se abţinu. Avea nevoie să ştie mai mult.

— Ines este un pic nebună, ştiţi... Este capabilă să se laude pretutindeni... Abia am reuşit s-o împiedic să nu se ducă să povestească întâmplarea soţiei dumneavoastră.

— Ce doreşti? întrebă Kloppe, cu o voce metalică.

Aceea a lui Volpone, mai degrabă ironică şi dulceagă până acum, îşi regăsi instantaneu tonul agresiv.

— Am vorbit deja despre asta. Dacă chestiunea nu este rezolvată mâine la prima oră, necazurile dumneavoastră abia vor începe!

Kloppe inspiră, îşi înghiţi saliva şi-i aruncă sec:

— Du-te dracului!

Sub efectul emoţiei, folosea pentru prima oară în viaţa sa un asemenea limbaj.

După ce-a inspectat bucătăria, Louis Philippon făcu mutre. Mormăi pentru el însuşi:

— Este mai mult un salon de expoziţie de ustensile electrocasnice decât o bucătărie... Sunt fericit că există măcar o maşină de gătit!

Îşi aruncă un ochi de stăpân peste brigada sa.

— La război ca la război! O să lucrăm cu ce avem. Deschideţi lăzile!

Philippon nu se lansase într-o astfel de aventură fără să fi prevăzut totul. Trei lăzi grele de material îl

precedaseră la Zürich. Doi ucenici desfăcură capacele cu ajutorul unor cleşti.

— Da, domnule!

— Haideţi! Check-up! Cuţite pentru dezosat?

— Prezente.

— Tăietor pentru slănină.

— Aici!

— Spatule pentru peşte?

— Iată-le.

— Cuţite pentru peste?

— Da.

— Cuţite pentru bucătărie?

— Da!

— Linguri pentru amestecat?

Se auzi doar sunetul metalic al materialelor scoase din lăzi: niciun răspuns.

— Repet! spuse Phillipon cu nerăbdare. Linguri pentru amestecat?

— Le am!

— Furculiţe pentru bucătărie?

— Acolo!

— Ac pentru cusut păsările?

— Da!

— Satire!

— Prezent!

— Etamină?

— Aici!

— Strecurătoare?

— Da!

— Bătător?

— Iată-le aici!

— Polonic, spatulă de lucru, mixer?

— Prezente!

— Bine, bine, spuse Phillipon, Cyrille?

— Meştere?

— Scoate materialele d: i Iada cu numărul 2 şi enumeră-le pe măsură ce le scoţi.

— Bine, meştere!

Ucenicul cotrobăi în ladă şi scoase obiectele unul câte unul, numindu-le în trecere: sită, tigaie, planşetă de tăiat carne, mandolină…

Phillipon îl întrerupse pentru a-i adresa o întrebare lui Valentin, ultimul sosit în brigadă.

— Valentin!

— Meştere?

— Întrucât ţie îţi place muzica, explică-ne ce este o mandolină?

Băiatul, care avea cel mult vreo 14 ani, roşi de plăcere, fericit că putea să-şi arate cunoştinţele. Recită ca pe o litanie:

— Mandolina este un cuţit robot înzestrat cu o lamă reglabilă.

— Care serveşte la ce?

— Să mărunţească, meştere!

— Ce anume?

— Legumele pentru ciorbă, cartofii chips…

— Ajunge! Ajunge!

— Cyrille, continuă!

— Cratiţe, placă pentru fript, formă de tuci, Chinezul.

— Valentin!

— Meştere?

— Chinezul?

— Chinezul este o sită pentru strecurat sosul. E făcut dintr-o ţesătură metalică fină… Pentru sosuri, fierturi…

— Perfect! Dacă ai să continui tot aşa, voi face din tine un bun specialist în sosuri!

Cei din echipă aprobară servil, prin surâsuri, gluma lui Phillipon.

— Luc! Ierburile!

— Nu lipseşte niciuna, patroane! Mărar, cimbrişor, rozmarin, salvie, mentă, dafin, tarhon, hasmaţuchi…

Louis Philippon îl opri cu un mic gest al mâinii, acel gest al şefilor când doresc să ia cuvântul în faţa trupelor, în ajunul bătăliei.

— Câţiva dintre voi se întreabă poate ce facem aici, la Zürich… Le voi răspunde… Sunteţi aici pentru a munci

peste măsură! Nu vă voi trece nimic cu vederea! Nu voi tolera nimic! Sunteţi pe pământ străin ca ambasadori ai bucătăriei franceze… Ne vor judeca, critica, diseca… Deşi acest dineu este cu totul pe dos, vreau ca el să fie perfect. Faceţi-mi această onoare, faceţi cinste doamnei Philippon, care, din păcate, a trebuit să vegheze asupra casei-mamă. Fiţi demni de „Bon Bec”. Şi acum, toţi la muncă!

Fiecare şi-a ocupat locul la postul lui, într-un mare avânt de cratiţe, de polonice şi de tocătoare. Micul Valentin dădu o lovitură de cot pe furiş lui Cyrille… Arătând cu admiraţie pe meşter îi şopti:

— Este sâcâitor, dar ce bine vorbeşte!… Oricare ar fi fost întorsătura luată de evenimente, războiul era acum inevitabil între Gabelotti şi mezinul fraţilor Volpone. Sechestrându-l pe Moshe Yudelman şi dând dispoziţie s-o ridice pe soţia lui Italo, Ettore tăiase definitiv punţile. În orice caz, conflictul ar fi izbucnit mai devreme sau mai târziu. Succesiunea lui Genco va pune o problemă spinoasă şi celorlalte mari familii din New York.

După Moshe, Italo se decretase el însuşi noul şef al clanului Volpone. Cum putea el să se menţină cu trecutul lui de jucător înrăit, ceea ce-i atrăgea de la început antipatia celor din *Commissione*? Presupunând că-l vor revedea. Dispariţia lui subită din hotel nu-i spunea nimic bun lui Gabelotti; erau două posibilităţi: ori înţelesese că banca îi rămânea închisă şi se întorcea în America, cu coada între picioare, ori reuşise să pună mâna pe cele două miliarde ale Sindicatului. În care caz, atât omul, cât şi banii vor fi greu de recuperat.

Ceea ce era exasperant pentru Ettore era faptul că va trebui să aştepte ore lungi înainte de a vedea clar care este situaţia. Din cauza decalajului orar, la New York va fi 3 dimineaţa când se vor deschide băncile la Zürich. Ce-i va răspunde Kloppe când îi va da numărul de cont?

De nervi, deschise minirăcitorul camuflat în zid în spatele unui panou de lemn, scoase câteva sticle cu bere, pâine tăiată în felii şi un pachet de unt. Îşi unse maşinal câteva tartine, înghiţindu-le pe măsură ce le făcea. Fără a-i

fi sete, dar cu lăcomie, atacă a treia sticlă de bere. Să aştepte, fără să ştie nimic, Îl aducea într-o stare de profundă furie depresivă.

Evenimenteje îşi urmau drumul lor fără ca el să le poată devia cursul. Măsurile preventive luate împotriva lui Volpone nu vor fi prea eficace, dacă această puşlama fugise cu banii. Ce importanţă avea viaţa unui consilier şi a unei soţii legitime când erau în joc două miliarde de dolari?

Puţin mai devreme, Thomas Merţă şi Frankie Sabatini l-au chemat pentru a-l anunţa că Angela Volpone îi urmase fără a face scandal. Le recomandase celor doi oameni să nu-i facă niciun rău tinerei femei. În ceea ce-l privea pe Yudelman, Ettore împinsese bunătatea până la a-l ruga pe Simeone Ferro, gardianul lui, să-l distreze făcându-i conversaţie şi să vegheze ca cele mai mici dorinţe să-i fie îndeplinite. Ettore îl stima pe consilierul familiei Volpone. Dar pentru că îşi manifestase intenţia de a rămâne credincios lui Italo, Moshe îşi semnase sentinţa la moarte. Mizase pe o mârţoagă.

Ca să-şi potolească spasmele abdominale, cauzate de nelinişte şi nemulţumiri, Gabelotti mai înghiţi două sticle de bere.

Fără succes. Stomacu! nu-i dădea pace sâcâindu-l cu dureri sporadice, un gust acru i se urca în gură şi îşi înăbuşi câteva râgâieli. Ca să le facă să înceteze, puse pe o felie de pâine un sfert din pachetul de unt.

În ce fel sperau că-l vor face să creadă că Mortimer O'Broin avusese destul curaj ca să-l trădeze? Tăie cu o muşcătură tartina şi înghiţi jumătatea aproape fără s-o mestece. Lui O'Broin îi era frică de toate. Dar şi mai mult de el, de Gabelotti. Când Ettore îşi încrunta o sprânceană, se bucura să-l vadă pe O'Broin, şi aşa destul de prăpădit, chircindu-se şi mai tare. Înghiţi prost ultima bucată de pâine cu unt, fu cuprins de o tuse violentă, se înroşi şi se propti de zidul camerei ca să-şi recapete respiraţia şi să expectoreze. Îşi lăsase consilierii în birou, incapabil să mai suporte multă vreme tăcerea jenată a oamenilor săi.

Încovoiat, destupase o nouă sticlă de bere. Cineva bătu la uşă.

— Da, strigă el cu o voce furibundă.

Angelo Barba îşi strecură capul prin deschizătură, cu prudenţă.

— Nu vă simţiţi bine, Don Ettore?

Gabelotti, tuşind în continuare, făcu semne cu mâna să-i spună" ce dorea.

— Un pachet pentru dumneavoastră. Se pare că vine din Elveţia…

Tuşea lui Gabelotti se opri brusc. Cu ochii înlăcrimaţi îl privi pe Angelo.

— Cine l-a adus?

— Un curier de la aeroport.

— Dă-mi-l!

Cu neîncredere, luă în mina pachetul frumos ambalat într-o hârtie bej. Eticheta de deasupra menţiona adresa şi numele său. Nicio indicaţie asupra expeditorului. Nici timbru, nici ştampila poştei.

— De unde ştii că vine din Elveţia?

— A sosit acum cu avionul, de la Zürich. Curierul mi-a spus.

Gabelotti cântări pachetul în mina. Părea prea uşor pentru a conţine o capcană. Totuşi, Ettore i-l întinse lui Angelo Barba cu un gest indiferent.

— Deschide-l… Am înghiţit prost.

Se întoarse şi se depărtă la o distanţa rezonabilă până la frigiderul plasat la capul patului. Îngenunche pentru a căuta mai bine berea ce se afla totuşi la vedere, neignorând faptul că în cazul unei explozii patul îl va proteja de ţăndări. Căutând parcă ceva printre sticlele de pe raftul metalic, spuse cu o voce neglijentă:

— Desigur, un truc al lui Rico Gatto…

Auzi zgomotul hârtiei rupte de Angelo Barba. Din instinct, se înghesui mai mult în frigider atât cât îi permitea burta lui mare.

— Ei, ce este? spuse fără să se întoarcă şi fără să-şi schimbe poziţia.

— Rahat! făcu. Angelo.

— Ce?

— Veniţi să vedeţi, Don Ettore…

Gabelotti se ridică, în sfârşit, cu o sticlă în mina. Dacă ceva ar fi trebuit să explodeze, ar fi explodat deja.

— Ai deschis?

Angelo se apropie şi îi întinse pachetul desfăcut. Fără să-l ia, Gabelotti se uită surprins la ceasul care înconjura un alt mic pachet având forma şi volumul unui ou. Barba duse maşinal pachetul la ureche.

— Merge… spuse el cu mirare.

De brăţara ceasului era agăţat un mesaj caligrafiat.cu litere de tipar: *Amintire din Zürich*.

Angelo îl scoase din ambalajul confecţionat dintr-o hârtie albăstruie şifonată şi acoperită cu inscripţii de mână, semnături şi ştampile. Mistuit de curiozitate, Ettore îl luă din mâinile lui Angelo, îl desfăcu, scoţând o cutie de chibrituri pe care o puse cu precauţie pe un scaun.

Pe hârtie, fixată în centrul acesteia, fotografia lui Rico Gatto: era vorba de prima pagină din paşaportul său. Gabelotti citi: ENRICO GATTO, AGENT IMOBILIAR, 256, WASHINGTON AVENUE, MIAMI.

În tăcere, Barba şi el schimbară o privire rapidă din care se vedea că nu înţeleg nimic. Uitând orice prudenţă, Ettore luă cutia de chibrituri care purta marca unei firme foarte cunoscute, cu sediul la Zürich. O deschise cu un gest hotărât.

În interior, aşezată pe o bucată subţire de vată murdărită de pete închise, o mică bucată de carne sângerândă, ale cărui cheaguri de sânge negru, lipite de carne, degajau un miros dulceag.

Depăşindu-şi scârba, Gabelotti privi mai de-aproape. Recunoscu atunci o limbă de om. Era limba lui Rico Gatto.14

În dimineaţa celei de a treia zi, pe 26 aprilie 1977, Italo Volpone se trezi când soarele abia se ridica. Ca întotdeauna când nu dormise destul, se întrebă unde era, nerecunoscând această cameră mare, tapetată cu catifea

bleu închis, acest pat cu coloane, acoperit de un baldachin, aceste mobile grele şi întunecate, despre care nu avea nicio amintire. Prin fereastra întredeschisă se auzea un concert de ciripit de păsări. Voleurile filtrau o lumină aurită care se aşeza în linii paralele pe mocheta de lină bej. Se întinse, căscă, se scărpină în cap şi-şi privi ceasul: ora şase şi jumătate. Atunci, totul îi reveni în minte.

Figura i se înăspri, sări din pat şi merse să urineze în lavaboul sălii de baie, placată cu ceramică neagră.

În ajun, când vorbise cu Angela la telefon, când ea i-a spus că se duce să deschidă uşa Fiorentinei, el îi strigase să lase uşa închisă. Dar Angela se îndepărtase deja. Şi nu mai revenise la telefon. Peste câteva momente, timp în care, în continuare, Italo strigase pân'à la răguşeală, legătura fusese întreruptă. Italo formase din nou numărul şi soneria sunase interminabil, fără ca Fiorentina sau Angela să răspundă. Nebun de grijă, el îl chemase pe Moshe Yudelman. Niciun răspuns. Nici Yudelman nu era acasă. Cu febrilitate, Italo încercase atunci la credinciosul Pizzu, *sotto-capo* al lui Genco, al cărui destin se confunda de 20 de ani cu cel al familiei Volpone. Dar apartamentul de pe *Eighth Avenue* unde locuia Vittorio rămase şi el mut. Oare toţi cei care îi erau ataşaţi dispăruseră în acelaşi timp din oraş? în timp ce forma fără încetare aceste trei numere, Italo îi contactă succesiv pe cei trei *capiregime* ai lui Genco – Aldo Amalfi, Vicente Bruttore, Joseph Dotto.

Spre marea lui surpriză, niciunul nu era la curent cu moartea şefului lor. Blestemându-l pe Yudelman care nu-i respectase instrucţiunile, Italo îi informă pe scurt că moartea fratelui lui nu schimba cu nimic derularea afacerilor familiei. Îi anunţă că preia şefia clanului şi le dădu ordin să-i mobilizeze pe toţi „soldaţii" disponibili pentru a-i regăsi pe Angela şi pe Moshe Yudelman.

După care făcu încă o dată numărul propriului lui domiciliu: Fiorentina se întorsese. Stăpâna ei o trimisese să caute ziare, dar când s-a întors apartamentul era gol. Italo, răguşit de frică, se rugă ca soţia lui să se fi dus la Francesca, văduva lui Genco. Francesca îi răspunse cu o

voce absentă şi plictisită că n-o revăzuse pe Angela din ajun. Schimbând brusc tonul liniştit, îi ceru strident explicaţii asupra morţii soţului ei. Jenat în mod vizibil, Italo nu ştiu ce să-i răspundă. Îi era imposibil să-i destăinuie tot adevărul. Încă nu... Francesca plângea cu disperare cerându-i să-i spună unde este corpul lui Genco în faţa căruia voia să se reculeagă pentru ultima oară, înainte de a-l băga sub pământ. Italo se bâlbâi în mod penibil, promiţându-i că o va rechema, că se va ocupa de toate.

Închizând, avu senzaţia că era un individ abject şi fu cuprins de un sentiment confuz de vinovăţie, împotriva căruia se revoltă ţ nu era cu nimic responsabil de ce se petrecuse în trecut. În schimb, numai pe el se va pune bază în viitor. Kloppe va învăţa pe spinarea lui că nu poţi să te joci nepedepsit cu nenorocirea altora! Dar răspunsul bancherului la ameninţările lui îl uimise, îl adusese într-o stare de furie prea mare pentru a putea fi reţinută multă vreme.

Întredeschise jaluzelele, clipi din ochi pentru a evita lumina prea tare a soarelui care îi cădea direct pe figură. În parcul vilei, totul era pur şi plăcut ca în prima dimineaţă a lumii.

Nicio urmă de viaţă omenească pe peluzele smălţuite cu flori unde ciuguleau mierle. Tufele de liliac mov şi alb plasate de-a lungul grilajului de fier forjat se legănau imperceptibil sub mângâierea unui vânt uşor, care făcea să tremure cele mai înal* te ramuri ale cedrilor, să se curbeze tulpinile fragile şi suple ale narciselor în jurul cărora veneau să se joace fluturi albi.

Era nedrept ca un astfel de spectacol să fie posibil, ca seva nestăvilită a vieţii să continue să palpite în timp ce corpul fratelui său putrezea undeva...

Se smulse în mod brutal din contemplarea moleşitoare a acestei frumuseţi, a acestei promisiuni tulburătoare de viaţă”.

aflată în plin proces de regenerare în acest luminos sfârşit de aprilie. Avea nevoie să păstreze neştirbită în el puterea propriei sale un Se întoarse cu spatele spre soare,

reveni în sala de baie, se aşează sub duş, deschise robinetul cu apă rece şi numără până la o sută, în timp ce jetul îi muşca parcă pielea.

Se îmbrăcă cu lenjerie curată, îşi puse unul din costumele lui negre şi coborî la bucătărie. Toţi din casă dormeau încă. Găsi o cutie de cafea, îşi făcu o ceaşcă, îşi aprinse prima ţigară şi se pregătea să facă primii paşi în parc când avu deodată senzaţia unei prezenţe alături de el, deşi nu auzise nici cel mai mic zgomot.

— Speram să vă fac eu însumi cafeaua, îi spuse Folco Mori.

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Şi eu.

— Te ascult.

— Iată despre ce e vorba. Cred că este timpul să ştiţi… Totul s-a petrecut prea repede de la venirea noastră la Zürich. Aţi avut multe de făcut şi nenorocirea care v-a lovit, care ne loveşte pe toţi, v-a împiedicat probabil să vedeţi ce se întâmpla în spatele vostru…

Folco se exprima cu o voce aşezată, foarte calmă. Bebe Volpone îl observa cu intensitate, ascunzându-şi parcă ochii în spatele pleoapelor pe jumătate închise. Mori îl intrigase întotdeauna prin modul cum se purtase, prin rezerva şi tăcerile lui. Un simţ evident al distanţei.

— Ce s-a petrecut în spatele meu? întrebă el trăgând din ţigară.

— Am omorât doi oameni, răspunse Folco fără să clipească.

— Qnd?

— De când am debarcat aici.

— De ce?

— Vă urmăreau de la New York. Erau în acelaşi avion cu noi.

— Gabelotti?

— Nu. Qnd l-am omorât pe primul nu aveam de unde s-o ştiu. Trebuie să vă anunţ că era un poliţist. Un poliţist american.

Italo îşi reţinu o tresărire.

— Cum l-ai omorât?

— A căzut de la etajul 8 al hotelului Sordi. O cădere accidentală…

— Accidentală?

— Nimeni nu va putea să probeze vreodată contrariul, împreună cu Bellinzona şi cu mine, sunteţi singurul care mai cunoaşte adevărul.

— Al doilea… un alt poliţist?

— Da. Aceeaşi brigadă. Comisariatul central de pe *Sixth Avenue*. Oamenii lui Kirpatrick. Când aţi plecat la munte cu O'Broin, blonda şi negresa, el vă urmărea.

— Tu unde erai?

— În spate. A fost mai greu decât cu primul. Era gata să mă omoare. Am avut noroc.

— Corpul?

— Cu 500 de metri înainte de ferăstrău. Aruncat într-o prăpastie.

Volpone îşi întoarse ochii şi-şi contemplă fix vârful ţigării. Spuse încet:

— Aşteptaţi poate felicitări?

— Nu aştept nimic. Vă pun la curent. Asta-i tot.

— Ştiai, totuşi, că şi ăla era un poliţist.

— Dacă nu acţionam astfel, am fi fost deja închişi pentru uciderea blondei şi a lui Mortimer O'Broin.

Italo aruncă mucul de ţigară cu un bobârnac. Căzu pe o margaretă, căreia îi arse pistilul. Italo se întoarse, cu un suspin spre Folco:

— Ai făcut bine, Folco. Nu aveai de ales. Îţi mulţumesc.

Îl bătu prieteneşte pe umăr. Folco fu pe cale să spună ceva, dar Pietro Bellinzona apăru, mirat să-i vadă acolo. Îşi pusese un halat găsit într-un şifonier. Era violet cu motive verzi şi era strâmt la subsuori, la nivelul umerilor în special, unde stătea să crape.

— Şi eu care credeam că sunt primul sculat…

Îşi înăbuşi un căscat. Mutra lui grosolană şi bucălată era albăstruie din cauza bărbii nerase. Şi-o ridică ca pe o

ofrandă spre soarele care urca pe cer şi spuse:

— Mi-e foame.

Volpone îi aruncă o privire arţăgoasă.

— Primul şi ultimul avertisment. Dacă în viitor ridici chiar şi degetul cel mic fără să mă informezi, te dau afară din familie!

Luat pe neaşteptate, colosul deschise ochii rotunzi.

— Ce-am făcut?

— L-ai ajutat pe Folco să ucidă doi poliţişti. N-am ştiut nimic.

Bellinzona se uită la Mori cu o expresie de reproş. Dacă nu-i spusese nimic lui Italo, era datorită recomandării lui exprese.

— Mă gândeam... se bâlbâi el.

— Nu trebuie să gândeşti pentru mine! Eu sunt cel care dau ordinele!

— Pietro nu-i de vină... interveni Folco cu blândeţe.

— Ţie nu ţi-am cerut părerea! îl certă Volpone. Ţi-am spus deja ce gândesc. Trebuia să-mi vorbiţi! Vreau să ştiu tot! E clar?

Îi privi cu un aer sever. Nici Bellinzona, nici Mori nu mişcară. Păsările din parc, tulburate un moment de zgomotul vocilor lor, îşi reluară ciripitul. Italo arătă cu un deget în direcţia lui Bellinzona.

— Peste două ore te vor durea dinţii.

Neliniştit de această prezicere, Pietro pândi o reacţie pe faţa lui Folco Mori, care n-avu însă niciuna.

— Folco!

— Padrone?

— Tu ştii de ce-am venit la Zürich?

— În mare, da, spuse Mori fără să ezite.

— Un mic rahat de bancher blochează banii care i-au fost încredinţaţi de fratele meu. Nu vreau să moară. Încă nu... Vreau să-l distrug. Dacă, din nenorocire, moare, adio banii! Vreau să vorbească!... Mă înţelegi?

— Da.

— Oraşul ăsta începe să pută pentru noi. Trebuie să terminăm repede! Pietro!

— Da.

— Cum ai reacţiona tu dacă ai fi în pielea lui Gabelotti şi ţi-ar fi omorât unul din oameni?

Bellinzona îşi frecă maxilarele. Barba îi scârţâi între degete.

— M-aş pune în fruntea unui comando şi aş veni să-mi fac dreptate.

— Exact! Şi tu Folco, dacă ai fi Kirpatrick şi dacă doi din poliţiştii tăi ar dispărea?

— Acelaşi lucru. I-aş preveni pe colegii mei elveţieni.

Volpone aprobă dând din cap.

— Aşa e cum aţi spus! Asta înseamnă că nu peste mult timp vom avea ceva lume pe urmele noastre. Un motiv în plus să ne mişcăm repede şi să terminăm! Totul depinde de bancher. Are capul tare. Dar mai puţin decât al meu! Vreau să-l aduc la realitate! Avertismentul de ieri n-a fost suficient. Acum îl vom sfărâma!

Folco avu o expresie sceptică.

— Dacă se va gândi că trebuie să-l menajăm, va fi greu să-l intimidăm.

Italo avu un surâs răutăcios.

— Vom vorbi peste două ore!... Sunt gala să pariez că va înţelege... Ascultă-mă bine... La ora 9 şi jumătate vreau să-l duci pe Beliinzona în strada Zweier, la nr. 9. Veţi urca la etajul 3. Veţi suna la uşa unui dentist care se numeşte Strohl. Profesor August Strohi. O să vă deschidă soţia lui, Ingrid. O să vă spună că nu aveţi fixată o oră. Beliinzona se va ţine de maxilar. Vei spune că suferă îngrozitor de la o măsea de minte.

Pietro, care începea să se trezească, scoase un oftat de uşurare.

— M-aţi speriat adineauri, Padrone... Şi când vom fi în cabinet, ce vom face?

O mică lucire crudă în ochii lui Volpone:

— Îţi voi spune...

— De ce să aşteptăm, Don Ettore? Nu numai că Volpone ne înşală, dar ne ia drept proşti!

Pentru a suta oară de la începutul lungii aşteptări,

Gabelotti îşi consultă ceasul. Era aproape ora 3 dimineaţa. Membrii influenţi ai familiei, grupaţi în jurul lui, discutaseră îndelung asupra felului în care să acţioneze. Carmine Crimello şi Angelo Barba erau de părere să aştepte deschiderea băncii Trade Zürich pentru a se lămuri definitiv asupra sorţii celor două miliarde de dolari. După care, dacă situaţia se impunea, se va trece la represalii imediate. În schimb, Carlo Badaletto nu încetase să ceară cu înverşunare capetele lui Moshe Yudelman şi Angela Volpone. În ochii lui, primirea limbii lui Rico Gatto era o probă a trădării lui Italo Volpone şi în acelaşi timp un insuportabil afront.

— Vă spun că Volpone este nebun! Dacă simte la noi cea mai mică slăbiciune, vom fi doborâţi unul după altul!

Ca să-şi calmeze enervarea, Gabelotti ceruse să i se aducă o cutie mare de caviar. Ştiindu-i pasiunea morbidă pentru hrană, oamenii lui, cu toate invitaţiile repetate, de-abia se serviră, de frică să nu-l irite. Totuşi, nu rămăseseră decât câteva boabe, pe care Don le pescui de pe fundul cutiei şi le întinse pe o felie de pâine de secară unsă cu unt. O mestecă mecanic, înghiţi imediat un pahar de vodcă, urmat de o sticlă de bere.

Vodca îi făcea sete. Până acum se mulţumise să-şi asculte consilierii şi locotenentul, fără să ia partea unora sau altora, ridicând doar din umeri când Badaletto devenea prea virulent.

De fapt, îl găsea, în secret, prea fricos. Puţin îi păsa de viaţa lui Moshe sau a Angelei. Dacă Volpone îl trădase cu adevărat, va plăti toată familia lui, de la cel mai umil soldat până la Italo însuşi, iar el îşi vaconsacra viaţa să-l regăsească pentru a-l omorî cu mâna lui. Îşi va consacra tot timpul necesar, va plăti preţul care va trebui, dar îl va avea în mina! Numai că afacerile trebuiau să treacă înaintea răzbunării.

— Carmine, cât e ceasul?

— Ora 3 şi un minut.

Ceasul lui Gabelotti nu marca decât 2, 59. Dar îşi ţinea în frâu furia distrugătoare de atâta timp încât nu

putu să se abţină să nu ridice imediat receptorul telefonului: la Zürich era ora 9 dimineaţa. Banca îşi deschidea porţile. I se răspunse aproape imediat.

— Chem de foarte departe. Vreau să vorbesc cu Homer Kloppe. Sunt un client. Este urgent, foarte important şi personal!

Toată lumea înţepeni într-o tăcere s-o tai cu cuţitul: în sfârşit, vor afla!

La ora 9, 30 foarte precis, la etajul 3 al clădirii cu nr. 9 din Zweierstrasse, un bărbat slab, îmbrăcat în negru, sună la uşa profesorului August Strohl. Ţinea de braţ un colos care-şi strângea maxilarul cu o expresie de vie suferinţă.

Înalţi, hieratică, superbă şi fiind conştientă de acest lucru, Ingrid Strohl veni în persoană să deschidă.

— Domnii?

Folco Mori îl arătă pe Pietro Bellinzona.

— L-a apucat acum o oră. Suferă ca un martir.

— Aveţi oră fixată? întrebă Ingrid, strâmbând din nas.

— Suntem în trecere. Probabil că vi s-a telefonat de la hotelul nostru, Continental.

— Deloc.

— Nu-l pol lăsa pe prietenul meu în această stare.

Pentru a certifica parcă această afirmaţie, Pietro scoase un mormăit de durere.

— Regret, spuse Ingrid. Lista noastră de vizite este închisă pentru astăzi. Pot să vă indic numele unui confrate?

— Nu, nu, protestă Folco. Prietenul eu nu vrea să fie îngrijit decât aici. Ni s-a spus la hotel că p fesorul Strohl este cel mai bun specialist din Zürich.

Ingrid nu ezită decât o secundă.

— Aşezaţi-vă un minut. Profesorul este într-o consultaţie. Să văd…

Le întoarse spatele. Pentru o clipă Pietro şi Folco îi admirară cambrura spatelui. Se aflau într-o sală de aşteptare care evoca mai mult un salon particular decât o anticameră a suferinţei. Pe o măsuţă rotundă, reviste de

stomatologie în patru limbi: germană, franceză, engleză şi italiană. Canapele din piele roşcată, covoare, pereţii tapisaţi cu o ţesătură de culoare ocru, câteva gravuri vechi reprezentând felceri din Evul Mediu în piaţa publică.

— N-ar trebui să atârne tâmpenii de astea, spuse Bellinzona. Aşa ceva descurajează clienţii. Te-au durut vreodată dinţii?

— Nu.

— Nici pe mine. Şi ştii de ce? Când eram copil am primit o lovitură cu un bătător de bass-ball în plină mutră. Rădăcinile sunt ale mele, dar restul…

Îşi ridică buzele într-un rictus care descoperi un şir dublu de dinţi de aur la nivelul molarilor.

— Asta îţi dă aspect de bogătan, nu?

— Gura! îi spuse Mori din colţul gurii.

Ingrid reveni. Bellinzona îşi acoperi maxilarul cu amândouă mâinile şi coborî capul cu o grimasă.

— Profesorul aşteaptă pe cineva la ora 10. Dacă există o pauză între cei doi clienţi, vă va examina. Dar este exclus să vă lucreze ceva acum. Îi întinse un pahar cu apă şi o pastilă albă lui Pietro.

— Luaţi această pilulă. Vă va uşura durerea. Bellinzona mirosi paharul cu neîncredere.

— Bea, ordonă Folco.

Pietro îşi puse pilula sub limbă şi bău apa cu scârbă. De îndată ce Ingrid dispăru, scoase pilula din gură şi-o băgă într-un buzunar.

La 10 fără 5 Ingrid reveni.

— Dacă vreţi să mă urmaţi…

Îi introduse într-un cabinet în care îţi luau ochii obiectele din crom strălucitoare; ele făceau ca încăperea să semene cu o sală de operaţii şi cu o centrală electrică în acelaşi timp. O muzică dulce plutea prin aer.

— Nu pot decât să vă examinez, spuse August Strohl lui

Bellinzona. Luaţi loc…

— Este soţia dumneavoastră? întrebă Folco Mori

arătând-o pe Ingrid.

Strohl ridică sprâncenele şi schimbă o privire rapidă cu soţia lui.

— Pardon?

— Are un fund frumos, spuse Folco ridicându-i fustele lui Ingrid.

Cu aceeaşi mişcare îi aplică cu mâna dreaptă un brici pe gât, în timp ce Bellinzona pironea un Walther PP în plexuf* stomatologului.

— Mai arată-mi, insistă Pietro.

Folco menţinu ridicate cutele fustei.

— Dar n-are chiloţi, putoarea asta! exclamă Pietro.

Sub barba grizonantă, sângele se retrăsese din obrajii lui August Strohl şi părea că se urcă în cei ai lui Ingrid. Folco profită de acest moment de şovăială ca să-şi plaseze discursul.

— Nu avem nimic cu voi, ceea ce nu mă va împiedica să-i tai gâtul dacă nu execuţi exact ordinele pe care ţi le voi da!

— Că doar n-ai vrea să-i tăiem gâtul putorişţei tale de soţii? insistă Bellinzona, fals compătimitor. Ei, ştii de ce nu poartă chiloţi? Probabil că fac dragoste în picioare între două extracţii…

— N-ai înţeles nimic, spuse Folco. În timp ce el operează, ea îşi desface pulpele. Clientul uită că-l doare.

Bellinzona izbucni în râs. Unul din motivele afecţiunii lui pentru Folco era acest magistral simţ al umorului, pe care nu şi-l pierdea nici în situaţiile cele mai delicate.

Cu tot tremuratul care-l cuprinsese, gâtul sec şi picioarele moi, August Strohl reuşi să articuleze penibil:

— Spuneţi-mi cât vreţi şi plecaţi…

— N-o să te coste nimic, spuse Folco, trăgând-o pe Ingrid în fundul camerei.

Ridică o perdea şi dădu de-o nişă de 3 metri pe 2 metri unde erau etalate, pe etajere, amprente de maxilare. Înspăimântată, Ingrid se lăsă împinsă, moale ca o păpuşă de cârpe. Mori se întoarse spre Pietro şi-i făcu un semn de aprobare.

— O să meargă? întrebă Bellinzona.

— Da, vom rămâne aici cu ea.

— Ascultaţi, interveni profesorul cu o voce tremurătoare… Într-un minut unul din clienţii mei va sosi…

— Tocmai, spuse Mori pe un ton glacial. Din cauza lui suntem aici. În timp ce tu o să fii ocupat, nu uita că vom fi aici să te observăm.

— Dar, în sfârşit, ce vreţi?…

Bellinzona nu-şi putu reţine un hohot înfundat, amuzat. El îşi trecu delicat – latul mâinii pe carotida lui August Strohl într-un gest fără echivoc.

— Ţi se va spune… Şi dacă n-o vei face… soţia ta se va duce!

— Fără a mai vorbi de glonţul în burtă pe care-l vei primi în primul rând tu, adăugă Folco, cu o expresie plictisită.

Începu atunci să-i explice fără grabă ce aştepta de la el. Strohl făcea cu disperare semne de refuz, cu ochii holbaţi de indignare.

— Dacă preferi s-o vezi pe nevastă-ta crăpând înainte de a crăpa tu însuţi şi clientul tău, eşti liber s-o faci, conchise Folco, cu o înălţare de umeri fatalistă.

Cineva sună la uşă: Homer Kloppe sosise.

— Du-te să deschizi, îi spuse Mori calm.

Bellinzona îl eliberă pe dentist care se clătina şi se duse lângă Folco, care avea briciul în continuare pe gâtul lui Ingrid.

— Nu uita că te supraveghem. La cel mai mic cuvânt, la cea mai mică privire, la cea mai mică mişcare greşită, începe măcelul.

Ţinând-o strâns pe Ingrid, dispărură în spatele perdelei.

— Vă repet că este imposibil!… protestă o ultimă dată profesorul. Va şti!…

Un strigăt înăbuşit al lui Ingrid îi răspunse ea un ecou. Speriat, August se grăbi spre uşă. Când o deschise pentru a-l lăsa să treacă pe bancher, era ora 10 şi 32 secunde.

Traversând holul propriei lui bănci, Homer Kloppe avusese senzaţia că salutul funcţionarilor lui, oricât ar fi fost de politicos, era încărcat de ironie. Imposibil să nu fi fost cu toţii puşi la curent cu scandalul din ajun. În mod fatal, cele două scorpii trăncăniseră. Un eveniment de o asemenea amploare nu putea rămâne secret într-un oraş ca Zürich. De la fondarea aşezământului, în epoca carolingiană, să fie mai mult de o mie de ani de atunci, zidurile venerabile de la Grossmiinster nu fuseseră niciodată martore ale unui asemenea uluitor spectacol cum fusese acela al uriaşei negrese, exhibându-se cu lipsă de pudoare în faţa unei reuniuni de teologi! Ca şi când Dumnezeu n-ar fi aşteptat atâtea secole decât ca să poată pedepsi mai bine un bancher pentru păcatele lui.

Homer îşi petrecuse o parte din noapte făcându-şi bilanţul, strivit de un sentiment de vinovăţie insurmontabilă. Chimdne va şti, fiica lui va şti, tot oraşul, toată ţara va şti... Cu rigoare, luând ca bază a meditaţiei lui titlul uneia dintre cele mai frumoase tablouri ale lui Gauguin – „Cine suntem? De unde venim? Unde mergem?” – el îşi făcuse un examen de conştiinţă complet: nu era strălucit... Toate micile falii între ceea ce credea că este şi ceea ce era în realitate le observase mărite peste măsură prin lupa remuşcărilor. Câţi ani îi mai rămâneau de trăit? Ce făcuse el ca să-şi merite mântuirea? îi dăduse el unicei lui fiice educaţia necesară? Dacă da, de ce era. posibilă această căsătorie? Şi Chimâne, pe care a răsplătit-o aşa de rău pentru devotamentul ei permanent, înşelând-o cu o prostituată, cum va reacţiona când va fi stropită de noroiul scandalului?

Predicase virtutea, dar făcuse răul. Judecase, iar acum el era cel condamnat. Pedepsit în ceea ce avea mai sensibil, personajul pe care-l întruchipa în plan social. Nu-i rămânea decât să plătească. De mâine, când Renata va deveni doamna Kurt Heinz – căsătorie la ora 3 dimineaţa, ce inepţie! – nu va mai acţiona decât conform conştiinţei sale, oricare vor fi consecinţele asupra afacerilor lui.

Întrevederea lui cu Melwin Bost îi lăsase un fel de

amărăciune în gură. Din slăbiciune sau interes, refuzase să facă faţă situaţiei de la Continental Motor Cars. Era monstruos ca oameni nevinovaţi să moară din cauza unor interese pur economice. Homer nu va mai permite aşa ceva. Oricât l-ar costa, îi va da ordin lui Bost ca toţi concesionării mărcii să schimbe piesa periculoasă a automobilelor Beauty Ghost P9 aflate în circulaţie. Apoi, n-are decât să se prăbuşească firma, dacă aşa era voinţa Domnului!

Kloppe îşi acordase trei ani pentru a-şi regla afacerile. Nu avea niciun fiu ca să-i preia succesiunea. Renata nu se interesa de finanţe, iar bietul Kurt nu era în stare să facă să meargă maşinăria. La ce bun să lucreze mult timp? De ce să strângă un capital care.nu mai era un mijloc, ci un sfârşit în sine? Homer şi Chimâne erau la adăpost de nevoi pentru tot restul zilelor lor. Chiar făcând nebunii, nu vor ajunge să cheltuiască nici a suta parte din ceea ce aveau…

Marjorie îl aştepta în faţa uşii biroului cu un aer ursuz. Ştia oare?…

— Urgent, foarte important şi personal. Persoana este pe fir.

Kloppe privi ceasul: 9 şi un minut.

— Da, spuse el distrat, luând receptorul.

— Domnul Homer Kloppe?

— Da.

— Nu mă cunoaşteţi, dar am un cont la banca dumneavoastră.

— Vă ascult.

— L-aţi întâlnit pe împuternicitul meu, Mortimer O’Broin.

Mica lampă roşie se aprinse în capul lui Kloppe. Bărbatul care-l chema nu putea fi altul decât clientul lui Phillip Diego, asociatul lui Genco Volpone: Ettore Gabelotti. Instantaneu, numărul de cont dansă în faţa ochilor bancherului, 828384, ca şi numele ales de către depunători, „Mamma”. Începând de la 2 sau 3 milioane de dolari în sus, memoria îşi joacă rolul din plin, singură, fără

a fi solicitată.

— Vă voi da mai întâi numărul. Apoi vă voi ruga să executaţi anumite dispoziţiuni”.

— Vă ascult.

— 21877. Înregistrat sub numele de GOD.

Kloppe simţi parcă un şoc şi-şi încruntă sprâncenele. Bănuielile lui în privinţa lui Mortimer O’Broin erau întemeiate… Micul om necinstit dăduse tir. număr fals patronului lui… Fu adânc mâhnit că o fiinţă omenească se poate coborî la o asemenea mârşăvie. Din nenorocire, nu-l putea ajuta pe Gabelotti, nici pe Volpone.

Îşi compuse o voce neutră, impersonală.

— Sunt dezolat. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Pardon, se înăbuşi interlocutorul lui.

— Informaţiile pe care mi le daţi nu corespund cu niciun cont existent în instituţia noastră.

— Ce îndrugaţi acolo? Ce spuneţi?

— Regret, domnule. Faceţi o greşeală. La revedere, domnule.

Închise şi o chemă pe Marjorie.

— Dacă, din întâmplare, aceeaşi persoană mai sună, spune-i că sunt absent.

— Bine, domnule.

Ieşi băţoasă. Nu-i rămâneau decât trei sferturi de oră înainte de a se duce la dentist. Împins de forţa obişnuinţei, zmângăli cifre pe o bucată de hârtie.

Trecuseră deja 5 zile de când Genco Volpone depusese cele două miliarde de dolari la Trade Zürich. Homer le replasase imediat la Schaan, la Eugène Scheelbling, „bancherul bancherilor”. Ţinând cont de dobânzile pe care Kloppe va trebui – poate… – să le verse ulterior celui care îi va da adevăratul număr de cont, acest joc de scripte, perfect legal şi banal, îi lăsa un beneficiu zilnic net de 109 588 dolari. Fie, multiplicaţi cu 5 k 547 940 dolari.

În starea de spirit în care se găsea, nu putu goni fraza care-i venea în minte: „Cine profită de pe urma crimei?” Desigur, întrebarea nu-l privea pe el şi, dacă n-ar

fi fost remuşcările care îl chinuiau pentru alte motive, n-ar fi formulat – o niciodată.

Fu în stare, totuşi, să constate că, pentru moment, dacă fusese o crimă, ea îi aducea profit bancherului.

Trei sunete scurte, apoi două lungi; Orlando Baretto întredeschise uşa. Italo Volpone se strecură în apartament.

— Unde este?

— Închisă în camera ei.

Volpone se îndreptă într-acolo. Ines era pe jumătate alungită pe o grămadă de perne sprijinite de calorifer. Citea o revistă de modă, ţinând-o cu mâna dreaptă. Încheietura mâinii stângi era prinsă cu o cătuşă fixată cu un lanţ de calorifer. Puse jos revista şi-i aruncă lui Italo o privire inexpresivă.

— Ştii să scrii? întrebă Italo.

Lando îi aruncă o privire mirată. Cum puteai să pui o asemenea întrebare unei fete care făcuse trei ani de universitate? Lando nu dormise prea mult. Conform ordinelor patronului lui, se resemnase s-o lege pe Ines, care nu-i adresase de la episodul cu ferăstrăul nici măcar o privire; nicio vorbă. Ea păstrase o tăcere încăpăţânată, ostilă, dispreţuitoare, indiferentă şi supusă. Conveniseră ca Lando să-i dea receptorul de câte ori va suna telefonul. Lanţul care o lega de calorifer era prea scurt pentru ea ca să-l poată lua singură. Aşa hotărâse Volpone. Credea că e necesar ca uriaşa să răspundă pentru a nu trezi bănuielile vreunuia din clienţi. Bineînţeles că Orlando ridicase receptorul de câte ori fusese chemată, descoperind astfel secrete ale vieţii amantei lui pe care nu le bănuise. O chemaseră fete, manechine, povestindu-i cu hohote de râs stridente scandaluri petrecute în cabină. De asemenea, doi bărbaţi, un neamţ şi un italian, primul impresar, al dOilea fotograf de modă. Ines refuzase cu gentileţe oferta celui din urmă ca să pozeze pentru coperta revistei *Bazaar's*, cu bijuterii în valoare de trei miliarde, înfăşurate în jurul corpului. Fuseseră, de asemenea, câteva cuvinte schimbate în dialect african.

— Doi dintre verii mei, spusese Ines. Sunt în trecere

prin oraş. Diplomaţi. Vor veni să mă vadă.

Lando se enervase.

— Trebuia să le spui că nu vei fi acasă!

— Nu m-au văzut de doi ani. Au cadouri. Nu le deschide dacă nu-ţi convine.

— Dacă mai pronunţi încă un cuvânt în limba ta. păsărească, îţi sparg capul!

O dorea nebuneşte, tocmai de aceea şi forţa nota în registrul acesta al iritării. De fapt, în lumina ultimelor întâmplări, se simţea îndrăgostit de ea şi era furios din cauza slăbiciunii lui.

— ŻScrie ce-ţi dictez, îi ordonă Volpone, întinzându-i o foaie de hârtie şi un stilou.

Ea îi arătă cătuşa.

— Nu pot cu asta.

— Mâna ta dreaptă este liberă!

— Dar eu sunt stângace.

— Dezleag-o!

Lando întoarse cheiţa în broasca cătuşei. Ines îşi frecă încheietura mâinii şi se întinse cu nepăsarea unei feline. Vru să apuce blocuf de hârtie şi stiloul.

— O secundă, spuse Volpone. Vreau o fotografie de-a ta. În pielea goală.

Se duse şi cotrobăi într-un sertar al comodei, scoase un album pe care-l frunzări şi de unde scoase o fotografie. Italo îi aruncă o privire rapidă şi o puse fără comentariu în buzunar. Ines se lungi pe burtă, pe pat, luă stiloul cu mâna stângă şi puse blocul de hârtie în faţa ei.

— Vă ascult, îi spuse ea lui Volpone, fără să binevoiască să-l privească.

În alte împrejurări, Homer Kloppe ar fi fost frapat de aerul abătut al profesorului August Strohl, de strânsoarea mâinii lui moale şi grăbită. Dar era aşa de preocupat de gândurile lui încât nu remarcă nimic.

— Doamna Strohl nu este aici? întrebă din pură politeţe.

— Va reveni, spuse Strohl cu o voce înceată, având grijă să se întoarcă cu spatele spre bancher pentru ca

acesta să nu-i vadă privirea care l-ar fi trădat.

— Luaţi loc, vă rog… Sunt al dumneavoastră…

Se prefăcu că pipăie instrumentele pe o tavă metalică. Kloppe căzu greoi pe fotoliul de piele neagră, care putea deveni masă de operaţie dacă era înclinat. Pierdut în gândurile lui mohorâte, se lăsă purtat un moment de sunetele limpezi ale muzicii lui Vivaldi, cu ochii în vid, continuându-şi introspecţia cu melancolie, concepând mental telexul pe care-l va adresa lui Eric Mortaeld, directorul de la Wassenaar's Consolidated. Ca şi în cazul maşinilor Beauty Ghost P9 ieşite de pe banda de montaj de la C.M.C. Nu dorea ca lucrătorii minei de diamante să rişte. O să trimită, fără proteste, sumele cerute pentru îmbunătăţirea securităţii şantierului. Abia atunci s-ar putea trece la noi săpături.

Fu brusc orbit de puternicul proiector pe care i-l aprinsese Strohl în plină figură. Văzu mâinile profesorului intrând albe şi lungi în câmpul luminos. Se agitară, fără ca nimic să pară a le lega de braţele sau corpul dentistului, rămas în umbră. Kloppe, înmărmurit, nu putea nici măcar să-i distingă conturul siluetei. Închise ochii pentru a nu mai vedea mai de sori fragmentaţi explodându-i pe retină. Simţi că Strohl îi lega un şervet în jurul gâtului. Se miră de tăcerea lui. În mod obişnuit, profesorul nu înceta să povestească istorii de care râdea el singur, înlănţuindu-le într-un ritm îndrăcit al cărui debit şi a cărei scandare sfârşeau prin a avea un efect hipnotic asupra pacientului.

— Vă simţiţi bine? îndrăzni Homer.

— Da, da… Vom face un mic bilanţ de ansamblu…

August Strohl ar fi vrut să-i strige să fugă. Ca să se convingă că nu trăia un coşmar, aruncă o privire neliniştită în direcţia perdelei, în dosul căreia soţia lui, cu un brici pe gât, era ţinută de doi oameni care o agresaseră. Perdeaua se îndepărtă încetişor. Herculele de circ îi adresă un surâs blând, încurajator. Lângă el, Ingrid, cu ochii măriţi de spaimă, strânsă în braţele celuilalt bărbat, care cu o mână îi ridica uşor capul, în timp ce apăsa cu cealaltă partea tăioasă a lamei pe carotidă.

Pentru a nu înnebuni, August Strohl se lansă într-un monolog profesional. Trebuia să fie şi coerent pentru a nu trezi atenţia lui Kloppe. În teorie, bancherul, maniac al ştiinţei dentare, ştia tot atât cât şi profesorul.

— Am răspunsul la întrebarea pe care mi-aţi pus-o ieri… Înclinaţi uşor capul la stânga… Da… Mulţumesc… Ştiţi, în legătură cu descompunerea structurii organice a emailului… Este absolut improbabilă înaintea distrugerii cristalului de fosfat de calciu natural.

— Ah! spuse Kloppe.

— Ţineţi gura bine deschisă… Elementele organice sunt pietrificate în ţesutul mineral. De altfel, după cum bine ştiţi, bacteriile cariogene nu sunt proteolitice în general.

Homer Kloppe ridică un deget ca şi când ar fi vrut să ceară cuvântul. Simţi mâinile lui Strohl părăsindu-i maxilarul.

— Există o altă posibilitate: dizolvarea simultană a structurii organice şi minerale a smalţului.

Cu faţa inundată de sudoare, profesorul nu putu rezista dorinţei violente de a arunca o nouă privire în direcţia perdelei. Colosul îi făcu un semn de nerăbdare. Răspunse mecanic la întrebarea lui Kloppe.

— Puţin probabil, dragă prietene… puţin probabil. Toate substanţele constituind esenţialul smalţului sunt solubile. La pH 7 în apă distilată, 1, 2% numai smalţul omului este dizolvat în 5 săptămâni…

N-o să meargă niciodată… Kloppe o să simtă imediat ceva în neregulă, de îndată ce va încerca să-l anestezieze… Va dori să ştie pentru ce… Ce să-i spună? Ştia că dinţii lui erau perfecţi. Dar dacă n-o făcea, cei din spatele perdelei… Ingrid… Strohl n-avea posibilitatea să aleagă, nici timpul necesar să acţioneze altfel. Împins de groaza care-i comprima plexul, lansă cu un surâs fals şi mizerabil…

— O să vă propun ceva nou… straşnic… suedez… Ţineţi gura închisă! Va trebui să vă ridic uşor gingia la nivelul premolarului, al patrulea… Un pic de inflamaţie… Vreau să văd asta mai de-aproape…

Homer ridică o sprânceană în semn de mirare.

— Destindeţi-vă… Destindeţi-vă… Poate un agent iritant acţionând la nivelul paradontului marginal?… Frecvent…

În timp ce vorbea, Strohl manipula masca legată de un tub de cauciuc la minibutelia de protoxid de azot.

— Inspiraţi adânc de 2 sau de 3 ori…

Kloppe se încordă. Chiar ieri Strohl îl examinase. Această iritare n-a putut surveni într-o noapte. Era gata să facă un semn ca să vorbească, când simţi că profesorul îi aplică o mască pe faţă.

— Nu mişcaţi… Inspiraţi. Destindeţi-vă…

Neînţelegând de ce Strohl acţionează astfel, Homer schiţă o mişcare pentru a se ridica. Din reflex, impiră adânc. Simţi imediat o bizară impresie de moliciune. Ridică mâna ca să protesteze, apucă braţul lui August Strohl, pe care-l prinse cu o mână nesigură, simţi deodată nevoie de aer şi inspiră încă o tdată. Masca se îngreună pe faţă, mina profesorului care apăsa pe frunte deveni grea ca un enorm bloc de metal, proiectorul se aprinse într-o iluminare de ţăndări îngheţate şi cristaline.

Îşi pierdu cunoştinţa. Timp de câteva secunde încă, profesorul, ale cărui mâini tremurau, îi menţinu masca pe figură. Qnd fu sigur că bancherul era în întregime sub efectul anesteziei, se întoarse spre cei doi călăi cu un aer rugător, cu lacrimi în ochi.

— Nu pot, gemu el. Nu pot…

Îşi şterse sudoarea care-i tulbura privirea şi de astă dată strigă:

— Nu pot!

Burduhănosul făcu patru paşi spre el şi-l pălmui cu putere:

— Lucrează, imbecilule. Vrei să-ţi omorâm soţia?

— August, cu tâmplele parcă vibrând, o privi pierdut pe Ingrid. Era albă ca o moartă. Pe figura ei palidă, numai ochii exprimau groaza. Pe gâtul ei, lama apăsa în continuare.

Atunci înţelese că ea va muri dacă el nu va acţiona

imediat. Luptând împotriva unei. Îngrozitoare senzaţii de vomă, luă un cleşte, depărtă maxilarele lui Homer Kloppe şi căută cel mai bun unghi pentru atac. Prinse un incisiv superior într-un cleşte şi forţă. Capul inert al bancherului urmă mişcarea. Strohl îl înţepeni apăsând cotul stâng pe fruntea bancherului. Luxă incisivul, mişcându-l succesiv pe verticală şi pe orizontală. Apoi, cu un fel de bisturiu, străpunse carnea gingiei, desprinzând dintele de maxilar. Luă din nou cleştele; forţă încă o dată… Ceva se rupse. Sub ochiul interesat şi neutru al lui Bellinzona, Strohl lăsă dintele muiat în sânge pe tava metalică. Atacă apoi un alt incisiv.

Când partea din faţă a maxilarelor lui Kloppe fu complet lipsită de dinţi, Strohl, livid, acoperit de o sudoare îngheţată, aruncă o privire rugătoare spre Bellinzona. Nu citi niciun fel de milă, ci numaj ordinul impecabil de a continua.

Molarii, cu rădăcinile divergente, îi dădură de furcă. Trecând peste senzaţia de greaţă, trebui să întrebuinţeze un elevator, pe care-l băgă între os şi rădăcina dinţilor, pentru a scoate molarii din alveolă.

— Mai repede, mormăi Bellinzona, pe care spectacolul începea să-l plictisească.

Opt minute mai târziu, totul era terminat, Homer Kloppe nu mai avea niciun dinte în gură. Privirea lui Strohl căzu din întâmplare pe tava unde zăceau, pătaţi de sânge, dinţii pe care îi smulsese. Ochii lui deveniră sticloşi, nările se subţiară. Se prăbuşi încet.

Bellinzona avu o vagă expresie de dispreţ. Depărtă cu duritate maxilarele bancherului, introducându-şi indexul în gura acestuia şi veri-Scându-i într-o lunecare circulară rapidă gingiile: lucrul fusese corect executat. Satisfăcut, îşi şterse degetul mânjit de haina lui Kloppe.

Folco Mori îi dădu drumul lui Ingrid şi îşi puse briciul în buzunar. Femeia se clătină pe picioare. Trecând pe lângă ea, Bellinzona îi adresă un surâs amabil. Mâna sa enormă deschisă se întinse deodată la orizontală şi lovi cu podul palmei, cu un pocnet surd, fruntea Ingridei.

Ea se lăsă moale pe pământ. Folco deschise uşa din spatele nişei unde erau aşezate protezele. Dădea pe o scară de serviciu pe care o coborâră cu un pas liniştit, după ce Pietro închise cu grijă uşa după ei;

Trecură câteva minute. În cabinetul devastat nu mişca nimic. Banda magnetică continua să se învârtească, depanând muzica lui Vivaldi. Telefonul sună de zece ori, apoi tăcu.

Homer Kloppe se mişcă încet. Deschise ochii rătăciţi, duse instinctiv mina la buze şi constată că erau pline de sânge.

Aplecând capul observă corpul nemişcat al lui August Strohl. Cu greu făcu cu privirea ocolul camerei şi o văzu pe Ingrid Strohl cu halatul ridicat pe pulpele-i lungi, rotunde, întinsă de-a curmezişul uşii din fund.

Renunţând pentru moment să înţeleagă ce se întâmplase, se ridică clătinându-se, se sprijini cu mâinile pe marginea' fotoliului şi făcu câţiva paşi şovăitori până la o oglindă în ramă de bronz. Fără a-i recunoaşte, îl contemplă îndelung pe bărbatul din faţa lui într-o impresionantă imagine inversată. Faţa îi era mânjită de sânge, ca şi şervetul murdar de roşu care-i înconjura gâtul. Văzu, de asemenea, curgându-i sânge din gură, două şuviţe vişinii ce-i maculau maxilarul inferior. Îi curgeau bale de sânge. Cu inima bătându-i ca un ciocan pe o nicovală îşi adună tot curajul ce-i mai rămăsese, pentru a avea confirmarea a ceea ce ştia deja… Deschise gura.

Gingiile lui sângerânde nu mai erau decât o masă roşie fără relief. Un secol mai devreme, când se aşezase în acest fotoliu, avea dinţii cei mai perfecţi din oraş. Acum, acolo, nu mai era nimic. Lacrimi îi căzdeau pe obraji. Năuc, se smulse din contemplarea iremediabilului dezastru.

Ingrid era aşezată pe covor şi-l privea în tăcere, cu ochii dilataţi de oroare. Telefonul sună. Cu gesturi de automat, cu ochii ficşi şi absenţi, Ingrid, neglijându-şi bărbatul care gemea încet, ridică receptorul. Ascultă fără ca expresia ei stranie să se schimbe, ca şi cum nu auzea nimic. Totuşi, îi întinse receptorul lui Homer Kloppe, care

îl luă maşinal; gesturile amândurora păreau vătuite, ca efectuate cu încetinitorul.

Deşi foarte şocat, bancherul identifică pe loc vocea pe care n-o va uita niciodată, vocea lui Italo Volpone.

— Al doilea şi ultimul avertisment… Dacă fondurile nu sunt deblocate până într-o oră, nu mai răspund nici de viaţa ta, nici de cea a familiei tale.»

Kloppe nu avu forţa să scuipe cheagul de sânge care i se formase în cerul gurii. Îl deplasă cu vârful limbii, încercă să-şi stăpânească respiraţia sacadată şi articulă încet, cu o voce deformată de absenţa dinţilor şi care abia se auzi:

— Crapă!

Ceea ce i se întâmpla depăşea înţelegerea ei. De aproape 16 ore era închisă într-o cameră luxoasă, burduşită cu cărţi, aşezate pe etajere, de-a lungul unui perete, având la dispoziţia ei un radio stereo, un televizor, tot felul de băuturi şi mai ales o sonerie care aducea în fugă o femeie grasă, simpatică, gata să-i satisfacă cea mai neînsemnată dintre dorinţe. În afară de cea esenţială: să ştie de ce era acolo, la cine şi până când.

Angela încercase s-o facă să vorbească. Dar femeia nu răspundea decât prin surâsuri, cu totul mută, mulţumindu-se să-i satisfacă cererile în legătură cu confortul, în special cu obiectele de toaletă sau de hrană.

Cei doi bărbaţi care o răpiseră nu fuseseră mai vorbăreţi. După cele două sau trei fraze pronunţate mai înainte ca Angela să leşine, nu mai deschiseseră gura.

În mod neclar, simţea că această răpire era legată într-un fel sau altul de saţul ei. Regreta că nu l-a întrebat mai precis despre afacerile lui. Toată ziua se învârtise în acest palat-închisoare în miniatură, constatând că uşa de acces nu avea miner şi nici fereastra vreun sistem de deschidere. Geamurile de sticlă mată lăsau să treacă lumina, dar nu-i permiteau să observe nimic altceva.

În afară de femeia grasă, nimeni nu intrase. Când, în fine, s-a produs ceva deosebit trebuie să fi fost ora 3 şi jumătate dimineaţa. După ce bătuse la uşă, a intrat un

bărbat de dimensiuni impresionante.

— Am venit să vă prezint scuzele mele pentru felul puţin agreabil în care v-au adus» aici colaboratorii mei. Aveţi tot ce vă trebuie?

— Cine sunteţi?

— Un prieten al soţului dumneavoastră. Mai mult decât un prieten. Italo şi cu mińe suntem asociaţi. Mă cheamă Ettore Gabelotti. Dar probabil că v-am trezit?”

— Vreau să plec!

— Permiteţi-mi mai întâi să vă pun în gardă. Abia acum am sosit. Instrucţiunile mele au fost prost transmise. Cerusem în mod expres să vi se explice motivele invitaţiei mele.

Cuvântul ar fi putut fi nostim în alte împrejurări. Angela accentuă acest cuvânt.

— Invitaţie? Am fost adusă –, cu forţa, cu o armă înfiptă în stomac.

— Acei oameni au fost pedepsiţi. Încercaţi să mă înţelegeţi… Italo este Ja Zürich, ştiţi, pentru o afacere comună. A avut nenorocirea să-şi piardă fratele, pentru care noi toţi aveam o mare stimă. Or, este posibil ca moartea lui Genco să nu fie naturală. Italo era neliniştit. Aşa că atunci când am auzit că anumite persoane, care-l urăsc pe soţul dumneavoastră şi pe mine însumi, v-au ameninţat, am socotit că e mai bine să cer să fiţi condusă aici ca să fiţi în afară de orice pericol.

— Aş vrea să plec…

— Puteţi, dacă doriţi, dar vă implor să n-o faceţi. Mai târziu îmi veţi mulţumi. Dumneavoastră sunteţi italiancă?

— Sunt, dar…

— De unde?

— Ascultaţi-mă, domnule, am fost răpită ieri la începutul după-amiezii. Va fi curând ora 4 dimineaţa, n-aş vrea să abuzez de bunăvoinţa dumneavoastră. Credeţi-mă că-l voi informa pe Italo despre ospitalitatea cu care am fost tratată sub acoperişul dumneavoastră. Acum, vă rog să daţi ordin să fiu condusă acasă!

— Observ că-mi purtaţi pică, dar am prea multă prietenie pentru Italo ca să vă las să riscaţi. Insist o dată în plus să-mi acordaţi favoarea de a rămâne în această noapte aici!

Angela simţi cum îi dau lacrimile. Îşi muşcă buzele pentru a nu plânge. Italo era arborele care îi ascundea pădurea. Ea nu-I vedea decât pe el. Prietenii. ei erau fie în Italia, fie în Anglia. Din New York nu cunoştea decât câteva restaurante, două sau trei muzee. Patul lor conjugal era centrul lumii. Tot ce era în jur nu conta. Dar Italo nu era aici şi ea se simţea exasperant de singură şi vulnerabilă în faţa unei situaţii de neînţeles, înspăimântătoare. În spatele aerului ademenitor şi fals curtenitor al acestui obez, simţea foarte bine o putere şi o hotărâre fără milă. De asemenea şi pericolul, care, paradoxal, emana din el când surâdea. Ea nu era o femeie care să facă crize de nervi pentru orice. Se hotărî să se resemneze pentru moment în faţa fatalităţii. Cum îi era frică, şi tocmai pentru că îi era frică, lansă cu' ironie:

— Mă scol la ora 9, îmi beau cafeaua fără zahăr şi-mi place ca slăninuţa cu ouă să fie foarte prăjită.

Gabelotti se înclină atât cât îi permitea stomacul.

— Vă sunt recunoscător că acceptaţi. Totul va fi cum doriţi. Vă reînnoiesc scuzele mele.

Angela se sui din nou în pat. Cu aerul lui de elefant bonom, tipul îi produsese o spaimă de necrezut. Spuse cu voce înceată:

— Italo… Italo, unde eşti?

Se făcuse de acum ora 5 dimineaţa. Stinse lumina.

În familia Volpone toată lumea îl iubea pe Moshe Yudelman. Vittorio Pizzu ţinea la el ca şi toţi ceilalţi. Dar în ochii lui *sotto-capo*, consilierul suferea de o boală gravă: era poet. Yudelman era într-adevăr, de părere, că vorba bună şi negocierile bine conduse sunt suficiente pentru rezolvarea situaţiilor celor mai încâlcite. Din experienţă, Vittorio ştia însă că nu este aşa. Sosea întotdeauna clipa când era necesar să pui mâna pe arme pentru ca să-ţi impui punctul tău de vedere şi să-ţi faci respectate

interesele. Astfel, când Moshe i-a anunţat intenţia de a se vârî din nou în ghearele lui Gabelotti, Vittorio încercase să-l facă să renunţe, expunându-i în amănunt motivele pentru care se temea. Dar Yudelman n-a vrut să cedeze:

— Nu vom rezolva nimic eschivându-ne.

— Dacă eşti destul de nebun ca să te duci din nou, n-o să te mai întorci!

— Mă voi duce. Singur. Şi voi reveni! Nu te amesteca, Vittorio!

Pizzu s-a făcut că este de acord. El îl însărcinase pe Vicente Bruttore să-i găsească doi oameni ca să-l urmărească discret pe consilier. Vito Francini şi Quinto Favara, blue jeans, păr lung şi cască de motociclist pe cap, încălecaseră pe o Honda de mare capacitate, pe care au băgat-o în „pană", după ce au notat cu grijă ora la care Moshe Yudelman intrase la Ettore Gabelotti.

După care, Vittorio cercetase tot New Yprk-ul, cu toţi oamenii disponibili conduşi de cei 3 *capiregime*, Aldo Amalfi, Vicente Bruttore şi Joseph Dotto. În fiecare post de poliţie al oraşului, cel puţin un poliţist era în solda lui Volpone. Darvittorio preferase să nu recurgă pentru moment la această filieră pe care n-o va utiliza decât în cazul disperat că Angela Volpone, despre care nimic nu dovedea că ar fi fost răpită, nu va reveni singură acasă. Vittorio avea propria lui idee asupra acestei probleme… Existau două posibilităţi. Prima nu avea importanţă. Printre membrii familiei, dragostea nebună a Angelei şi a lui Italo era obiectul constant al unor glume afectuoase, înainte de a o întâlni pe Angela, Bebe Volpone jurase că nu se va însura niciodată. Urmărit de ciorchini de femei, obsesia burghezilor căsătoriţi, el nu vedea de ce, putând să le aibă pe toate, să-şi piardă vremea cu una singură. A fost suficient ca Angela să-şi oprească ochii pe el, pentru ca 6 sau 7 săptămâni mai târziu să se căsătorească cu ea. De atunci, nu existase aproape nicio zi fără să fie împreună. Transformat, Italo venea seara acasă în loc să cutreiere tripourile până dimineaţa, înainte de a-şi sfârşi noaptea cu ultima târâtura întâlnită pe drumul spre casă. În ceea ce o

privea pe Angela, ea dorea să-l aibă în permanenţă la îndemână pentru o sărutare. În aceste condiţii, nu era imposibil, ignorând adevărata natură a activităţilor soţului ei, să se fi dus să-l întâlnească Inn Elveţia, fără să-l prevină.

A doua posibilitate, pe care, din nenorocire, Vittorio o bănuia ca fiind cea adevărată, va face să izbucnească conflictul mai repede decât era prevăzut.

Don Ettore, luând iniţiativa, a putut foarte bine să pună mâna pe Angela pentru a o întrebuinţa ca o eventuală monedă de schimb. Dacă lucrurile se petrecuseră astfel, Italo n-ar fi iertat niciodată afrontul adus de Gabelotti şi războiul lor, în mod fatal, nu se va sfârşi decât cu moartea unuia din ei.

Vittorio îşi privi ceasul: îndoiala nu mai era posibilă. Moshe Yudelman intrase la Gabelotti în ajun la prânz. La ora 5, a doua zi, nu reapăruse încă. Sau Don Ettore îl ţinea ca ostatec, sau îl omorâse într-un acces de mânie. În afara celor 3 ore cât dormise, frânt de oboseală, Vittorio primise în mod regulat apelurile lui Vito Francini şi Quinto Favara, care se schimbau la fiecare 30 de minute şi care-i confirmaseră că Yudelman era încă în interiorul clădirii.

Cu o strâmbătură, ridică receptorul ca să formeze din nou numărul lui Italo la Zürich, pe care i-l transmisese Vicente Bruttore. Era timpul să acţioneze, dar Vittorio nu şi-ar fi permis să ridice nici degetul mic fără voia lui Volpone. Avu norocul să-i poată vorbi imediat la telefon.

— Vittorio la aparat…

— Unde erai, prostule! Te-am căutat pretutindeni! Angela! Unde este Angela?

— Am cercetat tot New York-ul. N-am încă veşti, Padrone… Continuăm.

Deşi era separat de el de mii de kilometri, Pizzu tresări în faţa exploziei de mânie a lui Volpone.

— Îmi vreau nevasta, mă auzi! îmi vreau nevasta!

— Da, Padrone.

Cu o voce vibrând de furie, Volpone urlă:

— Vă voi omorî pe toţi dacă i-au făcut ceva rău! Pe toţi! Inclusiv pe tine! Răspunzi cu capul de ea!

Pizzu înghiţi cu greu.

— Mă gândisem… Încercă el.

— Nu te gândi! Găseşte-o!

— Da, Padrone, o s-o găsesc. Dar m-am întrebat. Angela nu poate sta fără dumneata. Poate a încercat să vină să vă întâlnească!

— Mi-ar fi spus! Angela îmi spune totul, întotdeauna! Pentru că te lauzi că gândeşti, la Gabelotli te-ai gândit?

— Da…

— Atunci, ce aştepţi ca să intri în ei? Unde este Moshe?

„— La Gabelotti.

— Prostul! De când?

— De ieri de la prânz.

— Dar eşti nebun sunteţi toţi nebuni! Vrei să-ţi explic? *Porco Dio di merda*! în timp ce eu îmi sparg capul aici…

— Aşteptam ordinele dumneavoastră, Padrone…

— Nu eşti acolo când vreau să ţi le dau. Ia-i pe Amalfi, Bruttore, Dotto. Adu-mi-l pe Yudelman!

— De acord.

Şi ca să-i arate lui Italo că de aci înainte nu mai exista niciun echivoc asupra ierarhiei, Vittorio Pizzu adăugă:

— De acord, Don Volpone!

Problema care-l tulbura pe locotenentul Blesh, meloman subtil, era de acelaşi fel ca şi în muzică, acea a „notei rezolutorii”, acel faimos „ut” care încheie gama în de când este dezvoltată şi pe care urechea omenească n-o poate exclude, fără dificultate. Spiritul uman este astfel făcut încât are nevoie de o cădere, de o ultimă za care formează bucla într-o melodie, un tablou sau în logica pură. Or, întrebările pe care şi le punea Blesh rămâneau fără răspuns: un picior servea drept trofeu unei locomotive, fără a se descoperi corpul proprietarului său, un poliţist american dispărea în natură, fără să-şi plătească nota la hotel, iar colegul lui – ale cărui probe de sânge efectuate la autopsie dovediseră că nu băuse nimic –

se strivea pe terasa hotelului Sordi, după o cădere de 8 etaje. Toate acestea în plin Zürich şi numai în 5 zile.

De la-ultima lor convorbire, căpitanul Kirpatriek nu-l mai chemase şi Fritz Blesh se străduia să descopere în fapte diverse, fără vreo legătură aparentă între ele, raporturile de la cauză la efect, singurele capabile să-l facă să-şi regăsească confortul intelectual. După părerea lui, era vorba de o. afacere de droguri ai cărei protagonişti, poliţişti străini şi membri ai Mafiei, aleseseră teritoriul elveţian pentru a se desfăşura* Şi asta nu era totul. În ajun, unui din inspectori îl prevenise că o încăierare cu arme de foc se petrecuse în sala cazanelor de la hotelul Commodore. Salariaţi ai hotelului fuseseră alertaţi de un nor de vapori provenind din subsol. Într-unul din cazanele găurite s-au găsit multe gloanţe ce se aflau acum la laboratorul serviciilor municipale ale poliţiei, unde se analiza proveniența lor. Alte urme de gloanţe se găseau peste tot în sala cazanelor. În hotel, nimeni nu auzise nimic. Sângele murdărise cazanul şi unele porţiuni ale unui zid şi ale podelei. Totuşi, nici răniţi, nici t cadavre…

Blesh, care n-avea încredere decât în el însuşi, se hotărî să se ducă la faţa locului pentru a face o anchetă suplimentară. În aşteptare, era necesar să se ocupe de ce era mai urgent. Verifică pe carnetul lui numărul de telefon al directorului serviciilor de vamă. De acum înainte, niciun cetăţean american al cărui nume ar avea o-rezonanţă italiană nu va putea intra în Elveţia fără ca el să nu fie înştiinţat. Iar în ceea ce-i priveşte pe cei care ar dori să iasă din ţară, vor fi reţinuţi la frontieră sub un pretext oarecare, timp în care se va verifica dacă au venit să facă turism.

Lui Mauro Zullino atenţia îi fu atrasă nu atât de motocicletă, cât de cei doi tipi cu cască şi încălţaţi cu cizme de piele care făceau un du-te-vino permanent între maşina lor şi un bar deschis noaptea, situat la 50 de metri mai departe.

Mauro Zullino era un *punic*” al familiei Gabelotti. El exe – cuta ordinele primite de la oricare dintre cei trei

capiregime ai lui Don Ettore, Carlo Badaletto, Frankie Sabatini, Simeone Ferro sau, în ocazii deosebite, de la Thomas Merţă însuşi, care-i comanda pe toţi. Apartamentul particular al lui Don Ettore se întindea pe 500 de metri pătraţi, la etajul 8. La etajele de dedesubt, aceeaşi suprafaţă era rezervată primirii vizitatorilor, birourilor şi unui corp de gardă, unde vegheau zi şi noapte soldaţi însărcinaţi să asigure securitatea lui Don. Nu se putea ajunge la etajul 8 decât cu un lift privat a cărui intrare era permanent supravegheată de „soldaţi”. Nimeni nu-l putea lua fără să fie controlat, în afara câtorva personaje simandicoase, avocaţi, oameni de afaceri sau politicieni ce aveau raporturi profesionale strânse cu Sindicatul.

Imobilul în întregime aparţinea unei societăţi imobiliare controlate de Don Ettore. Thomas Merţă ţinuse ca o cameră de la primul etaj să fie folosită pentru supravegherea permanentă a intrării principale. Astfel că bârlogul. era apărat ca un castel. Nimic din ceea ce se petrecea în stradă nu putea scăpa supraveghetorului de la primul etaj, care transmitea orice mişcare suspectă „soldaţilor” de la etajul şapte.

Poate pentru a şasea oară în cele 4 ore de la începutul gărzii sale Mauro Zullino îl văzu pe unul din motociclişti ieşind din bar şi adresând câteva cuvinte celui care meşterea la cutia de viteze a Hondei. Omul. se ridică şi se îndreptă spre bar. Zullino, intrigat de manevrele lor, oarecum anormale la ora 5 dimineaţa, hotărî să-l prevină pe omul de gardă de la şapte. Dacă n-o făcuse până acum era pentru faptul că mai întâi privise nişte filme western la televizor, bând bere, dar mai ales de frică să nu fie certat dacă i-ar deranja degeaba pe cei de la etajul „nobil”. Ridică interfonul şi povesti istoria: fusese înjurat.

Nu pentru că menţionase incidentul, ci pentru că nu-l semnalase mai devreme.

— Manuella…

— Domnişoară Renata?

— De ce mă mărit cu el?

Manuella aşează pufnind tava cu micul dejun pe patul Renatei.

— Mă întrebaţi asta în fiecare dimineaţă. Şi vă dau mereu aceiaşi răspuns.

— Nu-i bun, spuse Renata, înfoindu-şi părul. Nu-l iubesc. Ai primit vreo scrisoare de la Julio al tău?

— Încă nu, poate după-masă.

— Ai uitat piperul.

— Îl uit în fiecare dimineaţă.

— Eşti dată afară! Manuella…

— Domnişoară?

— Ce vă povestiţi în scrisorile voastre?

Manuella se gândi o secundă.

— Păi… Îi spun că-mi lipseşte…

Renală se întreba dacă ea ar fi putut să formuleze o asemenea frază în privinţa lui Kurt? Nu, nu era posibil. Ea n-ar putea să facă niciodată o asemenea afirmaţie.

— Şi el ce-ţi scrie?

— Acelaşi lucru, spuse Manuella râzând.

Renata ar fi vrut să înţeleagă esenţa legăturii care unea două fiinţe atunci când se iubeau. Asta era oare dragostea, să poţi repeta la infinit aceleaşi cuvinte folosite, murdărite de prea multe guri, dar percepute de urechea celuilalt ca şi când ar fi fost noi?

— Trebuie să fie monoton.

— Ah, nu, domnişoară, este aşa de bine să ştii, să fii sigură. Şi Julio e ca mine. Are nevoie să-i vorbesc. Dacă aţi şti ce frumoasă e rochia dumneavoastră! Astăzi este ziua, ştiţi…

— Da, astăzi.

— Ce căsătorie fantastică!

— Da, spuse Renata. Îmi aduci piperul?

— Nu sunt poliţişti, spuse Thomas Merţă, sunt oameni de-ai lui Volpone. După cele ce i-au făcut lui Rico Gatto, o să-i cotonogim.

După apelul lui Mauro Zullino, Giuliano Matarella şi Nitto Crisafulli, cei doi oameni de gardăla etajul 7, nici n-au avut nevoie să-l anunţe pe *sotto-capo*. În timp ce Don

Ettore şi Angelo Barba se duceau să se odihnească, Thomas Merţă veghease împrednă cu Frankie Sabatini, Simeone Ferro şi Carlo Badaletto. Cu două ore şi jumătate mai devreme, la ora 3 dimineaţa, asistaseră cu capul plecat la cea mai fantastică criză de furie ce-o avusese vreodată Ettore Gabelotti.

— Un număr fals! urla Don. Acest nenorocit, acest rahat de O'Broin mi-a dat mie un număr fals. El! Mie!

Înlemniţi, cei trei *capiregime*, cei doi consilieri ai săi şi chiar Thpmâs se rugaseră ca furtuna să treacă rapid. În cazurile extreme, Gabelotti era în stare de orice, chiar să se repeadă pe nedrept la propriii lui oameni. Carlo Badaletto servise acum drept ţap ispăşitor.

— Voiai să-l omori pe Yudelman! Voiai s-o împuşc pe Angela Volpone! Prăpăditule! Sunt trădat din interior, de nemernici pe care-i hrănesc! Ştiam eu că Italo este prea prost ca să ne înşele! Dacă te-aş fi ascultat, ar fi trebuit să suprim toată familia Volpone! Sunteţi nişte incapabili!" Acum se va crede obligat să ne facă să plătim pentru răpirea nevestei lui şi a lui Yudelman! Şi în acest timp două miliarde de dolari mai dorm încă în Elveţia, unde un nemernic oarecare de la Securities and Exchange Commission va reuşi să le dea de urmă. În timp ce voi faceţi pe vitejii şi vă jucaţi de-a războiul!

Carlo Badaletto „avu neşansa, să facă o remarcă:

— Don Ettore, dacă Italo este aşa de nevinovat cum spuneţi, îmi permit să vă pun din nou întrebarea: Ce face la Zürich?

Gabelotti îl fulgeră cu o privire plină de ură:

— Închide-ţi gura ta mare şi murdară de cretin!

Cu fălcile tremurânde, se duse şi se propti în faţa lui Badaletto:

— Mai ai ceva de spus? Mă auzi/? Vorbeşte!

Carlo înţelese că-l va ucide dacă va deschide gura. Dădu umil din cap, îşi puse mâinile la spate şi se duse să contemple, fără să-l vadă, un tablou reprezentând docheri ce descărcau citrice, aştej) tându-se în fiecare clipă să primească un glonte în ceafă.

În urmă cu patru ani, Don Ettore trăsese asupra unui *punk* care-şi permisese să spună o glumă ironică înmomentul în care era certat straşnic pentru că nu-i îndeplinise ordinele. Cu umăâul zdrobit de glonte, individul avusese puterea să se aşeze în genunchi ca să prezinte scuze şi să sărute mâna lui Gabelotti, înainte de a-şi pierde cunoştinţa şi de a fi dus de camarazii lui la medicul familiei. Numai gestul lui „de căinţă îi salvase viaţa.

— Mă duc s-o văd pe Angela ca să încerc să repar imbecilităţile voastre!

Gabelotti ieşi rapid, cu ochii injectaţi de sânge, atât datorită lipsei de somn, cât şi din cauza mâniei. „Locotenenţii" lui schimbară o privire jenată: Don Ettore era oare atât de naiv ca să-şi imagineze că afrontul putea să fie spălat cu câteva cuvinte frumoase?

— Frankie, scoţi Buickul din garaj, spuse Thomas. Treci prin faţa lor fără să-i priveşti şi îi dai drumul. De îndată ce eşti în afara razei lor vizuale, te întorci şi parchezi pe o stradă laterală, fără să opreşti motorul. Din momentul când ai ieşit de aici, npmeri 7 minute. Simeone, peste 6 minute şi jumătate te aşezi la volanul Pontiacului, ieşi încet în stradă, le pui farurile aprinse în faţă, ca să te vadă, şi mergi drept spre ei; accelerând. Vor sări pe motocicleta lor blestemată şi o s-o şteargă. Frankie, când o să-i vezi venind, porneşti şi-i striveşti, îşi privi ceasul.

— Gata? Frankie, e rândul tău!

Quinto Favaja veni de la par grăbind pasul, jenat în mersul lui de ţinuta de motociclist. Când fu aproape de Vito Francini îi spuse:

— Tocmai am primit un ordin din partea lui Vicente! Plecăm!

Îşi coborî viziera căştii cu un gest ferm şi încălecă pe motocicletă. Vito Francini nu-şi pierdu timpul cerându-i explicaţii. Acţionă pedala Hondei, al cărei motor începu imediat să toarcă. Debreie uşor, băgă în prima viteză, eliberă furca de susţinere şi demară. Simţi cum Quinto îl bătea pe umăr şi se întoarse. Din spatele lor, o limuzină neagră se apropia accelerând cu putere, cu toate farurile

aprinse. Vito, cu un surâs, acceleră; nicio maşină din lume, chiar de formula unu, n-ar fi putut să fie acum mai rapidă decât motocicleta. La plecare, lăsa literalmente orice maşină parcă pe loc, până ce aceasta putea să atingă 200 km/oră. Atunci abia, distanţa se stabiliza şi maşina începea să recupereze…

Vito forţă Honda într-o accelerare sălbatică, care-l obligă pe Quinto să se lipească de spatele lui, cu braţele strânse în jurul pieptului acestuia. În şase secunde, acul indicatorului arăta cifra 160 şi strada defiia în urma lor ca şi când ar fi coborât pe un tobogan nebun. Nu se va face ziuă mai înainte de o oră. Niciun fel de circulaţie. Vito trecu în viteza a patra. Atunci, Ia 80 de metri în faţa lui, la colţul primei intersecţii, Francini văzu cu groază capota unei alte maşini, desprinzându-se încet din umbră ca să-i taie drumul.

Prea târziu pentru a frâna, trebuia să treacă. Maşina, un Buick, rămânea pe loc, închizând aproximativ un sfert din şosea. Francini înţelese manevra: de îndată ce Honda ar fi vrut să se bage în spaţiul lăsat de maşină, şoferului nu-i rămânea decât să înainteze pentru ca motocicleta să se lovească de aceasta.

Într-o zecime de secundă, Vito decise că singura şansă da a scăpa era să-l fenteze. Se îndreptă spre stânga pentru a-i da impresia că va cădea în cursă. Cum era de prevăzut, Pontiacul avansă cu 5 metri pentru a închide trecerea încă liberă. Ceea ce şi aştepta Vito. Trecu din nou în a treia. Blocă maneta gazului pentru a se propulsa cu mai multă putere şi-şi îndreptă motocicleta spre dreapta. Credea c-a reuşit să se strecoare, când capătul furcii atinse vârful barei de protecţie din spate a Pontiacului. Francini se cabră, pentru a restabili echilibrul. Puţin a lipsit… Roata din faţă a Hondei lovi trotuarul din dreapta sa. Motocicleta se dezechilibra şi zbură cu cei aproape 180 km/oră spre faţada de beton a blocului care păru că explodează în faţa lui Francini şi a lui Quinto.

Chimâne n-a vrut să-i spună lui Homer, dar cu cât se apropia ora căsătoriei neliniştea ei se mărea. Când Renata

îi povestise râzând felul în ctye va părăsi cu Kurt ceremonia, ea îi ţinuse isonul. Pentru a nu avea senzaţia că se simte depăşită, se prefăcea că aprobă fără rezerve ideile cele mai extravagante ale fiicei ei. Chimăne se temea înainte de toate să nu rămână în urmă, să pară demodată.

Apoi, în cursul nopţii avusese un coşmar: elicopterul ridica nacela din care tinerii căsătoriţi, radioşi, făceau semne de adio mulţimii invitaţilor rămaşi pe tefasă şi pe acoperiş. Aparatul se ridica încet, în timp ce aplauzele mulţimii răsunau atât de tare încât acopereau zgomotul motorului.

Şi, deodată, un strigăt imens de teroare: odgonul subţire se rupea! Curios, nacela rămânea în echilibru între cer şi pământ, apoi, punându-se în mişcare, se apropia de pământ într-o balansare ezitantă, ca a unei frunze moarte. La bordul ei, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, Renata şi Kurt continuau să salute cu mâna. Atunci, nacela se înălţă din nou spre cer, de unde recădea ca o piatră şi se zdrobea de acoperişul lui Trade Zürich Bank.

Chimăne se întrebă cine ar putea să-i explice sensul acestui vis: un pastor, un psihiatru sau o ghicitoare?

După ce i-a vorbit Angelei, Gabelotti s-a retras în camera lui: dacă continua să nu doarmă avea să ajungă la o criză de isterie. Hotărârile pe care ar trebui să le ia la ziuă, având în vedere trădarea lui O’Broin, nu admiteau niciun fel de improvizaţii. Era necesar să fie calm şi odihnit. Din nenorocire, somnul nu veni. La ora 5 şi jumătate, fără să fi reuşit să închidă ochii, trecu în halat din pat direct în salon, mahmur, cu un umor feroce şi ucigător: nu era însă momentul! Era mai bine să-l îmblânzească pe Yudelman, ca să aducă astfel pacea între cele două familii – în orice caz măcar până când operaţiunea OUT va lua sfârşit. Cu toate pretenţiile la putere ale lui Bebe Volpone, Yudelman, şi numai el, rămânea creierul familiei. Italo nu avea nici experienţa, nici sângele rece necesar pentru a se menţine multă vreme în fruntea clanului său. După părerea lui Gabelotti, nu era nimeni capabil să asigure succesiunea. Ceea ce deschidea

perspective frumoase în ziua când Comisiunea se va reuni pentru a statua asupra sorţii lui Volpone, ale cărui „responsabilităţi” de „capo” reprezentau un pericol pentru întreg Sindicatul.

— Du-te şi adu-mi-l pe Moshe, spuse Gabelotti cu un aer plictisit.

Thomas Merţă îi oferi o ceaşcă de cafea şi un maldăr de tartine unse de Carlo Badaletto, dornic să reintre în graţiile lui Don. Ettore înghiţi maşinal câteva pe care le muiase în cafea. Badaletto reveni în compania lui Yudelman. Aparent, consilierul nu dormise mai mult ca ceilalţi. Avea tenul plumburiu, privirea ştearsă, pungi sub ochi. Felul lui de a se mişca exprima descurajare şi înfrângere.

Don Ettore îi dădu o palmă prietenaşcă pe umăr.

— Moshe, iartă-mă că te-am trezit aşa devreme. Vrei să-mi faci plăcerea să mai bei o ceaşcă de cafea în compania mea?

Gabelotti i-o servi el însuşi şi împinse spre Yudelman platoul cu tartine.

— Este timpul să-ţi dau câteva explicaţii. Ţi le datorez, Moshe. Îţi cer să crezi pe cuvânt ceea ce îţi voi spune în faţa martorilor.

Carlo Badaletto şi Thomas Merţă schimbară o privire scurtă de surpriză.

— Suntem asociaţi, Moshe. Ceea ce se întâmpla unuia dintre noi îi priveşte pe toţi ceilalţi, oricare ar fi familia căreia îi aparţinem. Această afacere ne-a dus pe toţi h exasperare. Priveşte-mă, n-am dormit deloc. De ce? Pentru a am gândit. Sunt lucruri pe care tu nu le cunoşti şi pe care: u doream să ţi le încredinţez înainte de a fi reglementat afacerea noastră. Şi, de asemenea, ca să nu te neliniştesc. Ieri am fost prevenit de doi din oamenii noştri că se va încerca o răpire a Angelei Volpone. Îţi închipui de ce. Cine ar firost vinovat în ochii soţului ei? Eu! Don Ettore! Cineva cau’a să ne dezbine, Moshe! Au fost trădări! Mulţi oameni au interes ca familiile noastre să fie în război…

Gabelotti îi aruncă o privire mânioasă lui Badaletto.

— Hei! Şi tartinele? Vezi bine că nu mai sunt!

Carlo se eclipsă imediat.

— Moartea lui Don Genco, urmă Gabelotti, a trezit cupiditatea unora. Astfel, când am auzit de intenţia acestei răpiri, îţi mărturisesc că mi-a fost frică! N-am avut decât o idee în cap! S-o protejez pe nevasta lui Italo! Am trimis imediat doi dintre oamenii mei la ea pentru a o pune la adăpost sub propriul meu acoperiş. Mă aprobi?

Pentru a nu se sufoca, Yudelman îşi băgă nasul în ceaşca de cafea. Când crezu că şi-a revenit suficient, spuse cu gravitate:

— Nu se putea acţiona mai bine, Don Ettore. Vă felicit pentru prudenţă şi vă mulţumesc în numele lui Italo.

— Acest gen de servicii este cu totul firesc între noi! protestă Gabelotti, fără să se mişte. În noaptea asta i-am explicat Angelei sensul demersului meu. Desigur, şi eu o înţeleg, ar fi preferat să se întoarcă la ea acasă. Este tânără, impulsivă şi, apoi, ea nu mă cunoaşte. Este adevărat! Ce sunt eu pentru ea decât un *rifardu*, un străin? Am insistat să-mi facă plăcerea să sfârşească noaptea sub acoperişul meu. A acceptat. O s-o vezi mai târziu, când se va trezi.

Yudelman ar fi putut să-l întrebe pe Don Ettore de ce o sechestrase el însuşi? Dar se abţinu. Intervenise un nou element, care-l împingea pe Gabelotti să facă pace.

— În timp ce dormeam, Don Ettore, aţi reuşit să luaţi legătura cu banca?

— Am încercat, Moshe. Am încercat, minţi Don, privindu-l în ochi. Kloppe nu era acolo. N-am vrut să las numărul meu unui subaltern. Îl voi rechema imediat.

Gabelotti se ridică şi făcu câţiva paşi spre fereastră. Aruncă o privire distrată în stradă, opt etaje mai jos. Văzu poliţişti în uniformă trăgând urme cu creta pe trotuar, unde zăceau două forme omeneşti, sub linţoliul improvizat al unei cuverturi. Se întoarse spre Thomas Merţă:

— Ce-i cu poliţiştii aceia, jos?

Merţă dădu din umeri, în semn de fatalitate.

— Un accident de motocicletă, Don Ettore. Tinerii conduc azi ca nebunii…

Un murmur de admiraţie, linguşitor şi discret, îl întâmpină pe Louis Philippon când acesta îşi făcu intrarea în bucătărie. Colaboratorii şi discipolii lui se opriră un moment din lucru fascinaţi de blazerul de caşmir negru, cravata club cu dungi galbene, dunga perfectă a pantalonilor din flanelă, culoarea antracitului, bleu-ul gingaş al cămăşii însufleţit de o batistă de mătase violetă, ieşind uşor din buzunar. Philippon susţinea că bucătăria este o artă care se practică în smoking, ca muzica de cameră. În focul acţiunii, el apărea impecabil şi îndepărtat, evoluând între cratiţe în costumele lui de mare creator, fără ca untul, mirosurile diverse sau fumul să-i fi deranjat ţinuta perfectă a îmbrăcămintei. În timp ce, în jurul lui, ajutoarele, pătate de grăsime, transpirate, se sufocau în faţa cuptoarelor.

— Ei bine? întrebă el, prefăcându-se că nu înţelege de ce elevii lui îl priveau cu insistenţă.

Luă câţiva creveţi gri deja decorticaţi şi-i tăie în bucăţele mici ca bobul de orez. Puse unt cât o nucă şi câteva frunze de haşmă într-o tigaie mică şi băgă un ou în apa clocotită, după ce se convinse că nu e crăpat. Peste 3 minute scoase oul, îi tăie vârful şi înlocui albuşul, scos cu ajutorul unei linguriţe, cu fragmente de creveţi. Aşeză oul într-un suport şi pe deasupra răsturnă cu un gest sigur partea umplută cu creveţi. Tăie apoi dintr-o franzelă lungă două bucăţele subţiri şi lungi, îşi puse un şervet curat pe colţul unei mese şi se aşeză la masă pentru a-şi gusta oul.

Louis Philippon nu concepea să prepare felurile pentru ceilalţi fără să mănânce şi el ceva delicat.

Vittorio Pizzu îşi prevenise „locotenenţii”:

— Este o treabă pentru noi, nu pentru oamenii noştri, halo ţine la asta şi eu de asemenea. Este vorba de o chestiune de onoare. Nimeni nu poate să se atingă de un membru al familiei fără să-şi rişte propria lui piele.

Aldo Amalfi, Vicente Bruttore şi Joseph Dotto aprobaseră fără rezerve. Funcţiile lor atât de invidiate de

capi erau închinate mai mult unor sarcini de administrare a morţii decât morţii propriu-zise. Violenţa şi moartea fuseseră partea lor în timpul anilor de ucenicie. Acum le lipseau.

— Ei îl ţin prizonier pe Moshe. Este probabil că tot ei s-o fi răpit şi pe Angela Volpone.

— Îl omorâm şi pe Gabelotti? întrebă Amalfi.

— Omorâm tot ce ni se spune. Vicente, trimite 4 „soldaţi" acolo. Îmbracă-i în gunoieri. Se vor instala pe o benă de gunoaie şi se vor face că mătură trotuarul. Să ia mitraliere şi grenade.

Bruttore aprobă. Procurarea benei nu punea nicio problemă. Pe fiecare treaptă a administraţiei locale, familia Volpone întreţinea cu mari sume plătite pe tot anul oameni gata să-i facă servicii iara să pună niciun fel de întrebare. Administratorul depozitului central de vehicule de la primăria New York-ului era unul din aceşti oameni.

— Mă duc să-i previn, spuse Bruttore.

Au ţinut apoi o şedinţă rapidă pentru a-şi împărţi sarcinile. Acum parcurgeau pe jos ultimii metri care îi despărţeau de imobilul lui Don Ettore. Maşina care-i adusese fusese parcată puţin mai sus, cu un şofer la volan, care avea consemnul să avanseze încet până la intrarea imobilului ca să-i recupereze de îndată ce operaţiunea era terminată.

Vittorio îi văzu pe măturători dând cu mătura neglijent prin faţa intrării. Erau 4 şi se făceau că nu-i observă pe Pizzu, Bruttore, Dotto şi Amalfi, care avansaseră spre ei; lângă trotuar o benă de adunat gunoi, având culorile municipalităţii. Pizzu făcu aprobator cu ochiul lui Vicente Bruttore. Nu se putu împiedica să nu tresară la vederea maşinii poliţiştilor. Ziua nu se ivise încă şi giroscopul de pe capotă trimitea cu intermitenţă scurte străluciri de lumină crudă.

Vittorio aruncă o privire întrebătoare unuia dintre gunoieri.

— Accident de motocicletă, spuse el. printre dinţi, fără a înceta să dea cu mătura. Puteţi merge…

Vittorio îşi încruntă sprâncenele.

— Le-ai spus lui Francini şi Favara să se întoarcă? îl întrebă pe Bruttore.

— Da, de ce?

— Pentru nimic… Să mergem!

Fără ca să ştie acest lucru, beneficiau în acest moment de o mare şansă. Din instinct, merseseră pe lângă zid pentru a ajunge la imobil.

— Or, în biroul de la primul etaj, Mauro Zullâno, care-i semnalase pe cei doi motociclişti lui Giuliano Matarelle şi lui Nitto Crisafulli, gărzile de la 7, stătea în continuare la pândă la fereastra lui. Dar atenţia îi slăbise. Fusese martorul plin de admiraţie al modului magistral în care oamenii lui Don Ettore se debarasaseră de motociclişti. În momentul acela îşi închisese televizorul; realitatea era cu totul alta! Contempla vag activitatea poliţiştilor care băgaseră corpurile într-o ambulanţă şi se pregăteau să părăsească locul. Totul era calm în stradă. Sub fereastră, câţiva tipi în salopetă roşie şi cu mănuşi de cauciuc galbene goleau cutiile cu gunoi şi măturau trotuarul. Când Pizzu şi cei trei locotenenţi ai lui se strecurară prin uşa de la intrare, Mauro Zullino avea privirea îndreptată în cealaltă direcţie şi nu-i văzu.

În liftul care-i ducea la etajul 7, Amalfi, Bruttore, Dotto şi Pizzu nu schimbară niciun cuvânt. Ştiau că uşa liftului dădea direct în anticamera unde trebuiau să vegheze cel puţin doi „soldaţi”. De reflexele acestor oameni depindea succesul expediţiei lor…

Liftul se opri cu uo-zgomot uşor. Al doilea nor Oc. Matarella şi Crisafulli deschiseră uşa cu încredere, convinşi că era vorba de şefii lor, Frankie Sabatini şi Simeone Ferro, reîntorşi din expediţia lor de pedepsire a motocicliştilor.

Abia se întredeschise uşa că Vittorio Pizzu, care ieşi primul, le trase câte un glonte în cap fiecăruia. Căzură, cu faţa plină de sânge, în timp ce Dotto, Bruttore şi Amalfi îl depăşeau pe Pizzu intrând în forţă în salon, cu un revolver în mâna dreaptă şi cu o grenadă în stânga. Instantaneu,

avură o imagine de ansamblu a ceea ce se petrecea aici. Deşi zgomotul împuşcăturilor precedase irupţia lor în cameră cu o secundă, Gabelotti, care mesteca o tartină, n-avusese timpul s-o înghită. Carlo Badaletto, cu picioarele îndoite pe jumătate, băgase mâna sub veston, ca şi Thomas Merţă, a cărui armă aproape că se vedea. Dar, la apariţia lui Pizzu şi a oamenilor lui, îşi întrerupseseră instantaneu gesturile şi înţepeniseră ca nişte statui. Aşezat în faţa lui Don Ettore, Moshe, livid, se sculă deodată ca propulsat de un arc şi urlă:

— Nu trageţi!

— Este în regulă, Moshe? întrebă Vittorio, fără ca ţeava pistolului Smith and Wesson Parabellum 39 să devieze cu un milimetru de la ţinta către care fera îndreptată, inima lui Gabelotti.

Moshe dădu afirmativ din cap, Don Ettore se întoarse spre el şi îi spuse cu o expresie mâhnită:

— Moshe, prietenii tăi au un fel ciudat de a pătrunde în casa mea. Tu eşti cel care i-a invitat?

Se reaşeză cu răceală şi bău o înghiţitură de cafea.

— Este o neînţelegere, spuse Moshe.

— Unde este Ángela Volpone? întrebă Pizzu cu o privire

rea.

— Doarme, dacă totuşi n-aţi trezit-o voi. Moshe, explică-le tu.

— Aşa e, confirmă Yudelman.

— Mergeţi s-o căutaţi! ordonă Pizzu.

— Carlo!... spuse Gabelotti.

— Mă duc, Padrone!

— Nu mişca! spuse Pizzu. Aldo, du-te cu el!

Amalfi îşi înfipse pistolul în spatele lui Badaletto şi-l împinse spre ieşire.

Ettore Gabelotti, care presimţea mirosul morţii, ştia bine că în acest moment pielea lui nu valora nici doi cenţi. Îşi luă totuşi un aer arogant, cu toată groaza care făcea să-i tremure picioarele.

— Acum, domnilor, vă cer explicaţii pentru atitudinea

voastră duşmănoasă!

— Am făcut pace! lansă Moshe repede. Băgaţi-vă armele la loc!

Nimeni nu mişcă.

— Posibil, spuse Pizzu. Şi adresându-se lui Gabelotti:

— Cei doi tipi de la intrare au vrut să tragă asupra noastră fără motiv. Au murit.

Don Ettore ridică ochii spre cer şi-i spuse lui Moshe pe un ton de reproş:

— Nu au avut noroc nici ei, nici noi. Giuliano Matarella şi Nitto Crisafulli erau tocmai oamenii care ne-ar fi putut spune numele ticăloşilor care voiau s-o răpească pe Angela Volpone!

După ce dictase scrisoarea, Italo Volpone o imobiliză din nou pe Ines lângă calorifer. Orlando şi el trecură în salon.

— Dacă blestemaţii ăia de veri vin, totuşi, ce să fac? întrebă Lando.

— O descătuşezi. Te aşezi într-un colţ. Dacă ceva ţi se pare suspect, tragi imediat prin buzunar. Negresa ta este uşor de recunoscut. O păstrez în rezervă câteva ore încă, dar ce vrei să facem cu ea? Nu este de-a noastră. Va vorbi.

Orlando îşi muşcă buzele. Nu putea să se opună eventualei execuţii a amantei lui, dar pentru nimic în lume n-ar fi ajutat la asta cu nimic!

— Am planuri pentru tine, continuase Volpone. Bellinzona va veni să te înlocuiască dintr-un minut într-altul. Termină un lucru pe care i l-am încredinţat. Tu să te întorci acasă, să te razi, să te schimbi şi să te faci frumos. Trebuie să fii în plină formă. Am nevoie să seduci pe cineva.

— Pe cine, Padrone?

— Pe fata bancherului, pe Renata Kloppe.

Cu tot respectul pe care i-l purta lui Italo, Lando îl privi ca pe un marţian.

— Dar, Padrone, se mărită în noaptea asta. Tot oraşul vorbeşte!

— Un motiv în plus ca să-mi arăţi de ce eşti în stare!

— În ajunul căsătoriei? Sincer, Padrone, ce importanţă are pentru noi dacă fac sau nu dragoste cu ea?

— Nu discut, replicase Volpone, cu un aer sever. Fă-i plăcerea mai întâi, mă ocup eu apoi de rest.

— Bine, Padrone…

Se duse să se uite în oglindă. Nu mai fusese acasă din ajun şi arăta mai rău ca omul pădurilor, cu faţa nerasă şi cămaşa mototolită. Să facă dragoste. Uşor de spus… Nu ştia nici măcar a ce aducea această ţipă. Afară de asta, nu-i era capul la acest fel de exerciţii, îl neliniştea soarta lui Ines.

Se gândea la cel mai potrivit mod de a se îmbrăca pentru a se pune în valoare; cineva sună la uşă: trei sunete scurte, două mai lungi, după codul convenit între membrii familiei. Intrând în cameră, Pietro Bellinzona îi adresă un surâs parşiv.

— Unde-ţi este frumoasa? Aş reîncepe…

— În camera ei, legată. Italo nu vrea să fie atinsă.

La timbrul rece al vocii lui, Pietro păru surprins.

— Îmi porţi pică pentru că ţi-am regulat-o?

— Nu.

— Serviciu comandat! N-am stricat-o, ştii doar… Fără să vreau să te jignesc, fiindcă este curva ta, după câte sule a cunoscut, una în plus, una în minus, ce mai contează…

Lando ridică din umeri.

— De acord, las-o baltă… S-ar putea ca doi din verii ei să vină să-i facă o vizită.

Bellinzona se uită la el buimăcit.

— Aici? Nu, că eşti nebun!

— Volpone este la curent.

— Ţi-a permis să-i laşi pe tipii ăia să intre aici?

— Da, dacă apar, o dezlegi şi eşti cu ochii pe ea.

— Sunt…

— Diplomaţi.

— Diplomaţi, pe dracu’! Negri! Ce-a spus exact Italo, ce trebuie să fac?

Lando ezită o secundă. Cu regret, îi spuse adevărul:

— Dacă ţi se pare ceva suspect, tragi la grămadă.

— Dacă treaba asta continuă, vom avea toţi poliţiştii acestei ţări pe urmele noastre! Fără să mai vorbim de americani. Nu trebuia să accepte ca maimuţele astea să vină.

Lando se postă în faţa lui, plin de furie.

— Încetează să-mi spui ce trebuie şi ce nu trebuie să fac! Nu mi-au cerut părerea! Ea a vorbit la telefon, nu eu!

— Dar ia spune, îl ironiză Pietro, eşti îndrăgostit lulea!

— Ciao! spuse Lando, luându-şi haina de pe spătarul unui scaun.

— O secundă, interveni Bellinkona. Arată-mi-o mai întâi.

Iritat, Lando deschise uşa camerei.

— Bonjur, păpuşă, spuse Pietro.

— Dacă este chemată la telefon, o laşi să vorbească. Iei celălalt receptor. Ordinul lui Italo.

— Şi dacă vrea să facă pipi, face pe jos?

Lando îi întinse cheia de la cătuşe. Atunci se auziră lovituri puternice în uşă, acompaniate de râsete şi de strigăte vesele.

— Pe dracu', iată-i! spuse Lando, băgându-şi mâna în buzunar.

Bellinzona îl imită. Înainte ca ei să reacţioneze, Ines urlă pe un ton de veselie şi surpriză:

— Ei, băieţi! Vin imediat!

Bellinzona îi aruncă o privire furibundă.

— Spune-le că eşti ocupată! îţi las cinci minute ca să-i dai afară. După aceea o fac eu.

Ca să dea mai multă greutate discursului lui, îşi scoase pistolul Walther PP din buzunar.

Lando îngenunche ca să deblocheze cătuşa. Din două salturi, Bellinzona se aşeză într-un fotoliu lângă intrare cu mâna dreaptă în buzunar şi cu o revistă pe genunchi. Lando, remorcând-o pe Ines în urma lui, se instală pe o canapea şi o împinse înainte.

— Du-te să deschizi!

Fără să se grăbească, Ines dădu la o parte lanţul de

securitate. În uşă nu fu vizibil pentru o secundă decât un imens buchet de liliac. Apoi doi tipi extraordinari coborâră capetele pentru a trece pragul; Aiurit, Bellinzona le privi picioarele ca să vadă dacă nu erau pe picioroange. Din nou un şoc. Era vorba, într-adevăr de picioarele lor şi cei doi negri purtau 52 sau 53. Ca să se convingă că nu visa, Bellinzona se sculă: pentru prima dată cei 1, 88 metri ai săi îi părură derizorii, iar cele 98 de kilograme insignifiante. Schimbă cu Lando o privire de stupefacţie. În picioare, creasta părului lui Baretto de abia ajungea la înălţimea nodului cravatei celui mic, îmbrăcat cu o haină de tweed muştar, cămaşă albă şi pantaloni de flanelă. Celălalt era în blue jeans, bascheţi, bluzon şi tee-shirt. Lăsară să cadă pe jos liliacul, o luară pe Ines în braţe şi, pe rând, făcură câţiva paşi de vals cu ea strigând, râzând şi dându-i palme amicale pe umeri.

— Negri ticăloşi!... izbucnea în râs Ines, făcându-se că-i loveşte. Vreţi să mă omorâţi!

Brusc, cei doi uriaşi rămaseră nemişcaţi: băgaseră de seamă că alte două persoane erau în cameră. Cel cu pantalonul de flanelă tuşi.

— Scuzaţi! spuse cel care purta bluzonul. Pantalonul de flanelă dădu din cap politicos şi Bellinzona, uluit de aceste două exemplare în afara seriei, se întrebă dacă nu vor atinge plafonul cu capul. Curios, el care se considera printre cei înalţi, înţelegea subit mentalitatea celor mici, simţind urcând în el unde de agresivitate, care probabil îi agitau pe aceştia în momentul când îşi dădeau seama că sunt depăşiţi cu un cap.

Văzând nedumerirea oaspeţilor ei, Ines, foarte spontan, veni în ajutorul lor. Întorcându-se către Pietro şi Lando, ea le spuse cu o voce veselă:

— Pot să vi-i prezint pe verii mei? Kouakou... Rocky...

Cei doi negri avură un surâs strălucitor. Cu o perfectă naturaleţe, făcură un pas către Pietro şi Lando cu mâna întinsă, larg deschisă. Atunci, oamenii lui Volpone, cu toată ileâncrederea lor congenitală, mereu sub şocul realităţii celor două fenomene omeneşti, comiseră o

imprudenţă fatală: avură prostul reflex să-şi scoată mâna dreaptă din buzunar, părăsind în acelaşi timp arma care era băgată acolo. Ceea ce se petrecu apoi fu atât de rapid încât şi o cobră s-ar fi lăsat înşelată.

Simultan, Bellinzona şi Baretto, uşori deodată ca nişte baloane, se ridicară în aer pentru a descrie un arc de cerc fulgerător. Înainte chiar de a atinge pământul, unul fu atins cu o lovitură de dos de palmă în ceafă, celălalt cu o lovitură de picior în plex. Căzură la pământ cu un zgomot care făcu să vibreze apartamentul. Instantaneu, cele 120 de kilograme ale lui Rocky şi cele ale lui Kouakou îi striviră pe fiecare ca un concasor. Într-o clipă, armele lor. trecură în mâinile uriaşilor. Rocky se ridică.

— El este? întrebă arătându-l pe Baretto.

— Nu, spuse Ines, cel mare.

— Şi ăsta? insistă Rocky.

Ea aruncă o privire dispreţuitoare în direcţia lui Lando, rămas ameţit.

— Nimic… Un pitic…

— Du-te şi fă-ţi valiza şi rămâi în camera ta. O să te chemăm când vom termina, spuse Kouakou.

Ines se întoarse fără a arunca-o privire înapoi. Se auzi trântindu-se uşa camerei ei. Acum, Rocky şi Kouakou nu mai râdeau.

Bellinzona mârâi, strănută şi deschise un ochi.

— Negri împuţiţi!

Niciunul, nici celălalt nu se sinchisiră să răspundă. Discutară un moment cu voce guturală, fără a-i ţinti măcar cu armele confiscate pe cei doi oameni ai lui Volpone, căzuţi pe covor. În timp ce Lando îşi revenea, Bellinzona îl văzu pe Kouakou aruncând în aer o monedă.

— Cap, spuse Kouakou.

Rocky se aplecă în acelaşi timp cu el pentru a controla.

— Ai pierdut! E pajura!

Pietro rânji.

— Ce jucaţi, negrilor? Fesele voastre?

— Ale tale, spuse Kouakou cu răceală.

— Tâmpiţi de negri, spuse Bellinzona.

Kouakou îl privi cu mirare.

— Ei, Rocky, cred că această mare scroafă îţi vorbeşte…

— Mie? Nu…

— Încurluiţi de negri împuţiţi! aruncă Bellinzona.

Fără. ca el să înţeleagă de ce, Rocky şi Kouakou izbucniră într-un râs proaspăt şi tânăr. Pietro se ridică cu greu pe picioare. Uriaşii îl lăsară, privindu-l cu coada ochiului. La rândul lui, Rocky scoase o monedă.

— Cap sau pajură?

— Rămân la cap, spuse Kouakou.

Rocky făcu să zboare francul lui elveţian.

— Drace, ai câştigat, se lamentă el.

Kouakou aruncă arma pe un divan şi veni să se aşeze în faţa lui Bellinzona.

Lui Pietro, crescut cu duritate în viermuiala nemiloasă a docurilor din New York, nu-i fusese niciodată frică de cineva. La 13 ani el domnea deja* prin teroare asupra bandelor de adolescenţi din cartierul lui. Dar toţi cei din casta străzilor aveau un punct comun: nu-i sufereau pe negri. Se întâmplase ca Sindicatul să-i întrebuinţeze câteodată pentru treburi mărunte pe care alţii refuzau să le facă: să colecteze pariurile de la loteria cu numere, să revândă în detaliu mici cantităţi de droguri, dar niciodată ceva mai important. Cel mult erau priviţi ca ceva ce se situa între maimuţă şi câinele domestic. Oricum, mai puţin decât oamenii…

— Sora mea pretinde ci nu te-ai purtat respectuos cu ea, spuse Kouakou cu o mare blândeţe.

— Această femelă este sora ta? hohoti Pietro. Am regulat-o şi putea!

Deşi era în gardă şi gata de luptă, n-avu timp să vţidă. Nici măcar să-şi ridice mâinile ca să se apera Trei lovituri succesive porniră din trei unghiuri diferite, cu o viteză uimitoare, atingându-l la ficat, fa maxilar şi la inimă, cu violenţa şi precizia unui piston hidraulic. Bellinzona îşi vârî gâtul lui de taur între umeri şi se aruncă cu corpul

înainte, cu toată greutatea celor 98 de kilograme, într-un atac orb care nu lăsase niciodată nicio şansă adversarilor săi. Craniul lui Pietro era dur ca granitul. La 18 ani, putea să-şi epateze tovarăşii de călătorie sfărâmând cu lovituri de cap pereţii de lemn ai compartimentelor vagoanelor de tren. Se avânta. Kouakou făcu o simplă rotaţie a trunchiului. Când Pietro îl atinse, întinse piciorul. Bellinzona se lungi cu toată masa lui greoaie. Sub impactul căderii, o măsuţă se făcu ţăndări. În acelaşi timp, Lando se arunca cu sălbăticie spre Kouakou care era întors cu spatele. În mina avea gâtul unei veioze pe care o spărsese.

— Pui de căţea, spuse calm Rocky.

Fără să se ridice din fotoliul din care nici nu găsise de cuviinţă să se mişte, întinse o mina imensă şi prinse pumnul lui Lando pe care-l dezarmă dintr-o mişcare, lovindu-l în burtă cu piciorul. Apoi se ridică. Niciunul din cei doi fraţi nu gâfâiau câtuşi de puţin. Numai ochii lor străluceau de ură şi dispreţ. Kouakou i 1 ridică pe Bellinzona cu o singură mină, ca pe un pachet de rufe murdare. Deschise centura colosului şi îi coborî pantalonii. Bellinzona se trezi din leşin în momentul când Kouakou îi smulsese chiloţii cu furie, rupându-i ca pe o zdreanţă veche de mătase putredă.

Pietro îşi roti ochii înnebuniţi şi vru să se desprindă. Kouakou îl balansă înainte şi-l lovi cu capul de trei ori de soclul de piatră al unei sculpturi abstracte. Căzut la picioarele lui Rocky, Lando, apucat de spasme, vomita fiere.

Kouakou se aplecă la urechea lui Bellinzona şi îi murmură ceva la ureche. Pietro, care-l vedea ca printr-o ceaţă roşie, dădu din cap protestând. Rocky se aşezase într-un colţ, cu spatele la ceilalţi, dedându-se la nişte mişcări bizare, ca şi când urina, indiferent la ceea ce se întâmpla în spatele lui.

Kouakou, ale cărui degete puteau apuca cu uşurinţă o minge de baschet, strânse cu dezgust capul lui Bellinzona.

— Ascultă-mă bine, spuse el fără să ridice tonul. Vei

suferi ceea ce ai făcut-o să îndure pe sora noastră. Nu negrii sunt cei încurluiţi. Tu vei fi acela!

Bellinzona îşi dădu scama cu disperare că era dezarmat şi că nu mai avea putere nici cât un copil. Din nou dădu din cap. Corpul lui enorm, pe jumătate dezgolit, se întindea pe mochetă, bucile lui groase şi pulpele lui monstruoase evocând partea din spate a unui porc ajunsă pe butucul măcelarului. Ochii lui se împăienjeniră de lacrimi de neputinţă.

— Nu faceţi asta, fraţilor! Nu faceţi asta!…

Fără să-l asculte, Kouakou i se adresă lui Orlando, care avea faţa verzulie, şiroind de sudoare.

— Tu nu vei păţi nimic acum. Vrem pur şi simplu să-l vezi pe camaradul tău cum este regulat. Şi ştii de ce? Pentru că nu-ţi va ierta niciodată faptul c-ai fost martor. Îi va fi frică să n-o spui şi altora.

Îl fixă o secundă în tăcere şi trase concluzia:

— Te va omorî!

— Nu faceţi asta! gemu Bellinzona. Mai bine omorâţi-mă, dar nu faceţi asta!

— Dura, porcule! Rocky?

— Gata! spuse Rocky.

Capetele se întoarseră spre el. Era în faţa lor acum şi ceea ce văzură Bellinzona şi Orlando îi înspăimântă. Din şliţul deschis al pantalonului lui Rocky izbucnea un falus de proporţii neomeneşti, umflat, întins la verticală cu o astfel de forţă încât părea că nimic nu-l va face să se încline. Kouakou îngenunche rapid, îl întoarse pe Bellinzona ca pe o clătită, îl strivi cu toată greutatea la înălţimea omoplaţilor şi-i puse pe ceafă propriul lui revolver.

— Trage scârba, trage! strigă Bellinzona.

Kouakou îl apucă de o ureche şi-l apăsă cu fruntea de pământ. Năucit, Lando vru să închidă ochii, dar». redeschise numaidecât, fascinat de oroarea spectacolului. Îl văzu pe Rocky întinzându-se peste Bellinzona, care plângea ca un copil, zgâriind podeaua cu unghiile.

— Nu asta!… Nu asta!…

— Bastardule! mormăi Rocky, încălecându-l.

Un minut, şoldurile lui ondulară cu ezitare, în timp ce degetele sale musculoase se înfigeau în carnea moale şi albicioasă a lui Pietro, pentru ca să-şi facă mai bine loc. În această cameră delicată şi feminină din centrul oraşului Zürich, se revenea brusc la sălbăticia popoarelor primitive. Cei doi fraţi nu mai aveau nimic din specialistul în fizică nucleară şi din campionul profesionist: două animale cu ochi nebuni, gâfâind şi răcnind. Două animale aplicând legea talionului.

Cu toate zvâcniturile disperate ale victimei sale, Rocky reuşi să-şi proiecteze şoldurile înainte într-o mişcare irezistibilă: forţă trecerea.

Urletului de durere al lui Bellinzona îi răspunse ea un ecou strigătul victorios venit din străfundurile timpurilor.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Chimbne Kloppe. Ai un aer ciudat.

Lăsă rochia pe care tocmai o examina şi veni să pună mâna cu îngrijorare pe umărul soţului ei.

— Din cauza Renalei? adăugă ea.

Homer îi mângâie încet mâna, dar privirea îi rămase îndepărtată şi absentă.

— Vrei ceai?

Făcu un semn din cap că nu dorea.

— Nu te nelinişti. Ştiu că este o încercare grea pentru un tată... Un moment greu de trecut... Uită-te la mine o secundă...

Îi luă bărbia între degete şi i-o ridică.

— Surâde-mi...

În mod mecanic, buzele lui Kloppe se întredeschiseră lăsând să se vadă o dantură perfectă.

— Îmi place când surâzi, spuse Chimene.

Cu 4 ore mai înainte, Homer zăcea încă în cabinetul doctorului August Strobl. Era singurul care suferise o agresiune fizică. Totuşi, el a fost cel care l-a ajutat pe dentist să-şi revină, în timp ce Ingrid abia se ţinea pe picioare. Profesorul trecea printr-o criză nervoasă în care lacrimile se amestecau cu protestele.

— M-au obligat, domnule Kloppe! Nu voiam! Este groaznic! Ingrid avea un brici pe gât. N-o să mi-o iert niciodată, niciodată!

Contrar tuturor aşteptărilor, prăbuşirea nervoasă a celor doi susţinuse moralul bancherului. Inconştientul nu se înşală niciodată: ca din întâmplare, îi veni în gând o frază care rezuma situaţia: „Strânge dinţii!”

La enunţarea ei înţelesese ceea ce era de râs: nu mai avea ce strânge! Gustul scârbos al sângelui îi umplu gura, un cheag de sânge prins de gingia de sus îl făcu să simtă o senzaţie de greaţă. În mod instinctiv, smulse cu vârful degetelor acest ghem moaie care îi era străin, dar care emana totuşi din substanţa lui vitală. Imediat hemoragia reîncepu cu forţa unui gaizer în miniatură.

7 îngrijeşte-mă, idiotule, în loc să te scânceşti atât!

Îl zgâlţâi pe Strohl cu furie. Profesorul păru că iese dintr-un vis u rât.

— Aşezaţi-vă, aveţi dreptate… am să vă îngrijesc… vă voi îngriji… Îngrâd! Comprese… coagulant…

Îşi regăsise reflexele profesionale, eliberat parcă dintr-odată datorită bravurii bancherului, exaltat de hotărârea acestuia.

Va repara… Cu efort şi pricepere putea să reconstituie ceea ce fusese constrâns să distrugă. Mai târz j…

— Fata mea se mărită în noaptea asta, spuse Kloppe. Vreau să-mi primesc eu însumi musafirii, şi pe dumneavoastră între ei. Cu toţi dinţii mei.

Cu tot şuieratul groaznic al vocii lui, Ingrid şi August înţeleseră sensul cuvintelor pronunţate. Schimbară o privire îngrijorată pe viu, pe aceste gingii mutilate, era oare posibil să pui o proteză provizorie?

— La lucru! îi încurajă Kloppe cu o ridicare a buzelor care se voia un surâs, dar care nu reuşi decât să descopere rănile deschise ce-i mutilau gura.

Operaţia durase 3 ore. Profesorul şi soţia lui se întrecuseră pe sine. Având motive diferite, niciunul din ei nu făcuse vreo aluzie la agresiunea ce avusese loc. Kloppe

pentru că ştia motivul, Ingrid şi August pentru că se aflau într-o stare de şoc. Când bancherul s-a uitat din nou în oglindă, îşi regăsise aproape intact aspectul obişnuit: maxilarele erau împodobite de cele două rânduri de dinţi. Numai un mic detaliu mai trebuia precizat: nu erau dinţii lui.

— Mă voi duce imediat să fac o plângere, spuse Strohl.

Homer îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Faceţi-o, dacă doriţi, este dreptul vostru. Dar, pentru moment, vă interzic să-mi pomeniţi numele în această afacere.

— Dar de ce? Dete?

Kloppe era gata să-i răspundă: „Secret bancar”, dar se abţinu in extremis; îşi luă casetele, dezinfectantele şi cicatrizantele pe care i le întinsese Ingrid şi îi salută dând din cap.

— Ne vom revedea diseară. Vă felicit. Aţi făcut o treabă bună.

Fraza era aşa de ambiguă că o dată în plus Strohl simţi cum îi dau lacrimile. Apucă timid mina bancherului.

— Domnule Kloppe…

— Ştiu… Ştiu… Pe diseară…

Prea excitat de ideea luptei pe care trebuia s-o susţină pentru a-şi păstra mintea clară în ciuda analgezicelor şi a calmantelor înghiţite, Kloppe se întorsese curajos la bancă, ca să execute pe loc ceea ce proiectase să îndeplinească după căsătoria fiicei lui. Trimise două telexuri: unul lui Melwin Bost, la Detroit, pentru a-i da ordinul de a preveni pe proprietarii lui Beauty Ghost P9 de riscurile conducerii maşinii. Celălalt, în Africa de Sud, lui Eric Mortaeldt, directorul lui Wassenaars Consolidated: „DE ACORD CU FINANŢAREA LUCRĂRILOR DE SECURITATE ALE ŞANTIERULUI. TRIMITEM IMEDIAT FONDURI”.

Puţin îi mai păsa de-acum înainte că se sfărâma în pulbere imperiul lui bancar. Esenţialul era să fie în pace cu conştiinţa lui. Definitiv.

Decisese, de asemenea, să-şi deschidă inima lui Chimâne, să-i destăinuie greşelile lui, să nu-i ascundă nimic. Reîntors acasă, amânase clipa când avea să-i vorbească, întrebându-se dacă iniţierea soţiei lui în tainele universului său atât de brutal în ultimele 48 de ore nu o va traumatiza grav. Avea el, oare, dreptul să o expună la loviturile pe care el le primise? Chimbne trăia pe norul ei roz. Era ea făcută pentru asemenea încercări?

— Chimâne…

— Homer?

În picioare, în faţa oglinzii, ea râdea de plăcere, drapându-se cu rochia mov, pe care o va purta în aceeaşi seară. Ceremonia ceaiului… Cumpărăturile… Trăncănelile… Culoarea unei feţe de masă…

— Trebuie să-ţi spun… Începu Homer.

— Îţi place?… Poftim? Ce vrei să-mi spui?

Kloppe renunţă. Durerea i se părea din ce în ce mai greu de suportat.

— Nimicspuse el… Nimic…

Fraza îl frapase. O păstrase într-un colţ al memoriei. Fusese scrisă de un autor francez, un oarecare Coctail sau Cacot sau

Cocteau, nu mai ştia bine. Acesta spusese: deoarece misterele ne depăşesc, să ne prefacem că suntem organizatorii lor… În mod curios, groaza îi revenea în minte, acum, dar Gabelotti nu s-ar fi gândit niciodată c-ar putea-o aplica în practică, căci i se părea a fi caracteristică pentru un om neputincios. Grupaţi în jurul lui, cu figura sumbră şi preocupată, Carmine Crimello, Angeio Barba, Thomas Merţ a, Carlo Badaletto, Frankie Sabatini şi Simeone Ferro. Faptul că şeful nu reacţionase imediat după ce membrii unei familii rivale le suprimaseră doi *punk*, sub propriii lui ochi, îi aruncase într-o stare de stupefacţie. Marea forţă a Sindicatului consta în aceea de a nu lăsa niciodată să treacă nepedepsit nici cel mai mic afront.

Tocmai pentru că toată lumea cunoştea aceasta, trebuia să fii foarte atent înainte de a călca legile pe care

le decreta. Ori Don Ettore se ramolea, ori îi era frică de Volpone, ori ţinea în rezervă o lovitură secretă. Ceea ce spera fiecare. Corpurile celor doi oameni asasinaţi de Vittorio Pizzu fuseseră cu discreţie evacuate din imobil.

Fuseseră puse în ascensorul care e dusese direct la subsolul unde se situau garajele. Acolo fuseseră încărcate într-o furgonetă. Familia Gabelotti cumpărase într-un mic cimitir de la periferia New York-ului vreo 30 de \ >vouri de familie. Când survenea un deces, datorită armelor 1 foc în majoritatea cazurilor, defunctul era adăpostit fără *i* mai fie necesare formalităţile administrative obişnuite – morgă, autopsie, poliţie. Paznicii concesiunii erau oameni siguri, plătiţi gras: înmormântarea un ui anonim în timpul nopţii nu jena cu nimic existenţa lor calmă şi confortabilă, departe de zgomotele oraşului, în murmurul chiparoşilor. Ca un bun sicilian ce era, Don Ettore ştia că cel mai rău dintre asasinii lui prefera să fie înmormântat în pământ creştinesc decât să fie înţepenit într-o dală de beton balansată în mare. Prin delicateţea şi tactul acestui gest, el. şi consolida printre trupele sale respectul cuvenit.

Avu un svrâs meros pentru statul său major.

— Cunoaşteţi situaţia, începu el, ÎS ortimer O’Broin a vrut să ne dubleze. Nu ştii dacă este mort sau în /iată, nici unde se găseşte. După ˇ/” era mea, asociatul nostru – se întrerupse pentru a-şi drege cu al – asociatul nostru, Volpone, i-a făcut felul. A greşit. Pentru cP în mâinile me. e gunoiul de O’Broin ar fi mărturisit, vă garantez! Or, banii noştri sunt în continuare blocaţi la bancă. Nici Italo Volpone, nici eu însumi nu suntem în posesia numărului de cont. Bebe Volpone este plin de bunăvoinţă. Asta nu este suficient. În consecinţă, pentru a reglementa această afacere care începe să se degradeze, am decis să mă duc eu însumi la Zürich.

Oamenii se priviră cu mirare: lui Don Gabeiotli îi – era scârbă să se deplaseze. Lumea venea la el.

— De ce ar inversa el ordinea lucrurilor? în afară de asta, fobia lui pentru avion era unul din subiectele de glumă în diferitele familii ale Sindicatului.

— Cum vreţi să călătoriţi? îndrăzni Crimello.

Făcu greşeala să adauge, fără a se gândi la ceva rău:

— Cu vaporul?

— Repetă, spuse Ettore cu o voce în care se simţea ameninţarea.

Carmine Crimello, înţelegând c-a făcut o greşeală, îi privi pe ceilalţi. Dar nimeni nu-i veni în ajutor. Ostentativ, îşi întoarseră privirea de la ei. Carmine, lăsat singur, trebui să facă faţă.

— N-am spus nimic rău, Padrone. Ştiu că nu vă place avionul. Asta-i tot! (Claşitate, adăugă): Nu sunteţi singurul. Nici mie nu-mi place avionul…

— În viitor, păstit ază-ţi consolările pentru tine! Avionul, o să-l iei mâine!

Capetele se îndrepta A.

— Şi eu, adăugă Don Ettore, cu un aer de fermitate sălbatică. Bineînţeles că nu putem ajunge la Zürich toţi odată, Angelo, Thomas şi Carlo veţi ateriza la Lyon. De acolo veţi lua trenul pentru Elveţia. Frankie şi Simeone vor merge la Milano şi vor ajunge la Zürich cu aceleaşi mijloace. Tu, Carmine, fiindcă ţi-e frică să zbori, vei veni cu mine direct la Zürich.

V»

(Îi aruncă o privire apăsătoare.) Te voi lua în braţe ca să te liniştesc.

Se auziră câteva râsete, repede curmate.

— Acolo îi veţi întâlni pe oamenii lui Volpone. Acela dintre voi care va face cea mai mică aluzie la evenimentele recente va fi trimis imediat înapoi în America. Atâta vreme cât nu vom recupera banii, vreau pace! Cer o armonie perfectă!

— Şi după aceea? se interesă Angelo Barba foarte serios.

— După ce anume?

— Când vom avea banii?

— Va mai fi destul timp pentru a discuta cu Don Italo Volpone, spuse Gabelotti.

Pronunţase cuvântul „Don” ca şi când ar fi vrut să se

debaraseze de un scuipat.

Totul îi scăpa! Angela nu fusese încă găsită, Gabelotti îi punea beţe în roate şi-l păstra pe Yudelman ca ostatic. Vittorio Pizzu nu era în stare să ia o iniţiativă, Homer Kloppe nu mărturisea. O dată în plus Italo se blestemă pentru lipsa lui de control: avusese şansa să-l aibă în mâna pe Mortimer O'Broin; o pierduse. Avocatul nu era din specia bancherului. Cu un pic de răbdare s-ar fi prăbuşit şi i-ar fi spus numărul care cauzase deja atâtea morţi violente. Italo nu avea decât o dorinţă, să se întoarcă în Statele Unite, să treacă New York-ul prin foc şi sânge ca să-şi regăsească nevasta. Dar îşi jurase să nu plece din Zürich înainte de a recupera banii operaţiunii OUT cu propriile lui mijloace. Era vorba de viaţa lui, de viitorul lui, de onoarea lui. Ştia exact ceea ce se spunea despre el în spatele lui, când era comparat cu Genco: comediant „frivol, violent. Era ceva adevărat în toate acestea. Dar de ce nu înţelegeau că el era aşa tocmai pentru că Genco se născuse înaintea lui? Genco fusese cel care, mai mult decât propriul lui tată, îl crescuse, îl protejase, îl răsfăţase, îl ferise de orice grijă, luând deciziile în numele lui, vorbind în locul lui. De-a lungul anilor, pe când puterea fratelui mai mare nu înceta să crească, Italo luase obiceiul să se bazeze pe el, să trăiască în umbra lui. De ce să cucerească, dacă-i era suficient să ceară? De ce să se bată, dacă Genco o făcea pentru el? Genco era cel care-i dăduse drăgăstoasa poreclă de „Bebe" şi Italo, care-şi adora şi admira fratele, ajunsese să se identifice cu el, să considere victoriile lui Genco ca pe ale lui.

Nu începuse să ia cunoştinţă de adevărata sa identitate decât după ce o întâlnise pe Angela. Lângă ea simţise deodată că este înzestrat cu propria lui personalitate. Nu mai era micul frate al cuiva, ci un om întreg, gata la orice pentru a-şi păstra soţia. Încercase să-i explice această metamorfoză fratelui mai mare, reproşându-i cu gentileţe că l-a ferit de prea multe ori de răspunderi. De-acum înainte dorea să joace un rol activ într-unul din posturile de comandă ale familiei. Genco îl

ascultase în tăcere, cu multă atenţie.

— Nu-ţi reproşez nimic, Genco, dar poate că tu mi-ai dat prea multă dragoste. Am impresia că asta mă sufocă. Tu eşti prea mare pentru mine, dar exist. Aş vrea să zbor cu propriile mele aripi.

Genco îl înţelesese oare? îi zburlise părul surâzând, ca atunci când erau copii.

— Ai dreptate, Bebe, dar nu trebuie să fii supărat pe mine, poate nu te-am văzut crescând.

— Am 38 de ani.

Genco nu avea decât 46. Dar când Italo nu era decât un copil de 10 ani, Genco domnea deja peste vreo zece adulţi, foarte duri, din lumea interlopă, pe care nu ezitase să-i înfrunte cu pumnii sau cu cuţitul. Îi domina în special prin perspicacitate, inteligenţă, simţul măsurii. Nu avea nici 20 de ani când personaje sus-puse veneau să-i ceară sfat şi protecţie. Aceşti 8 ani diferenţă duseseră la aceste raporturi ca de la tată la fiu, de la profesor la elev. Pentru Genco, Italo va avea întotdeauna 10 ani. Dar, de-acum înainte şi pentru totdeauna, Genco nu va mai avea pentru Italo decât 46 de ani, vârsta morţii lui.

După apelul lui Pizzu, s-a întors la morgă. Funcţionarul a deschis din nou cutia în care zăcea piciorul fratelui său. Italo s-a recules mult timp în faţa acestei derizorii rămăşiţe, lăsând să-i curgă lacrimile amare şi dulci, în timp ce-l cuprindea o formidabilă voinţă de revanşă.

După aceea revenise la vilă. Folco Mori conducea. Nuschimbaseră nicio vorbă. Italo Volpone ştia acum că el vă continua opera fratelui său, singurul mod de a aduce un omagiu memoriei lui, ca recunoştinţă a binelecerilor şi a dragostei primite de la el. Îşi jură cu tărie să fie demn de greaua coroană care îi revenea. Nenorocire celor care ar dori să i-o ia! Dar ca să se impună în faţa celor de la Sindicat, trebuia să termine mai întâi ceea ce moartea lui Genco întrerupsese: să-l constrângă pe Kloppe să efectueze transferul.

Pătrunzând în salonul vilei, îi găsi pe Pietro

Bellinzona şi Orlando Baretto aşezaţi pe marginea unei canapele. Îşi dădu seama imediat că ceva nu era în regulă. Lando ar fi trebuit să vină singur.

— Parcă-ţi ordonasem să păzeşti negresa! îi spuse pe un ton răstit lui Bellinzona.

Constată că faţa colosului era acoperită de hematoame. Pietro plecă capul cu descurajare.

— Am fost traşi pe sfoară… A şters-o!

Italo simţi cum îi fuge sângele din obraji. Ines avea de jucat încă un rol important în proiectele sale.

— Ne-au căzut în spate fraţii ei, adăugă imediat Lando.

— Gura! îi vorbesc lui Bellinzona.

Folco Mori se adânci cu totul în contemplarea jaluzelelor… bellinzona, incapabil să vorbească, îşi îndepărtă mâinile în semn de neputinţă.

— Atunci? urlă Volpone.

— Erau doi… Începu Bellinzona cu o voce aspră şi voalată, (în mod vizibil cuvintele îi făceau rău.) Nu i-am pierdut din ochi când au intrat… Aveam degetul pe trăgaci… Şi ei… atunci…

— Atunci ce?

Bellinzona fixă vârful pantofilor.

— Nu înţeleg, Padrone…

Îşi lăsă fraza neterminată, vru să continue, dar nu putu decât să repete, strivit de ruşine:

— Ne-am lăsat duşi…

— Un uriaş cu un glonte în cap nu mai este un uriaş: este un rahat! izbucni Volpone. Şi voi amândoi sunteţi nişte rahaţi! Doi tâmpiţi! Am nevoie de această negresă! Unde este?

Lando şi Bellinzona nu îndrăzniră nici măcar să schimbe o privire. Lando era groaznic de neliniştit. Ar fi dt orice pentru a nu fi fost martor la sodomizarea lui Bellinzona. Cel mai mic dintre cei doi negri, cel” care avea doar 2, 20 metri, îl prevenise: „Nu e nevoie să te atingem! Camaradul tău o va face în locul nostru: te va omorî!” De când părăsiseră apartamen. tul lui Ines, această

ameninţare îl obseda. Revenind la vilă, Bellinzona şi el s-au ferit să facă vreo aluzie la cele întâmplate.

— V-am întrebat ceva! tună Volpone. Unde este?

Tăcură.

— Lando, întinde-o! Ai o treabă de făcut! în locul tău aş reuşi…

— Da, Padrone.

În starea de prostraţie în care se afla, ce şansă mai avea s-o seducă pe fata unui bancher? Să presupunem că o va întâlni, că va reuşi să-şi şteargă ale pe faţă expresia rătăcită. Să presupunem că-l remarcă şi căplace, şi? Trebuie să ai spiritul liber pentru performante sexuale. De când l-a văzut în acţiune pe fratele lui Ines, certitudinile asupra virilităţii sale primiseră o lovitură serioasă. Ştia, totuşi, că Volpone nu va (admite un al doilea eşec.

— FOLco, du-te la aeroport, scormoneşte aerogară. Pot fi reperaţi uşor cei trei uriaşi! Pietro, întovărăşeşte-l! Dispari sau îţi rup gura!

Bellinzona se ridică cu greu. Toată viaţa lui va trebui să trăiască cu această umilinţă. Doar dacă-i va omorî el însuşi pe cei care îl făcuseră s-o îndure. Aproape că regretă că Volpone, purtat de furie, nu-l omorâse ca să-l pedepsească pentru nereuşita lui. Se luă după Fcico Mori care avea destul tact pentru a nu-i pune nicio întrebare…

Exasperat de această nouă lovitură, Volpone se precipitase în cameră ca să cheme New York-ul; trebuia să ştie ceva despre soarta Angelei, neliniştea îl sufoca…

Primele cuvinte pe care le auzi din gura lui Vittorio Pizzu îi dădură o senzaţie plăcută de uşurare:

— Soţia dumneavoastră este acasă, Padrone, se simte foarte bine… Vi-l pasez pe Moshe, vă va explica totul!…

Ieşind de la Gabelotti cu Angela Volpone, Vittorio Pizzu şi cei trei *capiregime* ai lui, Yudelman s-a gândit îndelung cum va trebui să se comporte. Era tot atât de periculos să-i spui adevărul lui Italo, cât şi să i-l ascunzi. Moshe nu crezuse un cuvânt din pioasa minciună a lui Gabelotti: cu toate ameninţările imaginare invocate pentru a justifica răpirea, Don Ettore îi sechestrase. Nu ca să-i

apere, cum afirmase cu mâna pe inimă, ci ca să-i păstreze ca ostateci pentru a-i tăia aripile lui Volpone. Lipsa lui de reacţie faţă de asasinarea celor doi oameni nu dovedea deloc că ar avea intenţia să şteargă totul cu buretele. Moshe ştia că Gabelotti nu uita niciodată şi nu ierta nimic. Don pusese miza arzătoare a celor două miliarde de dolari înaintea satisfacţiei represaliilor imediate: socotelile se vor reglementa mai târziu.

Adevăratul pericol era Volpone. Teama de a nu fi luat în serios se adăuga la amorul lui propriu bănuitor. Era încă prea fraged, nu destul de sigur pe el pentru a şti să încaseze fără să crâcnească şi să lovească cu folos. Yudelman va trebui să-l conducă cu atâtea precauţii ca şi când ar trebui să dezamorseze o bombă. Nehotărându-se încă pentru nicio tactică, adresă o rugăminte mută zeilor improvizaţiei şi luă receptorul pe care i-l întindea Vittorio Pizzu.

— Totul merge bine, Italo, totul s-a aranjat! spuse confecţionându-şi o voce calmă, aşezată.

— Unde era Angela?

— Îţi voi spune tot, Italo. Îi suntem foarte îndatoraţi lui Don Ettore! Fără el…

— Ce? Ce-mi tot îndrugi? i-o tăie Volpone…

— Gabelotti ne-a scăpat dintr-o porcărie… El a aflat, că suntem ameninţaţi. Din respect pentru tine, ne-a ascuns la el.

— Ce?

— Da, Italo, ne-a oferit ospitalitate…

— Cui?

— Angelei şi mie…

— Nevasta mea s-a dus la porcul ăla gras? A atins-o? Vorbeşte!

Yuddman simţi cum o parte din siguranţa lui îl părăseşte.

— La mijloc este o neînţelegere, Italo!

— Şi Genco este tot o neînţelegere? Şi O’Broin? Faci graţii unui sac de grăsime când nici nu ştiu dacă nu ne-a furat banii?

— Lasă-mă să-ţi vorbesc, Italo…

— Gura! Nu ştii nimic! A primit limba mea?

— Limba ta?

— Limba şmecherului care ne fila încă de la New York f pentru a da socoteală noului tău prieten! Limba lui Rico!

am trimis-o împachetată în paşaportul lui! Unde este Angela?

— La tine acasă.

— Cine o păzeşte?

— Patru oameni sub ordinele lui Vicente: Giannini, Calo, Pici şi Chifalo.

— Mai pune patru în plus! Dacă a speriat-o numai, te voi ucide cu mâna mea, Moshe!

— De acord, o să mă omori! Pot să spun şi eu un cuvânt?

— Nu! Nu ştii nici că oamenii mei au trebuit să lichideze doi poliţişti!

— Elveţieni? se sufocă Yudelman.

— Americani. Ţipi de-ai lui Kirpatrick. Asta Schimbă ceva?

— Ah! Pe dracu'… Nu!

— Ba da! Bancherul refuză cu încăpăţânare să mărturisească unde sunt banii. Pe aici mişună poliţiştii şi turnătorii. Eu îmi dau toată osteneala şi în timpul ăsta omul meu de încredere pactizează cu putoarea care mi-a răpit nevasta, după ce mi-a asasinat fratele!

— Nu-i adevărat! se răzvrăti Yudelman. Te înşeli! Dacă Gabelotti ar fi fost vinovat, nu ne-ar fi dat drumul niciodată!

Moshe îşi muşcă tare buzele, dar prea târziu: îi scăpase! Volpone explodă:

— Nenorocit de porc, de mincinos murdar! înţelegi ce mi-ai spus?

Dezastru… De acum înainte nicio alianţă nu mai era posibilă.

— O.K… O.K… spuse Yudelman, cu o voce înceată. Deoarece vrei adevărul, iată-l. M-am reîntors la Gabelotti.

Nu m-a mai lăsat să plec. Din cauza ta, Italo. Mi-a cerut să te chem. Tu părăsiseşi hotelul. I-a ţâţâit inima de frică. Şi tu ai fi procedat la fe Inn locul lui. trimis doi *punks* la tine ca s-o ia pe Angela…

— Nemernicul!

— În dimineaţa asta, la ora 5, mi-a spus că suntem liberi. S-a scuzat şi mi-a explicat de ce acţionase în felul ăsta. După el, se pare că cineva voia să-ţi răpească nevasta…

— Cine?

— Nu ştiu. El a vrut să ne protejeze. Spune că suntem asociaţi, că avem interese comune…

— Şi tu ai crezut toate astea!

— De ce nu! mai ales după cele ce mi-ai spus tu despre limbă. Ar fi putut să ne omoare! Atunci a sosit Pizzu, conform ordinelor tale, cu Aldo, Vicente şi Joseph. Au omorat cele două gărzi de la intrare, ceea ce complica şi mai mult lucrurile…

— Crezi, poate, că mi-aş fi lăsat nevasta prizonieră fără să intervin?

— Nu mai interveni, Italo, te implor! Mă scurtcircuitezi… Înţelege că Gabelotti fierbe în aceeaşi oală cu noi. Nici el nu poate pune mâna pe bani.

Volpone tăcu un moment. Moshe înţelese că ultimul argument îl convinsese.

— Dar de ce? De ce? Întrucât are numărul contului.

— Nu. Pentru un motiv pe care nu-l cunosc, nu-l are. Ba nii ar fi fost departe!… Italo, ascultă-mă… Genco a murit şi tu vei deveni capul familiei. Vei fi un Don. Asta enervează destui oameni. Eşti contestat de cei din *Commissione*, ei nu te vor, sunt porniţi datorită trecutului tău, îi jenezi. La cea mai mică greşeală te lichidează! Nu vreau să te lichideze, Italo… Dacă mă asculţi, avem o şansă…

— Nu mai insista, ipocritule! Gabelotti n-ar fi îndrăznit niciodată s-o răpească pe soţia lui Genco!

— Exact! Dar fratele tău nu i-ar fi agitat niciodată o cârpă roşie pe sub nas! El i-ar fi dat asigurări în loc să-l

bage în răcori cum ai făcut tu! Ştii tu cine profită de prostiile noastre? Bancherul! Duşmanul tău nu este Gabelotti, ci Kloppe! Nu cunoşti încă rasa asta, Italo. Sunt haimanale „Cinstite”, mai răi decât câinii! Şi puternici, tenaci, şmecheri, vicioşi! Şi mult mai duri ca noi... Au distrus guverne, au câştigat războaie, au trimis la moarte mulţi şefi de stat! Sunt mai periculoşi decât zece armate, înnebunesc pământul întreg, ei domnesc, au banii! Dacă nu li se dă acest blestemat număr de cont, nu vom vedea niciodată culoarea celor două miliarde ale noastre! Trebuie să ne unim cu Gabelotti, Italo, să ne punem toate forţele în comun!

— Ce poate să facă acest viţel mai mult decât mine, dacă n-are cifrul codului? întrebă Voapone pe un ton agresiv.

— Vei vedea asta acolo cu el.

— Cum?

— Don Ettore va sosi mâine la Zürich, vine să te întâlnească.

Există un mic bar în strada Colisée, în cartierul Champs-Élysées. Femeile care fac curăţenie nu au acces decât la ora 9 dimineaţa, când ultimii clienţi îndrăznesc să înfrunte lumina zilei şi când muzicanţii îşi strâng instrumentele. Domneşte în permanenţă mirosul de tutun rece, amestecat câteodată cu emanaţii acre de marijuana, pe care fanaticii jazzului se duc s-o fumeze pe ascuns la toaletă, strecurându-se între ritmul alert al instrumentelor de percuţie, şi suspinul saxofonului. De obicei, clubul nu reîncepe să trăiască decât la sosirea barmanului, către ora 6 după-amiază. Dar acum, la ora 4, în noaptea artificială a luminilor tamizate, în timp ce strada vibra de ambuteiaje şi de rumoarea unei mulţimi anonime, grăbindu-se orbeşte ca furnicile către treburile cotidiene, barul răsuna deja d: sunetul limpede precum cristalul al arpegiilor înşirate cu nonşalanţă de către un muzicant somnoros, de acordurile la care răspundeau notele surde ale unui bas.

Muzicanţii au fost nevoiţi să vină la ora 3 ca să repete cu o nouă cântăreaţă, al cărui debut va avča loc

astă seară. În afară de barman şi de basist, un bărbos lung şi subţire cu privirea înceţoşată de vaporii nopţii precedenţe, toţi erau negri.

— O.K., băieţi, spuse cântăreaţă. Încă b dată.

Bău o înghiţitură de suc de portocale şi atacă cu o voce joasă şi aspră fraza muzicală a *Laurei* pe care o întrerupsese ca să-i indice chitaristului locul exact unde trebuia să-şi înceapă acordul.

Muzicanţii i-au întâmpinat cu bucurie pe cei trei prieteni în trecere prin Paris, dintre care cel puţin doi erau celebri în ţara lor, Statele Unite.

Datorită prezenţei lor începeau să se încălzească, fericiţi că le pot oferi muzica lor, ştiind că ei o trăiau cu tot atâta intensitate ca şi când ar fi folosit ei înşişi instrumentele. Cei doi băieţi şi fata, toţi frumoşi ca nişte zei, erau instalaţi cu ochii pe jumătate închişi, alungiţi cu picioarele sub o masă, cu capul uşor răsturnat pe spate, ritmând dialogul melodic al cântăreţe-i şi al instrumentelor prin pocnituri de degete şi printr-o ondulaţie imperceptibilă a corpurilor.

— Vino, Ines, o încurajă cântăreaţă, vino şi cânta cu mine!…

Rocky şi Kouakou aprobară cu un surâs. Ines se ridică, cu o ţigară în mină, cu paharul în cealaltă, se apropie de estrada în miniatură şi începu să fredoneze în contratimp, decaiind măsurile, depărtându-se de acompaniament cu siguranţa unei profesioniste.

Zürich era departe. Sosiseră la Paris cu o oră mai înainte, în seara asta, Kouakou se întorcea la Saclay, Rocky va lua avionul pentru New York, iar Ines va pleca la Londra, unde avea mulţi prieteni. Faptul că fraţii ei alergaseră de la capătul lumii la apelul ei o umpluse de o bucurie orgolioasă. Prezenţa lor o spălase de murdăria ultimelor trei zile din Elveţia, ca şi când nimic nu s-ar fi petrecut. Chiar şi scrisoarea pe care Volpone i-o dictase sub constrângere o făcea să surâdă: aceste lucruri n-o mai priveau. O dată în plus trăgea o linie peste ceea ce fusese viaţa ei. Puţin îi păsa acum de trecut, ca şi de viitor. Ceea

ce o interesa era prezentul imediat.

Le aruncă o ocheadă complice lui Rocky şi lui Kouakou, şi, cu voluptate, senzual, le dovedi că propria ei voce nu era cu nimic mai prejos decât cea a viitoarei vedete a localului.

Ce ţinută să adopte pentru a-şi înmormânta viaţa de celibatară? Renata mângâie cu degetele zecile de rochii şi ansambluri de care dulapurile ei erau arhipline. Unele nu fuseseră purtate niciodată. Îi era suficient să ştie că le are. Când o cuprindea plictiseala, intra într-un magazin şi cumpăra un nimic de Dior sau Cardin, cum alţii intră într-o patiserie ca să se ghiftuiască cu prăjituri. După care îl uita într-un dulap, îl regăsea şase luni mai târziu şi îl dădea Manuellei, care era camerista cea mai bine înzestrată cu articole de modă de tot felul. În ceea ce o privea pe Renata, ea avea de toate, aşa că-şi putea permite să poarte aceiaşi blue jeans de trei ani.

Se opri asupra unui taior de flanelă bleu-lavandă cu o croială masculină. Îl îmbrăcă, se admiră în oglindă şi se strâmbă. În momentul când trebuia să-şi ţină cuvântul pe care şi-l dăduse singură, nu prea mai avea chef. Ideea care o încântase atunci când o formulase i se părea acum idioată. De ce să agaţe un necunoscut doar cu câteva ore înaintea propriei sale căsătorii?

Dorea să afle motivul ce o împingea la această ultimă provocare. Îl găsi: acest gest aparent gratuit va compensa credinţa absolută pe care îşi jurase să i-o păstreze lui Kurt atâta timp cât va dura legătura lor.

Doamna Heinz… Schimba un cal chior pe unul orb. Nu-i plăcuse niciodată numele de Kloppe, pe care părinţii ei avuseseră bună idee să-l asocieze cu un prenume cu consonanţe dulci, Renata… Heinz era mai groaznic decât Kloppe: Renata Heinz… Ridică din umeri, aprinse o ţigară, puse în combina stereo un disc vechi al celor patru Beatles, *Yellow Submarine*, se aşeză pe jos cu spatele la perete şi se gândi. Manuella intră. Avu un uşor fluierat de admiraţie.

— Vă vine atât de bine acest bleu… E nou?

— Vechi-ca şi mizeria.
— O să-i plăceţi domnului Kurt…
— Nu pentru el l-am pus.
— Ah i Pentru cine atunci?
— Nu ştiu încă. Primul care mă va dori.

Manuella aranjă un vraf de prosoape pe un raft şi avu un surâs în acelaşi timp politicos şi jenat.

— Nu prea ai aerul să mă crezi, spuse Renata. Voi face lucrul cel mai absurd din viaţa mea, în afară, bineînţeles, de căsătorie. Da, Manuella, îmi înmormântez viaţa de celibatară.

— Fac aşa ceva şi fetele?

— De unde să ştiu? Inaugurez…

Manuella îi aruncă o privire pe ascuns. Cu stăpâna ei nu ştia niciodată ce să creadă. De aceea, ca să nu greşească, avea abilitatea să răspundă pe departe la toate întrebările care nu priveau serviciul ei.

— O să-mi povestiţi?

— Sigur că nu! Va fi vorba de ultimul meu secret de fată. Ai noutăţi de la Julio?

— Da, am primit o scrisoare adineauri.

— Îi merge bine?

— Nu prea grozav… Se pare că vor să închidă şantierul.

— De ce?

— Din motive de siguranţă.

— Probabil că este necăjit.

— El da. Foarte. Câştigă bine.

— Şi tu?

— Eu sunt nebună de bucurie! De când a plecat îl rog să revină. Mi-e frică.

Nici Renata, nici Manuella şi nici Julio nu ştiau că Wassenaar’s Consolidated, mina de diamant de la Botswana, unde era angajat Julio pe post de şef de echipă, aparţinea de fapt lui Homer Kloppe, acţionarul principal al societăţii.

— Asta nu este totul, adăugă Manuella.

Îşi luă inima în dinţi ca să-i mărturisească ceea ce ar fi trebuit să păstreze pentru ea încă câtva timp.

— O să am un copil.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Renata.

— Sunt însărcinată în 4 luni. Seara, la culcare, îl simt cum mişcă.

— Este formidabil! Dar nu trebuie să mai lucrezi!

— Am încă timp! protestă Manuella, care se temuse că Renata îi va face reproşuri. Pot să-mi continui serviciul până cu o lună înaintea naşterii.

— Nici gând!

— Veţi avea nevoie de mine. O pereche tânără…

— Te voi înlocui şi-ţi voi păstra locul, Manuella!

— Domnişoară?

— Vrei să-mi faci o mare plăcere? Aş vrea să fiu naşa copilului tău.

Manuella o privea cu ochii plini de recunoştinţă.

— Mulţumesc, domnişoară.

— Şi nu te nelinişti dacă Juiio îşi pierde serviciul. Îi vom găsi ceva în Elveţia. Rochia pentru ceremonie e călcată?

— Nu încă. Mă duc să termin.

Renata îşi strivi mucul de ţigară într-o scrumieră. Ce simple păreau lucrurile pentru alţii… Se ridică, făcu o grimasă în oglindă şi izbucni în râs la ideea amuzantă care îi trecea prin minte: planul pe care-l concepuse ea să-şi îngroape viaţa de celibatară. Ea va ieşi pe stradă şi va agăţa sau se va lăsa agăţată de primul tip care nu-i va displăcea prea mult şi pe care-l va întreba cu vocea ei cea mai fermecătoare: „Vrei să te culci cu mine?” Până aici totul era perfect. Dar dacă tipul nu îi va răspunde? Sunt neghiobi pretutindeni, chiar şi la Zürich. Râzând singură, îşi luă geanta şi ieşi pe Bellerive Strasse pentru întâlnirea cu ultima ei aventură. Nu avu mult de mers: el era aici şi fu primul pe care-l văzu. Era înalt, subţire, un tip pronunţat de latin, îmbrăcat ireproşabil cu un blazer închis minunat croit. Cravata era de stofă bleu pe o cămaşă albă

cu dunguliţe fine. Se sprijinea de o maşină decapotabilă strălucitoare, gri metalizată, o Beauty Ghost P9. Şi o privea venind ca şi cum ar fi aşteptat-o dintotdeauna, ca şi când era la curent cu întâlnirea lor, pe care singură Renata şi-o imaginase. Făcu câţiva paşi în direcţia lui, cu inima bătându-i mai tare, întrebându-se dacă va avea curajul să-şi pună planul în aplicare.

Qnd fu lângă el se opri. Văzut de aproape, tipul era foarte frumos, cu faţa osoasă şi regulată, puţin palid, cu privirea încordată. Ea i-i privi în special mâinile, fine şi puternice, îngrijite, crispate uşor pe caroseria maşinii.

— Cum vă cheamă? îl întrebă.

Gura lui aspră se întredeschise într-un surâs.

— Orlando… Îi răspunse.

— Eu sunt Renata. Mi-ar plăcea să fac dragoste cu dumneata.

— Şi mie, spuse el.

Îi deschise portiera maşinii.

— Căraţi-vă, urlă Philippon.

Qnd lucra, o bucătărie trebuia să semene cu un sanctuar. Nimeni nu trebuia să se grăbească, nici să comenteze, nici să aibă aerul că este depăşit. Adesea, intervenţiile sale gastronomice erau preparate în sunetul unui disc a cărui alegere modifica pe drum compunerea felurilor de mâncare. Louis Philippon asocia gustul sării cu muzica clasică. Deserturile se confecţionau pe muzică de jazz, cocktailurile se compuneau pe cântece tipic sud-americane.

Dar aici, la Kloppe, unde se blestema că acceptase să vină, totul se petrecea în dezordine şi agitaţie. În mai multe reprize, în plin proces de elaborare a sosului de roşii pentru peştele în aluat, Oswald Hepbrăuer avu pretenţia să traverseze bucătăria. Decoratorul era tot aşa de nebun ca Louis Philippon, dar într-un fel agitat. Se temea că n-o să-şi termine amenajările înaintea miezului nopţii şi era deja ora 18. Nu i se livraseră la timp toate obiectele de care avea nevoie. Pierdea minute preţioase trecând dintr-o cameră în alta pentru a evita bucătăria, când ar fi fost aşa

de simplu s-o traverseze. Ceruse politicos autorizaţia lui Louis Philippon, care-i răspunsese cu răceală:

— Aş prefera să vă abţineţi.

Ceea ce şi făcuse Oswald timp de o jumătate de oră. Apoi, nemairezistând, ghidase printre maşinile de gătit o armată de lucrărori purtând fotolii Louis XV. Trupele lui şi ale lui Philippon s-au înfruntat, schimbând cuvinte grele, până ce chiar şefii lor ajunseră faţă în faţă.

— Trec când vreau şi pe unde vreau! strigă pe un ton strident Oswald Hepbrău'tr.

— Eu sunt stăpân la mine, îi răspundea Phillipon. Căraţi-vă!

— Personaj grobian!

— Afară!

În salonul cel mare era şi mai rău. Agenţii însărcinaţi cu protecţia maeştrilor nu-i priveau cu ochi buni pe tipii în salopetă care-şi făceau loc fără blândeţe. Oswald reuşise aşa de bine să monteze decorul încât nervii celor mai fragili cedau deja. Acest apartament cu josul în sus le dădea senzaţia de greaţă, deşi majoritatea bărbaţilor nu prea ajunseră să mănânce. Mese atârnau din plafon, cu scaune alături, totul pe dos; atunci când mergeai aveai halucinanta impresie că evoluezi cu capul în jos, aflându-te cu faţa la înălţimea cristalelor lustrelor inversate. Un pian cu coadă fusese golit în interior şi prins pe plafon, iar alături de el un taburet şi mese goale încărcate de sticle de alcool şi de pahare. Numai mesele pe care va avea loc ospăţul de nuntă stăteau normal pe picioarele lor, aşa cum bunul Dumnezeu a vrut să stea toate sub acţiunea gravitaţiei.

Unul din agenţii care veghea asupra pânzei lui Leonardo da Vinci, pe dos şi el, a făcut greşeala să se uite prea îndelung la plafon. Colegul lui, care tocmai certa un lucrător pentru că-i murdărise costumul cu lipici, în trecere, îl văzu cum devine palid.

— Nu te simţi bine?

— Nu.

— Ce ai?

Agentul îmbrăţişă cu o privire circulară camera asta nebună şi ştergându-ş-i cu dosul mâinii sudoarea care îi inunda fruntea, bâlbâi cu o voce albă, arătând decorul delirant:

— Asta!

Cu ochii ieşiţi din orbite, Renata se ruga:

— Nu… nu… nu… nu…

— Urcă!

— Nu mai pot!

— Urcă!

Urcă o treaptă. Era incapabilă să spună dacă urcuşul acestei scări era o tortură, o plăcere de nespus, sau ambele în acelaşi timp. Fiecare treaptă marcase drumul crucii. Crucificată era ea. Când plecaseră din Bellerive Strasse, Lando o condusese direct în apartamentul lui. Tulburată mai mult decât ar fi dorit – esenţialul unei experienţe este să distilezi fiecare componentă păstrându-ţi capul limpede – ea renunţase să-i pună orice fel de întrebări pe drum. Lando păstra o tăcere încăpăţânată.

Când coborâră din liftul care-i lăsase la etajul 3, în timp ce el deschidea uşa, avu senzaţia că era o prostituată, făcând socoteala sumei pe care i-o va cere necunoscutului.

Lando, care cunoştea bine feificile, socotea că metoda cea mai bună pentru a le subjuga era tocmai să nu spună nimic, ci să acţioneze. Nu pierdu niciun minut ca să-i propună un pahar sau un disc, greşeala fatală a ucenicilor seducători care pierd bătălia pentru că au lăsat inamicului timpul să gândească. Închise uşa cu o lovitură de picior, trase zăvorul, se lăsă cu toată greutatea peste Renata, rezemată de uşă –, îi ridică fără să ezite fusta taiorului de culoarea lavandei şi, fără s-o sărute, fără o mângâiere, fără un cuvânt, îi lăsă în jos colantul uşor şi o pătrunse cu forţa.

Nimeni n-o tratase pe Renata în felul acesta. Când i se întâmplase să se abandoneze, partenerii ei fuseseră constrânşi să susţină un lung asediu, să îndure o exasperantă încetineală a etapelor plictisitoare, unde abandonul progresiv era scanda! de discursuri înflăcărate, de gesturi pe furiş respinse, de sărutări furate pe o gură

care se sustrăgea, care nu spunea nu, dar nu spunea nici da. *

Lunga experienţă profesională a lui Lando îl învăţase să dispreţuiască formalităţile: fără preliminarii. Da sau nu, imediat. Lipită de uşă, Renata, şocată şi fascinată, îşi simţea corpul trezindu-se foarte repede la atacul violent al lui Lando.

De obicei, ea făcea dragoste cu Kurt cându-şi cum voia. Dar acum nu era posibil să ia nici cea mai mică iniţiativă. Cu totul în stăpânirea lui Lando, ea accepta acest rol nou pentru ea: pasivitatea.

— Du-mă pe pat! gemu ea.

Nu se sinchisi să-i răspundă şi-şi continua munca de ocnaş, făcând să alterneze momentele de apropiere lungi de cele scurte, respectându-i câteodată imobilitatea rigidă, când o simţea la capătul unui spasm.

— Te rog… patul…

Această „plăcere care rămânea suspendată tocmai în momentul când ajunsese în pragul ei o înnebunea. Se jucă cu ea timp de trei sferturi de oră în picioare, neobosit, vârât în ea, controlându-şi cu sânge rece ritmul corpului. Când simţea că el însuşi era gata să se lase doborât de epuizare, era suficient să-şi evoce imaginea ameninţătoare a lui Pietro Bellinzona pentru ca orice veleitate să-l părăsească. Acum, Renata, cu ochii sticloşi, îl implora:

— Vino!… Vino!…

Dar Lando îşi bătea joc de rugăminţile ei. Ştia exact cum să procedeze ca s-o aducă la punctul de unde nu se mai putea întoarce, unde dorea de fapt s-o aducă. În această sărbătoare a simţurilor pe care o provoca, el nu era decât instrumentul… Executa perfect instrucţiunile lui Volpone, asta era totul.

— Lando!… Lando!… Te implor!…

Încă o dată rămase imobil în momentul când ea era gata să ajungă la capătul drumului. O fracţiune de secundă prea târziu: Renata scăpă voinţei lui, departe deja în imperiul misterios al plăcerii. Contrariat, el nu putu decât s-o urmeze, cu bazinul lipit de al ei, într-o serie de şocuri

grele şi puternice, care zguduiau uşa. Renata, tulburată, cu gura pe jumătate deschisă, cu respiraţia oprită, albă ca ceara, ca moartă. Încet, unul câte unul, muşchii ei se destinseră. Lando trebui s-o susţină pentru ca să nu cadă pe covor.

Pentru prima dată în viaţa ei trecuse frontiera subtilă care separă plăcerea de plăcerea simţurilor. Se considerase întotdeauna o expertă în treburile amoroase. Era fals, nu ştia nimic. Cuvintele pe care le întrebuinţa pentru a închide acest nimic, dându-i un nume, nu erau decât o probă suplimentară a ignoranţei ei. Ameţită, inertă, ridică spre Lando ochii arătă –, citi şi bolborosi cu o voce abia auzită:

— Mulţumesc… Mulţumesc…

Ea nu era decât la începutul surprizelor. Normal, el ar fi trebuit să-şi aprindă o ţigară, să se ducă la baie, să se întindă, să surâdă. În loc de asta, căzu în genunchi în faţa ei, făcând să alunece în jurul corpului inelul format din cele două braţe care o strângeau. Foarte delicat, începu să-i lingă partea dinăuntru a pulpelor, în locul unde sunt tot atât de gingaşe şi căfduţe ca dedesubtul unei aripi de turturică. Când limba lui se plimbă în jurul triunghiului pe care bazinul lui îl părăsise, Renata, epuizată, vru să-l respingă.

— Nu, Lando, nu… Aşteaptă… Aşteaptă!

El o ţinu puternic lângă el şi-şi apropie capul de pubisul Renalei, neţinând seama de protestele ei. După 15 minute, ea atinsese o nouă culme. Începu să bâlbâie într-o lungă litanie, întiviaiată de gemete:

— Patul!… Palul!… Du-mă pe pat!…

Lando accentuă mecanic mişcarea limbii, gândindu-se la mii de lucruri, întrebându-se unde era Ines; dacă pneurile maşinii erau suficient de umflate, dacă Italo Volpone o să-i recunoască meritele în caz de succes. Această idee îl făcu să-şi recapete energia. Îşi aminti ceea ce făcea, de ce o făcea şi ce risca în caz că nu-i reuşea. Cu frenezie, îşi accentuă mângâierile, în timp ce mâinile lui, părând că se multiplică prin repeziciunea mişcărilor lor,

explorau pe toate părţile corpul Renatei, întârziind asupra punctelor sensibile…

Când muşchii cerului gurii îi deveniră dureroşi, îşi permise s-o lase să explodeze pentru a doua oară.

Renata se prăbuşi ca un sac, cu nările strânse, scuturată de frisoane şi convulsii spasmodice. Cu o disperare amestecată de stupoare, văzu că forţa virilă a lui Lando nu se ştirbise cu nimic. Fără s-o privească, aproape distrat, o reaşeză în picioare şi-i murmură la ureche:

— Ne vom lungi în pat. Tu ai vrut-o, o vom face.

O împinse de spate, cu braţele mereu înnodate în jurul corpului ei. Renata avansă clătinându-se către o mică scară interioară, conducând la o loggie care adăpostea dormitorul. Când fu pe prima treaptă, o pătrunse cu brutalitate. Cu toată epuizarea ei intensă, ea simţi o undă de căldură plecând din vârful degetelor picioarelor până la pubis, din vârful sânilor la rădăcina părului. Înţelese că o va bloca pe această treaptă, până nu va ceda din nou flăcării. Se clătină, cu capul atârnând moale, cu corpul pustiit de loviturile lui, pe jumătate îndoită înainte, proptindu-se cu podul palmelor pe treaptă, chemând acum această dislocare a gândirii şi a corpului ei, înflăcărate simultan într-o jerbă de vid roşu, fără timp, fără spaţiu, fără vorbire, ajutându-i creşterea viguroasă şi sigură printr-o crispare nebună a muşchilor, fiecare milimetru al pielii participând la incendiu, fiecare fibră a cărnii luând parte la sforţare, la capătul căreia, foarte departe, dincolo de plăcere, zonă senină în inima ciclonului, abstracţie pură, plăcerea îşi deschidea porţile ei stacojii. Muri pentru a treia oară.

Detaşat, hieratic, inaccesibil, Lando o aşează pe a doua treaptă, îi îndepărtă pulpele cu blândeţe şi fermitate şi îşi adânci faţa în ele. Renata încercă în zadar să-l respingă, nemaiştiind dacă va înnebuni sau dacă era deja moartă, clătinând slab capul pentru a refuza suferinţa voluptuoasă resimţită de zona tandră a mucoasei ca arsura unui fier roşu. Dar Lando se lipea cu sălbăticie de ea.

— O să mă omori!… O să mă omori!…

Se gândi să le era cel care va muri de mâna lui Volpone dacă nu obţinea de la ea ceea ce Italo dorea. Nu renunţă decât atunci când ea se cabră cu forţa unui cal, cu un urlet de agonie.

Atunci, fără să-i lase timpul să-şi revină, o ridică, o întoarse şi o instală în picioare cu spatele la el, pe a treia treaptă. Ca într-o fulgerare, o pătrunse din nou.

— Milă, nu mai pot... Nu, nu!

Cu cruzime, îi muşcă ceafa, şoptindu-i:

— Vei avea patul tău... Este suficient să mai urci 5 trepte...

— Eu sunt! spuse Volpone, încercând să-şi stăpânească timbrul vocii.

— Italo!... Italo!... murmură Angela.

Volpone fu fericit că soţia lui nu putea să-l vadă cât era de agitat auzind-o. Îşi strânse maxilarele şi scrâşni din dinţi pentru a rezista mai bine lacrimilor stupide care începeau să-i înceţoşeze ochii. Teama de a o fi pierdut pe Angela îl făcuse să sufere.

— Angela, spune-mi ce s-a petrecut? Ţi-a făcut cineva vreun rău?

Moshe Yudelman, care până acum nu-i adresase Angelei decât cuvinte anodine, o sfătuise timp îndelung.

— Angela, jucăm o partidă mare. Nu pot să-ţi explic totul acum. Să ştii doar că, dacă te plângi lui Italo, totul este ratat.

— Tot ce?

— Soţul tău este foarte nervos. Moartea fratelui său îi pune probleme enorme. El este cel care trebuie să încheie o afacere începută de Genco... O afacere grea. Italo te iubeşte mai mult decât orice pe lume... Este departe de noi. Riscă să interpreteze greşit invitaţia lui Gabelotti. Italo nu-l iubeşte pe Gabelotti. Dar n-are dreptate. Gabelotti n-a acţionat decât pentru binele tău, ca să te protejeze...

— Dar de ce? s-a mirat Angela.

— Nu-mi pune întrebări, Angela. Sunt prietenul tău. Nu-mi îngreuna situaţia.

De aceea, se străduí să adopte un ton vesel.

— Nu, dragostea mea, nu, nimeni nu mi-a făcut niciun rău. Îmi lipseşti…

— Şi tu, Angela, dacă ai şti…

— Vrei să vin?

— Nu, nu! Nu mai rămân decât o zi sau două…

— Pot să te ajut cu ceva?

— Da, spune-mi că mă iubeşti!

— *Ti amo*, Italo…

— Îndată ce termin ce am de făcut, te duc în Sicilia.

— *Vero*?

— *Şi*! Vei vedea!… După aceea vom merge în Italia ca să le faci o vizită alor tăi. Gabelotti ţi-a vorbit?

— Da, desigur, minţi Angela. Foarte amabil.

— De ce n-ai spus că te duci la el?

— Totul s-a petrecut foarte repede… Qnd eram în legătură cu tine, a trebuit să mă duc să-i deschid Florentinei. Am luat din nou receptorul, legătura era întreruptă.

— Ai fost bine tratată?

— Da, Italo, te asigur…

— Bine, bine, eram îngrijorat, înţelegi… Să te ştiu singură acolo… cu acei… cei… Prietenii mei sunt cu tine în apartament?

— Da.

— Câţi sunt?

— Patru.

— Bine.

— Italo… e

— *Şi*.

— Nu sunt curioasă, Italo, dar tu eşti soţul meu. Poate într-o zi vei avea chef să-mi vorbeşti… Mă înţelegi?

— *Şi*. Nu-ţi face griji… Ai văzut-o pe Francesca?

— A fost oribil…

Era gata să-i spună ceea ce îi prezisese văduva lui Genco: „Îl vor omorî şi pe Italo!”

Îşi reţinu fraza pe marginea buzelor, nemaidorind să

toarne gaz pe foc. Avea încredere în Moshe. Ştia că este omul de încredere al lui Genco Volpone de mulţi ani. Ghicise, în mare, pentru ce fel de afaceri. În caz că mai avea iluzii, prezenţa în faţa uşii ei a celor 4 oameni înarmaţi – la subraţul unuia dintre ei zărise mânerul unui pistol atunci când se aplecase să-şi adune chibriturile – i le risipise.

— Angela?

— *Şi*.

— N-ai nevoie de nimic?

— De tine.

— *Anche io*, *mio amore*. Moshe a venit să te vadă?

— A fost aici acum o oră. A plecat să-şi pregătească valiza.

— Valiza? Ce să facă?

— Italo, ştii bine…

— Nu! se sufocă Volpone.

Îl apucă un acces de furie la gândul că acest consilier, care nu făcea decât ce-l tăia capul, acţiona pentru el şi-i discuta ordinele.

— Vine la tine, la Zürich, cu primul avion, spuse Angela.

Kurt aruncă pe ascuns o privire în direcţia părinţilor săi. Stăteau unul lângă altul, temători, retraşi, neştiind ce atitudine să adopte, împinşi de invitaţii care de zece minute se perindau în valuri vesele, extaziindu-se cu voce tare în faţa originalităţii decoraţiei pentru ca să se retragă apoi într-un cerc de cunoştinţe unde s-o poată critica în voie, dar cu o voce mai slabă. Era trecut puţin de miezul nopţii: Renata încă nu apăruse.

Simţindu-se prost în costumul lui de catifea neagră şi cu cămaşa cu jaboul brodat, Kurt scruta cu disperare pe noii veniţi, aşteptându-se în fiecare secundă să vadă strălucind minunata rochie de culoare roz a logodnicei lui. Era destul de sensibil ca să-şi dea seama că totul începea prost. Kloppe, crispat mai mult ca de obicei, făcuse un efort vizibil ca să-i surâdă şi să schimbe trei cuvinte cu el.

Chimöne fusese mai amabilă, aplaudând mai tare ca ceilalţi, exclamând, luând ca martori invitaţii.

— Tinerii aceştia sunt nebuni! Priviţi în ce hal mi-au adus apartamentul, râdea ea, luându-şi prietenele la braţ ca să le facă să aprecieze dezastrul casei ei devastate.

Kurt se gândea cu o strângere de inimă că trebuia să mai suporte trei ore până se va putea elibera de acest circ. Pastorul, care nu s-osise încă, trebuia să-i căsătorească imediat după ospăţ. Elicopterul nu ateriza pe acoperiş decât către ora 3 dimineaţa ca să-i ducă la aeroport, unde Renata va lua comanda propriului ei aparat. Direcţia: Portofino, în Italia. Un iaht îi aştepta pentru o croazieră de 8 zile în Mediterana. Un echipaj de 8 oameni, un comandant, un secund, un ofiţer mecanic, un barman, 3 stewarzi şi 2 bucătari doar pentru ei. Se auziră râsete: un industriaş german, strâns într-un smoching, stătea în cap pentru a contempla mai bine tabloul lui da Vinci. Soţia lui îl trase discret de picior. În acel moment, privirea lui Kurt o întâlni pe aceea a mamei sale. Utte nu avusese timp să-şi schimbe expresia. Avea un aer dezolat. Ţeapănă în rochia ei hidoasă, verde, mai înaltă decât soţul ei, semăna cu un turn singuratic şi melancolic. Kurt îşi întoarse privirea pentru a nu mai fi obligat să remarce sentimentele ce se puteau citi în ochii ei şi nici în cei ai lui Josef, tatăl său.

Lângă uşă se produse o busculadă, acompaniată de strigăte şi fraze lansate cu o voce tare. Kurt se gândi că sosea Renata. După uşurarea pe care o simţi, îşi dădu seama cât de mare era neliniştea pe care i-o provoca absenţa ei.

Dar nu. Nu era ea. Era doar un grup de colegi de la Universitate care se năpustiră asupra lui ca să-l felicite.

— Logodnica ta te-a părăsit deja? Ce va fi după căsătorie?

— Hei, Kurt, unde o ascunzi pe Renata?

Kurt le ţinu isonul. Renata ar fi trebuit să fie aici de acum o oră. Prost dispus, trebui să răspundă la noi glume. O veche prietenă se înălţă pe vârfurile picioarelor şi îi şopti la ureche:

— Dacă ea nu vine, gândeşte-te la mine… Sunt întotdeauna aici pentru a o înlocui.

Chimâne îşi croi drum prin mulţimea din ce în ce mai densă, care se arunca cu lăcomie asupra primelor cupe de şampanie servite de chelneri în alb, evoluând cu delicateţe printre lustrele plantate pe podeaua devenită plafon.

— Ştii cumva unde este Renata? îl întrebă ea cu o nelinişte pe care voia s-o ascundă.

Kurt îi adresă un surâs senin.

— Pe legea mea… Probabil… termină să se îmbrace. Aţi văzut-o?

— A plecat de acasă pe la ora 4 după-amiază… Trebuia să se ducă la coafor.

— N-aţi mai văzut-o de atunci?

— Nu… Sunt neliniştită!…

— Unde-ţi este logodnica? strigă un invitat ridicând paharul.

— Soseşte!… Soseşte! spuse Chinine care credea mereu că trebuie să justifice nu numai acţiunile sale, dar şi pe cele ale altora. (Şi adăugă:) Doamne, iată-l pe pastor! Kurt, te rog, fă ceva…

Se grăbi să-l întâmpine pe cleric, vechi prieten al familiei, care acceptase în silă să celebreze această căsătorie în condiţii atât de absurde. Chimâne îi risipise scrupulele, făcându-i un dar considerabil pentru „săracii parohiei lui”. Ceea ce la Zürich nu era decât un pios eufemism. Cei mai puţin bogaţi din oraş nu erau elveţieni, ci italieni sau portughezi.

Kurt, între două lovituri amicale primite pe umăr, îşi privi pe furiş ceasul: trecuse mai bine de-o jumătate de oră după miezul nopţii. Normal, supeul trebuia să fie servit la o oră precisă. Din ce în ce mai îngrijorat, el decise să se eschiveze 10 minute pentru a pleca în căutarea Renatei.

Îşi aprinse o ţigară, dădu drumul unor lungi rotocoale de fum şi urmări profilul lui Lando cu vârful indexului. Acest gest mărunt o făcu să simtă greutatea enormă a oboselii ei. Nu mai avea trup şi, în acelaşi timp, corpul ei cântarea tone. De-acum înainte nu-i va ajunge viaţa

întreagă pentru a-şi reaminti senzaţiile nemaipomenite care o distruseseră – de fericire – în câteva ore. Trecuse pentru totdeauna o frontieră, plutind în dimensiunea plăcerii. Tot astfel poţi vorbi despre moarte. Dar chiar moartea nu putea fi aşa de intensă. Totuşi, ea nu ştia nimic despre el decât numele: Lando. Iar el nu ştia despre ea decât cele şase litere care îl compuneau pe al ei, Renata. El era pentru' ea Dumnezeu, nimeni pe lume nu-l va putea egala. Trebuia să-l părăsească.

— Lando, cât e ceasul?

El îi mângâie sfârcul unui sân.

— N-am idee… Miezul nopţii… ora unu… două… Ce importanţă are?

Ea surâse, plină de amărăciune.

— Trebuie să plec.

— Acum?

— Dau o serbare.

— În plină noapte?

— Da… O căsătorie. A mea. Mă mărit într-o oră.

Lando, epuizat de prestaţia lui erotică, găsi totuşi curajul să simuleze mirarea.

— Te măriţi la ora 3 dimineaţa?

— Da, spuse ea, vârându-i capătul ţigării între buze. El trase un fum.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu. Este adevărat.

Sperase că ea vauita ora, dar, aparent, ceea ce îi făcuse nu fusese suficient. Însufleţit de teama pe care i-o inspirase Volpone, îşi adună ultimele forţe pentru o ultimă repriză destinată s-o determine să rămână la el. Limba îi era dureroasă, grea şi uscată ca o bucată de cârlţi. Imposibil s-o utilizeze. Iar în rest… Italo Volpone îi ceruse cât se poate de ferm: „Vreau dezordine la Kloppe, un scandal imens!"

— Nu-i brutaliza fata, dar drogheaz-o sexual până ce va uita se ducă la propria ei căsătorie!

Lando se întoarse către Renata, îi muşcă încet şi des lobul urechii. Ea se cabră la amintirea dinţilor lui care se

înfipseseră în carnea delicată a cefei, când urla de plăcere şi de durere.

— Nu te cred, spuse el.

Ea avu forţa să surâdă.

— Vrei să te invit?

— De ce te măriţi?

Se gândi timp de câteva secunde.

— La drept vorbind, nu ştiu. Care este numele tău de la* milie?

El ezită un moment, dar spuse:

— Baretto.

„Renata Baretto”… se gândi fugitiv Renata.

— Îţi place?

— Nu.

— Atunci, de ce te măriţi cu el?

— Sincer, nu ştiu de ce. Este prea târziu, Lando… Angrenajul.

El dădu din umeri.

— Nu sunt singură. Tot oraşul este la curent cu evenimentul… Invitaţii au început, probabil, să sosească. Nu-i pot face asta tatălui meu.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Bancher.

— La Zürich?

— Da. Şi tu ce faci?

— Sunt pensionar.

Ea izbucni înrâs.

— Eram fotbalist profesionist. Girez un lanţ de spălătorii automate: Elveţia, Franţa, Italia… Etapa următoare: Austria.

— N-am văzut niciodată o căsătorie aşa de tâmpită. Şi este, totuşi, a mea!

Ea schiţă o mişcare ca să se ridice din pat.

— Trebuie să mă duc.

El o reţinu împotriva voinţei ei şi o strânse în braţe.

— Ştii, ceea ce a fost între noi, pentru mine, este un lucru rar… *

— Şi pentru mine, de asemenea, spuse ea cu

gravitate.

— De ce nu vii cu mine?

— Unde?

— Unde vei dori.

— Nu acum, Lando, este imposibil.

— Maşina e jos, o ştergem!

Ea îl privi gândi-are şi inima îi bătu mai tare în piept. El observă tulburarea ei, ezitarea.

— Te pregăteşti să faci o prostie. Te simţi bine cu mine? Ea se vârî în el într-o mişcare spontană.

— Atunci? insistă Lando.

Fără să-l privească, ea murmură încet.

— Ce mi-ai dat tu… nu, n-ai putea să înţelegi!

Renata se desprinse. Creierul lui, în fierbere, căuta cu disperare mijlocul de a o mai reţine. Dacă ar fi putut s-o omoare, ce simplu ar fi fost totul!

O urmări cum îşi pune colantul şi fusta ansamblului ei bleu.

— Nu mă ţin pe picioare, spuse ea.

Trebui să se reaşeze pe pat din cauza picioarelor care-i fuseseră cuprinse de un uşor tremur. El nu făcu niciun gest. Renata lăsă să-i cadă capul pe umărul lui musculos şi puternic, mângâindu-i cu timiditate pieptul.

— Lando…

— Nu te duce!

Poate că n-ar mai fi găsit curajul să se scoale dacă el ar fi tăcut. Dar cuvintele lui o biciuiră. Se ridică cu greu în picioare, îşi încheie sutienul şi murmură:

— Este o nebunie ce mi se întâmpla… Nebunie… Nebunie!…

Se privi într-o oglindă şi tresări.

— Dumnezeule! Parcă am o sută de ani! Ce mi-ai făcut –, Lando?

— Nimic. Altfel n-ai pleca…

— Încearcă să mă înţelegi…

— Nu.

Îi dădură lacrimile.

— Lando, mâine! Dacă vrei! îţi jur că divorţez!

El îi întinse pantofii.

— Vei fi în întârziere. Este ora unu şi jumătate.

Partida era pierdută: instinctul lui îi spunea că n-o va putea face să cedeze.

— N-am nici măcar timp să mă duc să mă schimb, este îngrozitor!

— Te conduc!

Mai târziu, când fură în maşină, îi spuse:

— Mi-ar plăcea să am o fotografie de-a ta. Ai una la tine?

— Nu.

— Tu vrei una de-a mea?

Era ora 2 fără 10. Mergeau încet pe Strampfenbachstrasse pustie, cu vitrinele luminate pentru nimeni.

— Opreşte! îi ceru Renata.

Lando frâna. Ea se dădu jos şi traversă repede strada, între două magazine de cadouri de lux, o mică gheretă de foto automat. Renata intră, trase perdeaua în spatele ei. Lando îi observă în mod vag picioarele, pe care spaţiul cuprins între pământ şi marginea perdelei îi permitea să le vadă până la genunchi.

Cele 4 fulgere ale flashului electronic izbucniră în noapte. Din nou Renata se află în maşină.

— Repede! spuse ea.

Fără să-l privească, îi întinse cele 4 fotografii încă umede, îşi aruncă o privire, se strâmbă, se aplecă spre ea şi îi şopti ceva la ureche. Renata avu un aer surprins.

— Nu, făcu ea, nu… Altă dată…

Lando murmură alte cuvinte. Renata ezită, ieşi din maşină şi se reîntoarse în cabină.» După ce a tras perdeaua, Lando constată că picioarele Renatei dispărură unul după altul din câmpul său vizual. Alte 4 flashuri îl orbiră… Lando porni motorul şi contemplă, cu un surâs, clişeele pe care ea i le oferi. De data aceasta ele nu-i mai înfăţişau faţa, ci altceva, în unghiuri uşor diferite: pubisul.

Satisfăcut, le băgă în buzunar şi porni.

— Renata, dacă-ţi schimbi părerea… Îţi las maşina.

Cheile vor fi pe tabloul de bord. Te voi aşteptă în apartament atât cât va trebui…

Ea nu răspunse nimic, dar îi luă mâna, o strânse puternic şi o duse la buze.

Către ora 1 dimineaţa, invitaţii mai vârstnici se aşezară, după afinităţi, în jurul meselor. Niciunul dintre ei nu avea obiceiul să vegheze, în plină noapte. Chimâne, care simţea venind dezastrul, îşi frânse mâinile şi se năpusti spre viitorul ei ginere care reapăruse:

— Kurt! Ai găsit-o?

— Nu, doamnă, nu, nu ştiu nimic… Nu este nicăieri…

— Dumnezeule! Ce-o să-i spun pastorului?

— Nu pastorul mă nelinişteşte, ci Renata, spuse Kurt pe un ton agresiv. Toată lumea este aici, numai ea nu! Ea este cea care se mărită! în sfârşit, v-a spus ceva?

— Nu!

— Dumneavoastră aţi văzut-o ultima!

— Eu credeam că tu ai văzut-o ultimul.

— Nu. Ne-am despărţit la prânz.

— Ce trebuie făcut, Doamne, ce trebuie făcut?

— Unde este soţul dumneavoastră?

— Homer? Nu ştiu… Mai adineauri era aici…

— Nu mi se pare normal! S-ar putea ca Renata să fie bolnavă.

— Dar unde? Unde?

— Am să anunţ poliţia!

— Dar… dar… toată această lume!

— Să se aşeze la masă… Sunt deja…

— Mă duc să cer sfatul pastorului!

— Ascultaţi-mă, doamnă, el n-o ţine ascunsă pe fiica dumneavoastră în buzunar!

Kurt se întoarse şi fu înghiţit de un grup de tineri.

— Hei? Unde este soţia ta? Nouă ni s-a făcut foame!

— Mâncaţi!

Plecă în căutarea lui Kloppe, pe care-l zări la capătul salonului, în conversaţie cu doi bărbaţi mai în vârstă. Abia scuzându-se, îl trase pe bancher de braţ.

— Nu ştiu ce se întâmpla. Renata nu este încă aici.

— Ai fost la tine acasă?

— Da. Nici acolo nu este.

— Ce spune Manuella?

— N-a văzut-o de la ora 4 după-amiază.

Kloppe simţea groaznice junghiuri în maxilar. Se gândi instantaneu că Volpone aranjase un nou atentat.

— Trebuie chemată poliţia, spuse el.

Atât timp cât se legase de persoana lui sau de onoarea lui, el se ţinuse tare, displăcându-i să amestece poliţiştii în dramele personale care nu erau decât o prelungire a afacerilor lui bancare. Dar Volpone mergea prea departe: scandalul nu avea nicio importanţă. Homer întârziase chiar prea mult ca să-l împiedice să facă rău”.

— Telefonează imediat la direcţia poliţiei cantonale. Îl cauţi pe locotenentul Fritz Blesh. Ceri din partea mea să efectueze imediat cercetări!

Chimâne se năpustise spre ei, înainte ca Kurt să plece. Faţa ei reflecta teama, dar, printr-un reflex mecanic, găsi forţa să surâdă şi să trimită sărutări acelora dintre invitaţii săi care-i făceau semne afectuoase.

— Ce se întâmpla? Unde este Renata? Ce-aţi hotărât?

— Calmează-te, spuse Homer. Kurt va anunţa poliţia.

— Dar Homer… aceşti oameni?…

Ea arătă spre cei 200 de invitaţi în haine de seară, cu paharul în mină, reuniţi în grupuri de unde începea să se ridice o rumoare care aducea a nerăbdare.

— Aveţi necazuri? se interesă politicos Josef Heinz, tatăl lui Kurt. La 10 centimetri în spate, lipită de el ca o umbră, Utte.

— Nu, tată, nimic. Totul este bine. Condu-o pe mama să se aşeze la masă.

v

Întâlni privirea mamei sale plină de reproş, ca şi când el era de vină de întârzierea logodnicei lui!

— Fiul dumneavoastră are dreptate, doamnă Heinz. Aşezaţi-vă la masă! Le voi cere să înceapă să servească!

— N-am avut încă plăcerea s-o văd pe Renata, spuse

Josef Heinz.

— Ascultă, tată, ca să nu-ţi ascund nimic, nici eu n-am văzut-o! Nu este însă momentul să-ţi dau explicaţii! Du-te de te aşază!

— Logodnica ta nu a sosit încă? întrebă Utte, cu o expresie dureroasă şi resemnată.

Kurt urî dintr-odată rochia ei verde. Chimdne chemă un chelner

— Începeţi să serviţi imediat dineul!

Câţiva glumeţi, care pretindeau că decorul le făcuse rău la inimă, se culcaseră pe spate după câteva cupe de şampanie, zăcând pe plafonul-podea, în mijlocul lustrelor răsturnate, cu capul întors spre mobilele atârnând de bolta concavă. Un clopoţel sună pentru a anunţa masa. Porniră în goană spre mese, unde cartonaşele indicau fiecăruia locul ce îi era rezervat. Primii care citiră meniul izbucniră în râs, gândind că tipograful se încurcase transcriind ordinea felurilor de mâncare: lista era redactată pe dos! Dar, deja, chelnerii cu mănuşi aduceau plaiuri încărcate cu ceşti de cafea fumegândă şi sticle de şampa

Fu un moment de ezitare: cum ar fi trebuit să interpreteze acest ultragiu adus convenienţelor?

— Nostim! strigă cineva. Vom avea stridii la desert.

Fraza se răspândi printre cei ce păreau a fi înghiţit o umbrelă, prieteni ai lui Kloppe în majoritate. Cafeaua fu băută într-o bună dispoziţie datorată în parte numeroaselor pahare de alcool deja absorbite. În timp ce se prezentau „Ies Sorbets de la Passion”, Chimdne se întreba cum vor primi invitaţii sosirea şarlotei cu ciocolată, după care vor urma platourile cu brânzeturi. Chiar şi tablourile agăţate pe dos păreau să braveze viziunea asupra vieţii de familie pe care şi-o făurise în 30 de ani de coabitare paşnică: totul era delirant, de coşmar, ireal… Era sfâşiată între teroarea absenţei prelungite a Renatei, neliniştea de a nu i se fi întâmplat ceva şi îngrozitoarea panică pe care i-o provoca perspectiva vorbelor pe care le

vor răspândi în tot oraşul invitaţii în plină noapte la o ceremonie care nu se putea desfăşura din lipsă de mireasă!

— Kurt, unde te duci?

El se învârtea printre mese, neputând evita mâinile care se întindeau spre el, căutând să salveze aparenţele, să facă faţă glumelor care ţâşneau din toate părţile.

Bătând un amic pe umăr, făcându-i ironic cu ochiul altuia, se prefăcea că ştie totul şi că deţine cheia evenimentelor în curs de desfăşurare.

La început, în învălmăşeala sosirii invitaţilor, absenţa Renatei rămăsese aproape neobservată. Dar acum rumoarea trecea de la masă la masă, se puneau întrebări pline de subînţelesuri.

În momentul când ajunse la scara ce conducea în hol, Kurt văzu că drumul îi era barat de pastorul Lustz.

— Profesore Heinz!

— Domnule Pastor?

— Unde este viitoarea ta soţie?

— Soseşte. Mă duc s-o aduc!

Îl îndepărtă uşor, cobori scările şi ridică receptorul.

— Alo!… Poliţia?…

Aplecă maşinal capul pentru a privi dincolo de grămada de mantouri, către uşa deja intrare. Cele trei garderobiere în rochii negre cu gulere albe îl priviră curioase.

— Vreau să vorbesc cu locotenentul Blesh! Este urgent!

Văzu uşa deschizându-se: apăru Renata! Kurt agăţă cu grijă receptorul.

— Sunteţi invitată? se interesă una din garderobiere.

Kurt fu frapat de aerul absent al logodnicei lui. Faţa îi era palidă, trasă, coafura neglijentă. Nu arbora fastuoasa rochie roz-somon făcută pentru ceremonie, ci taiorul de după-amiază bleu-lavandă destul de mototolit. Era oare machiată?

— Renata!

Frica de a nu o mai vedea, prin reacţie, se

preschimbă pe loc în furie.

— De unde vii? Toată lumea te aşteaptă. Părinţii tăi sunt neliniştiţi. Eram gata să anunţ poliţia.

Văzu că cele trei femei erau numai ochi şi urechi.

— Vedeţi-vă de hainele voastre!

O luă pe Renata de braţ şi o trase într-un colţ. Ea îl privi ca şi când nu l-ar fi văzut niciodată.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Nu eşti nici îmbrăcată! Renata, cu tine vorbesc!

Ea observă cu un aer absent faţa lui lucind de transpiraţie, crispată de enervare: tipul ăsta era un străin pentru ea. Se va căsători cu el, desigur, dar a doua zi va depune o cerere de divorţ. El o scutură violent.

— Eşti drogată sau ce? Renata! De unde vii?

Ea se degajă cu un aer t-sent.

— Kurt, ţii să mă căsătoresc cu tine?

— Cum? bâlbâi el.

— Atunci, lasă-mă în pace! Nu-mi pune întrebări!

Uluit, făcu un pas înapoi.

— Dar nu poţi… Ţinuta asta…

— Dacă nu urci imediat cu mine, plec din nou!

Ea începu să urce scara, el o urmă, ajungând-o pe palier. Nu avu decât timpul s-o ia de braţ cu un aer cuceritor în momentul când ea trecea pragul marelui salon.

— Iat-o! strigă un invitat.

Renata găsi puterea să surâdă, în timp ce aplauzele îi salutau intrarea. Femeile şoptiră la trecerea ei, întrebându-se ce era cu acest taior bleu lavande la ora 2 dimineaţa, cu ocazia unei ceremonii nupţial… Dar, după toate cele văzute, poate că asta îi era intenţia? Tot ceea ce se petrecuse după miezul nopţii fusese atât de bizar… Zürich nu mai era Zürich.

Renata se aşeză la masa viitorilor ei socri.

— Necazuri? îi murmură Josef Heinz.

— O să vă povestesc… spuse Renata.

Un chelner zelos îşi făcu o datorie din a-i aduce în bloc tot ceea ce se servise de la începutul agapei:

şampanie fină, cafea, „Ies Sorbets de la Passion”, şarlotă cu ciocolată, brânzeturi şi o felie de costiţă de miel. Se aplecă spre ea şi-i şopti cu delicateţe:

— Ar trebui să începeţi cu cafeaua... Grăbiţi-vă, peştele în aluat este pe drum!

— Ia de aici toate astea, se răsti la el. Renata.

Nu ţi-e foame? întrebă Josef.

— Renata! Renata! modulă Chimene cu reproş.

Îşi părăsise masa pentru a veni să afle noutăţi. Vederea taiorului bleu fu ca o lovitură de pumn în stomac:

— Dar... rochia ta?

Renata o luă uşurel pe mama sa de gât şi-i şopti:

— Mamă, dacă nu te întorci la masa ta imediat, părăsesc sala.

Chimene plecă, şocată şi necăjită.

Imediat după desert, stridii de Belon şi, în timp ce se serveau apetitivele, se propagă o informaţie care avu darul să-i înveselească pe invitaţi: un bancher italian, care se dusese la toaletă, căutase în zadar pisoarul. Nu-l găsise decât ridicând capul, suspendat în plafrtn. Se înghesuiră din toate părţile pentru a admira minunea.

La ora 2 şi jumătate pastorul Lustz făcu un semn discret logodnicilor, martorilor şi familiei. Împreună pătrunseseră într-o cameră care rămăsese cu grijă închisă invitaţilor. De obicei, ea servea drept birou. În această noapte, prin harul pastorului, ea va deveni capelă.

Pastorul citi textele rituale. În scurta predică pe care o pronunţă, făcu cu umor o uşoară aluzie la punctualitate, care îi înveselipe cei de faţă, cu excepţia Renatei şi a lui Kurt. După care, spuse:

— Kurt Heinz, vrei s-o iei de soţie pe Renata Kloppe?

— Da, spuse Kurt.

Chimdne îşi muşcă buzele pentru a-şi reţine lacrimile.

— Renata Kloppe, vrei să-l iei de bărbat pe Kurt Heinz?

— Da, spuse Renata, fără a ridica capul.

— Vă declar uniţi prin legăturile căsătoriei, conchise

pastorul.

Uşa se deschise brusc şi invitaţii avură acces în încăpere ca să-i înăbuşe pe noii căsătoriţi cu îmbrăţişările lor. În aceeaşi clipă, zgomotul felicitărilor încrucişate fu acoperit de vacarmul unui motor: sosea elicopterul.

Ieşiră în grabă din cameră şi se năpustiră pe scara ce ducea la imensul acoperiş amenajat ca terasă. Sub presiunea celor care îi urmăreau, primii ajunşi fură împinşi în rafalele vântului care îi învălui cu aripa lui cea rece. Câteva femei, în rochii de seară, se plânseră de frig, strângându-se lângă cavalerii lor, care întredeschiseră haina smochingului într-un gest de protecţie derizorie. Dar nimeni nu mai putu să coboare; scara era totalmente blocată de către cei – care dădeau mereu din coate ca să ajungă pe terasă şi să se bucure de spectacol.

O lumină razantă acoperea parcă terasa luminând picioarele, dar lăsând în umbră partea de sus a corpurilor şi figurile. Mai multe proiectoare erau îndreptate spre elicopter, închizându-l în fascicolul lor crud şi aspru. Pilotul îşi menţinea aparatul ce vâjiia la 15 metri altitudine deasupra terasei. Aşezată pe acoperiş, o nacelă solidă din răchită, acoperită în întregime de crini şi trandafiri, era legată de elicopter cu un cablu de oţel, şerpuind în spaţiu pentru a se pierde în obscuritatea nopţii.

— Lăsaţi-i pe căsătoriţisă treacă! strigară câteva voci.

Se înghesuiră ceva mai mult pe scară pentru a-i face loc Renatei, împinsă cu energie de la spate de Kurt. Când ajunse pe acoperiş, era lividă. Părul îi zbură în vânt şi privi cu stupefacţie punerea în scenă pe care ea singură o ceruse, neputând crede c-a putut concepe ceva atât de absurd şi de provocator. Simţind ezitarea ei, Kurt o trase de mânecă şi se angajă prin culoarul uman de unde se auzeau strigăte de „bravo”. Acum, că era încolţit, şi el găsea acest circ absurd. Strânse dinţii dorind să se termine mai repede totul, anticipând ameţeala care-l va cuprinde îndată ce nacela se va ridica în frig şi noapte. Esenţialul era să-i inducă în eroare pe toţi aceşti notabili

care pândeau probabil cea mai mică slăbiciune a fiului casierului Heinz, care lua în căsătorie o moştenitoare…

— Renata! Renata!

Strigând tare ca să se facă auzită cu tot zgomotul motoarelor, Chimene se agăţă de braţul Renatei, lăsându-se să atârne cu toată greutatea pentru a încetini mersul fetei ei. Hohote de râs izbucniră din mulţime.

— Nu vrea să-i părăsească în timpul nopţii de nuntă!

— Las-o să urce!

— Chimbne cu ei! Chimdne cu ei!

Fraza era scandată acum aproape de toţi invitaţii, majoritatea având o sticlă sub braţ, din care sugeau înghiţituri mari…

— Renata, nu te duce! Nu urca! Renunţă! Am avut un vis urât!

Kurt o respinse pe soacră-sa brutal şi o aruncă în braţele spectatorilor din primul rând, care o reţinură cu glume grosolane. Cu curaj, Kurt sări în nacelă şi fu îngrozit de dimensiunile ei foarte mici. N-avea alte şanse decât să se culce în fundul ei, evitând în special să privească în jos ca să nu i se facă rău şi să nu vomite.

Două evenimente se desfăşurară aproape simultan producând o confuzie îngrozitoare. Chimöne se degajă şi o înhăţă pe Renata care era pe punctul să urce în nacela tapisată de flori. Într-un colţ îndepărtat al acoperişului se afla un bărbat însărcinat să aprindă un proiector cu lumina roşie, semnalul convenit pentru ca elicopterul să se depărteze îndată ce „încărcătura” va fi fost instalată la locul ei. Unul din invitaţi, un financiar olandez, aproape beat, ajunsese lângă bărbatul acela cu o sticlă de whisky în mina.

— Bea o înghiţitură, bătrâne! Bea o înghiţitură! Am fost prezentaţi jos?

Tehnicianul surâse. Deoarece îi era frig, luă sticla şi bău din ea.

— Ce este chestia asta, întrebă olandezul, apăsând pe manetă.

O săgeată roşie străpunse noaptea. Sus, pilotului îi

era greu să păstreze aparatul imobil din cauza violenţei rafalelor de vânt. Pe jumătate orbit de celelalte proiectoare ce luminau elicopterul, văzu cu uşurare semnalul roşu. După instrucţiunile primite, înălţă uşor aparatul cu vreo zece metri. Nacela se desprinse de acoperiş, şi se ridică în spaţiu: la bord nu era decât Kurt.

Un urlet colectiv îl acoperi pe al lui. Dar pilotul nu-l auzi. Jenat de lumini, orbit, el făcu să pivoteze aparatul, îşi luă direcţia şi se îndepărtă, nacela legănându-se la nivelul acoperişurilor oraşului. „Soţul zboară”, strigă cineva. Năucită, cu Chimene agăţată de ea, kenata îl văzu pe Kurt agitând braţele asemeni celor ale unui minisemafor, atârnat între cer şi pământ în nacela înflorită care se pierdu curând în noapte. Nimeni din cei de pe terasă nu ştia ce e de făcut. Treziţi din beţie din cauza frigului, invitaţii îşi îndreptau acum privirile spre Renata. Ea se desprinse din braţele mamei sale, îl respinse pe tatăl său care dorea s-o reţină şi-şi croi drum printre invitaţi. Surdă la vocile lor, se precipită pe scară.

— Cum vi s-a părut supeul? întrebă Louis Phillipon, văzând-o apărând în coşmarul suprarealist în care se transformase salonul.

Venise la Zürich oarecum împotriva voinţei lui, furios pe acest meniu imbecil care-i fusese impus talentului lui şi care apărea ca o sfidare a normelor elementare chiar şi pentru cei mai necioplţi. Nu din cauza ordinii inversate, ci din cauza alegerii felurilor, rafinate dacă le luai separat, dar constituind o erezie în ansatriblul lor – pateu de ficat, stridii şi peşte în aluat!?... S-a consolat însă repede în faţa numărului mare de ziarişti care năvăliseră în bucătăria sa, pentru a-l fotografia şi a-i lua un interviu. Când s-a terminat bătălia, s-a simţit aproape fericit, dornic de câteva complimente, de un pic de glorie suplimentară. Fără să înţeleagă prea bine ceea ce se întâmpla, o văzu pe Renata fugind pe sub nasul lui, fără să-i răspundă un cuvânt, fără chiar să-l audă...

Renata ajunse în strada aproape pustie şi căută din ochi un taxi. Dorea să ajungă la aeroport în acelaşi timp cu

Kurt. Fusese crescută într-un fel prea riguros pentru ca dispreţul subit pe care-l simţea pentru el să aibă drept consecinţă o renunţare din partea ei. Îşi aminti de maşina lui Lando.

Renata!

Homer Kloppe era în pragul uşii. Silueta lui scundă se detaşa în lumină. Ea rămăsese nemişcată o secundă.

— Ascultă-mă, Renata! strigă bancherul făcând un pas către ea.

— Mai târziu, tată! mai târziu!…

Alergă până la colţul imobilului, intră în Beauty Ghost P9: cheile erau pe tabloul de bord, Lando nu i le lăsase totuşi ca să-l întâlnească pe soţul ei… Motorul porni imediat. Renatei îi era frig. Căută butonul care închidea capota maşinii, dar nu-l găsi, dădu căldura la maximum, efectuă o întoarcere şi demară apoi, cu roţile scrâşnind, pe Bellerive Strasse. Merse un timp de-a lungul cheiului Limmalului, vină scurt în Râmi Strânssc, traversă în goană piaţa Kunsthaus şi o luă la dreapta pe Zürichberg Strasse. De îndată ce stopurile se răriră, acceleră, părul său lung fluturându-i în vânt.

Îi va vorbi lui Kurt imediat. Făcuseră o greşeală, nici ea, nici el nu erau răspunzători… El va înţelege…

La ieşirea din viraj, atunci când rula cu 120 la oră, auzi un fel de zgomot sec în bara de direcţie. Resimţi în mâini vibraţia volanului care n-o mai asculta. N-avu timp să-i fie frică. Se gândi doar: „Voi fi în întârziere”… Scăpând de sub control, maşina o luă la stânga şi se angajă de-a curmezişul drumului cu viteza unui obuz. Renata, agăţată de volanul care se învârtea în gol, puse o frâna violentă. Pneurile urlară. Maşina lovi cu roţile din faţă un obstacol invizibil acoperit de iarba talazului şi se dădu peste. cap. Proiectată din maşină, Renata căzu pe pământ, culcată pe spate. Cu ochii mari deschişi, văzu cele două tone ale lui P9 rotindu-se aproape cu încetineală deasupra capului ei. Apoi, oţelul o strivi. Firma Continental Motor Cars va trebui să înregistreze cel de-al nouălea accident mecanic survenit la o Beauty Ghost P9 ieşită din uzinele ei. În serie,

al cincilea accident mortal. Partea a treia OUT

Nimeni nu putea scăpa. La sfârşitul zilei de lucru, bărbaţii, în şir indian, albi sau negri, trebuiau să se supună controlului. Erau pipăiţi pe toate părţile. Ceea ce, prin miracol, ar fi putut scăpa mâinilor gardienilor nu avea nicio şansă să treacă neobservat la aparatul de radiologie. Doi specialişti examinau stomacul lucrătorilor să vadă dacă nu cumva vreun diamant fusese înghiţit de către cei din mină. Julio auzise istorii stranii. Un alb de origine germană reuşise, se pare, să scoată mai multe diamante din incintă. Trucul lui: le băga în chewinggum pe care îl învelea într-o poleială cu care se învelea ciocolata. De fapt, nimeni nu-l cunoscuse pe acest alb, dar fiecare auzise istoria lui. Greu de aflat adevărul... În orice caz, Julio nu era unul din cei ce-ar încerca s-o facă pe şmecherul. Disciplina era teribilă. Tabăra era înconjurată de un gard de sârmă ghimpată prin care trecea un curent de 250 de volţi. Câteodată, dimineaţa, se găseau animale sălbatice curentate de-a lungul gardului. La prânz, erau deja p utrezite. La ora 5, uscate. A doua zi, dimineaţă, nu se mai găsea nicio urmă. Alţi prădători le mâncaseră.

Paza taberei era asigurată de către arieni cu fruntea joasă, colosali şi mărginiţi, mari ca nişte munţi şi cu totul lipsiţi de umor. La rândul lor, aveau în subordine echipe de negri îmbrăcaţi în uniforme, purtând căşti provenind din disponibilităţile armatei americane. Ca şi cu paznicii de culoare, compania minieră semnase cu ei un contract pe patruzeci de ani. Astfel, erau legaţi până la moarte du bunul plac al conducătorilor acesteia. În schimb, Eric Mortaeldt, directorul de la Wassenaar’s Consolidated, putea să dea afară, pentru cel mai mic capriciu, pe oricare dintre ei. În afara îmbrăcămintei lor militare, gărzile de culoare se distingeau de mineri prin dinţii lor pe care cochotăria din Botswana îi obliga să-i ascută, aşa cum sunt cei ai lui Simba, leul, zeul lor.

Unii oameni erau cazaţi în tabără, în barăci. Alţii, cu familie, aveau autorizaţia să se ducă de două ori pe săptămână la ei acasă. Nu făceau decât să treacă dintr-un

câmp de concentrare în altul. Aparthaidul era riguros. Negrii locuiau într-un fel de ghetto, de unde era interzis să ieşi ca să te duci în oraş. Dacă o femeie neagră avea raporturi sexuale cu un alb şi dacă era prinsă, era pedepsită cu 101 de lovituri de baston şi un an de închisoare. În ceea ce-l privea pe alb, dispreţuit de tovarăşii lui din cauza acestui act degradant, trebuia, să plătească o amendă de 500 de dolari şi să stea o vreme în carantină în spitalul local, unde i se făceau zeci de examene şi de analize. Negrii, este bine cunoscut, au toţi boli venerice şi puţin interesa că albii erau cei ce le transmiseseră! Când cădea seara, în clubul lor, notabilii din Chukudu se îmbătau cu bere, impecabili în costumele lor crem. Ca să meargă la cinema – săptămâna trecută fusese proiectat *Doctor Jivago* – se îmbrăcau toţi în smoching. Orice negru găsit în stradă după ora de închidere era pasibil de închisoare şi bineînţeles că încasa ca apetitiv o cotonogeală zdravănă.

O dată sau de două ori, Julio se dusese în oraş. Acest lucru îl deprimase. Oricât de alb ar fi – dar în Botswana un portughez nu este chiar un alb – simţise, în barurile în care intrase, că era servit în silă şi că locul lui nu era acolo, ci la şantier, cu negrii. Se întorsese fără să regrete: aerul era mai curat, camionul cu prostituate venea o dată pe săptămână, scrisorile Manuellei îi ridicau moralul.

— Ce ai în mina? îl întrebă omul de gardă.

— O scrisoare, răspunse Julio.

— Arată-mi-o…

— Nu ştii să citeşti!

— Dă-mi-o!

Luând-o în mâna lui uriaşă, gardianul o şifonă.

— E-n regulă, întinde-o!

Julio n-o mai avea decât pe Manuella, ea era de acum întreaga lui familie: mama lui, complet senilă, fusese internată la Albufeira, într-o casă de sănătate. Julio plătea în fiecare lună pensiunea bătrânei, dar cu ocazia ultimei lui vizite în Portugalia, cu 2 ani în urmă, ea nici măcar nu-l recunoscuse.

De aceea era flatat şi reconfortat de faptul că Manuella se îngrijea de el. Primise scrisoarea de dimineaţă. Putea să recite de acum pe dinafară pasaje întregi: „Nu ştiam că munca ta este atât de periculoasă, de aceea îţi cer s-o părăseşti!” Ultimul cuvânt era subliniat de două ori. „Întoarce-te, Julio, mai scria Manuella… Vom rămâne încă un an sau doi la Zürich, stăpâna mea îţi va găsi o muncă liniştită…” în Elveţia, Julio fusese şofer de casă mare, dar portul unei uniforme şi al unei caschete îl plictisiseră. Micul anunţ din *La Suisse* preciza că în Botswana, dacă va fi angajat, va câştiga 400 de dolari pe săptămâna!… Manuella mai scria: „Ne vom duce la Albufeira. Dacă ne vom pune la un loc economiile, vom putea cumpăra un magazin…”

Cât au visat ei la acest magazin! Un fel de complex unde se vor putea găsi atât tutun, cât şi articole de băcănie şi de mercerie… Dacă va putea lucra aici încă un an, treaba era ca şi făcută. Sumele economisite de el şi de Manuella vor fi suficiente pentru o primă rată. Restul va fi plătit prin credit şi vor veni în mod normal beneficiile… Dar mai înainte, va trebui să ceară un concediu ca să se ducă să se căsătorească cu Manuella, înainte de a se naşte copilul lor. În mai puţin de 5 luni! Din nenorocire, zvonurile din tabără aduse de unii şi alţii anunţau o apropiată închidere a şantierului pentru a se putea lua măsuri de siguranţă. Munca era periculoasă. În trei înni, Julio văzuse. murind şase negri.

Alţii spuneau că şefii lui Wassenaar’s nu vor închide. Din contră, vor continua prospectarea şi vor oferi o primă de risc angajaţilor.

Julio tocmai ajunsese la baraca lui, a 11-a, când răsună sunetul de sirenă. O voce se auzi la difuzor:

— Adunare imediată. În faţa clădirii direcţiei… Repet…

— Ce vor? întrebă Jao, un compatriot.

— Vino, vom afla, spuse Julio.

Câteva sute de oameni, negri şi albi, se adunară în faţa clădirii din beton unde li se făceau’plăţile. Pe terasa

primului etaj, apăru chiar directorul însuşi, Eric Mortaeldt. Îşi lipi gura de un megafon:

— Am trei noutăţi să vă anunţ. Două bune şi una rea! Cea rea mai întâi. Închidem!

În tăcerea încremenită care urmă, ecoul vocii sale, deformată într-un mod curios de amplificator, răsună încă în două sau trei reprize: „Închidem… Închidem… Închidem…”;

Pentru ei toţi acest simplu cuvânt însemna o schimbare totală de viaţă, revenirea în ţară pentru europeni, întoarcerea în ghetto pentru negri. Şomaj pentru toţi.

— Cele bune acum! Se închide ca să se construiască o tabără mai frumoasă, un şantier mai sigur… La cererea mea şi în interesul vostru, conducătorii companiei ne-au alocat 4 milioane de dolari!

Mortaeldt aşteptă în tăcere, o tăcere menită să-i facă pe aceşti păduchioşi să simtă cât de zdrobitoare era această cifră. Dar pentru păduchioşi ea nu avea niciun sens. Patru milioane de dolari, micul Iisus sau planeta Marte…

— Această sumă, urmă directorul exploatării, va fi în întregime consacrată siguranţei voastre…

— Ce siguranţă, dacă trebuie să plecăm? strigă un anonim pe care gărzile încercară în zadar să-l repereze.

— Tocmai, continuă Mortaeldt, care se făcea cu isteţimea lui şi nu ezita să-i răspundă unui subaltern. De îndată ce lucrările vor fi terminate, vom redeschide şantierul. Veţi fi din nou angajaţi!

— Dacă plecăm din tabără, n-o să mai fim reprimiţi!

De data asta gărzile îl reperară pe cel care tulbura ordinea, o lepădătură de francez sau italian. Tăbărâră pe el ca să-i mângâie coastele cu bastoanele.

— Stop! le ordonă Mortaeldt.

Gărzile se opriră frustrate.

— Înţelegeţi bine, încercă să-i lămurească Mortaeldt, că nimeni din Companie nu acţionează astfel cu bucurie. Actualmente toţi pierdem. Marii responsabili pentru că-şi

mănâncă banii fără să aibă certitudinea că şi-i vor recupera, şi voi înşivă pentru că sunteţi în pericol să rămâneţi fără slujbă. Suntem acum în 27 aprilie 1977. Încetaţi lucrul pe 30 seara. Şantierul îşi va redeschide porţile la 10 ianuarie 1978. Fiecare dintre voi vă primi la plecare salariul pe două luni cu titlu de despăgubire. Cei care ne vor indica în scris intenţia de a-şi relua lucrul la redeschidere vor primi, imediat la întoarcere, jumătate din salariul lor pentru cele 8 luni care vor trece fără să lucreze.

Mortaeldt îşi drese glasul, conştient că respectase în mod scrupulos dorinţa lui Homer Kloppe. Telexul primit azi dimineaţă era fără echivoc. Mortaeldt era mişcat că un bancher putea avea atâta grijă faţă de salariaţii lui. El în locul lui…

Sfârşi printr-un vibrant „Noroc la toţi! Acum, la lucru!” şi dispăru în clădirea care beneficia de aer condiţionat.

Julio şi Jao se priviră.

— La dracu’! spuse Jao. Ce-o să faci?

Julio dădu din umeri în semn că nu te poţi pune cu fatalitatea. Înainte de toate trebuia s-o prevină pe Manuella de întoarcerea lui la Zürich. Scoase din nou scrisoarea din buzunar şi verifică pasajul: „. stăpâna mea îţi va găsi o muncă liniştită…” Da, era scris negru pe alb. Julio o cunoştea pe Renata şi ştia că Manuella o adora. Numai că fata bancherului se măritase în ajun şi va avea altceva mai bun de făcut decât să se ocupe de el.

Gânditor, Julio se întoarse în baracă. Scoase dintr-un sertar un stilou, hârtie şi, aplecat peste masa de lemn alb, începu să scrie.

Discret, doctorul Mellon îi luă pulsul lui Gabelotti.

— Merge?

— Nu… mormăi Don Ettore cu o voce posomorâtă.

Când, din întâmplare, privirea i se îndrepta spre un nu –, blou, era obligat să închidă repede ochii pentru a alunga ameţeala care îl cuprindea. Trebuia să se concentreze asupra ziarului din care nu putea citi măcar

un rând. Chiar aşa, cum ar fi putut să uite cuvintele îngrozitoare ale comandantului de bord? „Zburăm acum la o altitudine de 35.000 de picioare…” La plecarea din New York, Richard Mellon îl îndopase cu tranchilizante, care îi dădeau dureri de cap, fără să-i înlăture deloc frica. Pentru a nu se face de râs în faţa oamenilor lui, dar mai ales pentru a recupera el însuşi cele două miliarde de dolari, Gabelotti s-a văzut constrâns să accepte botezul zborului la 54 de ani. Crispat în fotoliul de clasa I, ale cărui rezemătoare le strângea cu sălbăticie, se gândea la toate catastrofele aeriene din ultimii ani. DC 10 de la Paris, 200 de morţi… Şi, cu o lună mai înainte, la Santa Cruz de Tenerife, oroarea ororilor: 562 de morţi într-o coliziune la sol între două Jumbo-Jets 747, deci acelaşi tip de avion ca acesta în care el însuşi luăse loc!

— Richard!

— Don Ettore?

— Nu merge prea bine. Mai dă-mi din blestematele tale de pilule.

— Aţi depăşit deja doza.

— Puţin îmi pasă!

— Cum doriţi…

Medicul sună stewardesa pentru a aduce apă. Înainte de a-şi consacra talentele unei clientele bogate particulare, doctorul Mellcân îşi petrecuse trei ani într-o clinică psihiatrică, înţesată de obsedaţi şi schizofrenici. Ştia, de asemenea, cine era Gabelotti. Şi se întreba dacă setea lui inepuizabilă de putere nu era cumva compensarea unei incapacităţi sexuale. Pentru a fi sigur, ar fi trebuit să-i vorbească lui Don, să-i pună întrebări; dar mai degrabă s-ar fi putut adresa unui menhir. La urma urmelor, Gabelotti i-a oferit 12.000 de dolari ca să-l însoţească în timpul voiajului. La acest preţ, clienţii săi din New York puteau foarte bine să-l aştepte 3 zile!

— Vă simţiţi bine, Don Ettore?

Grija lui Carmine Crimello îl exasperă pe Gabelotti. Ea îl făcea să simtă mai bine în ce măsură era vulnerabil şi nenorocit.

— Cară-te, bombăni el fără să-l privească şi fără să-şi descleşteze dinţii.

Consilierul nu aşteptă să i se spună de două ori acelaşi lucru. Urcă scara în spirală şi se duse să bea un pahar la barul plasat chiar sub plafonul aparatului. Problema lui nu erau avioanele, ci maşinile. De îndată ce altcineva era la volan, intra în panică. Dar adevărata lui teamă secretă era de a muri de glonţ.

— Mai bine luaţi două, Don Ettore, spuse doctorul Mellon. Nu credeţi c-ar fi bine să dormiţi?

— Nu vreau să dorm! Voi visa că sunt într-un avion şi asta mă va trezi!

— Bună glumă, spuse Mellon, pufnind în râs. Nu vă neliniştiţi… Vom fi la Zürich în 3 ore.

— Voi crăpa înainte de a ajunge…

Pentru a doua oară Don Ettore se asigură că sacul de hârtie era în buzunarul fotoliului ce conţinea hărţile şi pliantele publicitare. Să mori, mai treacă meargă, dar să vomiţi în public!

Chimene s-a ocupat de toate. A apelat la relaţiile soţului ei şi a reuşit ca trupul neînsufleţit al fiicei lor să nu fie dus la morgă, cum ceruseră primii poliţişti sosiţi la locul dramei, ci la locuinţa lor din Bellerive Strasse.

Un telefon o smulsese dintr-un grup de prieteni ce comentau fabulosul zbor solitar al lui Kurt Heinz. Ca şi ceilalţi, ea se prefăcea că ia parte la râsul lor. Mai râdea încă atunci când o voce anonimă o anunţase că Renata fusese victima unui grav accident rutier. Cu faţa lividă, se dusese să-l anunţe pe Homer de nenorocirea care îi lovise. Fără să înştiinţeze pe cineva, ei îşi părăsiră discret invitaţii şi se repeziră nebuni de nelinişte la locul indicat. Homer avu un prim şoc văzând o maşină Beauty Ghost necunoscută. Avu un al doilea zărind corpul Renatei, pe care poliţiştii n-o deplasaseră. Fata lui, cu ceafa ruptă, avea toracele strivit de bara de oţel cromat ce forma, partea de sus a parbrizului.

Ceva mai târziu, s-a desfăşurat o scenă oribilă. Deşi era aproape ora 4 dimineaţa, majoritatea invitaţilor, cu

totul beţi, se aflau în salonul unde li se servise supeul. Unii cântau tare cântece de lume, alţii se interpelau veseli de la un capăt la celălalt al camerei. Alţii dansau între mesele care, împodobite cu zeci de sticle goale, făceau pereche cu cele agăţate de plafon. Brusc, un freamăt agită capetele însetaţilor: între canaturile larg deschise ale intrării principale, ce dădea spre delirantul decor oniric, apăruseră mai mulţi oameni în negru, purtâjid targa pe care zăcea corpul Renalei acoperit de un cearşaf. Înlemniţi, negândindu-se măcar să se îndepărteze, musafirii urmăreau cu consternare slalomul încet al cortegiului funebru printre resturile serbării. Cu faţa inundată de lacrimi, Chimene deschidea cortegiul. Homer Kloppe îl încheia cu un aer absent, cu buzele aspre şi strânse.

Era necesar să traversezi salonul ca să ajungi în camera care fusese până acum a Renatei. Abia dispăruse targa, că invitaţii, în mare grabă şi într-o tăcere deplină, au părăsit încăperea în vârful picioarelor. Sunt nenorociri pe care nu le poţi împărtăşi.

La ora 8 dimineaţa, toaleta. Renatei era terminată. Chimâne îl sculase în plină noapte pe directorul unei antreprize de pompe funebre, care-i trimisese patru dintre cei mai buni specialişti. Acum, Renata se odihnea în patul ei de fată, cu faţa calmă, tot atât de frumoasă moartă ca şi în viaţă. Mama ei ceruse să fie îmbrăcată – în rochia roz-somon, aceea pe care ar fi trebuit s-o poarte la ceremonie. La fiecare colţ al patului, câte o luminare aprinsă. Mână în mină, îngenuncheaţi, Homer şi Chimene plângeau fără zgomot, doborâţi de durere. Manuella li se alăturase pentru un moment, dar, învinsă de hohotele de plâns, părăsise camera, incapabilă să suporte tăcerea şi imobilitatea fiinţei pe care o adorase.

La ora 8 şi 10, Kurt Heinz întredeschise uşa şi intră. Socrii lui nici nu-l priviră. Îngenunche lângă ei şi începu să se roage.

Când revenise de la aeroport, vânat de furie pentru că trebuia să plătească oalele sparte ale propriei sale

căsătorii, taxiul fusese oprit de un baraj de poliţie. În afara şoselei, o decapotabilă gri matalizat era răsturnată cu roţile în aer. Kurt detesta spectacolele macabre.

— Mergi mai departe, îi ceru şoferului, întorcând ochii.

Era îngheţat până la oase şi nu ştia ce atitudine să adopte. Totul depindea de cea a Renatei. Dacă ea se va scuza dându-i explicaţii detaliate asupra insuportabilei ei atitudini, va relua poate dialogul. Din cauza ei, căsătoria lor fusese ratată. Sute de invitaţi l-au luat drept un imbecil. În acelaşi timp, părinţii lui au fost ridiculizaţi.

— O secundă, spuse şoferul! Oh, la dracu'!... Este oribil!

O fată aşa de frumoasă!

Instinctiv, Kurt privi cu inima răvăşită şi recunoscu imediat taiorul bleu al Renatei. Sări din taxi, nemaifiindu-i brusc frig, lipsit de orice senzaţie, în afara acelui bizar gust de rugină care îi umplu gura. Cinci minute mai târziu, cei doi Kloppe soseau şi ei. Hainele lor de seară ofereau un contrast crud cu scena abominabilă, luminată a giorno de farurile maşinilor de poliţie.

— Este maşina accidentatei? îl întrebă pe Homer cel care conducea operaţiunea.

Bancherul dădu din cap cu amărăciune: oricine ar fi proprietarul lui P9, el se simţea direct responsabil de accident. De ce, Dumnezeule, îşi condusese la moarte propria fiică cu această misterioasă maşină a morţii pe care nu avusese curajul s-o neutralizeze la timp?

— Numele victimei este Renata Kloppe? întrebă poliţistul.

— Nu Kloppe, spuse Kurt. Heinz. Renata Heinz. §

Homer ai întorsese spatele. Kurt se dusese apoi acasă să-şi schimbe îmbrăcămintea caraghioasă: haină din catifea neagră şi jabou plisat. Făcuse un duş fierbinte şi căzuse într-un fotoliu, încercând să înţeleagă de ce era văduv după 15 minute de la căsătorie.

După ce termină rugăciunea, observă figura socrului „lui. Homer Kloppe ţinea în mina mâna soţiei lui.

Câteodată, privirea i se îndrepta spre pat unde era întinsă Renata. Kurt remarcă rochia roz-somon şi fu zdruncinat. Bancherul aparţinea unei alte planete decât a lui. Totuşi, în acest moment, Kloppe nu-i mai apărea ca un străin, ci că un frate de care îl lega o durere comună. Vru să-l facă s-o simtă. Cu voce înceată, murmură:

— Ce-am făcut Domnului ca să ne dea o asemenea pedeapsă?

Fără să-şi desfacă buzele, Homer Kloppe şopti:

— Lasă-ne să ne reculegem în pace.

— Renata era soţia mea! spuse Kurt buimăcit.

— Nu soţia dumitale, îi replică ferm Kloppe. Fata mea. Nu mai aveţi ce să faceţi aici. Ieşiţi.

Gura lui Kurt se umplu din nou de acel gust straniu de rugină.

Moshe Yudelman lăsă să treacă furtuna. Prin fereastră se vedeau păsările zburând din ramură în ramură, în praful aurit de razele soarelui. Era aşa de mult de când nu mai văzuse copaci... Italo Volpone era cu pieptul gol, impresionantă forţă animalică, rotindu-se, frecându-se viguros pe spate cu un prosop. Fiecare din mişcări îi scotea în relief musculatura puternică.

— Cine ţi-a spus să vii? repeta el pentru a zecea oară. Cine? Poţi să-mi răspunzi?

— Nimeni, spuse Moshe.

— Ai făcut prostie după prostie! Ai lăsat să-mi răpească nevasta şi ai întins mâna răpitorului ei! Crezi, oare, că eu îl aştept pe Gabelotti cu flori?

Yudelman îşi întoarse brusc faţa de la peisajul campestru pe care-l contempla. Se plictisise deodată să se mai lase bruftuluit.

— Încetează o dată să acuzi pe alţii! Eşti aici de patru zile şi ce rezultat ai obţinut? Ai numărul de cont? Nu! Şi ca să omori doi poliţişti nu era nevoie să vii la Zürich! Oamenii tăi puteau rămâne tot atât de bine la New York!

Italo se aşează în faţa lui: era foarte palid de furie.

— Dacă ţii la pielea ta, nu-mi mai, vorbi niciodată pe

tonul ăsta! Niciodată!

Moshe ridică din umeri.

— Puţin îmi pasă de pielea mea! Mă gândesc la a ta! Comisiunea are ochii pe tine! Dacă-şi bagă nasul în afacerile noastre, ne ducem cu toţii!

— Ai fi vrut să-l las să-l omoare pe Genco fără să reacţionez? Ai fi vrut să încasez afronturile lui Gabelotti, mulţumindu-i?

— Există un timp pentru reglarea afacerilor, un timp pentru încheierea socotelilor! îl iubeam pe Genco la fel ca tine. Crezi că din întâmplare am lucrat noi 17 ani împreună zi de zi? Ştii tu de ce a ajuns un Don? Pentru că a ştiut totdeauna care este momentul propice pentru a da loviturile!

Furia lui Italo se potoli brusc. Moshe avea dreptate şi tocmai asta îl enerva. Consilierul era singurul om căruia îi admitea accesele de sinceritate.

— Tu nu eşti un *punk*, Italo, ci noul *capo* al familiei noastre. Şi un *capo* se serveşte mai mult de materia lui cenuşie decât de pistol!

— Întrucât eşti aşa de şmecher, bombăni Volpone, o să vedem cum ai să te descurci!

T Important este să supravieţuieşti. Abia am sosit. Nu ştiu nimic în afară de faptul că, în cel mai bun caz, banii noştri sunt blocaţi. Ce i-ai făcut, de fapt, bancherului?

Fleacuri… L-am implicat într-un scandal cu o prostituată care s-a dus goală într-o biserică unde el ţinea o conferinţă…

— Şi apoi?

— I-am smuls toţi dinţii.

— Rezultatul?

— Zero. M-a trimis la plimbare.

— Metodă ineficientă… spuse Moshe, sumbru. Dacă îi smulgeai testiculele, tot nu mărturisea nimic. Crezi că ataci un singur om? Greşeală! Ai de-a facż cu toată Elveţia şi aceşti blestemaţi de bancheri n-au cedat în faţa nimănui!

— Atunci ce e de făcut? se răsti Volpone.

Yudelman suspină cu un aer interogativ şi se întoarse

la geam, unde se adânci într-o intensă contemplare a peluzelor.

— Trebuie să aşteptăm sosirea lui Don Ettore, spuse el.

Italo se uită la el cu indignare.

— Cum? Aştepţi ca această scroafă să-ţi dea idei?

— Nu, aştept ca această scroafă să se implice. Până acum, numai noi ne-am agitat şi numai noi singuri. În caz de eşec, noi suntem cei vinovaţi. Gabelotti va trebui să demonstreze Comisiunii că el ne-a lăsat şansa noastră şi că noi am pierdut-o. Lăsându-l să acţioneze, restabilim echilibrul. Dacă reuşeşte, cine ne împiedică să profităm?

— Ce poate face el mai mult decât mine?

— Nimic. Mai mult ca sigur că nimic. Dar, pentru moment, nu asta este problema. Partida se joacă în patru, Italo… Volpone, Gabelotti, bancherul şi poliţiştii… Tu ai pierdut prima manşă, Bebe… să-l lăsăm pe Gabelotti să acţioneze în cea de-a doua.

— Şi eu, în timpul ăsta… să mi se lungească urechile aşteptân'ci şi să stau cu mâinile în sân?

— Tu nu insişti şi-l laşi să se împotmolească. Vom vedea dacă reuşeşte…

— Şi dacă nu reuşeşte?

— Atunci, Italo, îţi dau cuvântul meu: voi fi primul care te va sfătui să recurgi la măsuri extreme.

După ce a plâns multă vreme, Manuella decise că nu mai putea rămâne în casa asta. Durerea ei era prea mare ca să poată îndura absenţa Renatei. Nu se mai putea imagina între aceste ziduri, care au răsunat zi de zi de râsetele tinerei sale stăpâne. Era cu două luni mai mică decât Renata. Şi resimţea moartea ei ca pe o nedreptate care ar fi lovit-o pe ea însăşi. Probabil că Homer şi Chimâne Kloppe o vor ruga să-şi continue serviciul. Le va răspunde că nu poate.

Totuşi, va aştepta că înmormântarea să aibă loc. pentru a le anunţa plecarea… Instinctiv, îşi duse mâna la pântece, acolo unde se forma încet viaţa în gestaţie a copilului care se va naşte. Se sfinţi singură, pierdută,

dornică să-l revadă cât mai curând pe Julio. Moartea Renatei le dădea peste cap proiectele. Manuella ar fi dorit să plece imediat din Zürich şi să se întoarcă la Albufeira ca să se mărite: de ce să mai aştepte? Atâta pagubă pentru magazinul dorit, îl vor avea mai târziu, acum se vor aranja altfel.

Prezenţa morţii în casă o făcu să simtă în ce măsură viaţa ei, purtătoarea unei alte vieţi, îi era preţioasă, żra simplu. Va trimite o telegramă. Pentru text, un singur cuvânt: „Întoarce-te”.

Ştia că Julio va lăsa totul şi va veni înapoi la ea.

Dis-de-dimineaţă, Lando trebui să îndure aprecierile sarcastice ale lui Volpone. Aparent, sosirea lui Moshe Yudelman la Zürich nu adusese nicio schimbare. Italo avea faţa agitată din zilele lui proaste, ochii răutăcioşi, obrajii albăstrii din cauza bărbii.

— Şi tu ai la it-o să se mărite! N-ai fost nici măcar în stare s-o reţii!

— Am făcut tot ce-am putut…

— Nu prea i-ai făcut cine ştie ce, rânji Volpone cu dispreţ. Şi eu care te credeam un campion!

Lando era pa; că beat de oboseală. După ce o condusese pe Renata, chemase un taxi şi se întorsese în apartamentul lui. Patul răvăşit i-a adus aminte de sforţarea lui amoroasă care n-a servit la nimic. Renata nu va reveni la el. Prea obosit ca să doarmă, nu aţipise decât pe la 6 dimineaţa. Deşteptătorul îl făcuse să sară din pat la 7. Patruzeci de minute mai târziu se prezenta la raport la Volpone.

Italo, în mare conferinţă cu Yudelman, a vorbit cu el doar trei minute, timp suficient să-l facă albie de porci pentru acest nou eşec. Adânc mâhnit de atâta nedreptate, Lando îl întâlni pe Bellinzona în bucătărie. Avu dintr-odată senzaţia de foame. Cu grija unui maniac, îşi făcu un sandvici cu salam, în timp ce Pieiro scormonea în frigider în căutarea unei sticle de bere. Lando se instală la o masă mare în stil rustic şi muşcă din sandvici. Mai mult decât noaptea lui ratată de ocnaş îl îngrijorau evenimentele din

ajun. Sfânta Fecioară a vrut ca el să scape de supliciul pe care cei doi uriaşi i-l rezervaseră nefericitului lui camarad. Se întrebă dacă un bărbat care a fost sodomizat contra voinţei lui poate să mai privească în ochi pe cineva.

Bellinzona, care tocmai îi evita privirea, păstra o tăcere încăpăţânată de la îngrozitoarea umilinţă pe care o suferise, răspunzând doar prin mormăieli, cu capul plecat, rarelor întrebări anodine pe care Orlando i le pusese.

„Te va omorî!” îi spusese lui Lando fratele lui Ines. Acest nenorocit sperase că astfel o să-l înfricoşeze?

— Ei, Pietro, îţi fac un sandvici?

Niciun răspuns. Alertat de această tăcere bruscă, Lando se întoarse să vadă ce făcea Bellinzona în spatele lui. Părul i se făcu măciucă: în picioare, la un metru în spatele lui, imobil, Pietro îi privea gânditor ceafa cu un cuţit de bucătărie lung şi ascuţit în mâna dreaptă. Timp de 5 secunde interminabile, privirile li se înfruntară. Lando nu reuşea să mestece ca să înghită bucata de sandvici pe care o avea în gură.

— Ce ai de mă priveşti aşa? reuşi să întrebe în cele din urmă.

Fără un cuvânt, Bellinzona îşi întoarse ochii şi începu să-şi taie o felie de pâine.

Când atinse pământul cel bun şi solid, Ettore Gabelotti se comportă aproape ca toţi naufragiaţii: nu a lipsit mult să îngenuncheze şi să sărute solul. În ciuda tuturor tranchilizantelor administrate de medicul lui personal, doctorul Richard Mellon, îşi păstrase o groaznică luciditate până la aterizare, privind panicat, cu faţa şiroind de sudoare, cum se apropia pista, sigur că avionul o să se sfărâme. Mergea prea repede pentru a se putea opri înainte de a se izbi de hangarele care se profilau în depărtare. Sub pretext că-şi şterge nasul, desfăşură o batistă de mătase pe care o strânse între dinţi ca s-o muşte.

— Ei bine, n-a fost cine ştie ce, spuse Mellon.

Gabelotti îi aruncă o privire duşmănoasă, îşi desfăcu grăbit centura şi se precipită spre ieşire înainte chiar de a

fi pusă scara! Ca mâine Crimello îl ajunse, dar avu prudenţa să nu facă niciun comentariu. La vederea tenului palid ai lui Don Ettore, ghici suferinţele pe care acesta le îndurase.

Îndată ce trecură de controlul paşapoartelor, îl zăriră pe Badaletto care îi aştepta.

— Bună ziua, Don Ettore. Dacă vreţi să mă urmaţi… Ceilalţi sunt acolo…

După instrucţiunile primite, Carlo luase cursa New York-Milano în compania lui Thomas Merţă şi Angelo Barba. Frankie Sabatini şi Simeone Ferro aterizaseră în Franţa, la Lyon. Şi unii şi alţii ajunseseră la Zürich cu trenul.

În Elveţia, Luciano Zullino se ocupase de detaliile expediţiei. Zullino era responsabilul reţelei de prostituate a familiei Gabelotti din partea de sud a Europei. Lanţul lui de bordeluri clandestine şi de hanuri se întindea de la vest la est, plecând din Bordeaux pentru a se întinde până în Austria, trecând prin Lyon, Grenoble, Zürich, München, Viena şi se propaga înspre sud către Barcelona, Madrid, Lisabona, Roma, Milano şi Napoli. Acolo unde miniştrii Pieţei comune eşuaseră din cauza unor derizorii probleme legate de creşterea legumelor, Zullino se mândrea că menţinuse „Europa curului”. Nu destul de ferm, după gustul lui Don Ettore, care avea tendinţa să subaprecieze munca altuia, considerând că orice randament este totdeauna ameliorabil.

De aceea, când Angelo Barba îi ceruse să aranjeze sejurul lui Don în Züri u Luciano Zullino prinsese ocazia din zbor pentru a se evidenţia.

— Mă ocup de toate, se angajase el fără nicio ezitare.

Nu-l întâlnise niciodată pe Gabelotti, dar îl recunoscu imediat când îl văzu apărând înconjurat de *capiregime* şi de consilierii săi. Îşi îndoi cu repeziciune genunchii, luă mâna lui Don Ettore şi o duse la buze:

— *Baccio i mani*…! (Vă sărut mâna!)

Gabelotti s-ar fi lipsit de un asemenea gest de respect într-un loc public. Totuşi, nimeni nu remarcase gestul lui

Zullino. Îşi retrase mâna şi murmură formula consacrată:

— *Alzaţi, non şei rifardu…* (Scoală-te, nu eşti un străin).

Două Mercedesuri negre, cu geamuri fumurii, aşteptau grupul în faţa aeroportului. Şoferii, tot în negru, deschiseră precipitat portierele.

— Te urci, doctore? îl întrebă Don Ettore pe Mellon?

— Mulţumesc, dar voi lua un taxi. Aveţi, desigur, treburi. Ştiţi unde să mă găsiţi?

— Ştiu. Îţi voi da de veste cu câteva' ore înainte de plecare, biletul dumneavoastră de avion va fi reţinut.

— La dispoziţia dumneavoastră.

Mellon se înclină, se întoarse şi se pierdu în mulţime. Ettore urcă în prima maşină, însoţit de Luciano Zullino şi Angelo Barba. Badaletto, Crimello, Merţă, Sabatini şi Ferro se înghesuiră în cea de a doua.

Când plănuise această deplasare, Don Ettore dorise, la început, ca oamenii lui să nu ajungă în Elveţia în grup. După ce se gândise mai bine, considerase că aceste precauţii erau inutile: de ce să se ascundă? Era tin om de afaceri respectabil ce se deplasa cu statul lui major. În schimb, regruparea la aeroportul din Zürich servea planurilor lui. Dorea să se ştie unde mergea şi ce avea să facă.

— V-am rezervat câteva apartamente la hotelul Commodore, Don Ettore.

— Bine. Florile?

— În portbagajul maşinii.

Luciano Zullino deschise gura ca şi când ar fi vrut să spună ceva, dar se abţinu.

— În cât timp vom fi acolo? întrebă Gabelotti.

— În vreo 15 minute, răspunse Zullino.

Don se ghemui pe pielea moale a scaunului şi privi peisajul.

— Dacă sejurul dumneavoastră trebuie să se prelungească, adăugă Zullino, după un moment, pot să vă închiriez o reşedinţă.

— Mulţumesc, spuse Gabelotti, nu va fi necesar.

Restul drumului fu parcurs în tăcere. Zullino deduse că Don Ettore era un *uomo di pânza*, un om care vorbeşte puţin.

Cele două Mercedesuri se opriră unul în spatele celuilalt.

— Am ajuns, spuse Zullino.

O sută de metri mai departe, o maşină Volskwagen crem se oprea la rândul ei. În ea se afla Folco Mori. Moshe Yudelman, căruia Don Ettore îi comunicase numărul zborului, îl însărcinase să-l urmărească pe Gabelotti şi să-i dea de ştire. Îl văzu pe Don ieşind din limuzină, înconjurat imediat de 7 oameni, între care îi recunoscu pe Carmine Crimello şi Angelo Barba, cei doi consilieri ai lui Gabelotti – mai bine ca oricine Folco ştia ce devenise cel de-al treilea, Mortimer O'Broin. Îl recunoscuse şi pe redutabilul Thomas Merţă, *sotto-capo*, cel ce rezolva, prin „soldaţi" interpuşi, cele mai delicate afaceri ale familiei. Ceilalţi erau Carlo Badaletto, Frankie Sabatini şi Simeone Ferro, cei trei *capiregime*; aşadar, caimacul… O idee îi trecu fulgerător prin cap: erau de ajuns 3 sau 4 grenade şi clanul rival ar fi distrus!

Când îl văzu pe unul dintre şoferi scoţând din portbagaj o jerbă de flori, înţelese de ce venise Gabelotti la morga din Zürich. Grupul, după ce discutară puţin, dispăru în clădire. Nu rămaseră decât cei doi şoferi la volanul Mercedesurilor.

Funcţionarii de la morgă nu ezitară nicio secundă. De la o fereastră asistaseră la sosirea impozantului cortegiu. Impresionaţi de luxul vehiculelor şi de aerul de autoritate liniştită a lui Don Ettore, care părea să domnească asupra celor ce-l înconjurau, se puseră imediat la dispoziţia lui.

— Colaboratorul nostru o să vă conducă. Torodată, în ceea ce priveşte florile… Îmi permit să vă spun că ele nu au nicio raţiune de a fi în instituţia noastră…

Luciano Zullino ştiuse înainte de a comanda jerba: o morgă nu este un cimitir. Dar, om discret, preferase să se abţină să facă vreo remarcă în maşină. Conduşi de funcţionar, pătrunseră" toţi în camera frigorifică. Trei din

zidurile ei erau formate din sertare suprapuse. Funcţionarul trase uşor unul din ele: apăru piciorul.

Obişnuit cu durerea umană, se retrase în colţul cel mai îndepărtat al camerei pentru a le permite vizitatorilor să se reculeagă în faţa acelor resturi macabre. Frunzărind registrul pe care trebuia să-l dea la semnat, se întrebă dacă întregul lui corp, după ce dl va muri, se va bucura tot de atâtea manifestări de dragoste ca acest picior. Sincer, ajunse la concluzia că nu, şi simţi un sentiment de frustrare.

Gabelotti făcu un semn imperios lui Carlo Badaletto. Înainte de a deveni unul din „locotenenţii" lui, Badaletto fusese mai mulţi ani în serviciul lui Genco. Dacă cineva putea identifica această carne albăstruie, acesta era numai el. Se aplecă uşor deasupra cutiei, cu o expresie de dezgust pe faţă. Apoi, cu regret, îşi arătă neputinţa cu o mimică rapidă.

Don Ettore îi impusese această încercare. Carlo nu vrusese să-l nemulţumească. Dar cum de îşi închipuise oare Don Ettore că Genco. Volpone i-ar fi arătat vreodată picioarele, lui, lui Badaletto, care debutase în familie ca simplu *punk*? Şi, mai ales, pentru ce motiv ar fi făcut-o?

După un timp rezonabil, Don Ettore se scutură. Fără să ezite, semnă în registrul pe care i-l întindea funcţionarul.

— Nefericita noastră rudă a fost un om foarte apreciat. Cred că un mare număr de prieteni au venit să-i aducă omagiul lor…

— Câţiva, spuse salariatul, fără să clipească… Gabelotti dădu din cap şi se îndreptă spre culoar, escortat de toată echipa sa: pu aflase mai mult acum, la Zürich, decât ştia la New York. În afara afirmaţiilor lui Italo, nimic nu-i dovedea că acest picior i-ar fi aparţinut lui Genco. Nici, cu atât mai mult, că Genco era într-adevăr mort. Poate că în timp ce el făcea pe bufonul în Elveţia, familia Volpone dispăruse deja cu banii lui!

Era pe stradă, când unul din slujbaşi îl ajunse.

— Domnule!… V-aţi uitat florile…

Don Ettore mulţumi cu un semn din cap politicos. Spuse şoferului:

— Pune-le din nou în portbagaj.

Apoi urcă în Mercedes şi adăugă printre dinţi:

— Dacă Volpone a încercat să mă înşele, mă voi duce eu însumi să i le pun pe mormânt.

Era teribil de greu de spus, căci era vorba de viaţa lor, a tuturor. Dar Melwin Bost nu mai putea da înapoi. Ochii celor ce conduceau destinele firmei erau îndreptaţi asupra lui, neliniştiţi, scormonitori. Îşi drese glasul, învârti în mână cu ostentaţie telexul pe care-l primise şi spuse:

— Veste rea. Vă voi citi ceea ce mi-a trimis preşedintele.

Îşi puse ochelarii şi despături foaia de hârtie al cărui text îl cunoştea de acum pe dinafară.

— Adresată lui Melwin Bost, Director General, Continental Motor Cars etc.

„PREVENIŢI DE URGENTĂ, PRIN TOATE MIJLOACELE DE CARE DISPUNEŢI, PROPRIETARII MAŞINILOR BEAUTY GHOST P9 VICIU DE FABRICAŢIE A BAREI DE DIRECŢIE – PERICOL – PIESA DEFECTUOASĂ VA FI SCHIMBATĂ PE CHELTUIALA COMPANIEI/1 Semnat: HOMER KLOPPE.

Într-o tăcere siderală, Bost puse jos telexul ca şi când ar fi cântărit o tonă. Se auzi o singură voce:

— Dar asta înseamnă sinucidere! Ne aruncăm singuri în aer! Există mai mult de 400.000 de P9 în circulaţie! Fiecare verificare ne va costa cel puţin 300 de dolari, piesa şi mâna de lucru. Faceţi socoteala!

— Ne-aţi spus, totuşi, strigă directorul serviciilor de cercetări, că preşedintele era gata să-şi asume un risc calculat. Ştim toţi cei de aici ce-au răspuns ordinatoarele!

— Ne provocăm noi înşine falimentul! lansă administratorul general. Nicio firmă n-ar putea supravieţui cu o asemenea scurgere de capital. Este un sabordaj!

Melwin Bost plecă capul sub atac. Ar fi vrut să evite să le spună ceea ce auzise la telefon zece minute mai devreme, din gura lui Garnheim, braţul drept al lui Kloppe,

de la Trade Zürich Bank. Dar, oricum, nu avea dreptul să le lase nici cea mai mică iluzie. Ridică braţul pentru a cere tăcere.

— Domnilor! Domnilor!… Când l-am întâlnit pe preşedinte în Elveţia, acum 6 zile, nu era dispus să aibă pe conştiinţă nicio viaţă omenească. Pentru a-l convinge, pentru a ne apăra, i-am propus târgul următor: dacă nu vom avea niciun accident în următoarele 3 luni, le vom lăsa în circulaţie…

— Ei bine? Avem acum un alt accident?

— Qnd preşedintele ne-a trimis acest telex, döar pe cel de la Londra. Ceea ce ne arată că, în orice caz, el se decisese. Aş fi putut să-l înduplec încă o dată, să-l rog să-şi mai amâne hotărârea… Din nenorocire, acest lucru este de-acum încolo imposibil. Am aflat cu câteva minute în urmă că o nenorocire ireversibilă a căzut pe capul nostru. Pentru a noua oară bara de direcţie a unei P9 s-a rupt.

— Unde?

— Chiar la Zürich.

— Accidentul a fost grav?

— Mortal. Conducătoarea maşinii noastre era chiar fiica lui Homer Kloppe.

— Sunt toţi aici!

— Toţi?

— Gabelotti s-a deplasat cu întregul său stat major…

— Pe cine ai văzut?

— Carmine Crimello şi Angelo Barba, cei doi consilieri… Thomas Merţă, *sotto-capo*, şi cei 3 *capiregime*, Carlo Badaletto, Simeone Ferra şi Frankie Sabatini. În plus, un tip pe care nu-l cunosc. Îi aştepta la aeroport cu cei doi oameni care conduc maşinile. Ghiciţi unde sunt acum!

— Nu-mi plac ghicitorile!

— La morgă. Cu o jerbă de flori.

— Mulţumesc: întoarce-te la postul tău.

Iată ce discutaseră Moshe Yudelman şi Folco Mori cu câteva clipe mai înainte. Moshe a reacţionat imediat,

sunându-l pe Vittorio Pizzu la New York.

— Vittorio?… Ia-i cu tine pe Aldo, Vicente, Josef şi veniţi imediat. Primul zbor va fi cel mai bun. Grăbeşte-te! Ştii unde mă găseşti?

Închis. Cu Vittorio Pizzu, Ăldo Amalfi, Vicente Bruttore şi Josef Dotto la Zirich, echilibrul va fi restabilit între familia Volpone şi familia Gabelotti. Rămânea de aflat de ce Don Ettore îşi luase cu el statul major. Ascultându-l pe Folco, Moshe a înţeles imediat că oprirea la morgă, cu flori, şi reculegerea de rigoare în faţa rămăşiţelor lui Genco nu fusese decât un aparent gaj de pace dat lui Italo de către Don Ettore. Dedusese, de asemenea, că dacă Gabelotti îi propunea pacea unui om pe care-l considera aproape un nimic, acţiona aşa pentru că nu era în măsură să ducă un război. Moshe putea, deci, să fie liniştit asupra unui punct: nici Gabelotti nu avea acces la cont. De ce? Răspunsul era acum evident: Mortimer O'Broin îşi trădase şeful la Nassau, dându-i un număr fals. De-acum încolo un singur om putea să descurce situaţia: bancherul. Din nenorocire, după tratamentul 1 pe care i-l aplicase Italo, era cu totul improbabil ca Kloppe să le aducă combinaţia pe tavă.

Acum, Moshe trebuia să-l facă pe bănuitorul Volpone să aprobe deciziile pe care le luase în numele lui fără să-l consulte.

— Italo, am aflat o chestie neplăcută. Mori m-a informat. Gabelotti este la Zürich, dar nu este singur. Are vreo zece oameni cu el…

— Ce aştepţi să-i telefonezi lui Vittorio şi a-i spui să vină cu Aldo, Vicente, Josef?

— Crezi că este necesar?

— Vrei să fim cinci contra zece?

— Foarte bine, îl chem.

— Cine este cu Gabelotti?

— Crimello, Barba, Merţă, Badaletto, Sabatini, Ferro. În plus, doi sau trei necunoscuţi care îi aşteptau. Dar să nu te înşeli, Italo! Gabelotti vrea să colaboreze cu tine. Prima lui grijă a fost să meargă la morgă pentru a-i aduce un

omagiu lui Genco.

— El l-a ucis!

— Nu el, O'Broin! Acum, lasă-mă să acţionez şi să-ţi pregătesc terenul…

Îi mai rămânea lui Moshe să se achite de o sarcină delicată: să regleze detaliile întâlnirii la nivel înalt. Niciunul din cei doi şefi de familie nu se putea deplasala celălalt fără a se pune o ireversibilă problemă de prestigiu. Întrevederea trebuia să aibă loc pe teren neutru, de preferinţă în tête-à-tête, fără martori. Cu fineţe, Yudelman estima că Volpone şi Gabelotti aveau mai multe şanse să ajungă la un acord dacă niciunul din ei nu trebuia să joace un anumit rol în faţa oamenilor săi. În caz că Italo făcea o greşeală, Moshe putea oricând să intervină mai târziu ca s-o corijeze.

— Ce nu merge, Pietro?

Bellinzona se aşezase la volan ca să-l conducă la Commodore, unde descinseseră cei din familia Gabelotti. Nu deschisese gura în tot timpul drumului.

— Te necăjeşte ceva?

— Nu, nu… nimic…

Era foarte atent ca să evite capcanele inerente ale traficului aglomerat. Moshe îl cunoştea pe Pietro de multă vreme: solid, de temut, devotat, credincios până la moarte. Italo îi povestise de curând că Lando şi el fuseseră bătuţi de nişte negri de aproape 3 metri înălţime, ratându-şi astfel misiunea pe lângă Ines, prietena lui Kloppe. Ceea ce-l demoralizase pe Bellinzona, a cărui conştiinţă profesională era legendară printre cei din Sindicat. Moshe îl observă în linişte pe colos. Pe gâtul lui impresionant de taur, capul greu, parcă de granit, arbora o expresie chinuită şi dureroasă. Yudelman era cu atât mai surprins cu cât, în mod obişnuit, Pietro Bellinzona nu gândea. Bea, mânca şi sforăia ca un animal, lipsit totalmente de nelinişti metafizice. În momentul în care şefii lui îi dădeau un ordin, era mulţumit.

Maşina vră în jurul rondului de flori şi se opri în faţa peronului hotelului.

— Aşteaptă-mă aici, îi ceru Moshe.

Sus, pe scări, îl zări pe Angelo Barba. Ierarhia funcţiona şi la nivelul ambasadorilor şi miniştrilor plenipotenţiari. În timp ce Yudelman urca patru trepte, Barba cobora alte patru, astfel că se întâlniră exact în mijlocul scării, fiecare făcând acelaşi număr de paşi către celălalt.

— Vă aşteptam, spuse Barba.

— Sunt aici, spuse Yudelman, înclinând capul.

Amândoi intrară în holul hotelului, după ce Barba, politicos, îl lăsase pe Moshe să treacă primul prin uşa turnantă.

Acum, lui Lando îi era teamă. Iar lipsa de somn nu explica totul. Imaginea lui Bellinzona mângâind un cuţit în spatele lui îi provoca o imensă frică retrospectivă. O mulţime de detalii mici, cărora nu le dăduse atenţie pe moment, îi reveniră în minte. De la întâmplarea nefericită cu fraţii lui Ines, Pietro nu i-a mai adresat niciun cuvânt. Chiar după incidentul cu cuţitul, Bellinzona a păstrat tăcerea, întorcându-i făţiş spatele pentru a nu-i răspunde la întrebările asupra curiosului lui comportament. Lando fusese uşurat când l-a văzut plecând cu Moshe Yudelman, care îi strânsese mâna cu un aer distrat, preocupat.

Abia ieşise pe poartă maşina lor că-l şi văzu sosind pe Folco Mori. Lando vru să profite pentru a scăpa de ambianţa de aşteptare ameninţătoare ce domnea în vilă. Nu avea decât o dorinţă: să se ducă la el, să facă o baie fierbinte, să se îmbrace cu un halat şi să se destindă o oră, două.

— Folco, mă duc să-mi recuperez maşina şi să mă schimb. Dacă şeful mă cheamă, sunt la mine acasă.

— O.K., spuse Mori.

— Folco…

— Da?

— Pe Bellinzona îl cunoşti de mult?

Folco îi aruncă o privire ascuţită.

— De ce?

— Nimic important, răspunse Lando.

Ceru un taxi la telefon.

— Bellerive. Strasse! îi dădu adresa şoferului.

În afara rândului de chei pe care i-l lăsase Renatei, el mai avea unul pe care se asigură că-l avea în buzunar. Când ajunse în faţa domiciliului lui Kloppe, constată că maşina lui nu mai era pe locul unde o lăsase.

— Fă înconjurul blocului, îi ceru taximetristului.

Şoferul îi execută ordinul şi reveni la punctul de plecare:

Beauty Ghost P9 dispăruse.

— Mergi mai departe! spuse Lando, dându-i adresa lui de acasă. Nu ţinea să întârzie prin cartier. Renata se deplasase oare cu maşina lui? O furase cineva? Dar, în Elveţia, se ştie, nu există găinari care să-şi permită să facă aşa ceva. Contrariat, abrutizat de oboseală, Lando plăti taxiul şi pătrunse în imobil.

— Domnul Orlando Barelto?

Unul din ţipi, sprijinit până atunci de stâlpul de marmură din hol, se desprinse, surâzându-i cu un aer binevoitor. Vârî o legitimaţie de poliţie sub nasul lui Lando şi repetă cu amabilitate:

— Sunteţi precis domnul Baretto?

— Da, spuse Lando, încruntând sprâncenele.

— Vă rugăm să ne urmaţi la noi, la sediu.

— Pentru ce?

La rândul lui, al doilea poliţist se desprinse de stâlp, fără ca imobilul să se năruie.

— Este vorba de maşina dumneavoastră.

Deşi obosit peste măsură; Lando făcu dovada prezenţei săpie de spirit.

— Tocmai mi s-a furat. Mă pregăteam să fac plângere.

— Fiţi liniştit, domnule Baretto. Am găsit-o.

— Ah!… unde este?

— Pe drumul spre aeroport. Veniţi?

Tonul era curtenitor, dar cei doi bărbaţi îl încadrau. Din tonul şi privirea lor Lando ştiu că invitaţia era de fapt un ordin.

— Voiam să mă schimb, spuse el. N-aş putea…

— Nu veţi sta decât un minut. Simplă formalitate. Veniţi, vă rog, locotenentul Blesh vă aşteaptă.

După o lungă discuţie pregătitoare, Yudelman şi Barba conveniseră ca cei doi Padrone să se întâlnească în parcul hotelului Dolder. O conversaţie lângă o piscină, între un teren de golf şi două terenuri de tenis, li se păruse preferabilă unui salon particular de care nu eşti niciodată sigur că nu este înţesat de microfoane. După părerea lor, natura prezenta mai mari garanţii de discreţie. Întâlnirea a fost fixată la ora 12 precis. Fiecare din capi nu va avea dreptul decât la două gărzi de corp, care vor rămâne de-o parte şi de alta, la o distanţă de 50 de metri de Italo Volpone şi de Ettore Gabelotti. Astfel, vor fi asigurate atât siguranţa, cât şi secretul discuţiei.

După care cei doi consilieri s-au despărţit pentru a-i transmite fiecărui Don în parte cele convenite.

La ora 12 fără cinci, un Mercedes 600 negru îl depuse pe Ettore Gabelotti în faţa peronului hotelului Dolder. Cu nonşalanţa unui gură-cască, făcu câţiva paşi în direcţia piscinei. Nu se putea intra încă în apă, dar soarele care strălucea îi îndemnase pe mai mulţi clienţi să se întindă leneşi pe nişte şezlonguri. Unii citeau, doamnele în vârstă tricotau. Altele se mulţumeau să-şi expună faţa la primele mângâieri ale primăverii. Aerul vibra de ciripitul păsărilor. Vântul, încărcat cu miresme dulcege, făcea să tremure uşor crengile arborilor cu mugurii gata să plesnească. Don Ettore se îndreptă spre o alee de pietriş mărginită de tufe de rozmarin în floare. Aleea coti între doi sycomori şi Gabelotti, flancat de Thomas Merţă, îl zări pe Simeonc Ferro rămas parcă în contemplaţie în faţa unei fântâni. Costumul lui negru i se păru aproape necuviincios lui Ettorc în acest decor deja estival. Constată, însă, că şi el era în negru, ca şi Thomas de altminteri.

O altă pată neagră la 100 de metri mai încolo îi atrase atenţia. Recunoscu silueta greoaie şi puternică a lui Pietro Bellinzona, citind cu atenţie un ziar, în care nu se uita decât la poze. Ochiul lui ager înregistra, de asemenea,

absenţa lui Bebe Volpone.

La 30 de secunde după sosirea Mercedesului, apăru şi Fiatul lui Italo. Folco Mori, care conducea, se dădu jos pentru a-i deschide portiera. Italo şi Mori urmară acelaşi drum ca şi Gabelotti şi Thomas Merţă. Pietrişul scârţâia sub paşii lor. Arriându-i erau îmbrăcaţi de asemenea în costume negre. Italo văzu în josul peluzelor înflorite silueta imobilă a lui Pietro. Fiecare din capi trimiseseră unul din oamenii lor în recunoaştere în grădină, nepăstrând pe lângă ei decât pe cel mai talentat dintre „soldaţi" pentru lupta corp la corp. În afara unui Herstal care îi îngreuna buzunarul drept, Folco îşi luase două pumnale de lansat. Unul, cel care tăiase carotida lui Patrick Mahonney, era agăţat ca de obicei într-o teacă fixată între omoplaţi, cu vârful în sus. Celălalt, agăţat printr-un sistem de curele de-a lungul pulpei stângi, stătea cu vârful în jos.

În clipa când Volpone îşi făcu apariţia, Thomas Merţă, la un semn al lui Gabelotti, se îndepărtă discret. Folco Mori făcu la fel.

După cum l-a sfătuit Moshe, Italo avansă spre Gabelotti. La puteri egale, nu era interzis ca cel mai tânăr să facă primul pas către cel mai în vârstă, aşa cum cerea tradiţia.

Când fu la un metru de Ettore, Bebe Volpone se opri, cu figura neutră şi atentă, cu mâinile atârnând de-a lungul corpului. Spuse:

— Aţi cerut să mă vedeţi, Don Ettore. Iată: mă.

Un surâs se desenă pe faţa lui Gabelotti, binevoitor, patern.

— Îţi mulţumesc c-ai răspuns la apelul meu.

Italo fu agasat de tutuirea protectoare. Dar, deja, Don Ettore deschidea braţele şi-l strângea la pieptul lui pentru un *abmso* frăţesc.

— Permite-mi să-ţi mărturisesc din nou mâhnirea ce mi-a provocat-o moartea fratelui tău, *mi figliu*.

Ettore se depărtă puţin, fără a lăsa umerii lui Volpone. Continua să-şi ţină mâna pe umărul lui şi-l fixă drept în ochi, devorânciu-l cu o privire călduroasă, ca şi

când îşi regăsea un vechi şi drag prieten pierdui de mulţi ani.

— Don Genco era prietenul meu. Aveam pentru el cel mai mare respect şi cea mai deplină admiraţie.

Îi luă braţul, familiar, şi-l trase după sine. Cu toată uşoara şi involuntara crispare a muşchilor, Italo se resemnă să meargă lângă el. Afişând un aer indiferent, Mori, Merţă, Bellinzona şi Ferro nu-i scăpau din ochi.

Mi s-a vorbit mult de tine, Italo, şi sunt mulţumit că am ocazia să te cunosc mai bine. L-am cunoscut pe fratele tău când debuta. De la el am aflat multe despre tine, lucruri care, poate, te vor mira…

— De exemplu? întrebă Volpone cu răceală.

Gabelotti avu un râs care răsuna ca o cascadă dulce.

— Lovitura de la băcănia lui moş Bisciotto… Ah! vezi… Aveai, probabil, 14 ani…

— 13.

— Ce-ţi spuneam! Aşa ceva nu se uită, nu? Viaţa ţi-a rezervat o mare şansă, Italo, şi un mare nenoroc: te-ai născut în umbra unui om mare. Căci, nu te înşeli, Don Genco a fost un om mare, *un uomo di respectto* (un om de mare respect!). Hazardul afacerilor noastre ne-a opus câteodată, dar totdeauna loial. N-ar trebui să-ţi spun, căci aceste lucruri cer pudoare, dar înainte chiar de a mă duce la hotel ca să mă schimb, m-am dus la morgă ca să-i aduc un ultim omagiu.

Răscolit de această amintire, Gabelotti tăcu. La braţ, parcurseră 20 de metri în tăcere. Din când în când, Don Ettore întindea mâna. ca să mângâie o ramură înflorită. Ajunseră în faţa unei bănci.

— Vrei să ne aşezăm? Va fi mai comod să discutăm. După câte vezi, am câteva kilograme şi câţiva ani ˇn plus faţă de tine. Mersul mă oboseşte.

Gabelotti căzu pe bancă cu un suspin de satisfacţie. Italo se instală la rândul lui. Nimic nu se petrecea cum îşi imaginase. Îşi concentrase energia ca să muşte 6 fiară agresivă. În loc de asta, într-o grădină plină de copii şi de însoţitoarele lor, asculta vorbele nesărate şi alintătoare ale

unui bărbat obez şi eu respiraţia greoaie. Dacă merg lot aşa, poveştile cu crizele de reumatism şi cu digestiile dificile nu vor întârzia să se facă auzite. Dar Moshe îl implorase să nu se enerveze, să lase lucrurile să-şi urmeze cursul…

— Nu eşti prea vorbăreţ, spuse Don Ettore, şi poate că ai fost şocat că ţi-am spus *tu*) Să ştii, totuşi, că este vorba din partea mea de un semn de încredere şi de prietenie. Dacă tu ai aceeaşi stimă pentru mine pe care am avut-o eu pentru fratele tău, te rog foarte mult să faci la fel. Şi-ţi cer, de asemenea, să crezi în sinceritatea cuvintelor mele. Ştiu că tu nu ai deplină încredere! NIu! nu!… Nu-mi spune că nu e aşa, căci nu te voi crede! înainte de a se aprecia, oamenii au nevoie să se cunoască. Suntem asociaţi cu parte întreagă în afacerea care ne priveşte. În puţin timp vei fi, poate, *capo* al familiei…

— Sunt. s

Încă o dată râsul în cascadă, indulgent şi patern.

— Ah! Italo! Italo!… Genco te-a descris bine!… Impulsiv, dar cu inimă bună… Să ştii că „dacă vrei să fii Don, aşa ceva nu se dă, ci merită…

— Aşa ceva se ia, spuse Italo fără să ridice glasul.

— Ai dreptate, aşa ceva se poate şi lua, şi sunt sigur că acum clanul Volpone este în mâini bune. Să vorbim însă despre lucruri ceva mai serioase… Îţi închipui de ce am venit la Zürich? Consilierul meu, Mortimer O’Broin, a dispărut. Nu pot lăsa astfel capitalul nostru comun să mucegăiască într-o bancă. Din politeţe faţă de tine, n-am vrut să întreprind nimic fără să te anunţ. Atunci, te întreb: vezi vreun inconvenient ca să retrag banii noştri de la Trade Zürich Bank pentru a-i transfera în circuitul prevăzut cu Don Genco?

Deşi în expectativă, Volpone nu se putu abţine să nu-i arunce o privire pătrunzătoare.

— Ai un aer surprins! se miră Gabelotti. Nu eşti de acord?

— Ba da, întru totul. Aţi vorbit cu bancherul?

Don Ettore îndreptă spre el un deget fals

ameninţător:

— Italo! Italo!... Mă jigneşti... Nu mă tutuieşti!

— I-ai vorbit?

— Mă duc să obţin ceea ce ne aparţine la începutul după-amiezii.

Volpone nu putu să se împiedice să formuleze întrebarea care îi ardea buzele. Ştia, totuşi, că era stupid s-o pună.

— Ai numărul de cont?

Gabelotti avu aerul mirat şi îi adresă o privire plină de neîncredere.

— Dar, Italo, dacă nu-l am eu însumi, cine altul ar putea să-l aibă? Ştiu foarte bine că, pentru a face servicii tuturor, tu te-ai dus la bancher ca să repui în mişcare circuitul pe care fratele tău nu l-a putut termina. Înţeleg perfect sensul gestului făcut la emoţie... Desigur, ai fi putut să-mi vorbeşti. Ţi-aş fi spus atunci ceea ce ai aflat după aceea: băncile elveţiene sunt mai bine închise ca Fort-Knox. Fără a mai socoti că m-aş fi putut supăra, aş fi putut interpreta greşit spontaneitatea demersului tău... Iată, ca să fiu sincer, m-aş fi gândit chiar că tu le amesteci în ceea ce nu te privea sau, mai mult, că necazul tău te împingea la un act nebunesc... Pune-te în locul meu...

— Pune-te tu într-al meu, îl întrerupse cu duritate Volpone. Fratele meu este asasinat şi, în acelaşi moment, ca din întâmplare, consilierul aflat sub ordinele tale dispare!

— De unde ştii asta?

— Mi-ai spus-o tu însuţi!

— Este exact. Ţi-am spus-o. Dar când te-ai dus la bancă nu ştiai.

— Nu face pe şmecherul! mârâi Volpone. Toţi cei din Sindicat ştiu că consilierul tău de rahat a întins-o cu banii!

Ochii grei ai lui Gabelotti se transformară pe loc în două deschizături strălucitoare din care dispăruse amabilitatea. Instinctiv, ar fi trebuit să-i facă un semn lui Thomas Merţă ca să deschidă focul. La această distanţă, Thomas era capabil să găurească o carte de joc. Făcu un

efort enorm ca să se controleze, suflă ca o focă şi închise ochii, aducându-şi aminte la timp că acel gunoi de O'Broin este cu adevărat un trădător. Dar nu dorea ca Volpone să afle aşa ceva. Încă nu… Pentru plăcerea de a-l sili pe acest prostănac să-şi retragă injuriile, nu avea dreptul să compromită succesul unei operaţiuni aşa de importante. Aşteptă cu răbdare ca pulsul să-i revină la normal, se aplecă ca să smulgă o floare, o duse la nas, niciun miros. Sfărâma tulpina şi corola între degete.

— Ascultă-mă bine, Italo, căci nu spun niciodată de două ori aceleaşi lucruri. Dacă ţii să rămâi multă vreme în locul lui Don Genco, nu mai vorbi aiurea. Din respect pentru memoria fratelui tău, nu este vorbă acum decât de un sfat al unuia mai mare. Dacă mă asculţi, cum cred că vei face, sunt gata să uit totul, să ignor litigiile care s-au ivit altă dată între cele două familii ale noastre. Cred că-ţi fac o ofertă rezonabilă pentru că, vezi tu, esenţialul este să trăieşti până la bătrâneţe…

— Şi Genco spunea aşa ceva, mărturisi Volpone cu amărăciune şi ură.

Gabelotti se ridică.

— Nu-mi uita vorbele. Mă voi duce la bancă numaidecât. Te voi anunţa ce-am făcut după-amiază.

Se întoarse şi se depărtă. Italo îi remarcă pasul vioi şi ferm. Prima lor întrevedere se terminase.

Locotenentul Blesh trânti mânios telefonul: în câteva ore îl va avea pe cap pe căpitanul Kirpatrick. În decursul unei lungi conversaţii în care fiecare încercase – să-l descoase pe celălalt şi-a dat seama că şeful comisariatului central de pe *Sixth A venite* era tot atât de şmecher ca şi şeful poliţiei cantonale din Zürich. Singurul avantaj pe care Blesh îl avea asupra lui Kirpatrick era că ştia de la început. că acesta îl lua drept un nătăfleţ. În silă, lăsase să-i scape câteva informaţii mărunte asupra derulării anchetei sale, suficient pentru ca Kirpatrick să se dea oarecum de gol. Numele pe care i le furnizase era evident că-l puseseră pe gânduri.

— Repetaţi, locotenente, repetaţi!…

— Îmi permit să vă semnalez faptul că aceşti oameni n-au venit împreună. Informaţiile mi-au fost furnizate de diferite posturi de frontieră… Unii veneau din Franţa, alţii din Italia, numai Gabelotti şi Crimello au debarcat direct de la New York.

— Ascultaţi, locotenente, o să vă explic despre ce este vorba la faţa locului!

— Ce-aţi spus?

— Da… Dacă nu vedeţi vreun inconvenient în asta, cred că este cazul să vin la Zürich… *s*

Blesh avea oroare ca cineva să-şi bage nasul în treburile lui. Orice fel de imixtiune a unei poliţii străine în cantonul lui o resimţea ca pe o insuportabilă umilire. Păstrase o tăcere prelungită ca să-l facă pe Kirpatrick să simtă cât era de şocant planul lui.

— Voi fi acolo cu titlu particular, bineînţeles! Eu îi cunosc pe aceşti oameni… Dacă aveţi nevoie de serviciile mele…

Şi, cu tonul umil al celui care cere, adăugase:

— …Ca între confraţi… Mă voi mărgini să lămuresc aspectele tipic, americane ale afacerii, acelea pe care dumneavoastră n-aveţi de-uxtde să le cunoaşteţi…

— Cine sunt aceşti oameni?

A fost rândul lui. Kirpatrick să aibă un moment de ezitare, în final, spuse par. că „cu regret:

— Ettorc Gabelotti este şeful unei importante familii din Sindicat!

— O să-l expulzez!

— Să nu faci aşa ceva, locotenente! Aveţi şansa să reuşiţi o operaţiune fantastică!

— Noi?

— Dumneavoastră! Vă asigur că veţi avea nevoie de concursul meu! Pentru a nu-i da prea multe informaţii omologului său, Blesh se abţinuse să-i dezvăluie un nou fapt despre care era sigur că se lega într-un fel sau altul de evenimentele extraordinare ce se petreceau de aproape o săptămână la Zürich. Cu câteva ore mai înainte, între ora 3 şi 4 dimineaţa, Renata Kloppe, unica moştenitoare a unuia

din cei mai bogaţi bancheri, îşi găsise moartea într-un accident de maşină pe şoseaua ce leagă oraşul de aeroport. Tocmai după ce se căsătorise cu un tânăr idiot, pseudorevoluţionar, profesorul Kurt Heinz.

Or, maşina în care Renata Kloppe îşi găsise moartea îi aparţinea unui italo-american, Orlando Baretto. Blesh ceruse să se facă imediat cercetări. Baretto, fost jucător profesionist de fotbal, beneficia de 5 ani de o autorizaţie de rezidenţă pe care trebuia s-o reînnoiască la fiecare 6 luni. Profesia declarată: „specialist în vânzări de grâne”. Dar cei de la serviciul de evidenţă bănuiau că obţinea alte venituri decât cele din comerţul cu cereale, aşa cum indicau relaţiile cu o anume Ines, model şi prostituată clandestină de mare lux. Numai că Baretto n-a constituit niciodată obiectul vreunui scandal, nu tulbura viaţa publică şi era titularul a două conturi în bancă bine alimentate. În aceste condiţii, deoarece îşi cheltuia banii în Elveţia, poliţia n-avea niciun motiv să-l hărţuiască.

— Locotenente, îl anunţă un inspector, băgându-şi capul pe uşă, tipul pe care doreaţi să-l vedeţi a sosit... Baretto.

— Să intre, spuse Blesh, compunându-şi o figură rece şi neutră, pentru care nu prea trebuia să se forţeze.

Pe drum, Lando îşi pregătise o anumită tactică. În niciun caz poliţiştii nu trebuiau să poată stabili o legătură între Renală Kloppe şi el însuşi. Ar fi fost atunci suficient ca un şmecher să facă apropierea între Volpone şi Kloppe pentru a descoperi misterul. Un asemenea ghinion ar fi plătit cu viaţa de orice membru al familiei.

— Intraţi, domnule Baretto. Sunt locotenentul Blash. Vă mulţumesc c-aţi venit.

— Inspectorii dumneavoastră mi-au spus că mi-aţi găsit maşina?

— Este adevărat.

— Tocmai mă pregăteam să depun o plângere în legătură cu dispariţia ei.

— Vi s-a furat, domnule Baretto? Când?

Îl jţăsca pe acest individ fudul cât se poate de

respingător. De îndată ce pusese piciorul în biroul lui, simţise pentru el o antipatie viscerală.

— Probabil în noaptea asta, spuse Lando. Când am vrut s-o iau, azi dimineaţă, nu mai era unde o parcasem. Se pare c-aţi găsit-o pe drumul spre aeroport?

— Unde aţi lăsat-o, domnule Baretto?

— În faţa casei!

— O aveţi de mult timp?

— De vreo 10 zile… Pot s-o recuperez?

— Imposibil, pentru moment, domnule Baretto. Maşina dumneavoastră a fost accidentată.

— Accidentată?

— O cunoaşteţi pe Renata Kloppe?

— Pe cine?

— Pe Renata Kloppe. Fata bancherului?

Lando dădu negativ din cap.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre ea.

— Nu se poate! spuse Blesh cu bunăvoinţă. Fără a fi concetăţean cu noi, dumneavoastră. trăiţi de prea mult timp la Zürich pentru a nu vă interesa micile noastre evenimente locale… Renata Kloppe este tânăra a cărei căsătorie a fos: celebrată noaptea trecută, la ora 3. Toate ziarele au scris despre eveniment.

— Da, poate… Este posibil… Dar nu văd deloc legătura cu…

— Este una, domnule Baretto, Renata Kloppe a murit chiar la volanul maşinii dumneavoastră Beauty Ghost, acum câteva ore. Puteţi să-mi explicaţi cum de se găsea acolo?

Sentimentul pericolului alungă imediat imensa oboseală pe care Lando o simţea din ajun.

— Dar, locotenente… răspunse el cu spaimă, de unde vreţi să ştiu eu?

— Cu cât aţi plătit-o?

— Pe cine?

— Nu pe cine, ci ce… Maşina dumneavoastră?

— Maşina mea?…

Lando nu bănuia până unde îşi întinsese Blesh

antenele. Ca mincinos înnăscut, ştia că trebuie să ţină din scurt adevărul, să nu lase să-i scape decât frânturi, să nu spună decât ceea ce este evident că celălalt ştie.

— A costat… 18 – 19.000 dolari…

— Aţi plătit-o în dolari?

— În franci elveţieni.

— Aţi achitat-o prin cec?

— Ascultaţi, locotenente, nu înţeleg…

— Prin epe?

— Da, prin cec, dar n-am plătit-o eu…

Lando înţelesese că era prins strâns în capcană. Mai bine să se prefacă că destăinuie spontan ceea ce poliţistul ştia deja, fapte care ar putea aduce o ireversibilă cascadă de catastrofe.

— Mi-a fost oferită.

— Frumos cadou!

— Nu tocmai, locotenente. Este vorba de o datorie de joc. Am întâlnit un bărbat într-un bar, ne-am simpatizat, am început un pocher… Am câştigat cam 20.000 dolari…

— Cum se numea omul?

— Nu mi-a spus.

— Nu sunteţi curios?

— Pentru ce aş fi când câştig? spuse Lando ridicând din umeri fatalist.

— Se numeşte Volpone. Genco Volpone.

— Este posibil…

— Sau mai bine zis se numea…

Lando îşi simţi mâinile umede, dar reuşi să-şi păstreze expresia de plictiseală politicoasă. Totuşi, după numele pe care-l pronunţase şi după timpul întrebuinţat pentru a vorbi de Volpone, imperfectul, era imposibil de-acum ca Blesh să-i mai dea drumul.

Cu maxilarele strânse, Lando aştepta cuvintele care îl vor priva de libertate. Blesh îşi întoarse deodată privirea.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule Baretto, spuse el cu bruscheţe. Vă veţi recupera maşina de îndată ce ancheta va fi terminată. Totodată, vă rog să nu părăsiţi oraşul. S-ar putea să am nevoie de alte precizări.

Uluit de această schimbare la faţă tocmai în momentul în care locotenentul îl avea atât de bine strâns în chingi, Lando salută şi se îndreptă spre uşă, convins că Blesh se juca cu el, că-l va rechema, că-l va aresta. Nu se produse nimic din toate astea. Se trezi în stradă, liber. Rezistă dorinţei de a fugi. Trebuia să-l prevină pe Volpone că totul era pierdut, să-i spună să părăsească imediat Elveţia, fără bagaje, altfel îşi va petrece restul zilelor într-o celulă.

În acest timp, spumegând de furie, în biroul lui de la etajul II, Blesh analiza din nou, în gând, datele problemei. Sub pretext că era din Zürich, toţi protagt» ştii acestei afncer dabioase, poliţişti sau puşlamale, îl trataseră până acum ca pe i: n nătăfleaţă.

În cap de listă, căpitanul Kirpatrick, care va plăti primul oalele sparte pentru această eroare.

Chimâne îl rugase pe soţul ei să părăsească camera mortuară. Incapabil să se manifeste în vreun fel, Kloppe nu mâncase nimic din ajun. Rămăsese aproximativ în aceeaşi poziţie, cu privirea fixă, în genunchi, insensibil chiar la cârceii care-i cuprinseseră picioarele de-a lungul orelor. Câteodată, ridica ochii la Renata şi o observa intens, până ce-şi imagina c-o vede mişcând imperceptibil în lumina tremurătoare a lumânărilor.

— Nu mai sta aici, Homer… Nu e bine…

Traversase ca o umbră apartamentul pe care echipa de lucrători trimişi de Oswald Hepbrăuer îşi dădeau silinţa, cu precauţii infinite, să-l repună în ordine. Mersese pe străzi, dându-şi seama de inutilitatea afacerilor care-i ocupaseră până acum viaţa: la ce bun dacă Renata-era moartă?

Îşi dădu seama că ajunsese la bancă, fără să se fi hotărât să vină aici. Marjorie era în anticameră, ţeapănă, jenată. După aerul fricos şi dureros pe care-i arbora, ştiu că era la curent cu drama. Jurnalele nu apăruseră încă, dar zvonul circulase în tot oraşul.

— Domnule… Începu ea.

Nu putu să continue. Homer o bătu pe braţ trecând

prin faţa ei, fără s-o privească. Se duse şi se aşeză ca un robot la biroul lui. Contempla, fără să-l recunoască, cu mirare, cadrul totuşi aşa de familiar în care îşi consolidase puterea.

Deschise un sertar, luă flaconul lui de Waterman, îl deschise, îl duse la buze, dar renunţă să bea. Îl puse alături de cutia cu „Punch Culebras" de la Davidoff. De ce să bea? De.

ce să fumeze. N-avea chef de nimic, ca şi când ar fi fost el însuşi mort. Se ridică greoi, st duse la fereastră şi observă peisajul. Fără să-l vadă în realitate. Jos, pe stradă, oamenii mergeau, cu acea alură de sprinteneală pe care ţi-o dă primăvara, când începe să se nască. Homer îi resimţi dulceaţa ca pe o nedreptate. Nu era posibil să fie aşa de frumos când murise o tânără de 23 de ani. Nu era posibil ca lumea să continue să se învârtească fără ca, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Se întoarse la birou, luă un dosar, îl frunzări fără să înţeleagă ce însemnau liniile care înnegreau hârtia în paralele regulate lipsite de sens…

Marjorie intră pe furiş în cameră.

— Domnule, sunteţi aici?

— Nu.

Era gata să iasă. Kloppe însă o rechemă.

— Cine e?

— Un domn care vine special din Statele Unite. Insistă. Îl cheamă Ettore Gabelotti.

Numele lui Italo explodă în capul lui Kloppe. El se întrebase chiar, după – accidentul Renatei, dacă Volpone… Dar nu, nu micul gangster îi ucisese fata, ci el însuşi, pentru a nu pierde o avere care, de-acum încolo, nu-i mai servea la nimic. Gabelotti era partenerul lui Genco Volpone, omul pe care-l primise chiar în acest birou cu 8 zile în urmă, într-o altă viaţă…

— Să poftească.

Marjorie păru mirată, dar nu îndrăzni să-i comenteze decizia. Gabelotti intră în camera cu lemnărie de frasin de culoare deschisă. Era imens, gras, masiv, neplăcut.

— Domnul Kloppe?

Cu o mişcare din bărbie, Kloppe îi indică să se aşeze.

— Mulţumesc, spuse Gabelotti, aţi auzit mai mult ca sigur de mine. Avem o relaţie comună: Phillip Diego, avocatul meu. El v-a vorbit de mine. Sunt foarte încurcat, vedeţi dumneavoastră… Am în depozit în banca dumneavoastră o sumă considerabilă. Două miliarde de dolari, după cum ştiţi.

Don Ettore aruncă o privire scurtă bancherului sperând că vă remarca un semn de încurajare. Nu citi nimic.

— Acest capital, era în instanţă de transfer când asociatul meu, pe care-l cunoaşteţi de asemenea, a murit… Prietenul meu, Genco Volpone. S-a întâmplat ca, printr-un concurs de circumstanţe extraordinare, reprezentantul meu, Mortimer O'Broin, pe care. l-aţi primit împreună cu Volpone, când au venit să vă remită fondurile…

Gabelotti se întrerupse o secundă, inspiră îndelung şi continuă:

— Mortimer O'Broin s-a comportat faţă de mine într-un mod nedemn, necinstit. Nu mi-a dat adevăratul număr de cont, ci unul fals, cum am aflat telefonând de la New York la banca dumneavoastră, pentru a face să se activeze transferul, după moartea regretabilă a asociatului meu. Da, domnule Kloppe, am fost trădat de un om în care-mi pusesem toată încrederea de câţiva ani.

Homer nu făcea nicio mişcare, ca şi când-ar fi fost tăiat într-un bloc de granit. Nici privirea lui nu exprima nimic. Indispus, Gabelotti se agilă pe scaun.

— Ştiu, de asemenea, domnule Kloppe, că fratele asociatului meu, Italo Volpone, a crezut că poate să vină să vă vorbească fără să mă prevină, fără consimţământul meu, atunci când nimic nu-l autoriza să efectueze un astfel de demers. Pentru că îi cunosc neîndemânarea, n-aş vrea ca dumneavoastră să faceţi să cadă greutatea greşelii lui regretabile pe omul onorabil care sunt. Dacă am ţinut personal să aleg banca dumneavoastră ca să tranzitez fondurile, este pentru că eu cunosc reputaţia loialităţii şi

integrităţii dumneavoastră totale. Este evident că, cu un om având mai puţin bun simţ decât dumneavoastră, chiar aceste calităţi ar risca acum să se întoarcă împotriva mea. Căci eu nu posed numărul propriului meu cont, domnule Kloppe. După cum vedeţi, eu joc cu cărţile pe faţă. Dar am în dumneavoastră o încredere absolută. Ştiţi perfect că banii pe care îi deţineţi îmi aparţin. De aceea, fac apel la înţelepciunea dumneavoastră şi vă cer fără martori, de la om la om: viraţi banii la Panamá Chemical, cum a fost prevăzut.

Timp de câteva secunde, se lăsă o tăcere religioasă. Pentru prima oară de când stătea în faţa lui, Homer Kloppe păru „să-l vadă" pe Ettore Gabelotti.

Îl privi îndelung cu ochii lui albaştri de miop, se sculă pentru a arăta că întrevederea se terminase şi lăsă să cadă cu o voce calmă, impersonală:

— Îmi pare foarte rău. Dar nu ştiu despre ce vorbiţi.

f

n ioc să-i lase indiferenţi, anunţarea închiderii imediate îi dopase parcă imediat pe bărbaţi. Ca şi când ar fi vrut să-i smulgă pământului toate diamantele pe care acesta refuzase să-i lase până acum să le descopere. Neciopliţi sau cultivaţi, cadre superioare sau simpli muncitori, toţi aveau în comun această febră, care odinioară îi înflăcărase pe căutătorii de aur. Mina oferă aceleaşi emoţii ca o masă de ruletă. În fiecare zi totul este nou.

— Speranţa ţese o lungă urzeală şi susţine slăbiciunile: ceea ce pământul îţi refuză acum, îţi va da, poate, mâine.

Julio Almeida nu scăpase nici el regulii jocului. Sosind la Chukuda, el nu se gândise decât la salariul ridicat propus, fiindu-i indiferentă natura muncii lui. La capătul primelor 15 zile, era contaminat ca şi ceilalţi. Prerogativele de şef de şantier nu-l împiedicau să participe la vânarea diamantelor. Puţin îi păsa că îndată ce o aducea la lumină, comoara îi scăpa printre degete. Important era să smulgă pietrele preţioase din pământul acela clisos.

Pasiunea de a scormoni era aşa de puternică la toţi bărbaţii încât mulţi nici nu auzeau sirena ce indica sfârşitul zilei de muncă.

Din ajun era şi mai rău. Prevenindu-i că şantierul va fi închis timp de 8 luni, Eric Mortaeldt, involuntar, le inoculase minerilor furia de a găsi ultimele diamante. Pentru simpla frumuseţe a faptului în sine, fiecare spera să găsească „marea piesă", piatra fabuloasă ce putea cântări înaintea şlefuirii între 100 şi 1.000 de carate. Julio, care îşi folosise serile lungi devorând tratate de gemologie, fusese fascinat de viaţa eternă a diamantelor, ca şi cei trei monarhi din Orient care-şi gravaseră numele în limba persană pe faimosul diamant „Şah", pentru ca piatra să perpetueze memoria lor până la sfârşitul timpurilor:

Burhan Nizam II, regele Achmednagar-ului, Jehan Shah, Mare Mogul. de Delhi, Fath Ali, Şahul Persiei.

În genunchi, în adâncul galeriei, el visa la aceste poveşti eu zâne... În fond, ţipi ca el, anonimi, scoseseră la lumină, din ganga lor de pământ, pietre care i-au făcut celebri pe cei care le posedaseră. Regentul cu cele 420 de carate ale lui, Diamantul Bleu, Koh-i-Noor, Marele Mogul, Orlov... De ce să nu aibă şi el o asemenea şansă? Cu o lună în urmă, trecând prin aceeaşi galerie, fusese frapat de un detaliu pe care acum voia să-l controleze. Trebuia să acţioneze repede: peste câteva ore mina va fi închisă şi păzită de militari. Pretextând o inspecţie în fundul galeriei, îşi lăsase echipa departe în urmă. Locul îngust şi strâmt în care ajunsese era proptit cu stâlpi de susţinere. Inginerii îi puseseră să sape cât mai departe posibil. Dar, în fundultunelurilor, în spaţii virgine, rămase neprospectate, se produseseră prăbuşiri, muriseră oameni. Lungi porţiuni de galerie fuseseră închise de baricade rudimentare din scânduri încrucişate... Mai târziu, când va fi injectat beton în vinele roşii, alţii, poate mai norocoşi decât Julio, vor scormoni pereţii cu lovituri de târnăcop. Şi vor găsi... Poate...

Aruncă o privire instinctivă în spatele lui şi trimise lumina lămpii spre negrul absolut. Ca să ajungă unde era,

trecuse deja de două porţi ce delimitau zona interzisă. Era singur, având ca tovarăş doar zgomotul unor picături de apă ce cădeau neobosit în aceeaşi băltoacă. Ajutându-se de vârful ciocanului, scoase repede cuiele ce prindeau scândurile baricadei. Când spaţiul fu destul de mare ca să-i treacă corpul, se strecură. Lumină capătul culoarului situat la-vreo 20 de metri: acolo începea peştera lui Ali Baba. Nicio mână nu mângâiase aceste stânci, nicio unealtă nu le zgâriase. După un strat infim de un centimetru de pământ putea să se ascundă cel mai frumos diamant din lutne. Cu respiraţia îngreunată, confruntat eu fructul interzis, cu inviolabilul, Julio cunoscu atunci acea plăcere indescriptibilă, perfectă, pe care o simţiseră probabil înaintea lui Cristofor Columb în timp ce se apropia de pământul Lumii Noi sau primul astronaut care a pus piciorul pe lună. Rămase mult timp nemişcat, cu inima bătându-i puternic, cu o menghină care-l strângea în stomac mai violent decât toate durerile pe care le simţise vreodată. Încercă să compare cu ceva cunoscut această stare… Nu exista nimic. Chiar orgasmele nemaipomenite pe care le trăise câteodată cu Manuella îi păreau acum fade. Făcu câţiva paşi ezitanţi, îndrăzni să pună mâna pe un perete cu aceeaşi delicateţe cu care ar fi atins sânul rotund al unei femei. Cu vârful degetelor răzui încet pământul. Un firişor subţire de prai se scurse uşor până la picioarele lui. Cu precauţie, îşi luă ciocanul de miner, alese din ochi locul care îi părea cel mai propice a ascunde ceea ce căuta. Fascicolul lămpii sale săpă reliefuri aspre pe asperităţile culoarului. Cu mici lovituri atacă un fragment din roca fărâmicioasa. Imediat se detaşară ţăndări, antrenând după ele o scurgere de pământ! Pericol! Culoarul era abia sprijinit cu câteva bârne puse în grabă în sensul vertical. Julio trebuia să acţioneze cu cea mai mare prudenţă pentru a evita crăparea peretelui. Numai că el dorea să ştie, să meargă mai departe, să sape, să sape… Îşi şterse cu dosul mâinii sudoarea care-i intra în ochi şi reîncepu să lovească uşor cu capul ciocanului, singur pe lume, aşa cum fusese în burta mamei lui.

O nouă avalanşă în miniatură se produse. Julio înţepeni. Dar era vorba de o ocazie unică, de o ultimă şansă. Mâine scară, pe 30 aprilie, Wassenaar's Consolidated îşi va închide porţile şi nimeni, niciodată, nu va mai reuşi poate să verifice ceea ce Julio presimţea acum. Lovi uşor din nou. Când reuşi să înainteze aproape 30 de centimetri în adâncimea peretelui simţi golul. Cu mâna lărgi gaura, până ce putu să-şi introducă lampa. Ştiu atunci că nu s-a înşelat. Se găsea în dreptul începutului unei „conducte", un fel de coş format de o explozie de origine vulcanică... Condiţiile geologice ideale pentru a descoperi filonul unui bogat zăcământ.

Tremurând de nerăbdare, Julio lăsă jos ciocanul şi luă cazmaua. La prima lovitură serioasă pe care o dădu, scândurile de susţinere se rupseră ca nişte beţe de chibrituri sub presiunea miilor de tone de stânca aliate într-un echilibru instabil. Galeria se prăbuşi, în toată lungimea ei, într-un bubuit surd. Deja îngropat, dar mai rezistând câteva secunde, Julio, cu gura plină de pământ, îşi dădu duhul, pronunţând cu ultima suflare silabele ce formau numele femeii al cărui copil nu-l va vedea niciodată! Manuella.

Vameşul le aruncă o privire scurtă şi le examină paşapoartele fără a le da o atenţie deosebită.

Cei 4 bărbaţi erau îmbrăcaţi elegant, cu costume închise, în mina ţineau mapa cu documente, obligatorie, fără de care niciun om de afaceri n-ar arăta ceea ce este... Dar nu totdeauna mare lucru.

— Treceţi, domnilor...

Vittorio Pizzu, Aldo Amalfi, Vicente Bruttore şi Josef Dotto se pierdură imediat în mulţimea pe care cursa 747 New York-Zürich o împrăştie imediat pe pista de aterizare. Pizzu avea în Buzunar adresa vilei unde îi aştepta Volpone şi Moshe Yudelman. Îi spuse lui Bruttore:

— Ştii cum se numeşte locul unde mergem? Strada Bancherilor! în Elveţia, nu e de mirare!

— Mi-e foame, se plânse Bruttore.

— Unde ne recuperăm armele? întrebă Dotto.

— Nu le nelinişti, mormăi Vittorio. Italo s-a gândit la asta…

Luară un taxi. Pizzu, care nu vorbea deloc germana, ca de altfel niciunul dintre *capiregime*, îi arătă şoferului o hârtie pe care era scris:

„SONNENBERG – A URORASTRASSE".

— Da, confirmă şoferul, demarând.

În acest timp, vameşul, care se schimbase cu un coleg, telefona la Biroul Central al poliţiei cantonale din Zürich.

— Locotenentul Blesh?

— Cine întreabă?

— Vama aeroportului. Sergentul Glücke.

— Nu-i aici, bătrâne, dar spune-mi mie, sunt la curent. O nouă sosire?

— Sunt patru.

— Aşteaptă să iau un creion… Te ascult.

— Au debarcat de la New York. Vicente Bruttore…

— Cu doi t?

— Da. Aldo Amalfi… Josef Dotto… Vittorio Pizzu.

— Bine. l-ai prevenit pe oamenii noştri?

— S-a făcut. Le-au luat urma.

— Mulţumesc încă o dată.

— Salut!

— Salut!

Între locotenentul Blesh şi căpitanul Kirpatrick aversiunea fu instantanee. În primul rând, lui Blesh nu-i plăceau roşcaţii. Mai ales atunci când, temându-se probabil că nu vor reuşi să se impună prin propria lor prezentă, debarcau la el şi cu întăriri.

— Adjunctul meu, Herbie Finnegan, îl prezentă Kirpatrick pe unul dintre însoţitorii săi. Blesh înclină capul.

— Domnul Scott Dempsey, continuă Kirpatrick.

Blesh îl privi cu severitate pe acest bărbat mic de statură care avea aerul că se amuză de toate. Era îmbrăcat cu o haină de tweed care stătea pe el ca pe un cuier. Cravata bleumarin îi era mototolită ca o cârpă.

— Sunteţi de la «poliţie? întrebă Blesh. cu

neîncredere.

— Nu tocmai!... răspunse în locul lui Kirpatrick, precipitat. Îşi drese glasul şi adăugă:

— Prietenul meu Scott Dempsey lucrează la Securities and Exchange Commission.

Blesh îşi încruntă sprâncenele a reprobare. Dacă erau vreunii al căror nas nu dorea să-l vadă prin Zürich, atunci aceştia erau tocmai funcţionarii de la SEC. În loc să le propună musafirilor lui să se aşeze, cum avusese intenţia s-o facă în primul moment, declară pe un ton glacial:

— Sunt surprins, căpitane. Am înţeles că vă veţi deplasa singur şi cu titlu pur personal.

Kirpatrick avu un râs puternic, cordial, care nu corespundea deloc cu sentimentele lui.

Dacă Blesh detesta roşcaţii, el, în schimb, ura tot ce aducea a elveţian. Aproape întotdeauna pistele pe care le urmărea se terminau la Lausanne, Geneva sau Zürich. Era convins că dacă, în urma unui conflict neaşteptat sau a unei greşeli oarecare, într-un bombardament atomic, Elveţia ar fi rasă de pe harta lumii, marile familii ale Sindicatului de pe Coasta de Vest sau de pe Coasta de Est ar pieri asfixiate. În ochii lui, orice elveţian, chiar dacă era poliţist, era suspect de a găzdui o parte din comoara de război a Mafiei.

— Este exact aşa cum v-am spus, locotenent Blesh!

— În acest caz, nu văd ce face la Zürich un agent polivalent al serviciilor financiare americane!

Scott Dempsey se strâmba de râs, ca şi cum aceste cuvinte nu-l priveau pe el. Kirpatrick fu uimit de lipsa lui de jenă.

— Vizita lui este, de asemenea, amicală şi particulară, pledă el.

— Regret că trebuie să v-o spun, căpitane, dar voi veghea ca ea să şi rămână astfel. Noi tolerăm cu greu pătrunderea pe teritoriul nostru naţional a unor funcţionari străini, fie ei chiar dintr-o ţară prietenă.

O ţară prietenă! Kirpatrick era gala să se sufoce! Ce

ţară? Dacă cineva ar putea transporta teritoriul elveţian într-o batistă, în buzunar, până în America, suprafaţa ei n-ar acoperi niciun sfert din cartierul chinezesc din New York!

Finnegan veni în ajutorul şefului lui, la să-l ajute să evite o criză de apoplexie.

— Ştim toate astea, locotenente, spuse el cu un surâs ama bil. Nu vom acţiona în niciun fel aici. Uitaţi că suntem colegi şi consideraţi-ne pur şi simplu nişte ajutoare, nişte informatori benevoli.

Blesh îl privi cu atenţie pe Scott Dempsey.

— Pot să ştiu, domnule, în ce scop aţi făcut acest voiaj?

— Eu l-am rugat să vină! interveni Kirpatrick.

— De ce?

Dempsey pufni în râs. Kirpatrick îl fulgeră din priviri.

— Vedeţi, locotenente, afacerea asta depăşeşte competenţele mele…

— Mă uimiţi! îi tăie vorba Blesh. Mi-aţi spus în cursul unei convorbiri recente că este vorba de o afacere pur criminalistică.

— Desigur!

— Atunci?

Kirpatrick, mai obişnuit să pună întrebări decât să răspundă, îşi dădu seama că l-a cuprins o stare de evidentă nervozitate. Doar nu era să-i destăinuie acestui poliţist de doi bani adevăratele motive ale anchetei sale! Ce putea înţelege un elveţian din problemele vitale pe care existenţa Sindicatului le punea Statelor Unite?

Nu joci cinstit, căpitane! spuse Blesh cu răceală.

— Pardon?

— Adaug că nu apreciez manierele dumneavoastră.

Figura lui Kirpatrick deveni tot: atât de roşie ca şi ciuful lui. Se uită spre Finnegan şi Dempsly ca să vadă dacă auziseră şi ei acelaşi lucru. Dar Finnegan îşi aplecă uşor capul, iar Dempsey chicotea încetişor… Blesh făcu un gest ferm cu latul mâinii:

— De când v-am chemat ca să vă informez despre

moartea inspectorului Mahonney, n-aţi încetat să mă trataţi ca pe un imbecil. Pretindeţi că vreţi să mă ajutaţi, este fals! Aţi vrut să luaţi totul de la mine şi să nu daţi nimic în schimb! Nu este prea colegial!

Ultima săpuneală pe care o încasase Kirpatrick data de vreo 20 de ani, de pe vremea când încerca să treacă drept inspector. Nu mai avea obişnuinţa. Tăcu, năucit, neştiind ce atitudine să adopte… Din nefericire…

— Ştiu tot atât cât şi voi despre ceea ce vă preocupă, poate mai mult chiar, continuă Blesh, pe un ton fără replică. Toate micile voastre secrete îmi sunt cunoscute! Volpone, Yudelman, Pizzu, Bellinzona, Mori, Dotto, Bruttore, Amalfi sunt toţi pe terenul meu. De asemenea clanul Gabelotti! Crimello, Barba, Badaletto, Merţă, Sabat mi, Ferro!

Blesh îşi arătă pumnul desfăcut şi-l închise cu un gest sec:

— Toţi sunt aici! Şi Rico Gatto, îl cunoaşteţi? Nu! Şi Orlando Baretto? Nu! mai aveţi multe de aflat, căpitane!

Kirpatrick se simţi atins în plin. Finnegan întoarse capul, jenat. I se păru chiar că Scott Dempsey se oprise din râs.

— Iată, deci, ce vă propun, chiar dacă doriţi. acest lucru sau nu. Sau schimbăm informaţiile de care dispunem în mod cinstit, dar vă dau cuvântul meu că atunci când voi constata că îmi ascunderi ceva voi rupe imediat pactul! Sau, dacă preferaţi să tăceţi… În acest caz, domnilor, nu vă reţin.

Kirpatrick îşi muşcă buzele. Nu mai era roşu acum, ci portocaliu. Îi consultă pe Dempsey şi Finnegan din privire. Finnegan spuse:

— Eu cred că locotenentul are dreptate, căpitane.

— O secundă! îl întrerupse Blesh. Adaug că n-aveţi nicio putere în Elveţia! Nici putere poliţienească, nici dreptul de a vă băga nasul în activităţile bancare ale Confederaţiei!

— Ce ne mai rămâne? întrebă Kirpatrick, înghiţindu-şi cu greu saliva.

— Nimic! în schimbul anumitor informaţii, vă autorizez să asistaţi la ancheta mea. Sunteţi liberi să utilizaţi concluziile când vă veţi întoarcee în Statele Unite.

— Dar dacă va trebui să procedaţi la arestări?

Blesh avu o mutră ironică.

Uitaţi un detaliu, căpitane! Până la proba contrarie, niciun delict n-a fost comis pe teritoriul elveţian, niciunul! în aceste condiţii, pe cine vreţi să arestez? Şi sub ce motiv?

Pentru a-şi masca satisfacţia pe care i-o provocase revanşa pe care o câştigase, Blesh îşi compuse o faţă posomorâtă şi începu să umble încoace şi încolo prin birou. Se opri deodată în faţa lui Kirpatrick.

— Atunci? Răspunsul este da?!

Kirpatrick îşi trecu o mina ezitantă prin ciuful roşcat. Îi consultă din noii, din privire, pe Scott Dempsey şi pe Finnegan, care îi făcură un semn de aprobare. Kirpatrick înălţă din umeri.

— De acord, murmură el.

Locotenentul schiţă un surâs şi apăsă pe un buton. Un planton îşi făcu apariţia.

— Pahare, gheaţă şi scotch!

— Bine, locotenente.

Waldemar Blesh se întoarse către vizitatorii lui.

— Între noi fie zis, m-aş lipsi bucuros de prezenţa la Zürich a compatrioţilor voştri. Tot ce vreau este să mă debarasez de ei! Dacă sunt destul de nebuni ca să confunde Elveţia cu Chicago, vi-i dau aşa!

Din nou îşi strânse degetele cu fermitate. Apoi spuse:

— Acum, căpitane, vă ascult!…

Nu era nimeni în hol, nici în camerele de jos, pe care Lando le parcurse în viteză. Se angajă pe scară sărind câte patru trepte. Uitând de orice oboseală, se concentrase asupra unui singur gând: să-l prevină pe Volpone că poliţia elveţiană i-a reperai. Pe palierul primului etaj se ciocni de Folco Mori.

— Unde este Padrone?

— Nu poate fi deranjat.

— Trebuie să-i vorbesc, Folco!

— Pizzu a sosit cu *capiregime*. Italo şi Yudeuhan le ţin un speech. Trebuie să aştepţi.

— La dracu'! La dracu'! La dracu'!… Mai ţine mult?

— Nu ştiu.

Respectând ierarhia, Lando nu îndrăzni să-i destăinuie lui Mori că terenul a devenit mişcător. Întâietatea veştii îi revenea obligatoriu lui Italo Volpone. Decepţionat, coborî la parter se duse la bucătărie să bea ceva întăritor. După întrevederea cu Blesh, avea mare nevoie.

Zări spatele lui Bellinzona. Pietro stătea la masă aşezat pe un taburet, frunzărind un album cu benzi desenate. În fat lui, 3 sau 4 sticle de bere goale. Lando luă o sticlă de vodcă din care îşi turnă o porţie serioasă, pe care o bău dintr-o înghiţitură. Un pericol mai mare gonindu-l pe altul mai mic teama pe care o simţise în faţa lui Blesh făcuse să dispară momentan sentimentul de pericol pe care i-l inspira Bellinzona.

— Pietro, crezi c-o să stea multă vreme acolo sus?

— Asta depinde, îi răspunse Pietro. Pe cine cauţi?

— Volpone.

— Este mai mult de o oră de când au intrat.

Lando fu izbit de un lucru nou! Bellinzona binevoise să-i adreseze cuvântul! Liniştit dintr-odată, înţelese că lipsa de somn îl făcuse să interpreteze greşit lucrurile. Îl văzuse pe Pietro cu un cuţit în mână, ameninţările uriaşului negru îi reveniseră în minte, îşi imaginase o poveste idioată!

— Te simţi mai bine? îl întrebă el pe Bellinzona cu căldură.

— Ce?

— Aveai un aer abătut, păreai prost dispus.

Dală ar fi îndrăznit, i-ar fi explicat că el, Lando, uitase deja la ce fusese martor involuntar şi că niciodată nu va sufla un cuvânt cuiva despre nenorocirea al cărui obiect fusese:

Da, merge… merge…

Pietro se ridică, se duse la răcitor, scoase o sticlă de

bere, du capsulă. Bău jumătate din sticlă şi se îndreptă cu un r gânditor spre uşă. Lando îl văzu cum încuie de două ori uşa cu nonşalanţă: erau închişi în bucătărie.

— Ei, ce faci? întrebă Lando cu mirare. Bellinzona îşi băgă mâna cu cheia în buzunar, and şi-o scoase, avea un Walter PP pe care îl aţinti asupra lui Lando.

— Eşti nebun? se sufocă Lando.

Pietro puse un deget pe buze ca să-i facă semn să tacă.

— Nu face zgomot, tipule! Nu-i deranja pe cei care lucrează…

De ce mă ocheşti?

— Te voi omorî, Lando.

Lando avu senzaţia că este prins într-un bloc de gheaţă.

— Ce ţi-am făcut?

Bellinzona se scărpină în cap, încurcat.

— Nimic, tocmai asta e că n-ai făcut-nimic. Îţi jur că n-am ce să-ţi reproşez.

— Nu-ţi mai sunt prieten? întrebă Lando, încercând să-şi controleze tonul vocii.

— Da, spuse Bellinzona. Dar sunt obligat să te omor.

— Pentru ceea ce s-a întâmplat ieri? se sperie Lando. Eşti nebun? N-am văzut nimic! Nu mă uitam. Putea să mi se întâmple şi mie!

— Mi s-a întâmplat mie, spuse Pietro, sumbru. Şi atâta timp cât tu trăieşti, eu nu voi mai putea trăi.

Pietro! îl rugă Lando. Să nu faci asta! Să nu mă impuşii. O să te audă! Italo te va omorî! Să trecem cu buretele, bătrâne, totul s-a uitat, pe cuvânt de onoare!

Bellinzona se crispă.

— Nu mă-privi! Mi-e scârbă de ochii tăi! întoarce-te!

— Pietro!

— Întoarce-te!

Pietro, nu face pe prostul!

Cu picioarele tremurând, Lando se întoarse pe loc. Fără să-l audă apropiindu-se, primi răsuflarea lui Bellinzona în ureche.

— Iartă-mă, băiete… Nu am de ales.

— Pietro! strigă Lando.

Vru să se întoarcă. Latul palmei lui Bellinzona îl atinse ca un bici în ceafă, la nivelul vertebrelor cervicale. Lando se prăbuşi pe podeaua cu carouri negre şi albe. Repede, Pietro se deplasă până la uşă şi-şi lipi urechea. Pentru mai multă siguranţă, scoase capul pe hol, privi, ascultă: nimeni, niciun zgomot. Ceilalţi erau încă la primul etaj.

Închise din nou uşa cu cheia şi se duse să ia dintr-un congelator uriaş o bucată de gheaţă grea de vreo 15 kg. O puse în echilibru pe marginea congelatorului. Reveni lângă Lando care zăcea inconştient, îi întoarse corpul cu vârful piciorului astfel ca să stea lungit pe spate. Se duse să ia bucata de gheaţă, o învârti în mina şi, servindu-se de ea ca de o măciucă, îl lovi pe Lando în mijlocul frunţii. Cu un zgomot dezgustător, fragmente de gheaţă pătate de sânge se risipiră prin bucătărie. Bellinzona se asigură că fruntea lui Lando fusese spartă. Luă o mătură şi strânse într-un făraş de plastic bucăţelele de gheaţă răspândite pe podea. Se duse să le arunce în chiuvetă. Cu gesturi precise, se ridică în vârful picioarelor ca să deschidă uşile dulapului de perete plasat deasupra bufetului cu veselă. Înainte de sosirea lui Lando, avusese grijă să pună în dulap pâine tăiată în felii şi învelită într-un ambalaj de plastic. În dreptul dulapului, răsturnă în tăcere un taburet. Luă cu ambele mâini bucata de gheaţă rămasă pe podea, o duse în chiuvetă şi deschise robinetul cu apă caldă. Gheaţa începu să se topească. Bellinzona tiri corpul lui Lando lângă dulap, aproape de taburet. De data asta îl puse pe burtă, având grijă să-i frece fruntea. În locul rănii îngrozitoare, de dalele de gresie, care se murdăriră de sânge. Pietro îl lăsă pe Lando cu faţa în mijlocul petei de sânge.

Îi mai rămânea un uium detaliu de aranjat pentru ca înscenarea să fie perfectă. Luă un morman de farfurii din partea de jos a bufetului şi le aşeză pe un raft al dulapului, alături de pachetul cu pâine. Scoase, de asemenea, o farfurie cu brânzeturi din frigider şi o puse pe o măsuţă.

Din bucata de gheaţă ce se topea sparse un fragment cam de 3 centimetri grosime şi 5 centimetri lungime. Fragmentul avea vag forma unei securi preistorice. Pietro îl utiliză ca să menţină în echilibru la marginea raftului mormanul de farfurii. Peste două minute gheaţa se va topi, iar farfuriile vor cădea şi se vor sparge pe podea.

În chiuvetă, arma crimei dispăruse complet sub efectul apei calde. Gheaţa dură şi grea se transformase în apă şi se scursese prin ţeava de evacuare. Bellinzona aruncă o ultimă privire asupra operei lui; tabloul i se păru elocvent. Era clar că Lando îşi spărsese capul suindu-se pe un taburet ca să ia un pachet de pâine. O moarte tâmpită.

Pietro deschise uşa bucătăriei. Trei minute i-au fost suficiente ca să îndeplinească tot ce pusese la cale. Nu se auzea niciun zgomot. Cu paşi de lup, se strecură în hol, unde mochetă groasă înăbuşi zgomotul paşilor săi.

Casa scării îl ascundea de ochii lui Folco, care continua să stea de pază în faţa uşii camerei lui Italo Volpone. Când Bellinzona se aşează într-un fotoliu din hol, în unghiul cel mai depărtat de bucătărie, şi când desfăcu un ziar pe genunchi, îl strigă pe Mori.

— Ei, Folco!

Folco Mori se uită pe deasupra rampei scării.

— Da?

— Crezi că este adevărată această tâmpenie?

— Ce anume?

Pietro îi arătă ziarul.

— Ei spun că au reuşit să facă să germineze seminţe vechi de 2000 de ani!

— Seminţe de ce?

Bellinzona, tolănit în fotoliu, era gata să-i răspundă, când un zgomot puternic se auzi din bucătărie. Imediat, Pietro fu în picioare.

— Ce este? întrebă Folco, scoţând arma.

— Nu te mişca de acolo, mă duc eu să văd!

Cu pistolul Walter PP în mină, Pietro traversă holul. Folco Mori îl auzi spunând:

— Drace! Nu poate fi adevărat!

Coborî în grabă scările şi-l găsi pe Bellinzona, stupefiat, pe pragul uşii de la bucătărie.

Orlando Baretto era lungit, cu faţa la pământ, cu figura într-o baltă de sânge presărată cu ţăndări de la un morman de farfurii sparte în mii de bucăţele în căderea lor. Folco înaintă şi întoarse corpul lui Lando. Apoi îşi lipi urechea de pieptul lui, îl privi pe Pietro cu consternare şi-i spuse:

— Ce chestie tâmpită. A murit.

Qnd cioclii fură pe punctul de a bate în cuie capacul sicriului, maestrul de ceremonii le făcu semn să se oprească şi se apropie de Chimene.

— Doamnă, doriţi s-o vedeţi pentru ultima oară?

Chimene izbucni în hohote de plâns şi se aruncă în braţele lui Homer care o strânse cu putere, mângâindu-i şor ceafa. Pe deasupra umărului soţiei sale, el îi îndemnă să-şi continue munca. Imediat, răsună zgomotul lugubru al ciocanelor. Cu ochii plini de lacrimi, scuturată de suspine, agăţată de braţul soţului ei ca o epavă, Chimene îşi strânse pumnii şi-i muşcă până la sânge. Homer o trase pe culoar către camera ei, străduindu-se s-o liniştească. Reuşi s-o facă să se aşeze pe marginea patului.

— Curaj…

Era în picioare în faţa ei, cu lacrimi în ochi. Ea îi strânse cu disperare picioarele la înălţimea pulpelor.

— Spune-mi că nu-i adevărat! Spune-mi-o…

— Curaj, repetă el! Dumnezeu nu ne va părăsi.

— Ba ne-a părăsit! gemu Chimene. Ne-a părăsit!…

El îşi scoase ochelarii aburiţi şi îi şterse cu degetele. Jos, în stradă, staţiona o cohortă de maşini aşteptând ca dricul supraîncărcat de jerbe să se pună în mişcare.

— Vino, spuse Homer. Trebuie să mergem până la capătul durerii noastre. O ajută să se ridice. Se sprijini de el, cu faţa ascunsă în umărul lui. În acel moment Homer rămase nemişcat: pe culoar treceau patru oameni în negru, purtătorii sicriului Renatei. Sprijinită de un perete, Manuella, îmbrăcată toată în negru, plângea în hohote. Spontan, veni s-o susţină pe Chimdne, care fu astfel

încadrată între ea şi soţul ei. Coborâră încet scările pline de florile pe care oamenii de la pompele funebre nu reuşiseră să le aşeze pe maşini.

Mulţimea jerbelor şi buchetelor dovedea că Renata avusese parte acum de mai multe semne de simpatie chiar decât la căsătorie. Când ajunseră în strada plină de lume, clopotele de la Grossmiinster s-au făcut auzite cu glasul lor trist şi grav.

Cea mai bună prietenă a lui Chimene, Helena Marcoulis, i se aruncă în braţe într-o mişcare spontană. Homer dădu drumul braţului soţiei sale. Atunci îl zări pe locotenentul Blesh.

— Sunt mişcat, domnule… Vă prezint condoleanţele mele…

Kloppe dădu din cap şi vru să treacă.

— Domnule Kloppe…

Homer îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Domnule Kloppe, urmă repede poliţistul, cu vocea înceată şi surdă… Ştiu că nu este momentul…

— Nu, spuse Kloppe.

— Totuşi, trebuie să ştiţi… Credeţi-mă că nu mi-aş permite, dar urgenţa… Aţi fost ameninţat, domnule Kloppe?

Cioclii aşezau sicriul în dric. Homer distinse în mulţimea densă şi sumbră silueta masivă a lui Utte Heinz. Lângă ea, ca de obicei, soţul ei, Josef Heinz, care-şi pusese ochelari negri. Instinctiv, îl căută din ochi pe Kurt, dar nu-l văzu.

— Ce ameninţări?

— Se petrec lucruri stranii la Zürich, care s-ar putea să aibă o anumită legătură cu moartea nefericitei dumneavoastră fiice… Anchetez… Aţi fost ameninţat?

x Homer Kloppe îl privi drept în ochi pe locotenentul Blesh şi spuse cu o voce posacă:

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi.

Îl lăsă în drum şi o ajunse din urmă pe Chimâne pe care o ajută să urce în limuzina neagră.

La ora 4 după-amiază, cu acelaşi ceremonial de

dimineaţă, Ettore Gabelotti îşi italo Volpone se întâlniră în parcul Dolder Grand Hotel. În ciuda sfatului pe care i-l dăduseră Angelo Barba şi Carmine Crimello, cei doi. consilieri, Don Ettore, dată fiind urgenţa şi precaritatea situaţiei, se decisese să-i mărturisească lui Volpone trădarea lui O'Broin. Nu pentru că ţinea să respecte adevărul, nici dintr-un acces de încredere, ci pentru că asta îi putea fi de folos. Şi, mai ales, pentru că-l bănuia pe Bebe Volpone nu numai că era la curent, dar şi că jucase un anumit rol în trecerea expertului său financiar într-o lume mai bună. După ce, probabil, îl torturaseră ca să-l facă. să-i destăinuie numărul contului: ceea ce, desigur, nu reuşise, căci altfel n-ar mai fi fost aici.

În ceea ce-l priveşte pe Italo, el aflase cu stupefacţie că un maffioso putea să moară căzând de pe un scăunel! Provizoriu, corpul lui Orlando Baretto a fost dus în pivniţa vilei aşteptând o înmormântare mai discretă şi mai convenabilă. Dacă accidentul n-ar fi avut doi martori, Folco Mori şi Pietro Bellinzona, Bebe Volpone nu s-ar fi gândit că aşa ceva ar fi fost posibil. Se aflau lângă cadavrul lui Lando când Yudelman ridicase receptorul telefonului care suna.

— Este Angelo Barba. Gabelotti îţi propune o nouă întâlnire, la ora 4, în acelaşi loc, îţi convine?

Fără să mai aştepte răspunsul lui Italo, confirmase:

— Don Volpone este de acord.

Uitând pentru moment corpul inert al lui Lando întins la picioarele lor, ceilalţi demnitari ai familiei schimbară o privire futişă: prin acest „Don" pe care-l rostise cu atâta naturaleţe.

Yudelman oficializa într-un fel, pentru membrii familiei sale proprii şi pentru cei ai familiei rivale, titlul de *capo* suprem conferit lui Italo Bebe Volpone, impunându-l în acelaşi timp celor din Sindicat ca succesor legitim al fratelui său, Zu Genco Volpone. Niciun echivoc nu mai era de-acum posibil: regele a murit, trăiască regele! Italo n-a spus nimic, dar, în mod secret, s-a jurat să-i dea lui Yudelman încrederea pe care acesta o avea în el. Cu un asemenea creier în tabăra lui, aveau să mai fie destule zile

frumoase pentru familie.

Era mai cald ca la prânz. De îndată ce fiecare dintre „Doni” îl zări pe celălalt, gărzile lor de corp, Thomas Merţă şi Folco Mori, se îndepărtară discret, în timp ce Simeone Ferro şi Pietro Bellinzona rămăseseră cam la o distanţă de circa 50 de metri.

De data asta, Gabelotti făcu primii paşi.

— Italo, îţi datorez scuze…

Tot ca de dimineaţă, îl apucă de braţ şi-l conduse către aceeaşi bancă unde se aşezară.

— Aveai dreptate. O’Broin m-a trădat. M-am dus la bancher. Numărul pe care mi l-a dat O’Broin nu este cel bun.

Italo se destinse uşor.

— Încă nu-mi vine să cred, mărturisi Don Ettore, dând din cap. Ceea ce mă îngrijorează, vezi tu, este că nu ştim dacă gunoiul meu de consilier a putut sau nu să retragă banii noştri de la bancă.

Italo privi două mierle care-şi disputau o bucată de pâine.

— Bancherul nu mi-a spus nimic. Înţelegi… Cum să aflăm dacă fondurile noastre sunt încă aici sau dacă O’Broin a fugit cu ele?

Îl privi pe Volpone cu un aer întrebător.

— Pariezi pe cea din dreapta sau pe cea din stânga? întrebă Volpone, arătând mierlele.

— Este important ca tu şi eu să aflăm adevărul. Să asaltăm banca n-are sens dacă Mortimer a plecat cu banii. Dacă am putea avea cea mai mică informaţie asupra acestui punct, am şti în ce direcţie să orientăm acţiunea noastră comună… Tu, care ai venit la Zürich înaintea mea, nu ştii nimic?

Volpone dădu din cap în sens negativ.

— Sunt foarte încurcat, Italo, şi te întreb sincer: ai vreo idee? Ce propui?

— Să termin ceea ce am început, spuse Italo.

— Adică?

— Să-l hărţuiesc pe Kloppe.

— Aparent, asta n-a prea reuşit până acum.

— Noi am fost prea gentili. (Gabelotti înregistra acel „noi” cu satisfacţie.)

— Ştii că viaţa lui ne este preţioasă şi el o ştie. Din moment ce este sigur că zilele nu-i sunt în pericol, poate continua să-şi bată joc de noi multă vreme. Fără a socoti că poate preveni poliţia. *Non siamo a casa nostra*, Italo. În cel mai bun caz, ne pot expulza rapid! spuse Don Ettore pocnindu-şi degetele…

Bebe se gândi un moment. Yudelman şi el însuşi spre claseră că sunt doar două posibilităţi: Sau Gabelotti are numărul, sau nu-l are. A doua posibilitate pare a fi cea bună. Îşi aduse aminte de recomandările lui Moshe şi pronunţă cu o voce calmă:

— Dacă eşti de acord, o să-ţi fac o propunere.

Ettore îl urmărea cu atenţie. În niciun gioment, deşi el îi întinsese câteva curse, Italo nu răspunsese la comentariile lui asupra lui O’Broin. Nicio secundă nu avusese aerul că ar crede că acesta reuşise să sustragă banii de la bancă. Concluzia: îl aranjase pe Mortimer, fără să reuşească să-l facă să-i destăinuie secretul.

— Te ascult, Italo, vorbeşte…

— Crezi că vom fi capabili să-i smulgem numărul lui Kloppe dacă-i reţinem câteva zile la dispoziţia noastră?

— Desigur, Italo. Din nenorocire, acest proiect este irealizabil!

— Ah, da? De ce?

— Dacă Kloppe dispare, s-ar face atâta agitaţie în jurul acestui caz încât am avea toate poliţiile pe urmele noastre! Se va semnala imediat absenţa lui şi poliţiştii se vor lua de noi.

Italo îşi permise pentru prima dată să surâdă.

— Nu cred, Ettore.

Scoase un plic din buzunar.

— Vrei să te uiţi puţin?

Gabelotti, mascându-şi curiozitatea, scoase o foăie de hârtie împăturită din plic. În ea se afla o fotografie. Reprezenta o negresă admirabilă, deşi imensă, îmbrăcată

doar cu un slip de baie, fără sutien, cu sânii goi, ridicând triumfătoare braţele într-un semn de victorie.

— Cine este? întrebă Don Ettore.

— Amanta lui Kloppe. O putoare căreia i se spune Ines. Face dragoste cu ea în pivniţa blindată a propriei sale bănci. Priveşte cui îi este adresată scrisoarea.

Un scris ferm, tipic american, preciza: „DOAMNEI CHI-MENE KLOPPE – 9, BELLERIVE STRASSE, ZÜRICH”.

Gabelotti îl privi surprins pe Italo.

— Vrei să spui că amanta lui Kloppe i-a scris soţiei lui?

— După dictarea mea… Citeşte scrisoarea…

Gabelotti desfăcu hârtia şi o parcurse:

Doamnă.

Deoarece Homer n-are curajul *să* v-o spună, o fac eu pentru *el*. *Ne luăm amândoi 8 zile de vacanţă* şi plecăm în Sardinia, *dacă vă interesează detaliile*. *Îi datoraţi* această recreaţie „iapa *30 de ani de căsătorie*. *O să vi-l restitui* în stare, bună ˇpoan *obosit*, *dar oricum în stare bună*. Salutări indiferente.

Prinţesa Kibondo

— Pariez pe cea stângă, spuse Don Ettore.

— Ai pierdut. Priveşte…

Mierla care fusese până atunci în dreapta zbura cu coaja de pâine în cioc.

— Este cu adevărat prinţesă? întrebă Gabelotti.

— Este o negroidă. Şi eu sunt prinţ în cartierul meu. Fii sigur că, dacă soţia lui Kloppe primeşte asta, nu se va duce să se laude la poliţie. Dimpotrivă, va face totul ca afacerea să nu se afle. Cărei femei îi place să fie luată drept proastă?

— Continuă, spuse Don Ettore.

— Îl ridicăm pe Kloppe.

— Cum?

— În acest timp, îmi chem oamenii din Italia. Spargem banca!

— Cred că nu-ţi imaginezi că vei reuşi să deschizi toate casele de bani.

— De ce să facem asta? Banii noştri nu sunt acolo, înăuntru. Kloppe îi rulează în folosul lui personal.

— Atunci?

— Vom provoca atâta dezordine la bancă şi în viaţa lui particulară încât va fi desconsiderat la Zürich f Curăţat! Va renunţa. Scandalul îi va goli casele de bani, nu noi! Clienţii o vor şterge de la el, preferând o altă bancă, mai liniştită!

— Ce vrei drept gaj?

— Poftim?

— Am pierdut pariul cu mierlele, spuse Gabelotti, cu un surâs forţat.

— Când totul va fi încheiat, îmi vei oferi un ceas elveţian.

— Când îl ridicăm?

— În seara asta.

— Şi banca?

A»

— În noaptea asta… dacă eşti de acord.

Don Ettore făcu o strâmbătură abia perceptibilă.

— Sunt de acord să acţionăm repede, dar nu cred că trebuie să precipităm lucrurile…

— Un commando de 10 oameni o să debarce în noaptea asta la Zürich. Vor veni de la Milano.

— Cum o să treacă frontiera?

— Am aranjat deja.

Gabelotti avu o expresie amuzată.

— Lupii tineri lucrează pentru lupii bătrâni, ai?

— Nu, Ettore, toţi lupii lucrează împreună!

Înfiorat de un asemenea sentiment neaşteptat de putere, Italo îl fixă cu ochii lui de huilă strălucitoare.

— Ai încredere?

Gabelotti îi apucă braţul cu amândouă mâinile.

— Cu totul, Italo, cu totul… acum, vrei să-mi explici puţin detaliile?

— Ţi le voi explica…

— Pentru că, vezi tu, Italo, îmi place să fiu spectator, dar nu când e vorba de două miliarde de dolari!

Se părea că tot oraşul îşi dăduse întâlnire la cimitir, lerbele de flori veneau parcă de pretutindeni, mai multe chiar decât în casa îndoliată, acoperind mormintele vecine cu cel în care Renata îşi va dormi ultimul ei somn. La Homer Kloppe sentimentul religios era prea puternic pentru ca să se îndoiască o secundă de supravieţuirea sufletului fetei lui. Dumnezeu a chemat-o la el, într-un loc misterios, unde Chimene şi Homer o vor întâlni într-o zi, când va suna ultima lor clipă. Homer ştia, de asemenea, că Dumnezeu îi trimisese această încercare ca să-l pedepsească pentru slăbiciunile morale de care se făcuse vinovat, netratându-şi întotdeauna afacerile cu rigoarea extremă pe care conştiinţa lui avea dreptul s-o pretindă în raport cu virtutea pe care o afişa în întreaga lui existenţă.

Dispărând sub voalurile de doliu, Chimâne, alături de el, strângea mâinile care le strângeau pe ale ei, în timp ce-i bâzâia în urechi litania confuză a condolcanţelor abia şoptite. Homer stătea la stânga soţiei lui. Dar n-a putut să-l împiedice pe Kurt

Heinz să vină să se aşeze la dreapta ei. Astfel că străinul care fusese ginerele lui abia timp de zece minute părea să primească o parte din compasiunea afectuoasă care ar fi trebuit să revină, de drept, numai tatălui şi mamei tinerei decedate.

De îndată ce sicriul a fost coborât în pământ, Kurt se strecurase lângă Chimene, ca şi când aparţinea familiei. Mulţimea era necrezut de densă. Cei care doreau să se apropie de Kloppe trebuiau să aştepte aproape o jumătate de oră, bătând pasul pe loc printre morminte, dansând de pe un picior pe altul, înainte de a se alătura celor care aşteptau pentru a ieşi din cimitir. În faţa cimitirului, maşinile seaşezaseră într-o cumplită dezordine, împiedicându-şi una alteia accesul la drumul spre Zürich. Primii ajunşi la maşini trebuiau să aştepte la volan, fără a putea, bineînţeles, să claxoneze sau să-i insulte pe cei care le barau trecerea şi care, ei înşişi, erau blocaţi de alte vehicule abandonate în faţa cimitirului de către conducătorii lor. După o oră, Chimene, Homer şi Kurt încă

mai îndurau strângerile de mina ale unui şir ce părea fără sfârşit şi al cărui capăt se pierdea în spatele unor tufe de merişor şi chiparoşi. Chimene se aplecă spre Homer şi îi şopti cu o voce slabă, prin voaluri:

— Nu mă simt prea bine…

Homer îi luă braţul.

— Să plecăm…

— Nu, nu, spuse Chimdne. Totul se roteşte cu mine…

— Nu se simte bine? întrebă Helena Marcoulis. Se aşezase chiar în spatele prietenei ei, ca şi când ar fi presimţit că aceasta va avea nevoie de ajutorul ei.

— Să mergem, spuse Homer.

— Nu, protestă Chimâne. Noi nu putem să ne sustragem ultimului omagiu adus Renatei.

— Helena, poţi s-o însoţeşti pe soţia mea?

— Da!

Luând-o pe Chimâne de talie, o susţinu şi îi făcu un semn pe furiş Manuellei care aştepta la câţiva paşi, dar care nu pierduse nimic din cele întâmplate.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Kurt.

Homer profită de faptul că August şi Ingrid Strohl îl îmbrăţişau şi se prefăcu că nu l-a auzit.

Cele câteva secunde cât durase incidentul fuseseră suficiente ca să mărească îmbulzeala pe alee. În timp ce Helena şi Manuella o conduceau pe Chimüne, Homer şi Kurt încercau să facă faţă cadenţei alerte a mâinilor strânse. La fiecare frază de condoleanţe, Kloppe înclina automat capul, cu gândul aiurea, privind, fără să le vadă, figurile întristate care se întindeau spre el.

1 La capătul a aproape două ore, şirul dispăruse, dar numeroase grupuri staţionau încă printre cavourile de familie, ca şi când locul acela nu ar fi trebuit să se golească niciodată de cei care-l invadaseră.

— Maşina mea este la intrare, spuse Kurt. Vreţi să vă conduc?

Kloppe se mulţumi să-şi întoarcă privirea. Un şofer în livrea veni să-i spună la ureche:

— Domnule Kloppe, am fost trimis să vă caut…

— Te urmez, spuse bancherul.

Şoferul răzbi prin mulţime şi se îndreptă spre ieşire. Homer îl urmă, bucuros să scape de prezenţa jenantă a lui Kurt, a cărui insistenţă şi lipsă de tact le aprecia ca fiind de neiertat. Şoferul se strecură cu abilitate printre o mulţime de maşini. Deschise respectuos portiera unui Mercedes 600 negru cu geamurile fumurii. Kloppe se urcă. Şoferul închise portiera.

În interior, ul Mercedesului se aflau deja patru bărbaţi. Doi dintre ei îi erau necunoscuţi lui Homer. Pe ceilalţi doi ar fi dat orice să nu-i întâlnească în această împrejurare: Jtalo Volpone şi Ettore Gabelotti.

— Credeţi-mă, spuse Gabelotti, cu o adâncă mâhnire, participăm din toată inima la doliul care v-a lovit.

— Vă prezint condoleanţele mele, adăugă Volpone.

Bancherul, cu buzele strânse, încercă să deschidă portiera:

era încuiată. Mercedesul se deplasă cu încetineală, se desprinse din mulţimea de maşini care-l înconjura, vira în direcţia Zürich şi luă viteză. Ştiindu-se prins în capcană, Homer se abţinu să ofere gangsterilor bucuria de a-l vedea manifestându-se în vreun fel. Nu binevoi să se sprijine de fotoliile de piele moale, nu făcu nicio mişcare, cu bustul ţeapăn, cu mâinile aşezate pe genunchi, privind drept în faţa lui cu indiferenţă, nedeschizând gura, nepunând nicio întrebare. Nu simţea frică, nimic, decât un pic de mânie şi o imensă plictiseală în faţa deşertăciunii acţiunilor omeneşti în general şi a stupidei inutilităţi a acestei răpiri în special.

— Sunt, într-adevăr, încurcat, domnule Kloppe, spuse Gabelotti. Dar de data aceasta mi-e teamă că va trebui să ne ascultaţi cu măi multă atenţie.

Ottavio Giacomassi era un bătrân din vechea gardă. În vârstă de 65 de ani, făcuse, odinioară, parte dintre oamenii lui Lucky Luciano. Când Luciano a fost condamnat, în 1936, la 30 de ani de închisoare de către Thomas Dewey, guvernatorul statului New York – „unul, din cei mai josnici criminali aduşi vreodată în faţa

justiţiei”, spusese De-wey despre Luciano – Ottavio, încă ucenic în ale „meseriei” la cei de 24 de ani ai lui, s-a simţit orfan. A doua zi după încarcerarea patronului său, îi fu dat să înţeleagă de la un *caporegime* că nimic nu se schimbase pentru el, nici în câştigurile, nici în activităţile lui. Din celula sa, Luciano continua să-şi dirijeze imperiul. Trei ani mai târziu, războiul pârjolea Europa: lui Giacomassi nu-i păsa deloc. Paris, Berlin, Londra nu erau pentru el decât nume pe o hartă. Orientarea carierei lui va fi totuşi schimbată în ziua când Statele Unite se vor decide să intre în conflict. Trebuie pregătit terenul pentru trupele americane care aveau să debarce. Italia era încătuşată de fascism. În modul cel mai natural din lume, serviciile speciale ale Casei Albe şi-au trimis emisarii să-l consulte pe Luciano în închisoare.

„Cel mai josnic criminal” se vedea deodată ridicat la rolul de consilier militar al Preşedinţiei, cu puteri depăşind de departe pe cele ale generalilor cu cinci stele. I se cerea să-şi pună în slujba naţiunii cunoştinţele, relaţiile, oamenii şi infrastructura organizaţiei sale. În schimbul cărora obţinea promisiunea unei eliberări anticipate, promisiune care avea să fie ţinută la 2 februarie 1946, când pedeapsa lui era comutată la 9 ani şi şase luni, durata exactă a detenţiei efectuate până în acel moment.

Ottavio Giacomassi avusese onoarea să fie ales de Lucky în persoană să facă parte din grupul de italo-americani însărcinaţi să pregătească sosirea aliaţilor în Sicilia. Când Luciano, expulzat din Statele Unite, debarcase la Palermo, Giacomassi era unul dintre cei care-l aşteptau. Avea să se numere şi printre cei ce-l vor ajuta să-şi reorganizeze reţeaua. Zece ani mai târziu, Lucky, despre care se credea că este un membru influent, al ocultei şi atotputernicei „Commissione”, îl detaşa pe Ottavio pe lângă un tânăr lup ambiţios şi sigur, Zu Genco Volpone, pe care-l îndrăgise. Din acea zi Giacomassi ocupa pentru familia Volpone funcţia înaltă de corespondent şef în Italia de Nord. Când Bebe Volpone, fratele mai mic al lui Genco, l-a pus la curent cu evenimentele recente, Ottavio a

simţit multă tristeţe: după Lucky, Genco era al doilea om respectat pe care-l vedea dispărând. Şi, aparent, Italo, care dorea să obţină succesiunea fratelui mai mare la conducerea familiei, nu avea intenţia să doarmă: pentru primul său act de *capo*, îl rugase pe Ottavio să-i furnizeze – chiar pentru seara aceea! – un commando de *punks* a cărei misiune va fi să facă praf şi pulbere o bancă din Zürich, Trade Zürfeh Bank!

În biroul său din Milano, unde primise apelul lui Italo, Giacomassi nu fusese luat pe neaşteptate. Experienţa lui de organizator al multor acţiuni ilegale îi dădea posibilitatea unei recrutări imediate. În afară de asta, îndrăzneala lui Bebe îl cucerise. Ştia cum să-şi introducă oamenii în Elveţia, fără a-itranzita printr-un punct de trecere a frontierei. Un lucru, totuşi, îl necăjea: Italo nu-i precizase cum socotea el că se vor întoarce la Milano după expediţie. Ah! tinereţe, tinereţe!… Din fericire, papa Ottavio veghea’ la toate.

Manuellă ar fi dat orice pentru ca să nu fie nevoită să spună tocmai în acest moment ceea ce avea de destăinuit Chimenei Kloppe. Din momentul întoarcerii acasă, Chimâne se retrăsese în camera ei. Fără ca măcar să se dezbrace, înfăşurată în voalurile ei de doliu, se întinsese pe pat, vegheată cu afecţiune de Helena Marcoulis. Manuella pregătise ceaiul. Helena a băut o ceaşcă, dar Chimăne a refuzat-o pe a ei.

— Bea „Chim Łne, bea!… Îţi va face bine…

Chimâne dădea din cap cu disperare, fusese prada unei noi crize de plâns. Sufocată de lacrimi, reuşise totuşi să articuleze:

— Nu trebuie să te superi, Helena… Vreau să rămân singură… Singură!

Prietena ei se retrăsese după ce-i recoandase Manuellei s-o prevină dacă se producea cel mai mic. trident. Manuella promisese. Acum stătea în faţa patului, eşti ind cum să-i spună stăpânei ei ce avea de spus.

— Vreţi să vă ajut să vă dezbrăcaţi?

— Nu, nu… Homer va veni dintr-un moment în altui.

— Do; mnă, sunt doborâta de tot ce se întâmpla…

— Ştiu, Manuella, ştiu. Ea te iubea foarte mult.

— Şi eu, doamnă, o iubeam mult.

— Ştiu.

— Voiam să vă spun, doamnă… Este greu… Mai ales acum, n-am inimă… trebuie să ştiţi, dar eu nu mai pot…

— Ce nu mai poţi? întrebă Chimene, smiorcăindu-se.

— Vreau să plec, doamnă… Mă întorc în Portugalia…

Chimâne se uită la ea cu neîncredere şi fu scuturată de hohote de pl ns tăcute. Foarte jenată, cu lacrimile în ochi, Manuella se mişca de pe un picior pe altul.

— Înţelegeţi-mă, doamnă. În această casă mă voi gândi tot timpul la ea…

Îşi muşcă buzele, începu să plângă şi bolborosi;

— Este imposibil… N-aş putea…

Din nou, Chimdne se înăbuşi, mormăind cu o voce abia auzită:

— Oh! Manuella… Manuella!…

Îi luă mâinile şi le strânse cu violenţă ca şi când mica bonă portugheză ar fi fost ultimul ei colac de salvare.

— Manuella!… Manuella!… Nici eu nu mai pot!… Nu ştiu cum voi putea să continui să trăiesc… Dumnezeu este nedrept!… Ai dreptate să ne părăseşti. Această casă va mirosi a mort pentru totdeauna. Te înţeleg, Manuella… Te înţeleg!…

— Doamnă…

— Te voi ajuta!… în amintirea ei, oriunde voi fi, vei fi întotdeauna binevenită în casa mea… Şi copilul tău… copilul tău…

Lacrimile îi inundară faţa şi nu mai putu pronunţa nicio vorbă în plus. Manuella, plângând, îi strecură în mina scrisoarea sosită cu puţin timp în urmă şi ieşi din cameră.

Rămasă singură, Chimfenc se calmă puţin câte puţin. Îşi şterse faţa cu cearşaful, murdărindu-l cu fond de ten şi rimei. Se aşează pe pat, cu privirea fixă, luptându-se cu hohotele de plâns pe care le simţea urcându-i-se în gât. Maşinal, desfăcu plicul. O fotografie căzu pe cuvertură. O luă, îşi frecă ochii cu vârful degetelor şi o recunoscu

imediat pe uriaşa negresă ale cărei fotografii le mai găsise deja în buzunarul pardesiului soţului ei. Cu inima strânsă, parcurse scrisoarea, recitind de mai multe ori cele două fraze care îi sfredeleau parcă stomacul… *„Îi datoraţi această recreaţie, după 30 de ani de căsătorie. O să vi-l restitui în stare bună, poate obosit, dar oricum în stare bună…”*

Idei nebuneşti i se învălmăşiră în cap. Se uită din nou la fotografie, oprindu-şi privirea asupra sânilor goi ai uriaşei ce-şi ridica braţele în chip de victorie. Fu sigură că Homer era în pericol: îl cunoştea prea bine ca să nu creadă nici măcar o secundă că ar fi capabil s-o părăsească. Nici în circumstanţe obişnuite, dar cu atât mai puţin acum, în oribila încercare pe care le-o trimisese Dumnezeu luându-le-o pe unica lor fiică, însufleţită din nou, îl sună pe Kurt. Era acasă şi-i spuse că Homer părăsise cimitirul cu aproximativ o oră mai devreme. Ea îi mulţumi şi formă numărul de la bancă. Marjorie nu-şi văzuse şeful din ajun. Chimâne se interesă la informaţii şi formă apoi numărul biroului central al poliţiei cantonale. Când obţinu legătura, avu deodată senzaţia că era ridicolă: închise, îşi acordă un răgaz de două ore înainte să acţioneze. Dacă în acest răstimp Homer nu se întoarce acasă, îi va preveni pe locotenentul Woldemar Blesh.

Avionul staţiona la capătul unei piste secundare, în acea zonă a aeroportului din Milano care era rezervată de către autorităţi avioanelor taxi şi celor două aero-cluburi. Traficul comercial normal se făcea mai mult în partea de vest, acolo unde se înălţau clădirile vămii şi autogara pentru pasageri, dominând marile piste bine întreţinute pentru zborurile intercontinentale. Pe părţile laterale ale aparatului era vizibilă inscripţia „Avion şcoală”, pictată cu litere mari, roşii. Era vorba de un MD315 scos la reformă de armata franceză şi vândut cu preţ redus. După ce au încărcat o ladă, cei 10 oameni urcaseră pe rând în avion, aruncând o privire neîncrezătoare către petele de rugină ce încadrau marginea exterioară a uşii. În interiorul aparatului, nimic pe care să se poată aşeza. Centurile de

siguranţă erau fixate direct de pereţii laterali ai avionului. Unul din oameni, care-l cunoştea pe pilot, îi întrebă cu voce înceată, ca să nu-i sperie pe ceilalţi:

— Spune, Morobbia, eşti sigur că ăsta zboară?

Amedeo Morobbia dădu din umeri, făcând în acelaşi timp o strâmbătură care, n-avea nimic liniştitor:

— Asta depinde de zile, de vânt, de Madona… Du-te să te legi, decolăm!

Îi întoarse spatele curiosului şi se duse în cockpit, unde îl aştepta Giancarlo Ferrero, radio-mecanicul de bord.

— Plecăm?

— Plecăm.

Amedeo făcu contactul. Cele două motoare ezitară, scuipară, sughiţară şi, în sfârşit, începură să toarcă normal, făcând să vibreze într-o manieră îngrozitoare aparatul care nu mai era nici sonorizat, nici presurizat.

N-avea însă nicio importanţă. Conform instrucţiunilor primite de ia Ottavio Giacomassi, Morobbia trebuia practic să zboare la firul ierbii şi după ochiometru, de îndată ce treceau frontiera elveţiană. Ştia pe dinafară unde avea să aterizeze, un fel de platou pentru păşunatul vacilor aflat în triunghiul format de Zugs, Nafels şi Schwyz. Va ateriza pe o păşune presărată cu moviliţe şi găuri, lungă de 500 de metri, mai mult decât îi trebuia pentru că Morobbia se făcea forte să-şi oprească MD-ul pe mai puţin de 300 de metri după ce roţile au atins solul. Când Amedeo avusese ideea de a achiziţiona avionul şcoală, Ottavio îi furnizase fondurile. Evident, nu acei câţiva rari elevi îi permiteau să-şi câştige existenţa, ci misiunile discrete cu care îl însărcina din timp în timp Ottavio Giacomassi. Pachete de luat sau de lăsat între Elveţia şi Italia, mereu în acelaşi triunghi – Zugs, Nafels şi Schwyz – sau, câteodată, bărbaţi prea concentraţi asupra mapelor strânse la piept pentru a-i mai adresa vreun cuvânt.

— Avionul şcoală MD315 cere permisiunea să decoleze de pe pista 9, spuse Amedeo.

— MD315, aveţi pista liberă, răspunse turnul de

control. Puteţi să decolaţi!

— Am înţeles… Decolez…

Morobbia dădu gaz. Masa de fierăraie zdrăngăni îngrozitor pe-o distanţă de „<00 de metri şi abia se smulse forţei gravitaţiei, ridicându-se cu greu deasupra hangarelor de revizie.

În linie dreaptă, între Milano şi locul unde vor ateriza erau cam 150 de kilometri. Când era încărcat, MD-ul atingea cu greutate 250 km pe oră. Calculând cu largheţe, Amedeo deduse că vor avea nevoie de cel puţin trei sferturi de oră pentru ca să ajungă la destinaţie. Se îndreptă spre nord-vest, atinse braţul mecanicului şi îi urlă în plină figură pentru a acoperi zgomotul motoarelor:

— Giancarlo! Ai verificat dacă avem destul ulei?…

Costum gri-fer, cămaşă albă, cravată neagră, nici frumos, nici urât, talie mijlocie, alură potrivită, ten mat, Cesare Piombino era modelul omului mijlociu, cel pe care-l întâlneşti de zece ori pe stradă fără să-l vezi, pentru că nimic în el nu-ţi reţine atenţia!

Intră la Trade Zürich Bank cu trei sferturi de oră înaintea închiderii, îl întrebă politicos pe portar unde se găsea serviciul pentru seifurile personale, mulţumi şi luă ascensorul care-l lăsă ia etajul al treilea. Cu servieta lui neagră sub braţ, merse pe culoar, ajunse într-o sală unde trăncăneau trei secretare în taioruri bleumarin, aşezate în faţa unui şir de palmieri plantaţi în ghivece.

— Domnul Rungghe, vă rog…

— Domnul Rungghe nu este aici în această după-amiază. Aveaţi întâlnire?

— Da.

— Vreţi să fiţi primit de persoana care îl înlocuieşte?

— Nu, este ceva personal. Când îl pot găsi pe domnul Rungghe?

— Mâine dimineaţă.

— Mulţumesc, voi reveni.

Avea un aspect atât de banal încât niciuna din secretare nu s-a gândit să-i ceară numele. Ca majoritatea şefilor de serviciu, Rungghe asista la înmormântarea

Renatei Kloppe, fiica marelui patron. Când Cesare Piombino dispăru la capătul culoarului, fetele îl uitaseră deja, gata să jure cu sinceritate că nu-l văzuseră niciodată.

Cesare Piombino avea un magazin de mobile vechi în cartierul Aussersihl, Zurliden Strasse. Afacerile lui erau cam slăbuţe, căci nu-l prea interesau mobilele vechi. El era la Zürich unul dintre cei cinci corespondenţi ai lui Ottavio Giacomassi, reprezentantul Sindicatului pentru Italia de Nord, cât şi pentru Elveţia. Lucrase pe timpuri cu Ottavio, în perioada războiului, a atentatelor şi a maquis-ului. Se specializase în aruncarea în aer a trenurilor şi otrăvirea apei pe care o folosea armata de ocupaţie.

Misiunea pe care i-o încredinţase acum Giacomaşsi era aproape tot atât de delicată precum cele pe care le îndeplinise cu 30 de ani în urmă. Era vorba, mai întâi, să se ascundă în clădirea băncii înainte de închiderea acesteia. Apoi, dacă zeii ţineau cu el şi reuşea să-şi ducă la capăt misiunea, trebuia să iasă viu de acolo. Atunci va primi cei 10.000 de dolari pe care i-i promisese Ottavio. Pentru moment, trebuia să găsească de urgenţă un loc unde să se instaleze până la închidere. Cesare Piombino împinse prudent o uşă aflată în dreptul ascensorului. Dădea pe o scară de serviciu. Strânse cu putere servieta de piele neagră plină cu dinamită şi cordon Bickford şi începu să urce treptele.

Traversă încăperea, trase perdeaua care masca duşul şi începu să-şi scoată îmbrăcămintea neagră, în timp ce regla temperatura apei. Când fu goală, intră sub duş, deschise larg robinetele şi primi ca pe o ofrandă, în faţă, ploaia deasă care o spăla de lacrimi, de oboseala zilei, de amărăciunea ei, de nesiguranţele ei. Era disperată că trebuia să-şi părăsească stăpâna. Familia Kloppe îi arătase o mare afecţiune, cu un asemenea tact încât uitase de condiţia ei de servitoare. I se părea, din contră, că făcea parte din familie. Dar acum era nevoită să pună punct la toate. Julio nu va întârzia să revină în Europa. De îndată ce vor ajunge la Albufeira, se vor căsători…

Manuella ieşi de sub duş, călcă cu picioarele ude

hainele de doliu aruncate grămadă pe podea, îşi şterse corpul cu un prosop. Deschise una din uşile dulapului greu, vechi, care umplea aproape un sfert din cameră. În interiorul dulapului, montată pe tăbliţa uşii, o oglindă înaltă îi permitea să se privească în întregime. Se contemplă mai întâi din faţă, mângâindu-şi încetişor pântecul şi sânii pe care sarcina îi făcea să se umfle din zi în zi. Luă de pe raftul de deasupra lavaboului o oglindă mică. De data asta se aşeză în profil în faţa dulapului cu oglindă. Prin jocul celor două oglinzi se văzu din profil, observând cu curiozitate acest corp care era al ei, dar care îi părea străin, acest pântec cu linia dulce şi rotunjită, aceşti sâni mai grei decât de obicei, a căror nouă greutate făcea să li se aplece sfârcul. La un moment dat, oglinda pe care o ţinea în mâna îi oferi o imagine inversată a camerei. Deasupra patului imaculat, văzu un mic dreptunghi bleu. Surprinsă, desfăcu telegrama pe care majordomul o adusese probabil în timp ce ea asista la înmormântarea Renatei.

O citi o dată, cu sprâncenele încruntate, neînţelegând deloc ce voia să spună. Se aşeză pe pat, cu capul vâjiind şi o „parcurse a doua oară. Atunci, simţi cum fierea îi umple gura şi-i fu imposibil să-şi regăsească suflul timp de câteva secunde. Textul care-i era adresat conţinea mai multe cuvinte care i se înfipseră în inimă ca tot atâtea gloanţe:

„CU REGRET VĂ ANUNŢ DECESUL ACCIDENTAL AL LUI JULIO ALMEIDA. AŞTEPTĂM INSTRUCŢIUNI PENTRU UN EVENTUAL TRANSFER AL CORPULUI”. Semnătura: ERIC MORTAELDT – DIRECTOR WASSER-NAAR’S CONSOLIDATED FIRM – CHUKUDU – BOTS-WANA”.

Primul gând coerent care i se contură în mini-Manuellei fu acela că micuţul ei nu va mai avea niciodată tată.

Era o mică staţie-service, cum există alte mii asemănătoare, pierdută în fundul unei străzi liniştite, Eschwiesen Strasse. Trei pompe, două pentru benzină, una pentru motorină folosită de maşinile cu motoare Diesel. La

dreapta pompelor, o rampă de beton ducea într-un parking subteran în care puteau fi garate vreo 30 de maşini. Acolo ar fi vrut Orlando Baretto să-i ducă pe Mortimer O'Broin şi Zaza Finney, când îi recuperase din faţa băncii lui Kloppe.

Gerantul staţiei, de origine siciliană ca şi el, îndeplinea anumite servicii pentru Sindicat fără să facă de fapt parte din el. Dar Enzo Priano nu punea niciodată întrebări, nici nu comenta în vreun fel când i se remitea un plic ce conţinea, în franci buni elveţieni, răsplata pentru munca lui. Cel mai adesea adăpostea persoane care nu-i lăsau niciodată cartea de vizită. În fundul parkingului se înălţa o grămadă enormă de pneuri uzate. Deplasându-le, se vedea o uşă metalică întotdeauna închisă. Ea dădea într-o odăiţă de beton de 3 pe 4 metri, având un pat de fier, o gaură în sol numită pompos „W.C. turcesc", un lavabo cu apă rece şi un bec electric ce atârna din plafon la capătul unui fir. Două taburete şi o masă de lemn cu picioarele strâmbe, pe care erau aşezate câteva cărţi şi vreo 10 reviste, completau mobilierul. Aerisirea era asigurată printr-o gură de aer ce lega odăiţa cu intrarea parkingului. Nu erau nici ferestre, nici vreo altă deschidere.

Cu vreo 10 minute mai înainte, un Mercedes 600 negru, cu geamuri fumurii, coborâse panta. Enzo Priano dăduse la o parte câteva pneuri şi deschisese uşa metalică a încăperii pe care o botezase „camera pentru prieteni". Intrară trei oameni, dintre care unul, cel mai mic, avea o legătură neagră pe ochi. Al doilea era un uriaş corpolent, al treilea un voinic cu tenul palid, cu faţa aspră. Lui îi remisese Enzo cheia odăiţei. Întorcându-se la pompele lui, constată că Mercedesul dispăruse din parking.

Qnd Volpone îi scoase legătura, Kloppe clipi din ochi şi privi cu dispreţ încăperea unde-l aduseseră.

— Ochelarii mei? întrebă el.

Ettore Gabelotti i-i întinse. Punându-i, văzu detaliile pe care miopia i le ascunsese, zidurile goale, podeaua de beton, patul de fier, lavaboul.

— Puteţi să vă aşezaţi, spuse Gabelotti.

Homer rămase în picioare. Ştia că se află la Zürich,

în fundul unui parking, aşa cum îşi putuse da seama după mirosul de ulei şi benzină care îi pătrunseseră în nări, în momentul când l-au dat jos din limuzină. Dar nu ştia în ce cartier. Când şoferul în livrea îi spusese, în cimitir, „Am fost trimis să vă caut”, crezuse că fusese trimis de Helena Marcoulis şi-l urmase fără niciun fel de neîncredere.

— Domnule Kloppe, spuse Gabelotti cu un glas mieros, nu depinde decât de dumneavoastră ca să ieşiţi cât mai repede din acest loc dezgustător. Vreau să spun să ieşiţi viu. Încăpăţânarea dumneavoastră, necinstită în fond, justifică metodele pe care suntem nevoiţi să le întrebuinţăm. Dispuneţi de două miliarde de dolari care nu vă aparţin, pentru bunul motiv că noi suntem proprietarii lor legitimi. Pentru ultima oară, vreţi sau nu să faceţi transferul aşa cum v-a indicat Genco Volpone?

Kloppe se aşează pe marginea patului. Totul îi era de-acum indiferent. Tortura nu-l înfricoşa, ideea morţii nu avea nicio putere asupra lui. Acum, după ce Renata fusese înmormântata, valorile care constituiseră sarea vieţii lui îi păreau derizorii. Afară de una: principiile de discreţie profesională absolută, care făcuseră forţa şi grandoarea ţării lui. Salariaţii băncii nu vorbiseră când naziştii încercaseră să obţină numărul conturilor evreieşti blocate în momentul declanşării ostilităţilor. Şi el va şti să tacă, oricare ar fi consecinţele pentru persoana şi pentru bunurile lui. Se uită încet la Ettore Gabelotti şi la Italo Volpone. Umbra unui surâs dispreţuitor îi flutură pe buzele subţiri.

— Cred că-şi bate joc de noi, spuse Italo cu o voce neutră.

După întâlnirea cu Don Ettore în parcul Dolder Grand Hotel, Bebe Volpone trimisese un mesager în Bellerive Strasse pentru a-i înmâna lui Chimene Kloppe scrisoarea pe care el l-o dictase lui Ines. Numai după întoarcerea acestuia, aflase de moartea Renatei. Fuseseră obligaţi să schimbe toate planurile pe care le elaborase cu Gabelotti. Se precipitaseră la cimitir şi improvizaseră.

— V-am pus o întrebare! spuse Gabelotti cu

brutalitate.

Homer Kloppe dădu din cap, cu calm:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Bebe Volpone se întoarse rapid, îl apucă pe bancher de revere şi îi strigă în faţă: – Ascultă-mă bine, *stronzo* (idiotule)! Există cel puţin un lucru pe care-l vei şti! Ceea ce ţi se va întâmpla ţie, băncii şi soţiei tale!

De îndată ce simţi că Kârpatrick îşi ţinea gura lui cea mare, Blesh deveni mai puţin agresiv. Timp de o oră, obţinuse de la colegii lui străini un mare număr de informaţii, răspunzând în ceea ce-l priveşte cu destulă bunăvoinţă întrebărilor care i se puneau. Puţin câte puţin, bucăţile de puzzle se asamblau.

Blesh încheiase discuţia pentru a se duce la Kloppe. Demrpsey, Kirpatrick şi Finnegan plecaseră la hotel. La Sordi, îşi depuseseră bagajele şi se aranjaseră puţin. Din nou se aflau cu toţii reuniţi în biroul lui Blesh. Subiectul: dispariţia lui Patrick Mahonney.

— Am o ipoteză, spuse Blesh. Dar, într-adevăr, nu se bazează pe mare lucru…

— Spune-o, îl încurajă Kirpatrick.

— Dacă, aşa cum credeţi, inspectorul dumneavoastră a fost lichidat, s-ar putea să ştiu când şi cum… Acum 3 zile, a avut loc o luptă în subsolurile hotelului Commodore.

— Între cine şi cine?

— Nu. ştiu. Nimeni n-a văzut şi nici n-a auzit nimic. Salariaţii au fost alertaţi de un nor de aburi care ieşea din sala maşinilor. Conductele de apă caldă fuseseră sparte de gloanţe… Oamenii mei au găsit urme de sânge şi mai multe tuburi de proiectile. M-am dus chiar eu la faţa locului. Sunt aproape sigur că corpul unui bărbat a fost târât pe podea şi aruncat apoi în mijlocul flăcărilor.

— N-aţi verificat? se miră Kirpatrick.

Blesh îi aruncă o privire agasată.

— Nu, căpitane. E imposibil. Instalaţia centrală care alimentează cele 600 de camere ale hotelului este un cilindru subteran de 200 de metri cubi în care păcura arde cu flăcări imense, incinerând în acelaşi timp toate

gunoaiele. Orice ai băga în acest impresionant cuptor dispare în mai puţin de 10 minute, fără să lase nicio urmă. Or, ca să răceşti cazanul, ar fi nevoie de 3 zile. Infernul, căpitane, infernul.

— Ce vă face să credeţi că poate fi vorba de Mahonney?...

— Doi oameni au dispărut din Zürich în aceste ultime zile. Inspectorul Mahonney şi un oarecare Rico Gatto, un *punk* de pe Coasta de Vest.

— De unde ştiţi că acest Gatto a dispărut?

— A intrat în Elveţia, dar n-a mai ieşit. În plus, nu şi-a plătit nici el nota la hotel, spuse Blesh, cu răceală. După mine, este posibil ca victima de la Commodore să fie Rico Gatto sau Patrick Mahonney. N-am niciun mijloc să aflu cine a dispărut acolo până ce unul din cele două corpuri nu va fi găsit şi identificat.

— Şi dacă nu va fi găsit niciunul? întrebă Finnegan.

Blesh îşi îndepărtă mâinile în semn de neputinţă.

— Asta e cu totul altceva, căpitane. Deşi povestea asta nu ne priveşte pe noi, să ştiţi că, dacă s-a făcut o tranzacţie de capitaluri, aceasta s-a produs între oamenii pe care-i supravegheaţi şi Trade Zürich Bank. Fata proprietarului băncii, Renata Kloppe, şi-a găsit moartea acum două zile într-un accident rutier, după un sfert de oră de la căsătorie. O înmormântează acum. Ştiţi a cui este maşina în care şi-a găsit moartea? A unui oarecare Orlando Baretto, de origine siciliană. Şi ştiţi cine a plătit maşina lui Baretto?

Păstră un moment de tăcere, încântat să-i vadă fierbând, cuminţi ca nişte elevi atenţi.

— >

— Genco Volpone, îi informă în cele din urmă.

— Unde este Baretto? scrâşni Kirpatrick.

— În oraş, răspunse Blesh cu nonşalanţă...

— Cum? Nu l-aţi închis?

— Dacă ar trebui să-i închidem pe toţi care vin să declare furtul unei maşini...

— Locotenente, interveni Finnegan, aveţi acum

posibilitatea să faceţi nişte arestări fantastice, o ocazie care nu se va mai repeta niciodată! De ce să nu-i arestaţi sub un pretext oarecare?

Blesh se uită la el cu o expresie mirată.

— Ce pretext? Ordinea publică a fost tulburată? A existat cea mai mică plângere?

Finnegan şi Kirpatrick schimbară o privire exasperată.

— Pot să-mi permit o întrebare, spuse Dempsey, râzând. Kloppe v-a spus dacă a primit sau nu ameninţări?

Woldemar Blesh îşi subţie buzele.

— Domnule Dempsey, la noi banca este un stat în stat. Consorţiile financiare sunt perfect autonome. Ei îşi angajează gărzile, anchetatorii, experţii, îşi organizează ei înşişi propria lor poliţie. Credeţi că un mare bancher poate acţiona ca un copil şi să amestece afacerile lui băneşti cu serviciile poliţiei oficiale?

— Kloppe nu ştie cu cine are de-a face! rânji Kirpatrick. Sindicatul este destul de puternic ca să pună întreaga Elveţie în genunchi!

Blesh îl măsură cu o infinită milă.

— Nimeni nu a reuşit niciodată, căpitane. Ştiţi de ce? Deoarece în ţara noastră niciun cetăţean nu este coruptibil!

Afirmaţia avea un subînţeles: în America, toţi sunteţi nişte corupţi. Văzându-l pe Kirpatrick cum se înroşeşte, nu-i lăsă timp să-i răspundă.

— Căpitane, credeţi că Volpone sau Gabelotti sunt atât de nebuni să atace o bancă în plin centrul oraşului?

— De ce nu? răspunse Kirpatrick cu arţag. Dacă ei cred că au dreptul s-o facă…

Scoţi Dempsey aprecie fineţea replicii şi râse.

— Ar fi prea frumos, mormăi locotenentul Blesh.

— Dacă înţeleg bine, continuă Kirpatrick, aşteptaţi ca aceste secături să vă treacă oraşul prin foc şi sabie ca să interveniţi.

Blesh i-o tăie sec.

— Ştiu ce am de făcut!

— Ah, locotenente, suspină visător Scott Dempsey. Când mă gândesc c-am putea decapita Sindicatul! Nici n-ar trebui să mişcaţi un deget... Ar fi suficient, de exemplu, să am un cifru mititei... Suma capitalurilor ieşite fraudulos din Statele Unite. Un cuvânt al bancherului dumneavoastră, unul singur, şi i-am prinde pe toţi!

Văzând expresia ameninţătoare a lui Blesh, Dempsey ştiu că depăşise cu mult limitele admise. Prudent, îşi întoarse privirea şi contemplă plafonul.

— Ascultaţi, locotenente, pledă Kirpatrick, departe de mine ideea de a vă da sfaturi... Dar, oricum, date fiind circumstanţele, veţi putea instala măcar microfoane.

Cu tot tonul lui umil şi inocent, Blesh îl fulgeră cu privirea.

— Să lăsăm Watergate-ul la Washington, căpitane! Sunteţi la Zürich! Asemenea procedee ne repugnă!

Kirpatrick strânse pumnii şi-şi înăbuşi cu greu turbarea care-l cuprinsese. Acest funcţionar pretenţios şi arogant va lăsa să-i scape pe sub nas capii celor mai puternice familii ale Sindicatului! Sub efectul concentrării muşchilor faciali, obrazul lui căpătă o superbă culoare vineţie.

Blesh îl observă. Vru să atenueze asprimea replicii şi să-l asigure pe Kirpatrick de bunele lui intenţii. Veni în faţa lui:

— Nu aveţi niciun motiv să vă neliniştiţi, căpitane! Am făcut ceea ce trebuie făcut: doi din oamenii mei apără banca!

Locul unde se afla platoul cu iarbă era ascuns într-o mică depresiune apărată de pantele dure ale unor coline acoperite cu păduri de brazi. Oricine altul în locul lui Amedeo Morobbia ar fi strivit aparatul la aterizare. Era ca şi cum ar fi trebuit să se aşeze pe fundul unei ceşti. Dar Morobbia era obişnuit. Trecuseră deja 3 ani de când funcţiona combinaţia cu aeroclubul. Era suficient ca membrii Sindicatului sau protejaţii lor să aibão. legitimaţie de club în regulă pentru a putea să treacă fără piedică porţile cu grile ale aeroportului din Milano. Ei erau atunci

socotiţi „elevi piloţi” şi puteau să se deplaseze în voie pe partea de teren rezervată cluburilor şi avioanelor-taxi.

În trei ani, Amedeo parcursese de mai mult de 100 de ori distanţa dintre Milano şi Elveţia, în ambele sensuri. Zboruri de zi de preferinţă. Trecând razant peste creasta munţilor, urmărind conturul lor, ceea ce-l făcea să escaladeze vârfurile sau să coboare în văi, el evita să fie reperat de către radare. Cu tot aspectul lui prăpădit, MD315 nu-l trădase niciodată până acum, răspunzând fără să facă nazuri la cea mai mică solicitare a comenzilor, permiţându-i chiar luxul să aterizeze pe distanţe mai mici faţă de cei 300 de metri obişnuiţi.

De regulă, pasagerii săreau din aparat şi alergau până la un drum forestier unde îi aştepta o maşină. Morobbia, cu conştiinţa împăcată, îşi relua atunci drumul de întoarcere şi, la capătul lui, îi dădea socoteala lui Ottavio Giacomassi printr-un simplu telefon.

— M-am întors. Totul a decurs bine.

Acum, o uşoară schimbare de program: trebuie să-şi aşeze avionul lui de şcoală în plin câmp, să-l facă să ruleze până la marginea primilor arbori ce mărginesc păşunea, să-l ascundă cât va putea mai bine şi să aştepte.

— Cât timp?

— Nu ştiu, îi răspunsese Ottavio.

— Dacă nu mă întorc, risc să se neliniştească cei de la Milano!

— Poţi să fii în pană şi să fii obligat să aterizezi undeva.

— Aşa e, dar atunci va trebui să-i previn.

— O.K. O voi face eu. Dacă până la începutul zilei următoare nu va veni nimeni, întoarce-te.

— De acord.

Trecuseră de Glarus, care rămăsese în urmă. Reperă colina pe care o căuta, o trecu razant şi se îndreptă spre fundul ceştii, redresând aparatul paralel cu linia pantei care se pierdea în platou, după ce forma un unghi obtuz la piciorul colinei.

Roţile avură un prim contact brutal cu păşunea plină

de hârtoape. Voleurile de frânare se ridicară pe aripile MD-ului în timp ce curentul produs de elice trasa un fel de şanţ în ierburile păşunii. Aparatul continuă să ruleze până la începutul pantei opuse celei pe care coborâse. Tăie contactul.

Giancarlo Ferrero sărise deja pentru a-i ajuta pe cei zece pasageri să se elibereze din centurile de siguranţă.

— Grăbiţi-vă, băieţi! Mişcaţi-vă!… Sunteţi aşteptaţi în spatele povârnişului!

Săriră din avion. Toţi erau tineri, îmbrăcaţi corect, cu haină şi cravată. Majoritatea aveau o servietă de om de afaceri şi un impermeabil aruncat neglijent pe braţ. Din felul în care escaladau panta în pas alert se vedea că era vorba de atleţi bine antrenaţi. Curând dispărură, înghiţiţi de frunzişul verde. Maşinile staţionau ceva mai departe. Pe drumuri diferite, ele îi vor duce la Zürich, unde nu vor avea altceva de făcut decât să-şi omoare vremea până vor intra în acţiune.

— Ce facem acum? întrebă Ferrero.

— Aşteptăm, bombăni Morobbia.

— Multă vreme?

— Asta, dragul meu, aş vrea s-o ştiu şi eu… răspunse Morabbia.

Se aşeză mai comod pe locul lui, cu un aer visător, şi-şi aprinse o ţigară.

— Prietenul meu Italo Volpone şi cu mine, întru totul de acord, am luat câteva decizii. V-am reunit aici pentru a vi le împărtăşi.

Ettore Gabelotti îşi plimbă privirea paternă şi binevoitoare pe fetele atente ale auditorilor. Conferinţa avea loc în biblioteca vilei închiriată de Volpone. Dar membrii celor două familii nu se amestecaseră totuşi între ei. Reprezentanţii fiecărui clan se grupaseră de-o parte şi de alta a marii mese dreptunghiulare acoperite cu piele neagră. De-o parte Volpone, încadrat de Moshe Yudelman, consilierul lui, şi de Vittorio Pizzu, *sotto-capo*, flancat de cei trei *capiregime*, Aldo Amall-i, Vicente Bruttorc, Joseph Dotto. În faţa lor, consilierii Carmine Crimello şi Angelo

Barba, respectiv la dreapta şi la stânga lui Don Ettore, Thomas Merţă, *sotto-capo*, Carlo Badaletto şi Frankie Sabatini, *capiregime*.

La capătul mesei, Luciano Zullino, (corespondentul pentru Europa de Sud al lui Ettore Gabelotti. În spatele uşii închise, făcând de gardă, Simeone Ferro. Gabelotti luă o expresie de om necăjit.

— Nici Bebe Volpone, nici eu însumi nu suntem pentru violenţă. Dar veţi înţelege uşor că de această dată, prin interesele noastre personale, prestigiul Sindicatului întreg este în cauză. Ce s-ar întâmpla dacă un bancher oarecare ar putea sfida nepedepsit organizaţia? De aceea, asociatul meu şi cu mine suntem de părere să nu trecem peste acest afront.

Întinse mâna către Volpone.

— Italo, explică-le prietenilor noştri ce aşteptăm de la ei…

Don Ettore se reaşeză şi-şi şterse fruntea, Italo se ridică.

Cu nici două săptămân-i în urmă, trăise la Nassau o situaţie asemănătoare. În faţa celor mai importanţi membri ai celor două familii, el citise cele trei litere ce alcătuiau telegrama fratelui său: „OUT”. Atunci nu-şi putuse imagina c-ar putea fi altceva decât locţiitorul momentan al lui Don Genco, fratele mai mic al fratelui său, jucătorul pe care nimeni nu-l lua în serios. Dar moartea lui Genco şi brutalele răspunderi care au urmat au produs în conştiinţa lui un declic eliberator, lăsând să se vadă posibilităţi atât de ascunse în el încât nici nu le putuse bănui existenţa până atunci. Puterea este un fruct frumos, cu un gust nou, a cărui savoare îi va fi de acum încolo indispensabilă. Nici Gabelotti, nici altcineva nu va putea să-l împiedice să se hrănească cu acest fruct. Îi privi rapid, unul câte unul, pe oamenii aşezaţi în jurul mesei.

— Avem un scop dublu, spuse el. Recuperare şi represalii. Este imposibil să-l suprimăm pe bancher fără să riscăm să rupem firul care ne leagă de banii noştri. În schimb, printr-o succesiune de presiuni, îl putem face să se

dea bătut. Homer Kloppe este în mâinile noastre, dar am rămas prea mult la Zürich. Trebuie să acţionăm repede, să lovim, să luăm şi să dispărem! în noaptea asta îi vom distruge banca. Trebuie să-l – facem să înţeleagă că suntem gata să mergem până la capăt, dacă nu ne dă ceea ce este al nostru! în Elveţia, acest gen de furt legal s-a reglat întotdeauna prin avocaţi interpuşi. Nu însă cu noi! Nimeni nu-şi poate permite să fure Sindicatul!

— Ar fi mai bine să ne spui cum trebuie să acţionăm? i-o tăie Carlo Badaletto cu dezinvoltură.

Din ziua când incisivii superiori i se înfipseseră în craniul lui Italo, Badaletto nu rata nicio ocazie ca să-l trateze cu o insolentă dispreţuitoare. Mâinile lui Volpone se crispară uşor sub masă. Plecă uşor capul şi spuse fără să ridice vocea:

— Gura! Eu vorbesc.

Din tonul lui, Moshe Yudelman înţelese că pacea fragilă pe care o instaurase cu atâta greutate va lua capăt înainte chiar de a da roade. Don Ettore simţi şi el schimbarea clima

tului. <Nu-şi putea permite să lase pe cineva să anuleze eforturile făcute până acum şi să-i strice pactul de neagresiune provizoriu cu Volpone. Cu ochii strălucitori de mânie, îl bruftului pe *capiregime* cu răutate:

— Taci din gură sau eu voi fi acela care te va da afară!

Carlo îşi dădu seama că ceva se schimbase în ordinea raporturilor dintre cele două clanuri. În mod normal, Don Ettore ar fi încurajat mai degrabă replicile lui sarcastice adresate lui Volpone. Jenat, întoarse ochii, neştiind unde să se uite, şi-i fixă pe mâinile. lui într-o tăcere de moarte. Italo, înţepenit, inspiră lung ca şi când niciun incident nu ar fi întrerupt firul discursului său. Moshe îl felicită în gând.

— Am chemat 10 „torpile” din Italia. Îi veţi lua pe aceşti oameni sub ordinele voastre şi veţi arunca banca în aer.

Thomas Merţă ridică politicos degetul ca să ceară cuvântul.

— Am văzut banca, spuse el. Este o clădire masivă de piatră de 5 etaje. Nici dacă i-am trânti pe acoperiş o bombă de 2 tone n-am putea-o deteriorara decât superficial.

— Nu însă dacă o faci aşa cum îţi spun eu, i-o întoarse Volpone. Tot succesul acţiunii ţine de rapiditatea execuţiei. Dacă puteţi acţiona în 4 minute, banca va fi distrusă şi am câştigat! Don Ettore şi cu mine am ţinut ca toţi *capiregime* ai familiilor noastre să participe la acţiune. Vittorio şi Thomas vor dirija operaţiunea. Aldo, Vicente, Joseph, Badaletto, Frankie şi Simeone vor încadra „torpilele”. Pe scurt, veţi fi 18 oameni care vor pătrunde în bancă. Trei pe etaj, trei în holul central. Aruncaţi totul în aer şi daţi foc! Veţi avea grenade incendiare şi aruncătoare de flăcări din dotarea armatei americane.

— Padrone, obiectă Pizzu, nu vom putea forţa uşile camerei blindate cu grenade!

— Puţin îmi pasă de camera blindată! spuse Gabelotti cu amabilitate. Nu uita că operăm descoperit, într-un tărăboi groaznic. Scopul nostru este să provocăm maximum de stricăciuni înainte de a ne retrage. În mai puţin de 4 minute trebuie ca toate dosarele să ardă. Ceea ce vrem nu sunt banii, ci scandalul, dezordinea.

Thomas Merţă i se adresă lui Italo Volpone.

— Aţi spus că vom fi 18 care vom pătrunde în bancă. Prin ce mijloc vom putea intra?

— Prin uşă, foarte simplu…

— Aveţi cheile?

Italo schiţă un surâs dur.

— La miezul nopţii precis, uşa mare centrală va zbura în bucăţi. Unul din colaboratorii mei a rămas închis în bancă cu o cantitate suficientă de dinamită asupra lui.

— Care sunt ordinele în ceea ce priveşte poliţiştii? se interesă Vicente Bruttore.

— N-o să-i vezi, i-o tăie Volpone. Între momentul când se vor declanşa semnalele de alarmă şi cel în care vor sosi,

se vor scurge 8 minute. Veţi fi departe!

— Departe, unde asta? întrebă Frankie Sabatini. După un asemenea foc de artificii, cum să ieşi din ţară în 4 minute?

— Nu-ţi face griji…! Mâine dimineaţă vei bea un espresso în Italia.

Retragerea combatanţilor fusese marea problemă a lui Italo. Cum majoritatea oamenilor care acţionau erau ai lui, Don Etlore se abţinuse până-n prezent să-i pună vreo întrebare privind retragerea. Puţin îi păsa că pierderile familiei Volpone vor fi mai mari. Din contră, slăbirea clanului acestuia nu putea decât să servească proiectelor lui ulterioare. Din păcate, Italo nu-şi mai asumase riscul să scoată singur castanele din foc. Cu câteva minute mai înainte, Volpone precizase: „Don Ettore şi cu mine am ţinut ca toţi *capiregime* ai familiilor noastre să participe la acţiune”. Or, Ettore nu decisese nimic. Nu arătase nicio mirare auzind fraza, dar creierul lui vigilent acţionase rapid ca să depisteze un sens probabil ascuns. Că Volpone, în zelul lui de neofit, a vrut să organizeze operaţia pe spezele lui, fie. Dar că voia să-i includă şi pe „locotenenţii” lui în acest commando kamikaze, nu! în orice caz, nu fără garanţii. Ca şi cum el însuşi ar fi cunoscut răspunsul, îi spuse lui Italo cu o voce mieroasă:

— Explică-le băieţilor cum vor fi evacuaţi. Îi simt neliniştiţi…

Volpone nu aştepta decât această întrebare pentru ci câştiga în public un nou avantaj. Îi surâse drăgălaş lui Gabelotti.

— M-am gândit, Don Ettore, m-am gândit la asta…

Ştia foarte bine că, exprimându-se la persoana întâi, îi retrăgea dintr-odată lui Gabelotti meritul de a fi participat la elaborarea soluţiei. De fapt, ea îi fusese furnizată de Otlavio Giacomassi, care a aranjat totul de la Milano. Dar cine-l obliga să spună aşa ceva?

— Când veţi părăsi ruinele băncii, vă vor aştepta 6 maşini. Ele se vor dispersa imediat în direcţii diferite, pe un parcurs prevăzut pentru a nu se încrucişa cu maşinile

poliţiei.

— Cine va conduce maşinile? întrebă Carmine Crimello.

— Prieteni. Ei cunosc oraşul ca ps buzunarul lor. Prin străzi diferite, veţi ajunge toţi în acelaşi punct, undeva în împrejurimile oraşului.

— Un sfert de oră după explozie, toate drumurile vor fi barate, spuse Thomas Merţă. Ce facem? Rămânem ascunşi în această ţară de vaci?

Italo îl privi cu un ochi reprobator.

— Parcă v-am spus că veţi lua micul dejun mâine dimineaţă în Italia?

— Cum trecem frontiera?

— În lapte, spuse liniştit Volpone.

Îi lăsă o secundă să plutească în incertitudine înainte de a binevoi să le explice:

— Fratele meu Genco avea anumite interese într-o întreprindere de lactate cu sediul la Zürich. În fiecare seară, mii de bidoane sunt colectate în regiune şi transportate la firma noastră. De trei ori pe săptămână, cele 14 camioane-cisternă ale întreprinderii se plimbă până la Milano, pentru ca drăguţii de bebeluşi italieni să bea un lapte bun, proaspăt, elveţian. Fiecare cisternă conţine 50.000 de litri. Deci, Thomas, dacă deţeşti vacile atât de mult…

Câteva râsete destinseră atmosfera. Volpone îi opri cu un gest.

— De şase ani, vameşii văd trecând camioanele. În 8 din ele, fratele meu a amenajat ascunzători. Trei sau patru oameni pot sta cu uşurinţă în fiecare dintre ele. Veţi ajunge la Milano în mai puţin de 5 ore. Veţi fi aşteptaţi. Aţi priceput?

Angelo Barba puse o întrebare care îi ardea buzele.

— Şi noi? Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă?

— De ce ar lua o întorsătură proastă? se miră Italo. Poţi să spui ce raport există între tine, un comerciant onest american în trecere prin Zürich, şi anarhiştii care ard o bancă din pură plăcere, fără să ia nicio centimă?

— Să presupunem, totuşi, insistă Barba, încăpăţânat. Cum vom ieşi din Elveţia?”

Volpone avu o expresie de reproş indulgent.

— Cum poţi crede că nu m-am gândit, Angelo?

Folco Mori îmbrăţişă dintr-o privire încăperea.

— Aranjamentul ăsta ar trebui să fie bun, spuse el. Tu ce crezi?

Pietro Bellinzona făcu o strâmbătură.

— Nu ştiu.

— Ce? Lipseşte ceva?

Folco se uită la cadavrul lui Orlando Baretto. Cât timp rămăsese în pivniţa vilei, corpul lui Lando se înţepenise complet. După ce Volpone le dăduse ordinul să-l ducă la el acasă, ei încercaseră în zadar să-l facă să intre în portbagajul maşinii. Dar Baretto mort s-a dovedit mai puţin maleabil decât era în timpul vieţii. Le-a fost imposibil să-i îndoaie corpul. Timpul presa. Îşi asumaseră riscul să-l culce între cele două rânduri de scaune ale maşinii, acoperit cu un pled ecosez.

Folco conducea maşina cu maxilarele strânse, respectând cu scrupulozitate semnalele, cedând trecerea altor vehicule, atent să nu facă nimic care să atragă atenţia. Lângă el, Pietro părea inert, fără nervi. Moartea lui Lando îl uşurase la început, la fel ca şi certitudinea că nu va fi niciodată acuzat că l-a omorât. Rămânea acum să trăiască în *tête-à-tête* cu el însuşi, să evite să se gândească da umilirea pe care o suferise. Nu era atât de prost încât să nu-şi fi dat seama că fusese întotdeauna tratat în clanul Volpone drept idiotul familiei, l-ar fi plăcut să-şi revendice asasinatul pentru a le putea arăta cu mândrie cum punerea lui în scenă îi înşelase pe toţi. Din păcate, era nevoit să tacă…

În apartamentul lui Lando au înscenat un spectacol asemănător celui de la vilă. Când poliţia sau vecinii alertaţi de miros vor descoperi cadavrul, vor fi nevoiţi să accepte teza accidentului. Podeaua camerei de zi era din marmură, piciorul unui scaun a fost rupt, un vraf de şervete curate zăcea pe jos în dezordine, ca şi când ar fi căzut de sus, din

dulapul cu lenjerie, de unde Folco, cocoţat pe un taburet de bucătărie, le scosese.

— În orice caz, spuse Folco, puţin ne pasă! Când îl vor găsi, vom fi departe!

— Îl iubeam, spuse Pietro, sincer.

— Şi eu, răspunse Folco. N-a avut noroc.

— Nu, spuse Bellinzona. N-a avut noroc.

Aruncară o ultimă privire asupra cadavrului înţepenit al camaradului ce zăcea cu faţa în jos şi ieşiră discret din apartament. Italo Volpone le ceruse să se întoarcă la vilă cât mai repede posibil.

Hans Bregenz se săturase să umble de colo-colo pe Stampfenbachstrasse. De două ore, de când era aici, reţinuse fără să vrea conţinutul tuturor vitrinelor de pe o rază de 50 de metri în jurul intrării principale a lui Trade Zürich Bank. Vântul uşor începea să-i înţepe pielea. Îşi ridică gulerul de la fulgarin şi privi ceasul: ora 22. Traversă strada, intră într-un pasaj şi sui cele câteva trepte care-l duseră într-o galerie cu vânzare deschisă non-stop la mezanin.

— Paul, m-am săturat! La ce oră ne schimbă?

— După miezul nopţii, spuse Romanshorn.

— Aş bea ceva…

— Nimic nou?

— Ce vrei să fie nou? Blesh nici nu ne-a spus măcar de ce facem de gardă în faţa acestei blestemate de bănci. Au paznici pentru asta, nu? Ce porcărie!

Romanshorn dădu din umeri. Planurile locotenentului Blesh erau tot atât de impenetrabile ca şi cele ale lui Dumnezeu. Disciplină… Disciplină… El nu le spunea oamenilor săi decât strictul necesar, neconsiderând util să le explice raţiunea misiunilor pe care le încredinţa.

— Semnalaţi-mi tot ce vi se va părea suspect sau insolit în perimetrul din jurul băncii.

„Şi, la treabă!” adăugase în gând Bregenz. Luă talkie-walkie din mâinile lui Romanshorn.

— Du-te să faci trotuarul, fetiţă… Eu voi fuma o ţigară aici…

— De acord, spuse Romanshorn.

Traversă galeria care pornea din dreptul intrării băncii, astfel că le oferea un post de observaţie tot atât de eficace pe cât de discret. Începu să meargă pe strada în pantă, pe care din timp în timp circulau maşini.

Aproape că nu mai erau deloc trecători. La Zürich, lumea se scoală şi se culcă foarte devreme. Romanshorn se întreba care este sensul misiunii lor. Băncile sunt sacre. După cunoştinţa lui, nimeni n; a îndrăznit vreodată să comită aici cea mai mică efracţiune. Îţi vine să crezi că raţiunile sociale pe care le subliniază literele discrete de aur de pe frontonul faţadelor sunt suficiente să le protejeze de iconoclaştii de toate felurile. Trebuia să-şi omoare timpul încă două ore înainte de a le veni înlocuitorii. La capătul galeriei, unde se retrăsese, Bregenz mânui butoanele talkie-walkie-ului. Obţinu imediat legătura cu comisariatul central. Recunoscu vocea sergentului Dorner care era de gardă în tura de noapte.

— Nimic nou? întrebă Dorner.

— Ba da, tăticu', spuse Bregenz. Ard gazu de pomană şi mă plictisesc de moarte.

Homer Kloppe puse mâinile în formă de căuş şi-şi astâmpăra setea la robinetul lavaboului. Nu mâncase nimic de dimineaţă, înaintea înmormântării Renatei, băuse o cafea fără zahăr. Nu-i era foame. Volpone şi Gabelotti nu folosiseră niciun act de violenţă asupra persoanei lui. Se mulţumiseră să-l ameninţe şi să-i descrie în detaliu soarta care-l aştepta, dacă nu tranzita fondurile al căror depozitar era. Ar fi dorit să poată să se debaraseze de ele, dacă n-ar fi avut un simţ atât de striat al eticii profesionale. Dar era de neconceput c-ar fi putut să-i dea cuiva ceea ce altcineva i-a încredinţat. Sensul misiunii lui consta tocmai în secretul absolut. Avusese timp, în orele de singurătate, să reconsidere această problemă de-atâtea ori analizată. Reexaminarea datelor problemei n-a adus nimic nou, doar convingerea absolută că el nu-şi făcea decât datoria, protejând, prin tăcerea lui, cum ar fi făcut mai înainte tatăl sau bunicul lui, valorile pe care le păzea. Obstinaţia lui îl

costase deja dinţii. Volpone i-a jurat că se va lega de soţia lui, de banca lui, de persoana lui.

Când Volpone îi strigase în faţă, ar fi dorit să-l poată ajuta, să-i spună că el era efectiv în posesia „acestor bani, dar că nu putea să-i dea decât dacă erau respectate pe deplin condiţiile legale ale restituirii. Gabelotti se arătase mai blând, mai perfid, alternând ameninţările, promisiunile, regretele…

— Sunt jenat, domnule Kloppe, că sunt nevoit să acţionez astfel împotriva dumneavoastră. Cred că vă daţi seama că nici nu ne lăsaţi să alegem. Ne veţi obliga să vă ruinăm şi să vă distrugem.

Distrus era deja. Moartea Renatei, realitatea morţii ei, se insinua încet în el. Ruinat – presupunând că acest lucru ar fi posibil – nu-i păsa dacă va ajunge. Singurul lucru care-l interesa era ca de aici înainte să reziste, să nu cedeze.

Se întoarse să se aşeze pe patul de fier, cu spatele ţeapăn, cu mâinile pe genunchi, într-o atitudine care-i era familiară. Auzi ceva mişcând în spatele uşii metalice a închisorii lui. Recunoscu zgomotul uşor pe care-l făceau dând la o parte pneurile. O cheie se întoarse în broască. Ettore Gabelotti intră primul, urmat de Italo Volpone care închise uşa şi băgă cheia în buzunar. Homer nu făcu nicio mişcare. Gabelotti atacă.

— Ne-am permis, domnule Kloppe, să vă facem o ultimă vizită înainte ca evenimente ireversibile şi neplăcute să se producă. Foarte sincer, vă voi spune ceea ce se va petrece, pentru a vă ajuta să luaţi o decizie.

Volpone, foarte palid, se aşezase pe un taburet, cu ochii fixaţi într-un punct de pe zidul tencuit cu var. Corpul lui era imobil, dar piciorul drept tresărea lovind podeaua într-o cadenţă rapidă.

— Este ora 23, domnule Kloppe. Într-o oră, Trade Zürich Bank va sări în aer. Un comando este în oraş. Va incendia totul. Nu va rămâne nimic din clădire, nimic! Presupunând că acest incident nu va fi suficient pentru a vă face să vă răzgândiţi, mâine dimineaţă vă vom răpi

soţia. Nu cred că este cazul să vă dezvălui ce va avea de suferit înainte de a-şi găsi odihna morţii. Dar, când veţi afla, domnule Kloppe, o să vă blestemaţi c-aţi provocat o asemenea oroare. După ce o vom răpi, o vom tortura; apoi, vă vom arde casa. După aceea, vă vom da pe mâna unor brute, care, vă jur, vor şti să vă facă să vorbiţi. Sunteţi un om rezonabil, domnule Kloppe, un creştin. Ştiţi că noi nu glumim. De aceea vă implor, gândiţi-vă repede… Este încă timp! Daţi-ne ceea ce ne aparţine, noi vă dăm cuvântul că vă vom da drumul imediat. Ştiţi destule despre noi acum pentru a vă da seama cu cine aveţi de-a face. Mergem întotdeauna până la capăt. Vă felicit pentru curajul de care aţi dat dovadă până acum. Dar există o limită în toate. Încăpăţânarea dumneavoastră devine criminală. Nu mai sunteţi singur în cauză, este vorba şi de viaţa soţiei dumneavoastră.

Gabelotti îşi întrerupse discursul. Pe podeaua din beton, piciorul lui Volpone îşi continua sarabanda, din ce în ce mai nervos. Don Ettore schiţă cu greu un surâs încurajator.

— Avem un punct comun, domnule Kloppe. Aţi auzit vorbindu-se de „omertă”? Este legea tăcerii. Noi o respectăm tot atât de aprig ca dumneavoastră. Cu o mică diferenţă, motivele noastre sunt nobile, pentru că ele privesc onoarea noastră. În cazul dumneavoastră nu este vorba de onoare, domnule Kloppe, ci de bani. Şi, în plus, de nişte bani care ne aparţin, după cum ştiţi. Atunci, vă întreb, la ce bun toate astea? Vreţi sau nu să daţi ordinul de deblocare?

Piciorul lui Volpone încetă brusc să mai bată măsura. O tăcere totală se lăsă în odăiţa mizerabilă, tulburată doar de greaua respiraţie de astmatic a lui Gabelotti. Atunci, Homer Kloppe întoarse încet capul către Don Ettore şi se uită la el cu atenţie. Acest om întrebuinţase toate seducţiile unui discurs, făcând apel la sentimente omeneşti, la inteligenţă, la raţiune. Dar, în spatele acestui paravan de cuvinte, se afla scopul urmărit, fondurile pe care voia să le recupereze. Dar nimic nu proba că el ar fi

proprietarul lor, aşa cum pretindea. Dubioasă i se părea mai ales figura lui. Sub masca înţelegerii binevoitoare, Homer ghicea cruzimea, o aviditate implacabilă, o absenţă totală a milei, ceva îngheţat, care-i evoca privirea piezişă a unui animal de pradă.

Pentru a obţine puterea pe care o avea astăzi, acest om omorâse, umilise, torturase.

Timp de câteva secunde cât privirile lor rămaseră ţintuite una într-alta, Gabelotti speră aproape inconştient că a câştigat, că bancherul va vorbi. Avu impresia chiar că i se întredeschiseseră buzele. Dar nu va afla niciodată cuvintele pe care era gata să le rostească.

Italo sări de pe taburet şi se repezi la Kloppe.

— O să vorbeşti, hoţ nemernic! O să vorbeşti!

Kloppe nu schiţă niciun gest ca să se apere. Căzu pe pat sub greutatea lui Volpone, care îl strângea de gât. Un moment, speră că va muri. Dar Gabelotti îl luă pe Italo de talie, îl ridică şi-l îndepărtă cu toată forţa de care dispunea.

— Italo, Italo!…

— Gura! spumegă Volpone.

Se smulse cu rapiditatea unei fiare şi-şi îndreptă arma către Gabelotti. Figura acestuia luă o expresie mâhnită, dar nu se uită la Volpone, care-l ameninţa, ci la Homer.

— Credeţi-mă că regret profund atitudinea dumneavoastră, domnule Kloppe. Există cel mult un lucru pe care nu l-aţi furat: doliul şi nenorocirile care se vor abate asupra dumneavoastră.

Se întoarse spre Italo, îl luă familiar de braţ ca şi când n-ar fi remarcat Mauserul pe care-l ţinea în mina.

— Vino, Italo, vino… *Andiamo*…

Volpone se lăsă dus, îşi puse la loc arma, luă cheia din buzunar şi o băgă în broască.

Când uşa se închise cu un zgomot metalic în urma lor, Don Ettore încercă să-şi amintească dacă vreun singur om care-l ameninţase în cursul vieţii lui avusese şansa să supravieţuiască insultei ireparabile pe care i-o adusese.

Nu. Niciunul.

— Hans… Tu nu crezi că-i bizar?

— Ce? întrebă Bregenz.

— Este a treia maşină care se opreşte pe stradă.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimeni nu s-a dat jos din maşină.

— Ca şi când nu mai poţi fuma o ţigară liniştit, îl ironiză Bregenz.

— Priveşte, spuse Romanshorn. Alta!

Bregenz văzu un Opel parcând cu toate farurile stinse, la aproape 30 de metri de intrarea de la Trade Zürich Bank.

— Cu asta sunt patru, murmură Romanshorn.

Avea figura încordată. La intervale de 20 de secunde, alte două vehicule se opriră puţin mai jos. Bregenz, intrigat, încruntă sprâncenele.

— Ce ţi se pare neliniştitor în toate astea?

— Ştii ce ne-a cerut El esh? spuse Romanshorn, fără să-şi ia ochii de pe Stampfenbachstrasse. „Semnalaţi-mi tot ce vi se va părea insolit”… O maşină, bine, dar şase, în acelaşi timp, pe aceeaşi stradă! Dă-mi chestia aia…

Smulse talkie-walkie din mâinile lui Bregenz.

— Dorner?… Romanshorn! Unde este Blesh?

— Ce este?

— Şase maşini s-au oprit pe rând în Stampfenbachstrasse. Nimeni nu s-a dat jos…

— Îl contactez, spuse Dorner.

Romanshorn închise.

— Ce facem? întrebă Bregenz.

Ceasul lui arăta ora 23 şi 56.

— Nimic, aşteptăm…

Forţa obişnuinţei… Bregenz verifică prezenţa Colţului său în buzunarul impermeabilului. Până atunci nu avusese nevoie să se servească de el decât la poligon, în zilele de antrenament. Prin vitrina galeriei privi cu atenţie maşinile parcate de-a lungul trotuarului. I.se părea destul de îngrijorător faptul că nimeni nu cobora din ele…

Istoria este plină de evenimente infime care ar putea

să-i schimbe cursul. Puţin lipsise ca Blesh să nu primească apelul sergentului Dorner. Se odihnea în apartamentul lui de celibatar, unde totul era orânduit în aşa fel încât să asigure plăcerea ochiului şi a urechii. Îmbrăcat într-un halat purpuriu, cu un pahar cu coniac în mină, stătea întins pe o canapea din piele mov, marcând cu degetele o misterioasă melodie pe care o auzea doar el. Pe urechi, căştile conectate la combina stereo, ultimul strigăt, care îl costase – cu plata în rate – salariul lui pe trei luni. Pentru Blesh, care-şi ascundea vocaţia de estet în spatele sufletului de poliţist, cea mai mare relaxare, după zile trăite în promiscuitatea vulgară a unor indivizi aproape analfabeţi, era să-l asculte pe zeul lui, Wolfgang Amadeus Mozart.

Cu tot extazul pe care i-l provoca *Così fan tutte*, opera preferată, nu putu să nu audă, deşi atenţia îi era concentrată spre uluitorul avânt al alămurilor, odioasa sonerie a telefonului. Se hotărâse să nu răspundă. Dar soneria continua, neobosită, stricând efectul muzicii. Woldemar Blesh puse jos paharul şi se uită cu o privire exasperată la pendula de bronz din secolul 18, cea mai importantă piesă dintre obiectele preţioase cu care reuşise să se înconjoare: ora 23, 56 minute şi 37 secunde. Ridică receptorul, coborând din sferele înalte unde îl făcea să plutească geniul lui Wolfgang Amadeus.

— Da!

— Sergent Dorner la aparat, domnule locotenent!

— Ce doreşti?

— Bregenz şi Romanshorn m-au sunat. Şase maşini au parcat în apropiere de Trade Zürich Bank. Nimeni n-a coborât din ele.

— Şi? se răsti Blesh, încă sub efectul voluptuos şi delicat al muzicii.

— Nimic, locotenente… Scuzaţi-mă… Mi-aţi cerut…

— Dumnezeule, exclamă Blesh. Trimite imediat două camioane complet echipate.

— Să blocheze Stampfenbachstrasse la cele două extremităţi! Repede! Voi fi şi eu cât pot de repede acolo!

Fără să mai pună receptorul în furcă, sări în sala de baie, se debarasă de halat, îmbrăcă un pulover pe gât, un pantalon, pantofi, fără a-şi mai pune un slip sau şosete. Îşi luă în grabă pistolul Police Python 357 Magnum, îl băgă în buzunarul impermeabilului şi se lansă ca un obuz pe scara pe care o coborî sărind câte patru trepte.

Ultima întâlnire înaintea atacului avusese loc la Zwiss Milk and Butter. Era situată în partea de nord-est a oraşului, dincolo de Schwamendingen, pe un teren puţin depărtat de drumul ce duce la Basserdorf. Un zid înalt de 3 metri închidea în întregime ansamblul clădirilor şi al magazinelor. Un imens portal din lemn permitea accesul în curtea centrală unde staţionau cele 14 camioane-cisternă ale întreprinderii. În fundul curţii, trecându-se pe sub un fel de arc, se ajungea la magaziile unde se depozitau untul şi brânza. Cu toată curăţenia riguroasă, de îndată ce treceai de arc simţeai mirosul pătrunzător ai laptelui în fermentaţie. Puţin mai la stânga, pe aproximativ 1.000 de metri pătraţi, se întindea o hală uriaşă în care se aflau bazinele de fermentaţie, asemănătoare cu nişte piscine. Văzând aceste milioane de litri de lapte, Vittorio Pizzu fusese impresionai. Un sistem de pompe făcea ca laptele proaspăt să ajungă direct în camioanele-cisternă atunci când acestea trebuiau să fie umplute. Vittorio nu-şi amintea să fi înghiţit vreo picătură de lapte, în viaţa lui, oricât de departe în urmă s-ar fi dus cu gândul. Totuşi, tatăl lui îi povestise într-o zi, râzând, că atunci când era în scutece, maică-sa, ca să scape de plânsetele lui, îi turna câteva picături de whisky în biberon. Ceea ce îl făcuse să înţeleagă că băuse şi el lapte, ca toată lumea, dar că nu reţinuse decât mirosul şi gustul de whisky…

Intrase într-un birou de la primul etaj, împreună cu cei trei *capiregime*, Aldo Arnalfi, Vicente Bruttore şi Joseph Dotto. Se aflau deja acolo Italo Volpone, Ettore Gabelotti, Moshe Yudelman, al cărui aer sumbru îl frapase, precum şi cei doi consilieri ai lui Don Ettore – Carmine Crimello şi Angelo Barba. În fundul camerei, omologul său, Thomas Merţă, *sotto capo* al lui Don Ettore, înconjurat de cei trei

capiregime – Carlo Badaletto, Frankie Sabalini, Simeone Ferro. Nu reuşea să se obişnuiască cu prezenţa permanentă a membrilor familiei Gabelotti! Această vecinătate a clanului advers, devenit acum aşa-zis aliat, îi părea necuviincioasă! Prea mulţi ani de război şi prea mulţi morţi separau familiile Volpone şi Gabelotti pentru ca Pizzu să-şi poată imagina că o pace prelungită ar putea fi posibilă între ei.

Trecând prin curte, le făcuse cu ochiul lui Pietro Bellinzona şi Folco Mori. Mori, glumind, şi-a astupat nasul, arătând în direcţia halelor.

— Cei 10 oameni din Italia au sosit, începuse Volpone fără niciun alt preambul. Nu-i mai lăsaţi din mină! îi luaţi în primire şi le explicaţi ce aştept de la ei. La 11 şi un sfert veţi pleca de aici la bancă. Veţi folosi şase maşini. Şoferii cunosc perfect itinerarul. De îndată ce veţi face praf banca, veţi fi aduşi din nou aici. Veţi urca imediat în ascunzătoarele din cisterne. Veţi fi la Milano înaintea zorilor. Nu ne vom revedea decât la New York.

Don Ettore făcuse un gest care, dacă ar fi fost prelat, ar fi însemnat o binecuvântare. Pizzu l-a văzut arborând surâsul lui ipocrit şi l-a auzit spunând:

— *Merda a tutti*!

Vittorio îşi privi ceasul. Mai era un minut până la miezul nopţii. Maşina în care se afla ajunsese în Stampfenbachstrasse cu patru minute în urmă. Va ieşi din maşină peste 30 de secunde, dând astfel semnalul convenit pentru ca toţi oamenii să se regrupeze de-o parte şi de alta a uşii centrale a băncii, la adăpost de explozie. Dacă acest Piombino era un om serios, focul de artificii va avea loc exact peste treizeci şi opt de secunde.

Vittorio deschisa portiera şi puse piciorul pe trotuar. În acelaşi moment, toţi cei din commando ţâşniră din celelalte maşini înşirate pe stradă. În tăcere, se îndreptară spre acelaşi punct: banca.

La 12 fără 10, Cesare Piombino ieşi din dulapul cu mături, unde îşi găsise adăpost. Lenevise mai mult de 7 ore, luptând cu cârccii care îi cuprinseseră picioarele. Pe

cadranul luminos al ceasului, urmărise cu nerăbdare mersul timpului, înregistrând toate zgomotele înăbuşite ale băncii aflată în activitatea febrilă dinaintea închiderii. Apoi, rumoarea dispăruse. Rezistase tentaţiei de a ieşi din dulap ca să-şi dezmorţească corpul anchilozat. Nu putea să rişte. Când s-a angajat pe scara de serviciu, căutase în zadar la etajele superioare un loc unde să se ascundă. Nu găsise niciunul. Fiecare secundă care trecea putea să-l pună faţă în faţă cu un salariat curios. Coborând, reuşise să descopere abia la parter singurul loc posibil ca să-i asigure un adăpost. Sub casa scării era amenajat un fel de dulap plin cu obiecte şi produse de curăţenie, închis cu o uşă a cărei cheie era în broască. Piombino se furişase cu mare greutate, având loc abia să stea pe vine. Avusese bună idee să închidă uşa cu cheia prin interior. Două ore mai târziu, atunci când ronţăia câteva bucăţi de zahăr luate din servietă, un zgomot de paşi îl făcuse să tresară şi să-şi reţină respiraţia. Paşi grei răsunau în banca goală, pustie. Paşii s-au oprit în faţa uşii. Cineva a încercat s-o deschidă. Apoi, paşii s-au îndepărtat, în acelaşi ritm cadenţat şi liniştit. Leoarcă de transpiraţie, Cesare Piombino şi-a făcut semnul crucii, mulţumindu-i Madonei că l-a protejat... După acest moment de panică, aşteptase să treacă timpul, morfolind din când în când câte o bucată de ciocolată, pe care căldura aproape că o topise, luând câte o înghiţitură de apă din sticla de plastic pe care avusese grijă să o aibă la el pentru o atât de lungă aşteptare...

Se angajă în holul central cu neîncredere, cu ochii la pândă în semiobscuritate. N-avea de unde să ştie ce fel de sistem de securitate proteja banca. O sirenă de alarmă se putea auzi în orice moment. Ajunse lângă enorma uşă de fier forjat care despărţea holul băncii de treptele de la intrarea din Stampfenbachstrasse.

Se aşeză pe jos, îşi deschise calm servieta şi scoase toate materialele de care avea nevoie. Îi rămâneau 4 minute până în momentul exploziei... Scoase dinamita, o mângâie cu duioşie şi derulă cordonul Bickford. Propria lui

viaţă depindea de priceperea cu care va aprecia lungimea fitilului. Trebuia să ardă în 55 de secunde, timpul necesar să se adăpostească în spatele coloanelor de marmură care susţin plafonul holului. De îndată ce uşa va zbura în ţăndări, va alerga în stradă încercând să ajungă la maşina parcată la doi paşi, în Haldeneggstrasse.

Luă foarfecă şi tăie fitilul. Puse apoi în servietă ustensilele de care nu mai avea nevoie. Aprinse vechea lui brichetă cu benzină şi dădu foc capătului fitilului. Când văzu că acesta începe să se consume, fugi până la coloana de marmură cea mai apropiată şi selungi cu capul pe servietă, astupându-şi urechile cu mâinile. Începu să numere în gând. Când ajunse la 28, o lumină fantastică invadă holul, urmată de o deflagraţie care clătină clădirea. Un suflu arzător ajunse într-o undă puternică până la el, în timp ce ţăndările de lemn, de pietre şi de oţel zburau în holul pustiu al băncii.

Cesare Piombino se ridică şi-şi luă elan ca să sară cât se poate de repede în stradă. Acolo unde fusese uşa masivă, nu mai era decât o spărtură imensă.

Miracolul se produse pe neaşteptate, sub ochii neîncrezători ai lui Romanshorn şi ai lui Bregenz. Stampfenbachstrasse, cu totul pustie un moment mai devreme, se populase în mai puţin de trei secunde cu o trupă numeroasă şi tăcută, ce avansa în mici grupuri către Trade Zürich Bank.

— Drace! spuse Bregenz cu o voce spartă, 17 indivizi! …

— Nu, 18, îi şopti Romanshorn.

— Paul… Ce facem?

— Ne-ar zdrobi… Să ne aşteptăm colegii…

Amândoi ţineau în mână pistolul regulamentar al poliţiei cantonale, Colţ Cobra 38 Special. Lui Bregenz nu-i mai era brusc frig. Din contră, trecându-şi maşinal degetele între gulerul cămăşii şi gât, constată cu surpriză că transpira.

— Priveşte! spuse Romanshorn.

În faţa lor, oamenii se opriseră la o distanţă de

aproape 15 metri de-o parte şi de alta a uşii băncii. Bregenz îi văzu ascunzându-se în spatele colonadelor care susţineau porticul, cu spatele la ele. Înţelegea din ce în ce mai puţin ceea ce se petrecea. Tocmai voia să-i pună o întrebare lui Romanshorn, când îl orbi o imensă flacără roşie şi se simţi aruncat pe podea odată cu o tornadă de cioburi de sticlă provenind din geamul pe care până atunci îl avusese în faţă. Asurzit de explozie, aiurit de cădere, nu auzi ce-i striga Romanshorn. Vedea doar braţul acestuia destinzându-se şi scuipând parcă sporadic o scurtă scânteie roşie. Se aşează cu greu în patru labe, căută pe pipăite Colţul ce-i scăpase din mină, îl găsi doi metri mai departe de locul unde el însuşi căzuse şi se târî către camaradul lui.

Dintr-un reflex ancestral, Romanshorn aplecase capul când îl orbise strălucitoarea jerbă de foc. Simţise suflul în momentul în care geamul galeriei, spart în mii de bucăţi, se împrăştiase deasupra lui într-o ploaie de ţăndări ucigaşe. Adăpostit de zidul care încadra geamul, aruncă o privire în Stampfenbachstrasse, o secundă numai după detunătură. Uşa centrală a băncii nu mai exista. În locul ei, o gaură înnegrită de care erau agăţate resturi de fier forjat ţintuite în zid. Văzu cu stupefacţie un om ce sărea ca o minge ieşind din bancă, cu o servietă în mină, în timp ce oamenii care se lipiseră de coloane se grăbeau în sens opus.

Cel care ieşea nu le dădu nicio atenţie celor care se îngrămădeau spre intrare. Nici aceştia nu arătau în vreun fel că l-ar fi observat pe omul mărunt care fugea ca un nebun. Socotind că era mai bine să acţioneze decât să înţeleagă şi convins că explicaţiile vor veni întotdeauna la vremea lor, Romanshorn trase în grămadă, în cadenţă rapidă. Un om căzu în stradă, fiind susţinut imediat de unul dintre camarazii săi. Cei care nu intraseră încă în gaura căscată şovăiră puţin. O lumină roşie încinse parcă interiorul băncii, în timp ce răsunau detonările furioase ale grenadelor.

— Trage, strigă Romanshorn către Bregenz, care

ajunsese lângă el, în spatele parapetului improvizat.

O cascadă de gloanţe se strivi aproape de faţa lor, pe faţada care îi proteja. Fuseseră reperaţi. În acelaşi moment se auziră sirenele camioanelor poliţiei.

Sfărâmăturile produse de explozie nu căzuseră încă toate când Vittorio şi Thomas, cei doi *solto-capi* ai familiilor rivale, se şi lansau în fruntea oamenilor lor, în interiorul băncii. Prin numeroşii *punks* pe care-i aveau în subordine, ei se ciocniseră ani de zile. Acum, niciunul nu voia să-i dea întâietate celuilalt. Vittorio scoase inelul de la două grenade pe care le aruncă în fundul holului, în spatele ghişeelor. Merţă şterse parcăcu aruncătorul de flăcări şirul de dosare aflat la stânga Lui. În urma lor, „soldaţii" tăbărâseră în direcţii diferite urmându-i pe *capiregime* din clanurile Gabelotti şi Volpone. Vicente Bruttore, Joseph Dotto, Carlo Badaletto, Frankie Săbatini şi Simeone Ferro trebuiau să distrugă câte un etaj, fiecare fiind însoţit de doi oameni. Tocmai voiau să se îndrepte către scări, când strigătul lui Aldo Amalfi îi opri.

— Poliţiştii! Opriţi-vă cu toţii!

— Sus! ordonă Merţă.

— Eşti nebun! protestă Amalfi. Sunt ascunşi chiar în faţă şi trag asupra noastră. Un om a fost atins! Ł) ouă camioane ftarează strada!

Prezenţa lui Vittorio îl făcu pe Thomas Merţă să se încăpăţâneze.

— Toţi sus! Ardeţi tot!

— Vittorio, răcni Aldo. Fă ceva să-l opreşti pe nerodul ăsta!

Thomas Merţă îşi îndreptă instantaneu aruncătorul de flăcări spre Aldo Amalfi.

— Repetă ce-ai spus!

— Nu mişca! tună Pizzu, îndreptând spre Merţă ţeava pistolului Smith and Wesson Parabellum 39.

Timp de o secundă se înfruntară din priviri, la limita acelei stări misterioase când cea mai mică mişcare poate declanşa măcelul.

Se auziră de afară rafale de împuşcături.

— Să ne retragem, răcni unul din oamenii lui Ottavio Giacomassi. Nu mai ai loc de poliţişti pe aici! Repede!

Vocea lui Vicente Bruttore acoperi deodată toate celelalte zgomote.

— Terminaţi cu tâmpeniile! Dumnezeii mă-sii! Am ratat atacul! Să fugim!

Într-o secundă, se regăsiră toţi în stradă, adăpostindu-se în spatele coloanelor. Vittorio Pizzu evaluă situaţia dintr-o privire: era cât se poate de proastă. Poliţiştii de la primul etaj al clădirii din faţă îi ţineau sub tirul automatelor. Vitlorio desfăcu o grenadă şi o aruncă cu precizie în cadrul ferestrei care fusese pulverizată. În susul şi josul străzii, două camioane de poliţişti, cu sirenele urlând şi cu farurile aprinse, se aşezaseră de-a curmezişul drumului. Ocupanţii lor, ascunşi în spatele caroseriilor, trăgeau asupra şoferilor din maşinile care aduseseră comando-ul.

— La maşini! urlă Pizzu.

Oamenii alergară în zigzag, îndoiţi de mijloc, acoperiţi de Thomas Merţă, care dădu drumul la două jerbe purpurii din aruncătorul de flăcări spre camioanele care blocau cele două extremităţi ale străzii.

— Unde vrei să te duci, nerodule! zbieră el la Pizzu. Nu vezi că este blocat?

Vittorio aruncă o nouă grenadă în direcţia celui mai apropiat camion. În lumina coloanei de foc pe care o ridică explozia, văzu doi agenţi în uniformă ridicând mâinile spre faţă şi căzând la pământ, în timp ce rezervorul de benzină al camionului lua foc.

— Nu te ocupa de asta! Fugi!

Nu aveau nici măcar o şansă la mie să reuşească. Dar, chiar dacă n-ar fi avut decât una la un milion, Pizzu ar fi încercat-o. Alergă spre Fordul care-l adusese. Şoferul se desprinsese deja de trotuar, când Vittorio trânti cu putere portiera.

— Intră în camion, îi strigă el tipului de la volan.

Fordul luă viteză. Pizzu aruncă o privire în spatele lui:

celelalte maşini îi urmau. Ca să ajungă unde? 30 de metri mai jos, în sensul pantei, camionul bara. Stampfenbachstrasse în toată lărgimea ei. Chiar urcându-se pe trotuar, Fordul nu avea nicio şansă să ocolească vehiculul greoi.

— Suntem pierduţi, spuse Amalfi, care se urcase în maşină odată cu Vittorio.

Pizzu, fără să-i răspundă, desfăcu piedica unei grenade. În aceeaşi clipă se simţi proiectat cu violentă în Amalfi Pneurile maşinii scrâşneau. Vehiculul o luase brusc la dreapta şi cădea parcă în gol, scuturat de zdruncinături infernale.

— Grenada ta! urlă Amalfi. Arunc-o!

Ţinându-se de unde putea, Pizzu o păstrase în mina desfăcută. O aruncă cu disperare prin geamul lăsat. Explodă cu un zgomot infernal chiar înainte de a fi atins pământul.

Când cobori pe Stampfenbachstrasse, o alee strâmtă se deschide între două blocuri. Duce la o scară care coboară 20 de metri spre cheiul Limmat-ului, Pizzu înţelese că şoferul lui cobora treptele cu Fordul. Când maşina a atins cheiul, viră la stânga maltratându-şi cauciucurile, apoi la dreapta pentru a traversa cu toată viteza podul de peste râu. Pizzu constată cu satisfacţie că celelalte 5 maşini ale comandoului erau încă în urma lor, după ce urmaseră acelaşi drum!

— Vom fi la adăpost în 5 minute, îi spuse şoferul, cu calm.

Dintr-o singură privire, locotenentul Blesh aprecia importanţa dezastrului. Un camion al poliţiei ardea de-a curmezişul străzii, agenţi în uniformă îl stropeau cu extinctoarele, în timp ce alţi trei poliţişti erau aplecaţi peste două forme alungite pe pământ. Frână brusc în faţa camionului în flăcări şi sări din Opelul lui.

— Hei, tu!

Unul dintre poliţişti se întoarse spre el.

— Sunt locotenentul Blesh! Povesteşte-mi repede ce s-a întâmplat!

— Avem doi oameni grav răniţi, locotenente! Grenade!

— Mai târziu! spuse nerăbdător Blesh. Unde sunt leprele!

— Priviţi! spuse agentul arătându-i începutul scării pe unde dispărea ultima maşină a comandoului.

— Urcă!

— Dar, domnule locotenent…

— Urcă!

Îl împinse spre Opel şi se instală la volan. Agentul se urcă lângă el. Blesh rulă câţiva metri în marşarier, demară din nou şi se sui pe trotuar strecurându-se prin spaţiul rămas între partea din spate a camionului şi imobil.

— Cum te numeşti? îl întrebă pe agent, în timp ce se angaja într-o goană nebună pe treptele scării.

— Schindler… domnule locotenent… bolborosi poliţistul pe care manevra îl speria.

— Ia radioul! Apel către toate maşinile de poliţie!… Apel către postul de comandă.

Docil, Schindler repetă ordinele primite în microfonul pe care-l desprinsese din tabloul de bord.

— Apel către toate maşinile de poliţie… Apel către P.C…

— Aici Blesh! spuse Blesh.

— Aici P.C., răspunse o voce fornăită.

— Ţine-mi blestematul ăsta de microfon în dreptul gurii! îi ceru Blesh.

Schindler apropie microfonul.

— Atentat contra Trade Zürich Bank, spuse Blesh. Rămâneţi în contact permanent cu mâne şi dirijaţi echipajele de întărire pe itinerarul pe care vi-l indic!

— Am înţeles, locotenente…

— Câte maşini au putut fugi? întrebă Blesh pe Schindler.

— Câteva… nu prea multe… Nu ştiu, locotenente.

— Cretinule! Câţi oameni?

— Zece?… Douăzeci?…

— Cretinule!

— Ce-aţi spus, domnule! fornăi vocea.

— Nu vorbesc cu tine! urlă Blesh. Rămâi acolo! Văd una... Schindler, Dumnezeule! Microfonul! Sunt pe Museumstrasse... Trec prin faţa Hauptbahnhof...

— Au aruncătoare de flăcări! spuse Schindler.

— O iau pe Limmatstrasse, spuse Blesh. Maşina urmărită, un BMW negru... sau bleu închis».

— Echipajele au fost prevenite, domnule locotenent!

— 3?... 20? 100? Ei, Schindler, ce dracul Trezeşte-te! Câte maşini?

— Cinci sau şase, locotenente.

— Perfect! BMW-ul ne va conduce unde se duc şi celelalte.

Stinse farurile şi încetini pentru a nu fi reperat de cei din BMW.

— Eşti înarmat, Schindler?

— Da.

— Da, domnule locotenent! se răsti la el Blesh. Muniţii?

— 12 gloanţe, domnule locotenent.

BMW-ul ajunse la Limmat Platz şi viră la dreapta.

— Schindler! Microfonul! Vehiculul urmărit la direcţia Komhausstrasse. Grenade ai?

— Da, domnule locotenent... şi un aruncător de flăcări...

— Gunoaie! Gunoaie! Microfonul. Mă angajez pe Schaffhausen Strasse.

— Recepţionat, locotenente... Patru maşini sunt pe urmele dumneavoastră cu 24 de oameni la bord.

— Ce armament au?

— Puşti de asalt Mauser, mitraliere Sten...

— Virez în Kirschwiesen...

— Am înţeles, locotenente... Le comunic...

— Povesteşte-mi, Schindler!

— Când am sosit, ardea în bancă. Tipii au ieşit şi au îndreptat spre noi aruncătoarele.de flăcări...

— Şi voi, în timpul ăsta, vă jucaţi cu bile?

— L-am atins pe unul, locotenente.

— Ajung în Winterthurer Strasse… Direcţia nord-est… Schwamendingen…

Cinci minute mai târziu, BMW-ul mergea pe drumul spre Basserdorf. La un moment dat, viră la şlinga şi Blesh îl pierdu din vedere. Când ajunse la rândul lui în acelaşi loc, Blesh constată că se afla la capătul unui drum privat ce ducea la un grup de clădiri împrejmuite cu ziduri înalte. BMW-ul păru că se topeşte, absorbit de zid. Blesh (rină, o luă pe iarbă la dreapta şi se adăposti sub frunzişul unor copaci.

— I-am prins, Schindler! Ce întreprindere este, oare, aici?

— Zwiss Milk and Butter, locotenente… Produce şi brânza. Cumnata mea a lucrat aici.

— Microfonul!… Ordin către toate maşinile de poliţie: să înceteuiască Zwiss Milk and Butter… drumul Basserdorf, la stânga, cum ieşi din Zürich!

— Recepţionat, locotenente. Maşinile sunt pe urma dumneavoastră… Retransmit imediat ordinul.

— Mişcaţi-vă, pentru numele Domnului! N-o să pornesc singur asediul.

Aruncă microfonul şi sări afară din maşină.

— Schindler, vino cu mine!

Schindler îşi scoase din toc arma şi fugi prin iarba umedă, în spatele locotenentului. Ajunseră la zid. Se auzea zgomotul unor maşini grele care se puneau în mişcare. Blesh fugi până la poarta masivă din lemn. Era închisă.

— Ajută-mă!

Schindler făcu un fel de scară din braţele lui, pentru Blesh, care-şi ridică cu precauţie capul deasupra portalului. Ceea ce văzu, îl înmărmuri…

Lui Vittorio Pizzu şi lui Thomas Merţă le revenise întreaga responsabilitate a operaţiunii. Nereuşita era evidentă. Cei doi *sotto-capi* o ştiau. La ora socotelilor se va stabili dacă vreunul dintre ei comisese o greşeală. Pentru moment, trebuiau să dispară cu toţii urgent. Ca să-i încurce pe eventualii urmăritori, cele şase maşini veniseră pe drumuri diferite. După spusele ocupanţilor lor, niciuna

nu fusese reperată. Vittorio şi Thomas alergară în biroul de la primul etaj ca să-i prevină pe Volpone şi Gabelotti de eşecul lor. În timp ce forma numărul de telefon, Pizzu mormăi:

— De fapt, ei nu doreau decât un scandal, aşa că au fost, oricum, serviţi!

— S-o crezi tu! se revoltă Merţă. De abia a fost atinsă banca! Trebuia să radem totul până la plafon! Abia dacă am reuşit să distrugem ceva în holul de la intrare! Dacă m-ai fi ascultat, totul ar fi ars!

— Dacă te-aş fi ascultat, ori am fi murit, ori am fi fost arestaţi!

Cu înţelepciunea lui, Moshe Yudelman îi sfătuise pe cei doi Doni să nu pună piciorul în acea noapte în vilă sau la hotel, atâta timp cât nu vor cunoaşte rezultatele şi consecinţele atacului.

— Lucrurile pot lua o întorsătură urâtă, Italo… Nu se ştie niciodată. Să nu subestimăm poliţia elveţiană!

Între timp, Moshe îl contactase pe Ottavio la Milano ca să-i ceară să le pregătească retragerea, dacă se întâmpla ceva neobişnuit. Pământul elveţian putea deveni brusc fierbinte. Atunci ar trebui să se dea la fund şi să părăsească ţara în cel mai scurt timp. Ottavio le sugerase imediat ce ar trebui să facă, se gândise la aşa ceva înaintea lui Moshe.

Tot după sfatul lui Yudelman, cei doi Doni, consilierii şi gărzile lor de corp îşi găsiseră refugiu în apartamentul unei oarecare Ines, despre care Vittorio nu auzise niciodată vorbindu-se. La această Ines se găseau deci Bebe Volpone, Ettore Gabelotti, Moshe Yudelman, Carmine Crimello, Angelo Barba, precum şi Folco Mori şi Pietro Bellinzona, care vegheau asupra securităţii lor.

Cineva ridică receptorul.

— Pizzu la telefon! se prezentă Vittorio.

— Vi-l dau pe Don Volpone, îi răspunse Angelo Barba.

Vittorio remarcă titlul de „Don” pe care-l folosise consilierul unei familii rivale. Sceptrul lui Genco trecuse în mâinile lui Italo şi Vittorio fu mândru, în sinea lui, că

tânărul său *capo* a fost aşa de repede recunoscut.

— Vittorio?

— Merge rău, Padrone, poliţiştii ne aşteptau! Ne-am luptat cu ei…

— Unde eşti?

— La casa părintească.

— Şi obiectivul nostru?

— Fei… În parte! întreg oraşul va fi trecut probabil prin ciur începând de acum! Fugi, Padrone, se îngroaşă gluma!

— *Madonaccia*! se sufocă de mânie Thomas Merţă. Poliţiştii sunt afară.

Zgomotul unui tir intermitent ajunse la urechile lui Vittorio.

— *Porco Dio*!… *Andate Via Padrone*! *Subito*! *Poliţiştii sunt* aici!

— Vittorio… urlă Volpone.

Dar Pizzu închisese şi fugise la fereastră. Motoarele camioanelor-cisternă bubuiau într-un vacarm îngrozitor. „Soldaţii” ieşiseră din ascunzătorile unde se vârâseră. De-acum încolo orice ieşire în forţă cu camioanele devenise imposibilă: o jumătate de duzină de maşini de poliţie îi aşteptau în spatele zidului incintei. Pe deasupra crestei zidului înconjurător Vittorio le zări luminile rotitoare.

— Poliţia! strigă o voce amplificată de un megafon. Ieşiţi toţi cu mâinile sus… Sunteţi înconjuraţi!

Pizzu deschise fereastra, dezamorsă o grenadă, îşi luă elan şi o aruncă cu toate puterile de partea cealaltă a zidului. Explozia acoperi zgomotul armelor automate. În curte, oamenii lui Giacomasi, cărora le dădeau ajutor „locotenenţii” lui Volpone şi ai lui Gabelotti, mitraliau zidul înconjurător deasupra căruia apărea din când în când capul unui poliţist protejat de o cască.

Pizzu văzu una din maşinile blindate ale poliţiei manevrând în faţa intrării principale. Merse înapoi cam o sută de metri: poliţiştii voiau mai mult ca sigur s-o utilizeze ca berbec pentru a sparge portalul.

Pe urmele lui Thomas Merţă, Vittorio coborî în fugă

scara. În punctul în care ajunsese confruntarea, nu se mai putea pune problema să se predea. Cea mai mică dintre condamnări, în cel mai bun caz, ar fi fost închisoarea pe viaţă.

— Pe aici, strigă Aldo Amalfi.

Gesturile îi erau uşor acoperite de fumul grenadelor lacrimogene care cuprindea încet curtea, mirosul laptelui amestecându-se cu cel al corditei. Portalul se făcu ţăndări sub impactul maşinii poliţiei, care se ciocni imediat de unul din camioanele-cisternă puse de-a curmezişul intrării. Maşina se transformă într-o torţă, după ce sparse cisterna, din care se revărsă un val de lapte care acoperi în parte corpurile oamenilor răniţi ce zăceau în noroiul din curte.

Instinctiv, cei din familiile Volpone şi Gabelotti se regrupară în zona din spate, acolo unde se aflau bazinele cu lapte şi magaziile de unt şi de brânză. Gâfâind, Pizzu, Bruttore, Merţ a, Ferro, Badaletto şi Sabatini îl înconjurară pe Aldo Amalfi care îi strigase ceva unui individ din hală.

— Repede! El ştie pe unde putem să trecem! Urmaţi-l!

Toţi se strânseră în imensa hală unde se aflau bazinele ce conţineau mii de hectolitri de lapte. La fiecare 10 sau 15 metri unii dintre ei se opreau trăgând rafale pentru a încetini înaintarea poliţiştilor aliaţi pe urmele lor. Aldo Amalfi şi Simeone Ferro, ultimii care se retrăgeau, se treziră dintr-odată izolaţi de grosul trupei din cauza unui trăgător care sta la pândă în exterior, pe un acoperiş.

— *Via*! *Via*! urlă Amalfi lui Pizzu, care ezita să treacă prin uşa metalică pe unde tovarăşii lui, conduşi de individ, dispăruseră în grabă.

Pizzu scoase piedica celei din urmă grenade şi o aruncă în spatele bazinului cu lapte în fermentaţie unde mai mulţi atacatori se adăposteau de tirul lui Simeone şi Aldo. Grenada zgudui zidurile halei. Trei oameni în uniformă, răniţi de schije, se rostogoliră în bazin. Vittorio acţionă o manetă despre rosturile căreia aflase în cursul zilei. În bazin se produse o mişcare intensă. Luând repede viteză, paletele enorrrie începură să se rotească antrenând

în mişcările lor de coşmar corpurile poliţiştilor răniţi, amestecaţi ca nişte muşte în monstruosul puţinei.

Cu brutalitate, Vicente îl înhăţă pe Vittorio Pizzu care nu se îndura să-şi abandoneze „locotenentul”. Îl împinse în culoarul în pantă forţându-l să meargă înainte, între pereţii de beton.

După aproape 50 de metri, terenul devenea aproape orizontal. Văzură prima maşină.

Individul din hală era la volan. Thomas stătea lângă el şi le făcea semne disperate strigându-le ceva ce nu înţeleseseră. În spate, Carlo Badaletto şi Frankie Sabatini. Într-o altă maşină cu motorul mugind, Joseph Dotto, cu ochii ieşindu-i din cap. Vittorio şi Vicente se grăbiră spre el.

Cele două maşini demarară cu viteză. După aproape 300 de metri ajunseră în faţa unui perete metalic ce închidea drumul.

Individul frână brusc, sări din maşină şi apăsă pe un comutator fixat în zid. Peretele pivotă de jos în sus, permiţându-le să treacă.

— Stingeţi farurile! le strigă celor din maşini.

Se aşeză din nou la volan şi traversă un hangar pustiu, ale cărui grinzi de oţel susţineau un acoperiş din sticlă ce lăsa să pătrundă lumina difuză a nopţii.

Coborî din nou şi deschise cu precauţie uşa hangarului. Amortizat din cauza distanţei, le parveni zgomotul luptelor care se duceau cu turbare în hală, între supravieţuitorii trupei lui Ottavio şi forţele poliţieneşti cantonale. Luminile unui incendiu urcau într-o jerbă impresionană către cerul întunecat.

Individul se numea Enzo-Cerignola, era sicilian şi fusese prieten cu Genco Volpone. În urma insistenţelor lui, Genco consimţise, cu cinci ani în urmă, să construiască acest tunel subteran, care le adusese până acum enorme servicii. În spatele faţadei onorabile a lui Zwiss Milk and Butter, se făcuseră discret profitabilele tranzacţii ilicite ale Sindicatului. Enzo Cerignola era singurul care avea cheia ce permitea accesul la drumul de beton. Se aplecă spre

Joseph Dotto:

— Mă urmezi. Nu umbla la faruri decât dacă eu le aprind pe ale mele! Dacă Dumnezeu o doreşte, ajungem în munte. Ottavio va şti cum să ne ajute să trecem frontiera.

Se sui în maşină şi demară. Mergând cu farurilestinse, cele două vehicule se topiră rapid în noapte.

— Fugi! îi strigă Simeone Ferro lui Aldo Amalfi. Te acopăr!

Aldo alergă cu toată viteza, îndoit, în zigzag, cu sărituri de iepure. În acel moment, poliţistul de pe acoperiş trimise spre el o rafală de pistol automat. Aldo Amalfi se rostogoli, se învârti în jurul lui şi se trezi pe vine în faţa uşii prin care dispăruseră Vittorio, Merţă şi ceilalţi. Cu disperare, observă că suprafaţa netedă metalică era lipsită de mâner. Maşinal, se întoarse spre poliţistul care trăsese de sus asupra lui. Omul nu mai avea faţă. Un fel de bulgăre inform şi sângerând îi ţinea locul. Glonţul lui Simeone făcuse să-i explodeze capul, în mod curios, continua să se sprijine de-o bucată de geam rămasă intactă, în mod miraculos mânjită de un fel de terci purpuriu. Aldo îl căută cu privirea pe Simeone. Era lungit pe spate, cu braţele în cruce şi picioarele depărtate. La zece centimetri de pieptul lui, Herstalul care-i scăpase din mâini când îl ajunsese moartea. Atunci, Amalfi înţelese că era singur împotriva tuturor şi că şi el va muri.

Se târî în spatele bordurii ce înconjura bazinul cu lapte. Protecţia pe care putea să i-o ofere aceasta cu cei 20 de centimetri grosime părea derizorie. Gloanţele îi şuierau pe la urechi. Unele loviră bordura, altele ricoşară pe suprafaţa laptelui cu un miorlăit ascuţit şi se zdrobiră cu un pocnet surd de zidul din fund, în care se afla uşa interzisă pentru el. Poliţiştii înaintaseră cu vreo 15 metri echivalând cu lungimea unui bazin. Aldo remarcă printre ei un ins blond, care nu era în uniformă. Trase spre el. Omul se aruncă la pământ şi se târî în direcţia lui, protejat de bordura penultimului bazin.

— Ridică-te şi ieşi cu mâinile ridicate! Sunt locotenentul Blesh! Nu ţi se va face niciun rău!

Aldo lansă trei gloanţe în direcţia lui. Ele nu făcură altceva decât să smulgă câteva fragmente de beton din bordură. Se întrebă în ce murdărie stătea lungit. Burta şi pieptul îi erau complet ude. Îşi vârî mâna sub el, fără să-l piardă din ochi pe Blesh. Când şi-o privi era năclăită de sânge. Înţelese că era vorba de propriul lui sânge, că era grav rănit. Nu îndrăzni să-şi pipăie cu degetul locul unde-l atinsese glonţul. Pentru că îi era frică de această rană dezgustătoare, se ridică brusc, cu iuţeala unui resort, şi-şi goli cu furie toată încărcătura pistolului în direcţia bărbatului în civil. Fu prins în plin de o ploaie de gloanţe care îl tăiară aproape în două. Căzu cu capul în bazin, ridicând o jerbă de lapte proaspăt.

— Opriţi-vă! urlă Blesh la oamenii lui.

Se apropie de bazin. Pe când era copil, i se repetase de multe ori vechiul verset care vorbeşte despre acel faimos amestec de crini şi trandafiri. Laptele şi sângele aveau aceeaşi culoare cu crinul şi trandafirul. Totuşi, locotenentul Blesh nu văzuse în viaţa lui ceva mai dezgustător.

Când ajunse în vârful taluzului acoperit cu iarbă, Don Ettore fu cuprins de ameţeală. Întunericul era total. Se ştia doar cocoţat pe o înălţime, dar nu vedea nimic, nici în faţă, nici în spate. Ca să urce panta, se sprijinise de braţul lui Angelo Barba. În spatele lui, Folco Mori, un „soldat” al lui Bebe Volpone, cu un aspect viclean şi glacial. Un moment îi trecu prin cap ideea că Volpone îl adusese aici ca să-l omoare. Îşi strecură mâna în buzunar şi-şi strânse cu putere Lugerul, cu indexul pe trăgaci. Se auzi vocea lui Italo.

— Moshe, ce mai aştepţi?

Lumina unei lămpi electrice străpunse noaptea. Imediat, o lumină ţâşni la 100 sau 200 de metri spre dreapta: era răspunsul la semnalul lor.

— *Andiamo*, spuse Volpone.

În urma sa, Don Ettore, Moshe Yudelman, Folco Mori, Pietro Bellinzona, Carmine Crimello şi Angelo Barba îşi reluară mersul în noapte. Din timp în timp, Moshe îndrepta

lumina spre pământ pentru a evita inegalităţile terenului şi hârtoapele... După apelul lui Vittorio, Volpone şi Gabelotti au avut o scurtă convorbire. Foarte rece. În cursul ultimelor zile, la intervale scurte, speranţa îi apropiase. Eşecul eforturilor lor comune îi separa din nou, definitiv.

— Pot să te iau cu mine, îi spuse Volpone. Dacă plecăm imediat.

Gabelotti ezitase. Moshe Yudelman îi susţinuse pe cei doi consilieri ai lui Don Ettore, Barba şi Crimello, şi reuşiră cu toţii să-l convingă că o retragere provizorie era soluţia cea mai cuminte. Dar această fugă în noapte nu-l tenta deloc. În cele din urmă, se îngrămădiră cu toţii în Mercedesul 600 pe care Mori îl conducea după indicaţiile unui „soldat" care cunoştea itinerarul. „Soldatul", trimis de Ottavio, venise să-i ia pe şefi din apartamentul lui Ines, ale cărui dimensiuni modeste contribuise la înrăutăţirea raporturilor dintre ei. Înainte de a pleca, Volpone îi telefonase lui Enzp Priano, garantul staţiei-service, unde Homer era ţinut ostatec.

— Enzo! Nu-i da încă drumul! Aştepţi ordinele mele!

Volpone, înnegurat din cauza eşecului lor, nu deschisese gura în timp ce Mercedesul se îndrepta spre Zugs, către platoul unde-i aştepta Amedeo Morobbia, pilotul avionului MD315, şi Giancarlo Ferrero, radio-mecanicul lui.

O voce înăbuşită se auzi din întuneric:

— Moshe?

— Aici, răspunse Yudelman.

— Câţi sunteţi? întrebă Morobbia.

— Şapte.

— O.K. Suiţi!

Cu o mişcare scurtă a lămpii sale electrice, Morobbia le arătă scara pe care puteau urca în avion. Don Ettore se înfurie văzând petele de rugină care împodobeau această rablă pe care zărise, într-o secundă, inscripţia „avion-şcoală".

Volpone, Yudelman, Barba şi Mori se urcară imediat în MD. Crimello presimţi drama pe care o trăia Gabelotti şi

încercă să-l împingă cu discreţie.

— Unde este pista? întrebă Don Ettore, cu o voce albă.

— Urcaţi, Padrone, urcaţi, îl încuraja respectuos Carmine.

Pietro Bellinzona, nemişcat la piciorul scării, aştepta ca acesta să se decidă.

— Am uitat să-l previn pe doctorul Mellon! Trebuie să mă întorc…

— Don Ettore, insistă Crimello.

Apăru şi Giancarlo Ferrero.

— Vă rog, grăbiţi-vă!

Discret, Carmine îl bătu pe umăr pe Pietro. Bellinzona înţelese. Îl împinse pe Don Ettore înainte, ajutat de consilier. Ferrero, care ghicise şi el ce se întâmpla, apucă mâna lui Gabelotti şi-l trase în avion.

— Aici… Pe aici…

Îl conduse de-a lungul peretelui avionului şi-l forţă să se aşeze.

— Desigur, sunteţi obişnuit cu clasa I a avioanelor 747, spuse el râzând. Se mai schimbă lucrurile.

Prinse centura de siguranţă în jurul şalelor lui Gabelotti.

— Nu vă neliniştiţi… Chestia asta zboară! în mai puţin de o oră, veţi fi la Milano. Celălalt aparat vă aşteaptă, un Boeigg. A fost închiriat pentru dumneavoastră. Vă puteţi urca în el îndată ce vom ajunge.

Ferrero se întoarse la uşa pe care o închise şi manevră butoanele de siguranţă.

— Amedeo! *Andiamo*!

Fură asurziţi de vacarmul motorului. Gabelottr se ghemui speriat, făcând apel la toate resursele de care putea dispune ca să nu-şi manifeste teama viscerală. Îşi înfipse cu furie unghiile în carnea pulpelor. Avionul rula încet, tremurând din toate încheieturile, şi se întoarse ca să se aşeze cu faţa în vânt. Nimeni nu pronunţă niciun cuvânt în timp ce aparatul accelera, străbătând o beznă totală. Apoi, roţile părăsiră pământul şi avionul se înălţă cu

prudenţă, zburând cu greutate în direcţia sud-sud-vest.

Pentru prima dată de când îi crescuse barba, Woldemar Blesh nu era încă ras la ora 8 dimineaţa. De fapt, nici nu se culcase. După asaltul dat la Zwiss Milk and Butter a trebuit să se ocupe de răniţi. Au fost imediat evacuaţi la spitalul cantonai. Morţii au fost duşi la morgă. Pierderile erau grele de ambele părţi. Doi inspectori de viitor, Hans Bregenz şi Paul Romanshorn, fuseseră pulverizaţi în Stampfenbachstrasse în urma exploziei unei grenade. Doi agenţi în uniformă aveau arsuri grave. Trei fuseseră răniţi în hală, iar alţi trei muriseră. Printre ei şi agentul Schindler, care avusese curajul să se caţere pe acoperiş pentru a împiedica, de sus, retragerea celor care fugeau. Capul îi fusese zdrobit de un glonte dum-dum tras cu un Herstal.

În ceea ce-i priveşte pe asediatori, nouă dintre ei fuseseră omorâţi… În buzunarele lor nu s-a găsit niciun act de identitate. Alţi trei au fost prinşi, fiind incapabili să se mişte din cauza unor răni deschise. Unul avea şoldul zdrobit – cei din ambulanţă l-au băgat imediat la transfuzie – iar în pieptul altuia ajunseseră două gloanţe. Medicii spitalului. Îi refuzaseră lui Blesh dreptul de a-i interoga atâta timp cât starea sănătăţii lor era critică. Dacă erau la fel de vorbăreţi ca cel de al treilea, care nu fusese totuşi rănit prea grav, interogarea lor avea să fie tot atât de zadarnică precum barajele aşezate în Stampfenbachstrasse pentru a-i opri şi pe care ei reuşiseră să le ocolească. Ca şi ceilalţi, nu avea acte de identitate! Cu tot glonţul care-l lovise în pulpă, Blesh le ceruse internilor să i-l predea după ce i se făcuse un pansament sumar. Nici-vorba bună, nici ameninţările şi strigătele locotenentului nu reuşiseră să-l facă să scoată vreun cuvânt. Nimic… Ca şi când sosea dintr-o planetă străină.

Refuzase tot, ţigările, paharul de bere şi sandviciul ce îi fuseseră oferite. La 7 dimineaţa, când Blesh se gândea să plece, văzuse intrând în birou trioul care i se păruse dintr-odată insuportabil: căpitanul Kirpatrick, locotenentul Finnegan şi Scott Dempsey, omul de la Securities and

Exchange Commission. Scos din fire, Blesh îi dăduse pe uşă afară, după un schimb de cuvinte violente şi nepoliticoase. Înainte chiar ca Blesh să fi înţeles ceva din evenimentele care transformaseră tot oraşul într-o adevărată măcelărie, Kirpatrick îşi permisese să-i dea lecţii:

— V-am prevenit, locotenente!

Blesh a trebuit să ceară ajutorul celor doi agenţi musculoşi şi placizi care erau de planton pentru a-l scoate din biroul său, urându-i drum bun spre Statele Unite.

Bineînţeles că tot oraşul era la curent cu măcelul. Cetăţenii lui onorabili se treziseră după miezul nopţii într-o muzică şi o iluminare neobişnuite provocate de exploziile grenadelor, staccato-ul armelor automate, lumina aruncătoarelor de flăcări şi focurile incendiilor. Nicio şansă pentru Blesh: trebuia ca proverbiala neutralitate elveţiană să fie ruptă sub domnia lui.

După toate astea, la ora 8, plictisit de tăcerea prelungită a prizonierului, a cărui paloare devenea neliniştitoare, Blesh, beat parcă de ciudă şi de oboseală, îşi îmbrăcase cu greu trendul ca să se întoarcă acasă. Constatase atunci că picioarele îi erau goale în pantofi.

Cererea i-a parvenit tocmai în acel moment: Chimbne Kloppe dorea să-l vadă de urgenţă. Înjurând, dar nebun de curiozitate, se duse direct în Bellerivestrasse.

— Soţul meu a fost răpit, locotenente, sunt sigură de asta.

Îi arătă scrisoarea lui Ines.

— Am primit-o ieri. Am aşteptat, am aşteptat, înainte de a vă preveni. Speram ca Homer să se întoarcă.

— Sunteţi la curent, doamnă, cu ce s-a petrecut noaptea trecută?

— Ce anume, locotenente?

— N-aţi auzit nimic?

— Nu!

— Împuşcăturile?

— Despre ce vorbiţi?

— Un comando a atacat Trade Zürich Bank.

Reacţia Chimfenei îl scoase din sărite.

— I-au spart banca!

Pe tonul cu care ar fi spus: „I-au stricat păpuşa!”

— Trebuie să mă ajutaţi, doamnă. Cine sunt „ei”?

— Dar dumneavoastră trebuie să-mi spuneţi asta, locotenente! De unde să ştiu eu?

— Soţul dumneavoastră vi s-a părut necăjit în ultimul timp, îngrijorat?

Îşi muşcă limba în timp ce Chimbne îi arunca o privire de reproş şi lacrimile îi umpleau ochii: gafase! Uitase pentru moment că îşi înmormântaseră fata în ajun.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, doamnă Kloppe, sunt la capătul nervilor, frânt de oboseală…

— Şi eu, locotenente!…

— Poate mă puteţi pune pe nişte urme. Scrisoarea pe care am citit-o este vizibil un mijloc de dezinformare menit să vă împiedice să mă anunţaţi…

— Ce vreţi să ştiţi?

— Soţul dumneavoastră vă ţine la curent cu afacerile lui? Cu problemele băncii, vreau să spun?

După expresia şocată şi neîncrezătoare a Chimânei, înţelese că rostise a doua necuviinţă.

— N-aţi primit nicio cerere de răscumpărare?

— Cerere de răscumpărare? Dar de ce?

— Nimic, doamnă, nimic… Mă întrebam numai… Era o posibilitate… Pot să vă rog să mă anunţaţi dacă se va întâmpla ceva neobişnuit? Nu vă neliniştiţi! încep vânătoarea, alertez toate brigăzile, scormonesc oraşul şi vă ţin la curent…

Salută în semn de rămas bun. Ea îi spuse:

— Locotenente!

— Doamnă?

— Soţul meu este un om bun, foarte bun… Dar de ce se îndârjesc împotriva lui? De ce vor să-i facă rău?

— Regret că trebuie să vă anunţ aşa ceva, dar Comisiunea mi-a cerut explicaţii, spuse Gabelotti.

Tăcu, cu figura încăpăţânata, glacială. Nimeni nu scoase o vorbă. Don Ettore lăsă să treacă câteva secunde

încărcate de ameninţări. Fără să privească pe nimeni în particular, reluă:

— Niciuna din familiile Sindicatului nu trebuie să fie expusă riscurilor din cauza greşelilor comise de anumiţi membri ai unei alte familii.

Cu maxilarele strânse, privirea dură, Italo Volpone se agită uşor pe scaun, dar reuşi să se abţină. Moshe îl pusese să jure că nu va răspunde la nicio provocare, că-şi va păstra sângele rece. Din nenorocire, îşi cunoştea limitele şi considera că nu este cazul să suporte mult timp insinuările dulcege ale lui Gabelotti. În timpul drumului de întoarcere spre New York, nu-şi adresaseră niciun cuvânt, blocaţi şi unul şi celălalt într-o tăcere ostilă. Abia întors acasă, Italo se aruncă în braţele Angelei şi o duse pe sus în camera ei, a cărei uşă o închise cu cheia, fără să-i pese de prezenţa în salon a lui Yudelman, Folco Mori şi Pietro Bellinzona care-l escortaseră. După o oră, Mosh. e bătuse în uşă.

— Bebe, este important…

— Rahat!

— Angela, spune-i să iasă! Este vorba de soarta lui!

— Italo… murmură Angela la urechea lui.

Nu avusese timpul s-o dezbrace, o înlănţuise sălbatic, făcând-o să se învârtă într-un elan animalic, rostogolindu-se peste ea în pat, pe covoare, ridicând-o, ţintuind-o brutal de perete, în timp ce ea se agăţa de umerii lui musculoşi, gemând, ca o epavă fericită. N-o lăsase decât după ce uriaşe el însuşi de plăcere pentru a treia oară consecutiv. Angela zăcea pe covor, respirând greu, cu braţele în cruce, epuizată. Cu capul pe pieptul ei, Italo îi săruta sânii, încetişor.

Moshe se auzi încă o dată…

— Italo!

— O să mă laşi să fac un duş, da!

— Repede, Italo! Te rog!

Îşi pusese mâinile pe corpul nevestei, o ridicase şi o dusese până la sala de baie, lipită de el, pulpele Angelei înconjurându-i şoldurile, iar capul ei cuibărindu-se în gâtul

lui. Deschisese la maximum robinetul. Şi acolo, inundaţi de ploaia dulce şi călduţă care curgea peste corpurile lor, o făcuse din nou să se simtă în al nouălea cer…

— Don Ettore ne aşteaptă, Italo!

— Dacă vrea să mă vadă, n-are decât să se deranjeze!

Moshe nu reuşise să-l convingă să revină asupra acestei decizii. Îl sunase imediat pe Angelo Barba, încercând să stabilească un loc de întâlnire pe teren neutru. Aleseseră de comun acord un bar din *Sixth Avenue*, „The Bowl”, gol la această oră, al cărui proprietar era oricând la dispoziţia celor din Sindicat.

Cei doi Doni au ajuns în acelaşi timp. Gabelotti era întovărăşit de cei doi consilieri, Carmine Crimello şi Angelo Barba, şi de două gărzi de corp, Giuliano Matarella şi Nitto, Crisafulli.

Matarella, Crisafulli, Folco Mori şi Pietro Bellinzona au rămas de pază la intrarea barului, în timp ce Gabelotti, Volpone, Crimello, Barba şi Yudelman se instalau în penumbră, în jurul unei mese aflate lângă pista de dans. Moshe era neliniştit. De la fuga lor precipitată din Zürich, nu avea veşti de la Vittorio Pizzu şi de la cei trei *capiregime*, Aldo Amalfi, Vicente Bruttore, Joseph Dotto. Luarea cu asalt a locului lor de întâlnire.de către poliţia cantonală a provocat, mai mult ca sigur, o agitaţie supărătoare care nu va întârzia să atingă New York-ul. Comisiunea detesta tot ce putea tulbura ordinea stabilită. Sindicatul avea obiceiul să regleze discret afacerile interne, făcând cât mai puţină vâlva cu putinţă. Or, ceea ce se petrecuse la Zürich putea duce la o declaraţie de război de la un stat la altul.

— Comisiunea, spuse Gabelotti, mi-a făcut cunoscut că nu admite ca iniţiative personale să pună în pericol grav securitatea ansamblului familiilor.

Văzând că Italo era pe punctul de a deschide gura, Moshe spuse repede.

— Ce le-aţi răspuns celor din Comisiune, Don Ettore?

Gabelotti, care până atunci se prefăcuse că nu se adresează nimănui în mod special, îşi îndreptă privirea

grea şi reprobatoare spre consilier.

— Adevărul… Moshe… Adevărul. Le-am povestit că am fost constrâns să mă duc în Elveţia ca să repar nişte gafe pe care nu eu le făcusem.

— Pot să te întreb cine le-a făcut? se interesă Volpone, cu o voce rece şi neutră.

Neluând în seamă intervenţia lui, Gabelotti continuă să-l privească pe Yudelman.

— Comisiunea mi-a reproşat superficialitatea, Moshe. Şi a trebuit să recunosc că sunt vinovat.

— De ce anume, Don Ettor?? se informă politicos Moshe, a cărui inimă bătea din ce în ce mai repede.

Gabelotti îi răspunse cu blândeţe:

— C-am lăsat să acţioneze un iresponsabil.

Volpone sări în sus:

— *Stronzo*! Iresponsabil eşti tu!

Gabelotti păru să descopere prezenţa lui Italo.

— Unele cuvinte n-ar trebui să fie niciodată rostite, dacă vrei să trăieşti până la bătrâneţe.

Italo, prea plin de ura ce mocnea în el, spuse pe acelaşi ton:

— Cel mai bătrân este cel care moare mai întâi! încearcă să nu uiţi adevărul ăsta!

Nimic nu mai era de-acum încolo posibil: lucrurile merseseră prea departe. Înţepeniţi pe scaunele lor, Carmine Crimello şi Angelo Barba îşi reţinură respiraţia.

— Domnilor, domnilor, strigă Yudelman. Vă implor! Să uităm diferendele personale! Miza este prea importantă! Avem două miliarde de dolari de recuperat!

Ettore Gabelotti se ridică cu faţa strâmbată de mânie, lividă. Întinse un deget acuzator spre Volpone.

— Tu nu însemni nimic! Ai făcut prostie după prostie! Ai uzurpat puterile lui Don Genco! Nu te mai amesteca în această afacere! Când o voi rezolva, cei din familia ta îşi vor primi partea lor! Ai înţeles?

Volpone se ridică, cu corpul întins înainte, nebun de furie:

— Îndrăzneşti să mă ameninţi! După tot ce i-ai făcut

fratelui meu!

— Nu i-am făcut nimic fratelui tău! strigă Gabelotti, lovind cu pumnul în masă. Neam de ticălos ce eşti! Tu ai dispus omorârea lui O'Broin!

— Nu! N-am dispus. Eu sunt cel care l-a omorât cu mâna mea pe gunoiul tău de consilier de nimic!

— *Cornuto*! zbieră Don Ettore. Dacă era în viaţă, am fi avut numărul! Vei plăti pentru asta!

— Domnilor! Domnilor! se sufocă Moshe. Dacă rămâneţi uniţi, nimic nu este încă pierdut. Homer Kloppe este în mâinile noastre!

Yudelman se întrerupse brusc, faţa i se descompuse şi se bâlbâi ca lovit de trăsnet:

— Dumnezeii mă-sii!

Nimeni nu-l auzise vreodată înjurând. Dar altceva, şi mai. evident, îi puse pe ceilalţi în alertă, tonul lui. Toate privirile se îndreptară spre el. Atunci, cu o voce care nu mai era parcă a lui, rosti cu un glas ferm:

— Ştiu cum o să aflăm numărul!

La New York era un timp mizerabil. Căpitanul Kirpatrick îşi îmbrăcă impermeabilul şi-i spuse lui Scott Dempsey, cu un aer scârbit:

— Asta a fost!…

Marele hol al aeroportului Kennedy forfotea de lume. Aterizaseră în urmă cu un sfert de oră. Călătoria nu fusese veselă. Kirpatrick, Finnegan şi Dempsey reveneau de la Zürich cu buzele umflate. Mai, rău: fuseseră umiliţi de un poliţist arţăgos ale cărui prejudecăţi şi lipsă de cooperare îi înmărmuriseră.

— Când mă gândesc că-i avea pe toţi în mină, spuse Kirpatrick, visător.

Nu încetase să-şi rumege ranchiuna. Lui Dempsey i se făcu milă de el.

— O'să verific din nou toate conturile exploatărilor de cazinouri de pe Coasta de Vest. O să reuşim în cele din urmă să-i prindem!

— Sincer, Scott, crezi în chestia asta?

— Gândeşte-fe la ce s-a întâmplat cu Al Capone. Şi el

credea că este invulnerabil…

— Aş vrea să-i am în mină, înţelegi? Ştiu că asta nu-i va învia pe Cavanaugh sau pe Mahonney, dar astanti-ar face atâta bine, Scott… Vrei să-ţi spun ce gândesc ey despre Elveţia?

— Dă-i drumul, bătrâne, dă-i drumul!

Finnegan sosi în goană.

— Căpitane, am găsit un taxi!

— Te las acasă? îl întrebă Kirpatrick pe Dempsey.

— Nu, mulţumesc. Nevastă-mea trebuie să treacă să mă ia.

— Să ne grăbim, căpitane, insistă Finnegan. Taxiurile sunt luate cu asalt! O să mi-l sufle careva.

— Vin, vin!… Scott, treci mâine pe la mine?

— Nu ştiu… În orice caz, îţi telefonez…

Îşi făcură un mic semn prietenesc cu mâna. Participantele la un congres de femei ecologiste, purtând lozinci, îi despărţiră, în timp ce Dempsey îşi consulta ceasul, Kirpatrick şi Finnegan se grăbiră spre ieşire.

Axei Green bău pe nerăsuflate ceea ce îi rămăsese în paharul cu whisky, strâmbându-se. Gheaţa se topise dând băuturii gustul vag dezgustător al ceaiului. Aranjă câteva hârtii pe birou şi-şi privi ceasul. Acesta îi arăta că ziua de lucru se încheiase. Îşi strânse nodul de la cravată, îmbrăcă haina uşoară şi aruncă o privire pe fereastră.

Bay Street fremăta de mulţimea obişnuită a plimbăreţilor cu pălării de pai, curgând într-un val neîntrerupt şi împestriţat prin faţa vitrinelor. Cu doi ani în urmă, Green se întorsese la Londra pentru a rezolva o afacere de familie. După 3 zile se plictisise de acest oraş, de ploaia lui fină şi rece, de cerul lui gri. Deşi englez neaoş, nu mai putea suporta Anglia. Venise la Nassau, acum 17 ani, pentru un stagiu de 3 luni la Bahamian Credit Bank. Era şi astăzi tot aici.

În ciuda numelui său cu o anumită culoare locală, Bahamian era o bancă britanică, a cărei casă-mamă, solid implantată la Londra, îşi întindea tentaculele, de fapt numeroasele sucursale, în principalele ţări cu vocaţie de

paradis fiscal. Pentru anumite operaţii discrete, de interes national, guvernul laburist – care nu se lăuda cu asta – recursese el însuşi la serviciile sale.

Axel Green, care debutase odinioară ca simplu comisionar, dirija acum „Foreign Branch”, serviciul conturilor străine. Răspunderile lui erau imense într-o bancă pe unde tranzitau capitaluri enorme a căror origine nu era întotdeauna prea clară, dar care aveau ceva în comun: toate, sigur, erau străine.

Paradis-Island era la doi paşi, o monstruoasă capcană, construită de mafia pentru uzul gogomanilor cu bani, plină de cazinouri, de jocuri mecanice, de cluburi particulare, de palace-uri. Banii veneau de asemenea şi din Europa, pentru ca să se întoarcă, după scurte stagii de „curăţare” în nenumăratele bănci din Nassau. Toată lumea era mulţumită. Green găsise aici ceva în plus: o anumită formă de fericire, de detaşare pe care n-o aveau colegii lui europeni, hărţuiţi de fisc, într-o continuă situaţie nesigură între conturile lor personale şi controalele nenumărate care îi sufocau. La Nassau, se căsătorise cu o americancă şi aceasta îi dăruise trei copii, dintre care cel mai mare, John-John, era în ultima clasă a colegiului. Ieşind de la birou, nu avea decât câţiva paşi de făcut pentru a ajunge la plajă şi, în plus, aici este întotdeauna soare, iar marea veşnic călduţă.

Ieşi în stradă şi se amestecă în mulţimea turiştilor, întrebându-se dacă este cazul să mai treacă pe acasă înainte de a se duce să înoate.

— Domnul Axel Green?

— Da.

— Vreţi să urcaţi? îi spuse un tip înalt, arătându-i o maşină Vauxhall verde.

— Poftim?

Un alt bărbat îi deschise portiera din spate şi-l împinse în interior, înainte chiar ca el să înţeleagă ce se petrecea. Totul fusese aşa de rapid încât n-avusese nici măcar timpul să se mire, să protesteze sau să-i fie frică. Cel de al treilea bărbat, care era aşezat la volan, demară

rapid. Lui Green, care citea până la ultima pagină ziarele, îi fu frică la un moment dat de o răpire „à l'italienne". În acest caz era pierdut. Cu toate serviciile pe care le făcuse băncii, pontifii din Londra n-ar da un penny pentru eliberarea lui. Funcţiile sale, deşi pline de răspundere, nu-l făceau să fie o rotiţă indispensabilă pentru casa-mamă, nu era acţionar.

— Tocmai mă duceam să fac o baie, spuse el aproape la întâmplare.

— Vă veţi duce mai târziu. Nu mergem prea departe.

— Ah, da? Unde?

— La Beach Hotel. Anumite persoane doresc să vă întâlnească.

— Să mă întâlnească? De ce?

— Vă vor spune chiar ele, domnule Green.

Niciun alt cuvânt nu mai fu pronunţat până la Beach Hotel. Când maşina se opri, tipul cel înalt preciză:

— Suntem doi care vă însoţim, domnule Green.

Scoase discret pistolul din toc şi adăugă, fără nicio urmă de umor:

— Ar fi trebuit să spun chiar trei. Mă gândesc, însă, c-ar fi mai bine pentru dumneavoastră să nu ne faceţi necazuri. Cred că m-aţi înţeles.

— N-o să vă fac necazuri, spuse Green.

— Perfect, domnule Green, să mergem.

Încadrat de cei doi oameni, traversă holul hotelului unde fu salutat de mai multe persoane care-l cunoşteau. I se părea de necrezut că poate fi sechestrat sub ochii a sute de martori fără ca nimeni să-şi dea seama de asta. Luară ascensorul până la ultimul etaj. Acolo totul era lux, calm, linişte desăvârşită.

Cel mai scund dintre cei doi bărbaţi sună la uşa ultimului apartament, 1029. Un bărbat veni să le deschidă.

— Pe aici, domnule Green, domnii vă aşteaptă.

Green intră într-un salon imens, tot numai geamuri. Vederea era superbă de ţi se tăia răsuflarea. Dar se părea că asta nu-i interesa pe cei cinci necunoscuţi care se aflau în faţa lui. Cel care deschisese uşa o închise în urma lui.

Cei cinci bărbaţi se ridicară. Unul dintre ei se apropie:

— Credeţi-mă că sunt mâhnit de modul puţin cam tranşant în care aţi fost condus aici. Dar urgenţa situaţiei... Permiteţi-mi mai întâi să mă prezint... Moshe Yudelman.

Un mecanism se declanşă în mintea lui Axei Green: ştia cine era Yudelman.

— Şi iată-l pe domnul Ettore Gabelotti.

Un om gras, cu faţa buhăită, îl salută cu o mişcare din bărbie.

— Domnul Italo Volpone, continuă Yudelman. Domnii Angelo Barba şi Carmine Crimello, consilierii financiari ai domnului Gabelotti.

Green fu aproape ameţit de această serie de prezentări, în general, conducătorii Sindicatului nu operau niciodată cu faţa descoperită.

— Vreţi să beţi ceva, domnule Green?

— Pe legea mea, cu plăcere, spuse Green.

— Sec sau cu apă? întrebă Barba, turnând scotch într-un pahar.

— Cu un cub de gheaţă, vă rog, spuse Green.

— Aşezaţi-vă, domnule Green, aşezaţi-vă.

Green se aşeză. În afară de Yudelman şi de Barba, niciunul nu deschisese gura.

— În sănătatea dumneavoastră, domnule Green, spuse Yudelman, ridicând paharul. Şi a afacerii pe care o vom încheia!

— Vom încheia o afacere? se miră Green.

— Exact, spuse Yudelman. O foarte bună afacere pentru dumneavoastră. O să fiţi bogat, domnule Green.

— Sunt îqcântat, mărturisi Green.

— Aveţi şi de ce, confirmă Yudelman cu gravitate. 200.000 de dolari reprezintă o sumă serioasă.

Green bău o înghiţitură de whisky.

— Ce trebuie să fac ca să câştig aceşti 200.000 de dolari, domnule Yudelman?

— Nu mare lucru. Să ne comunicaţi o informaţie pe care o aveam şi pe care, din nenorocire, am rătăcit-o. Este vorba de un număr de cont pe care l-aţi transferat în

Elveţia, la cererea unui client, domnul Genco Volpone, şi de cele 2 miliarde de dolari, domnule Green, pe care le-aţi transmis, la 22 aprilie, la Zürich, la Trade Zürich Bank, al cărui director, domnul Homer Kloppe, v-a confirmat primirea lor. Puteţi să ne furnizaţi numărul acestui cont, domnule Green?

— Este o cerere foarte stânjenitoare pentru mine, domnule Yudelman.

— Ştiţi cine suntem? întrebă Moshe cu amabilitate.

— Da, spuse Green.

Yudelman îşi îndepărtă braţele de trup într-un gest ce sugera fatalitatea.

— Mi-e teamă că nu aveţi de ales, domnule Green. Totuşi, pentru a calma scrupulele dumneavoastră legitime, vă voi spune ceea ce ştiţi deja, pentru că dumneavoastră sunteţi cel care a efectuat transferul la ordinul nostru. Aceşti bani ne aparţin, nu există niciun dubiu! Cele două persoane care deţineau cheia, domnul Genco Volpone, fratele domnului Volpone, aici prezent, şi Mortimer O'Broin, împuternicitul domnului Gabelotti, şi-au găsit moartea în circumstanţe tragice, înainte de a ne putea comunica numărul sub care au fost transferaţi banii. Comunicându-ni-l nu faceţi nimic necinstit. Din contră, nu veţi îndeplini decât un act de dreptate şi ne veţi face un serviciu pe care nu-l vom uita.

Axei Green îşi drese glasul.

— Dar dacă, să presupunem, vă refuz?

— După confidenţele pe care vi le-am făcut, acest lucru mi se pare mai mult decât dificil, spuse Yudelman.

Green dădu din cap.

— Da… spuse el… da.

— Vreţi să acceptaţi cele 200.000 de dolari pe care vi le oferim în semn de prietenie şi recunoştinţă?

Green îşi trecu o mână peste faţă şi se cufundă pentru câteva secunde în contemplarea cerului limpede, traversat de săgeţile pescăruşilor… Ştia că tot ce-i spusese Yudelman era adevăra-l. Când avizul pentru viramentul celor 2 miliarde de dolari îi parvenise, Genco Volpone –

care trecea în ochii unora drept şeful suprem al Sindicatului, *capo dei capi* – îşi alesese singur numărul sub care trebuia să fie transferată suma la Trade Zürich Bank. Green, care avea o memorie fabuloasă a cifrelor, îl avea mereu în minte. El convertise instantaneu cifrele indicate de Genco Volpone – 828384 – în elementele unei serii aritmetice fără mistere: 82, 83, 84. Un joc de copii.

Încercă să-şi imagineze cum s-ar comporta în locul lui unul din acei oameni pe care el îi respecta şi îi admira, eroii. Un erou ar refuza, poate, să vorbească. Dar un erou ar fi în scurt timp mort. Iat Axei Green dorea să trăiască. Trăia de prea mult timp la Nassau ca să ignore că un refuz din partea sa în faţa Sindicatului ar echivala cu o condamnare la moarte, fără apel, pentru el şi ai lui.

— Ştiam că studiile lui John-John vă costă mult, reluă Yudelman cu o expresie serioasă. Nu uitaţi că mai aveţi alţi doi copii mai mici, Paul şi Cristina, din care soţia dumneavoastră vrea să facă o dansatoare desăvârşită. Nimic nu este mai frumos ca o familie, domnule Green, dar o educaţie corectă costă mult.

— Considerabil, confirmă Green.

— Prietenii mei şi cu mine suntem de părere că imensele dumneavoastră merite nu sunt retribuite la justa lor valoare la Bahamian. Ne pare rău, domnule Green. Pentru acest motiv am hotărât să vă acordăm o sumă tot atât de importantă ca şi serviciul pe care ni-l faceţi: 200.000 de dolari. Credeţi-mă că nu ne-am fi arătat atât de generoşi cu cineva mai puţin respectabil şi simpatic ca dumneavoastră.

— Apreciez toate astea, spuse Green.

— În aceste condiţiuni, îmi permit să vă pun din nou întrebarea: care este numărul contului?

— 828384, spuse Green cu un suspin adânc. Sau, dacă preferaţi: 82 – 83 – 84.

— Mulţumesc, domnule Green, sunteţi un om plin de înţelepciune. Veţi primi cei 200.000 de dolari la domiciliul dumneavoastră, mâine seară.

Mici detalii îl afectau şi mai mult în imensa lui

suferinţă şi-l hărţuiau atunci când ar fi dorit să se poată reculege în linişte.

De la răpirea lui, la ieşirea din cimitir, Homer Kloppe nu-şi schimbase lenjeria, subţiorile lipsite de deodorant începuseră să degajeze un miros pătrunzător. Nicio periuţă de dinţi, deşi dinţii nu mai erau ai lui. Cămaşa i se lipea parcă de piele, cu toată toaleta sumară pe care reuşea să şi-o facă cu apa rece de la robinet.

Moartea Renatei îl separase de viaţă. Cele 48 de ore petrecute la lumina artificială a închisorii sale, luându-i şi noţiunea timpului, îl separaseră, de lume. Chimăne îl anunţase, probabil, pe locotenentul Blesh de dispariţia lui. Poliţia începuse mai mult ca sigur cercetările ca să-l găsească.

O cheie se învârti în broască. Se aşeză repede pe pat, trecându-şi maşinal degetele pe asprimea bărbii: Dumnezeu a vrut ca el să moară murdar! Ştia perfect că propria lui moarte va fi răspunsul călăilor lui la ultimul său refuz.

Necunoscutul care intră în cameră aruncă o legătură neagră pe pat.

— Puneţi-o pe ochi.

Kloppe refuză cu o mişcare din cap. Dacă tot trebuia să moară, mai bine să primească moartea în faţă.

— Ce mai aşteptţi? Grăbeşte-te, ţi se dă drumul!

Cum nu se mişcase încă, omul veni în spatele lui şi legă bucata de pânză acoperindu-i faţa.

— Te previn că, începând de acum, dacă ţi-o ridici, îţi vâr un glonţ în tigvă! Kloppe auzi zgomotul caracteristic al armării pistolului.

— Hai, în picioare!

Mirosul de benzină îi umplu nările, amestecându-se cu un val de aer proaspăt. Îşi umflă plămânii. Omul îl ajută să urce ceva ce semăna cu o treaptă. Zgomotul unei uşi metalice închise cu mare zgomot îl făcu să înţeleagă că fusese urcat într-o camionetă. Motorul fornăi regulat. Mai întâi auzi zgomotele oraşului, apoi vuietul altor maşini întâlnite pe drum, iar, în cele din urmă, tăcerea câmpului’i.

Frâna pusă brusc îl proiectă înainte. Cel care sta alături de el îl împiedică să cadă.

— Coboară… Camaradul meu o să plece. Eu rămân cu tine. Numără cu voce tare până la 200. Apoi, faci ce-ţi place. Acum poţi să începi să numeri!

— Unu, doi, trei, patru, cinci…

— Mai tare!

— …şase, şapte, opt…

— E bine, continuă!

Zgomotul vehiculului se îndepărtă…

— …treizeci şi doi, treizeci şi trei, treizeci şi patru…

Kloppe tăcu. Nu se petrecu nimic deosebit. Desfăcu cârpa ce-i acoperea faţa. La est, soarele se ridică şi i se păru că acum îi vede pentru prima oară. Respiră cu voluptate şi, ca să-şi dea seama unde se află, înaintă pe un drum forestier mărginit de iarbă nouă şi fragedă, care cobora panta lină care ducea la şoseaua de unde venea vuietul camioanelor circulând cu mare viteză. Fără să reuşească să-l identifice cu exactitate, locul unde se găsea îi părea vag familiar. Ieşi la şosea şi începu să facă semne maşinilor care treceau. Niciuna nu se opri. După cât durase călătoria, trebuie să fie la vreo 15 kilometri de Zürich. Şoferii se comportau într-un fel bizar, făcându-se că nu-I observă, ba, din contră, accelerând chiar când treceau prin dreptul lui. Prima bornă pe care o întâlni îi confirmă că mergea în direcţia bună: Zürich, 11 kilometri. Pentru a douăzecea oară ridică mâna. La volanul unui Mercedes, într-o sclipire, îl observă pe un bărbat care-şi întorcea privirea. Un bărbat elegant îmbrăcat, puţin cam gras… un om care îi semăna ca şi când i-ar fi fost frate. Şi care trecea mai departe cu indiferenţă.

Aşa cum ar fi făcut şi el însuşi în circumstanţe asemănătoare, altă dată… Se jură că de-acum încolo va opri ca să ia în maşină autostopişti. Un zgomot de frâne îl făcu să întoarcă capul.

— Hei, tataie, îţi faci plimbarea de dimineaţă?

Erau trei tineri: doi băieţi şi o fată, într-un jeep obosit, acoperit de tot felul de inscripţii de genul: „Nu

râde, poate că fata ta este înăuntru!” Aveau în jur de 20 de ani. Ea semăna cu Renata.

— Puteţi să mă duceţi până la Zürich?

— Urcă! Cu cât suntem mai mulţi nebuni, cu atât ne amuzăm mai bine!

Când ajunse în Bellerive Strasse, o găsi pe Chimene în salon. Ceaşca cu ceai îi scăpă din mână şi se aruncă în braţele lui plângând:

— Homer!... Homer!... mi-a fost aşa de frică! Nu ţi s-a întâmplat nimic rău, nu-i aşa?

El îi mângâie uşor părul, cu privirea absentă.

— Nu, nu... Totul e bine. Am nevoie doar de o baie...

— Dumnezeu fie lăudat!... Dumnezeu fie lăudat!

Era îmbrăcată cu un halat peste cămaşa de noapte. Mirosea bine. Apropiindu-şi faţa de umărul lui, îi spuse cu jenă:

— Homer, trebuie să ştii... Ţi-au dat foc la bancă...

Descoperirea numărului contului pe care-l aflaseră de la Axei Green nu i-a destins nici pe Gabelotti, nici pe Volpone. Din ajun, nu-şi mai adresaseră niciun cuvânt decât prin intermediul consilierilor. Insultele şi ameninţările schimbate doar cu câteva ore mai înainte la New York săpaseră între ei o prăpastie pe care mai devreme sau mai târziu numai moartea unuia sau altuia avea s-o facă să dispară. După plecarea lui Green, Moshe făcu o tentativă disperată să-i împace.

— Domnilor, domnilor! Suntem aproape de ţintă! Nimic nu ne mai poate împiedica să intrăm în posesia banilor noştri!

Don Ettore apucă receptorul telefonului. Ostentativ, branşă aparatul la un amplificator, astfel ca fiecare dintre ei să poată auzi ce va spune. Formă numărul avocatului său din Elveţia, Philip Diego. Când avocatul răspunse „Da”, toată lumea îl auzi, ca şi când s-ar fi aflat în cameră.

— Am numărul care vă interesează, spuse Gabelotti. Vreţi să vi-l notaţi?

— Desigur. După plecarea dumneavoastră s-au

petrecut lucruri regretabile la Zürich. Unul din cei mai eficienţi bancheri, domnul-Homer Kloppe, a dispărut.

— Îmi pare rău, spuse Gabelotti.

Crimello, Barba şi Yudelman aveau ochii aţintiţi asupra lui. Numai Italo Volpone se prefăcea că priveşte minunata panoramă, ca şi când nu l-ar mai fi interesat problema banilor.

— Nu înţeleg ce se petrece, continuă Philip Diego. Banca lui Homer Kloppe a fost atacată. Toată poliţia este în alertă. Sunt morţi.

— Nu-mi dau seama de ce credeţi că m-ar putea interesa toate aceste evenimente locale! îşi pierdu răbdarea Don Ettore. Vreţi să vă notaţi numărul şi să daţi dispoziţiile necesare pentru transfer? %

— Tipul ăsta nu se va duce singur la bancă! îi aruncă Volpone lui Yudelman. Reprezentantul nostru îl va însoţi. Anunţă-l imediat pe Karl Deutsch!

Gabelotti încruntă sprâncenele auzind fraza care-i era adresată în mod indirect lui.

— Mi-e teamă că n-am reuşit să mă fac înţeles, urmă Philip Diego. Toate operaţiunile sunt suspendate… Vă repet că bancherul a dispărut.

Volpone şi Don Ettore erau în măsură să ştie unde era Homer Kloppe sechestrat, în odăiţa de beton de la staţia-service, în parkingul de sub strada Eschwiesen. Păzit de Enzo Priano. Poliţia putea să-l caute mult şi bine în tot oraşul.

— Am înţeles perfect, se răsti Gabelotti la Philip Diego. Sunt convins că bancherul o să apară dintr-un moment în altul, în acest caz ce s-ar mai putea opune tranzacţiei noastre?

— Nimic, fără îndoială, nimic. Dacă aveţi numărul şi numele codului…

Gabelotti îşi roti ochii înceţoşaţi de furie către Angelo Barba şi Carmine Crimello. Moshe Vudelman şi Italo Volpone înţepeniseră.

— Ce anume? răcni Don Etore.

— Fondurile au fost în mod obligatoriu înregistrate

sub un nume simbolic, un nume de cod. Îl ştiţi?

— Am numărul! Este suficient! îi. scuipă parcă în faţă vorbele Gabelotti.

— Mi-e teamă că nu… răspunse Diego, cu o uşoară ezitare. Să presupunem că bancherul reapare, dar micul diferend pe care l-am avut cu el mă face să cred că nu-mi va uşura misiunea. Se va ţine de litera strictă a legii.

— Ce tot spui? se înfurie Gabelotti.

Era prea de tot! Ajunseseră la ţintă şi în momentul în care erau gata să o atingă, ea se îndepărta din nou!

Moshe îi făcu un semn lui Don Ettore.

— Spuneţi-i avocatului că-l veţi suna peste puţină vreme din nou, murmură el.

— Nu vă mişcaţi de acolo, vă rechem în curând, urlă Gabelotti.

Închise. Nimeni nu îndrăzni să privească pe nimeni.

Angelo Barba rupse tăcerea care ascundea o tensiune surdă.

— Moshe, vedeţi vreun inconvenient ca să discutăm separat situaţia timp de un sfert de oră?

— Voiam să vă propunem şi noi aşa «ceva, răspunse Yudelman.

Barba, Crimello şi Gabelotti părăsiră salonul şi se izolară într-una din numeroasele camere ale apartamentului. Moshe şi Italo Volpone făcură şi ei acelaşi lucru, ducându-se în altă cameră. Când fură singuri, Yudelman clătină capul cu un aer adânc mâhnit.

— S-a sfârşit, Italo. Numai Genco şi O'Broin cunoşteau numele codului. Niciunul, nici celălalt nu mai sunt în viaţă ca să ni-l încredinţeze. Îţi mărturisesc că nu ştiu ce să mai fac…

Volpone dădu cu furie cu pumnul în masă.

— Mizerabilul de O'Broin! N-am izbutit să-l fac să crape destul de încet! Avea capul sub ferăstrău… În loc să vorbească, tâmpitul ăsta o chema pe maică-sa! Mamma!… Mamma!

Moshe fu traversat parcă de o descătuşare electrică.

— Repetă! Repetă! Ce-ai spus?

Italo se uită la el cu mirare.

— Moshe, ce ai?

— Ce spunea O'Broin sub ferăstrău?

— Mamma, spuse Volpone. Şi ce-i cu asta? Nenorocitul crăpa de frică. Ştia ce-i voi face. Ştia! în loc să-mi răspundă, el se jelea, o chema în ajutor pe putoarea de maică-sa.

Buzele lui Yudelman începură să tremure. Vorbele se auziră cu greu, rostite parcă în şoaptă:

— O'Broin era irlandez, Italo, irlandez! îţi dai seama ce înseamnă asta?

Volpone îl privi ca pe un nebun.

— Ce tot spui acolo?

— O'Broin ţi-a răspuns, Italo. Un om care ştie că va muri imediat, vorbeşte în limba lui maternă! Un irlandez n-o cheamă pe maică-sa în italiană, ci în engleză! „Mamma" este numele codului!

Stampfenbachstrasse. Trei poliţişti în uniformă se plimbau de colo până colo în faţa lui Trade Zürich Bank. Homer simţi parcă o lovitură în stomac văzând holul central devastat de explozii şi incendiu. Coloanele de marmură sfârtecate erau o dovadă elocventă a violenţei luptei. Muncitorii se învârteau printre dărâmături. Calm, portarul stătea la postul lui, în picioare, în spatele unei mese.

— Victor, murmură Kloppe.

Uşierul îl salută cu respect.

— Domnule Kloppe…

Cu toată durerea lui, inima lui Kloppe se umflă de mândrie. El aparţinea unei rase solide, încăpăţânate, muncitoare. Toate catastrofele puteau să se abată asupra întregii ţări, dar, în pofida şi contra tuturor, banca continua să existe!

De la primul etaj în sus, totul era intact. Pe culoare aceeaşi mişcare febrilă ca de obicei.

Marjorie, prevenită de sosirea lui, îl aştepta în anticamera biroului. I se adresă ca şi cum nimic, absolut nimic nu se întâmplase de când se văzuseră ultima dată.

Eficace, impersonală, rece.

— Am primit numeroase apeluri pentru dumneavoastră, domnule… Le-am notat. Doriţi să le vedeţi?

— Mai târziu, spuse Kloppe.

— Pot să vă dau legăturile?

— Cele care ţi se vor părea importante.

Tocmai scotea sticla de Waterman din sertar, când Marjorie îl anunţă prin interfon:

— Domnul Schmeelbling este la telefon. Doriţi să vorbiţi cu el?

— Fă-mi legătura.

Homer vărsă două picături de whisky. Auzi vocea lui Schmeelbling.

— Homer! Mii de draci! Mi-am făcut atâta sânge rău din cauza ta! Ce s-a întâmplat?

— Ancheta este în curs.

— Unde o să ajungem? Dar unde o să ajungem? Nu se mai respectă nimic!

— Ei da, suspină Kloppe, da… da…

Lui Schmeelbling, „bancherul bancherilor”, îi încredinţase cele două miliarde de dolari primite de la Genco Volpone şi Mortimer O’Broin. Mai exact, cu 8 zile în urmă. Cifrele dansară în capul lui. Între dobânda pe care trebuia s-o verse zilnic şi aceea pe care i-o dădea Schmeelbling, era o diferenţă de i09.588 dolari, care, înmulţită cu 8, însemna 876704 dolari. Chiar refăcând faţada băncii tot va rămâne cu un frumos beneficiu. Dar, de fapt, nici nu va trebui să plătească el reparaţiile. Asigurările erau făcute doar pentru aşa ceva.

— Spune-mi, Homer… În legătură cu ce mi-ai încredinţat, îţi aduci aminte?

— Da…

— Ce fac?

— Continui, Eugène, continui până la noi ordine…

— Ei bine, este perfect, dragul meu, asta doream să aud… Să nu uiţi să-i prezinţi omagiile mele soţiei tale.

— Nu voi uita, Eugène. Pe curând…

— Pe curând!…

Marjorie se strecură în biroul lui şi închise cu atenţie uşa în urma ei.

— Este aici poliţistul acela, domnule, locotenentul Blesh. A mai venit de câteva ori până acum.

— Spune-i să intre.

Homer îşi puse sticla de Waterman în sertar şi se ridică pentru a-l întâmpina pe Blesh.

— Ah, domnule Kloppe, sunt atât de fericit să vă revăd sănătos.

— Mulţumesc, locotenente, mulţumesc…

— Soţia dumneavoastră m-a anunţat că v-aţi întors. Am oprit imediat cercetările.

— Crede-mă că sunt dezolat că ţi-am dat atâta bătaie de cap… Nu mi-o pot ierta. Ar fi trebuit să previn o asemenea situaţie.

Figura lui Blesh se întunecă imperceptibil.

— Nu înţeleg, domnule Kloppe…

— Vezi, locotenente, eram aşa de bolnav… Am plecat fără să anunţ pe cineva. Doream să meditez…

— Pot să vă întreb unde anume, domnule Kloppe?

Bancherul îl privi pe vizitatorul său cu o nuanţă de mirare.

— Nu cred că această chestiune prezintă vreun interes pentru dumneata, locotenente.

— Vă înşelaţi, domnule. Doi din oamenii mei au murit. Alţi patru sunt grav răniţi. Am fost angajat într-un adevărat război timp de două ore. Pentru ca să vă protejăm averea şi persoana dumneavoastră.

— Pentru aşa ceva întreţin o poliţie cetăţenii din Confederaţie, locotenente! Păreţi surprins că a trebuit să vă faceţi datoria?

— Nu, domnule… Răspunsul pe care mi l-aţi dat mă surprinde. Soţia dumneavoastră mi-a spus c-aţi fost răpit.

Kloppe vorbi pe un ton sobru.

— După încercările prin care am trecut, nu este de mirare ca soţia mea să fie suspicioasă. Era de datoria dumneavoastră să verificaţi spusele ei înainte de a vă

începe cercetările.

Blesh îşi mască cu greu surprinderea.

— Îi cunoaşteţi cumva pe Italo Volpone şi Ettore Gabelotti?

Figura lui Kloppe se întunecă şi mai mult.

— Nu, locotenente.

— Nici măcar numele lor nu vă sunt cunoscute?

— Este pentru prima dată când le aud.

— Fiica dumneavoastră şi-a găsit moartea într-o Beauty Ghost P9 aparţinând unui oarecare Orlando Baretto. Baretto era o cunoştinţă a fiicei dumneavoastră?

— Renata nu mai este aici pentru a-ţi satisface curiozitatea, locotenente. Permite-mi să-ţi spun că te-am primit aici ca prieten. Mărturisesc că nu mă aşteptam nici la un asemenea ton, nici la un asemenea interogatoriu.

— Eu anchetez, domnule Kloppe. Trebuie să cunosc adevărul.

— Şi eu, locotenente. Te rog să mă scuzi. Am multe de făcut.

Blesh îşi stăpâni furia pe care o simţea crescând în el. Kloppe avea relaţii puternice. El însuşi era o putere. Reprezenta o instituţie de prestigiu în Zürich şi se plasa foarte sus; protejat de averea, de funcţiile lui sacerdotale de bancher. Dacă avea chef să tacă, nimeni nu putea să-l constrângă să iasă din tăcerea lui. Din contră, colegii lui l-ar aproba. Pentru moment, Blesh se hotărî să plece.

— Vă rog să mă scuzaţi dacă vi s-a părut c-am fost oarecum agresiv.

— Iau notă, locotenente. Vei înţelege că-mi este greu să accept să fiu tratat ca un vinovat, atât timp cât eu sunt victima.

Se ridică, arătându-i astfel că întrevederea se terminase. Blesh îl imită.

— Orice informaţie, oricât de mică, îmi este foarte utilă, domnule Kloppe. După părerea dumneavoastră, cine v-a atacat Banca?

Kloppe îl privi îndelung.

— Aş vrea şi eu s-o ştiu, locotenente. Dar, dacă aş fi

poliţist, cred că mi-aş îndrepta investigaţiile spre cercul anumitor elemente turbulente pe care serviciile voastre le lasă să se înmulţească la Zürich.

— De cine vorbiţi?

— De cei de stânga, locotenente.

Kloppe făcu trei paşi spre uşă, o deschise şi o menţinu în această poziţie.

— Nu ezita să revii să mă vezi dacă ancheta înaintează. Rămân la dispoziţia dumitale oricând va fi nevoie.

Blesh salută şi ieşi. În anticameră recunoscu figurile a doi avocaţi care se numărau printre cei mai reputaţi din oraş, Philip Diego şi Karl Deutsch.

— N-au fixată o oră de întâlnire, dar insistă să intre la dumneavoastră, îl informă Marjorie pe Kloppe. Vreţi să-i primiţi?

— Să intre, îi răspunse Kloppe.

Philip Diego atacă primul.

— Am aflat! Este scandalos!

— Inimaginabil, întări Deutsch.

Kloppe, rigid, imobil, îi privi cu atenţie, cu mâinile bine aşezate pe birou!

— Sunt foarte ocupat, spuse el, cu o voce glacială. Vreţi să mă informaţi asupra scopului vizitei dumneavoastră?

— Iată, spuse Philip Diego. Confratele meu, Karl Deutsch, şi eu însumi reprezentăm interesele unui client care posedă un cont în instituţia dumneavoastră. Acest client ne-a dat mandatul pentru ca fondurile să-i fie transferate chiar acum la Chemical Inter Trust din Panamá.

— Sub ce nume a fost înregistrat contul clientului dumneavoastră?

— Mamma.

— Numărul de cont?

— 828384.

— Suma depozitată?

— 2 miliarde de dolari americani.

Kloppe deschise interfonul:

— Marjorie, cere-i lui Garnheim să-ţi aducă dosarul „Mamma”.

Timp.de 5 minute cei trei oameni nu făcură nicio mişcare, nu pronunţară niciun cuvânt. Tăcere absolută. Marjorie puse dosarul pe biroul lui Kloppe. Homer îl deschise, îl frunzări şi scoase un document pe care i-l întinse lui Diego.

— Semnaţi jos şi la dreapta, vă rog.

Philip Diego semnă.

— Şi dumneavoastră, îi ceru Kloppe lui Deutsch.

Karl Deutsch semnă la rândul lui. Imediat, Kloppe se ridică. Philip Diego se hazardă să-i întindă mâna. Kloppe păru să nu-i observe gestul. Spuse cu răceală:

— Tot ceea ce trebuie va fi făcut până diseară.

Când avocaţii plecară, se apropie de fereastră şi-şi lipi gânditor fruntea de geam. Primăvara izbucnea în toată plenitudinea ei, poate cea mai frumoasă primăvară care însufleţise vreodată oraşul. Homer Kloppe îi întoarse spatele, se aşeză greoi pe scaunul din faţa biroului şi-şi luă sticla de Waterman. Epilog între Lausanne şi Morges, calea ferată trece prin munte pe o lungime de 2 kilometri. În partea de vest, ieşirea din tunel se deschide spre un peisaj sălbatic „cu brazi imenşi, ce escaladează pereţii unei văi râpoase, în fundul căreia curge un torent de apă rece ca gheaţa.

Pe marginea acestui torent se oprise pentru un picnic familia Hummler. Tatăl, Franz Hummler, luase drept pretext timpul frumos şi ziua lui liberă de sâmbăta pentru a pleca într-o scurtă excursie cu soţia şi cei doi copii ai lor: Jean François, de 11 ani, şi Michel, care avea cu puţin peste 9 ani.

— Mamă, spuse Michel, ne putem duce să ne jucăm?

— Unde? întrebă Hans.

— Vrem să urcăm pe munte.

— N-ai terminat prăjitura.

— Nu mai vreau.

Brigitt înveli cu grijă resturile mesei într-un sac de plastic, în momentul plecării, va pune sacul în portbagajul maşinii pentru a-l duce înapoi la Morges, unde-l va arunca la gunoi. Când vor pleca, nicio firimitură, nici cea mai mică hârtiuţa nu va rămâne pe iarbă. Dacă nu s-ar simţi ridicolă, ar împinge obsesia ei pentru curăţenie până la a netezi iarba pe care au stat.

— Să nu vă depărtaţi prea mult... Jean François, ai grijă de fratele tău!

Michel ridică umerii în semn de dispreţ.

— Sunt tot atât de mare ca el!

— Să nu vă murdăriţi, adăugă mama lor.

Copiii se îndepărtară scoţând strigăte de indieni.

— Franz, îmi deschizi portbagajul?

Franz se apropie de maşina Volvo nouă, grena strălucitoare, îngenunche, îşi muie degetul în gură şi începu să frece cu gingăşie o minusculă pată de noroi de pe caroserie.

— Îmi deschizi? repetă Brigitt, abia ţinându-se să nu râdă.

— De ce râzi?

— Eşti ca un copil!

— E frumoasă, nu?

— Superbă...

— Şi, dacă ne-am plimba puţin, în loc să rămânem aici?

— Franz, e atât de plăcut aici... Vei avea atâtea ocazii s-o încerci la un dtmm mai lung.

Puse sacul în portbagaj şi vru să-l închidă. El o opri cu un gest aproape reflex.

— Stai, nu-I închide! nu trebuie să-l izbeşti! numai să-l apeşi, încet... aşa...

— Hai, vino! pufni Brigitt... Să încercăm să-i ajungem pe monştrii ăia mici!

Îl luă de mână şi-l trase după ea. Goliseră o sticlă cu vin de Alsacia, pe care o puseseră să se răcească în torent. Aerul era dulce, foarte curat, translucid. Urcară panta, făcându-şi drum printre brazi, alunecând câteodată pe

covorul de ace aşternut la poalele lor.

— Îi vezi? întrebă Brigitt.

Franz parcurse cu ochii panta abruptă care se întrerupea de-a lungul liniei sinuoase a căii ferate. Foarte aproape de linie, ceva mai jos faţă de aceasta, zări cele două pete, roşie şi bleu, ale hainelor copiilor. Erau imobili, minusculi, abia zărindu-se printre brazi.

— Jean-François, Michel, îi strigă Franz.

Puştii le făcură semne să vină la ei. Pe deasupra bradului sub care se opriseră, şi numai deasupra lui, se roteau mai mulţi corbi. Pe crengile din vârful bradului se mai vedea încă zăpada pe care soarele, deja puternic pentru acest anotimp, nu reuşise s-o topească.

— Vino, spuse Franz.

Îşi reluară ascensiunea. Când ajunseră la distanţa de unde puteau auzi glasurile copiilor, Jean-François şi Michel le strigară:

— Tată! Mamă! Veniţi să vedeţi! Păsările!

— Parcă vă spusesem să nu vă depărtaţi! le reproşă Brigitt cu severitate.

— Tată, Jean-François spuse că sunt corbi.

— Nu-i aşa, tată? spuse cel mai mare.

— Da, corbi.

Gâfâind, Franz ridică privirea. Corbii păreau că-şi dispută ceva, într-o fâlfâire de aripi care făcea să cadă bucăţi de zăpadă întărită.

— Ce fac, tată?

— Mănâncă, răspunse maşinal Franz.

— Ce mănâncă, tată? Mănâncă crengile bradului?

Franz se deplasă cu câţiva metri într-o parte. Era exact sub calea ferată, la ieşirea din tunelul la nivelul căruia ajungea vârful bradului. Privi cu mai multă atenţie. Sprijinindu-se de două crengi, corpul unui bărbat zăcea cu faţa îndreptată spre cer. Doi corbi îi scormoneau cu ciocul faţa, în dreptul orbitelor. Alţii zburau deasupra corpului, încercând să le ia locul.

— Coborâţi la maşină, articulă Franz cu vocea unuia care are gura plină cu câlţi.

— Ce-ai văzut, tată? întrebă Jean-François, mai curios din fire.

— Nu ţi-am spus să pleci? se enervă tatăl.

Îi făcu un semn autoritar soţiei lui.

— Brigitt, du-i de aici!

Din tonul lui ea înţelesc că Franz surprinsese un lucru îngrozitor.

— Nu dorea să ştie ce anume. Îşi luă copiii de mină.

— Haideţi, facem o întrecere?

Franz îi văzu coborând în fugă printre arbori.

Bărbatul, sau mai bine-zis ceea ce mai rămăsese din el, era îmbrăcat foarte elegant, într-un costum închis. Ceasul cu brăţară reflecta razele soarelui. Într-o multitudine de raze de aur fine. Chiar de la 5 sau 6 metri se putea remarca faptul că pantoful de la piciorul stâng era confecţionat dintr-o piele fină şi, probabil, foarte scumpă. Cadavrului îi lipsea piciorul drept. La înălţimea coapsei, acolo unde ea fusese secţionată, carnea era acoperită de o crustă de sânge negru coagulat.

Franz tremură şi începu să coboare şi el, în fugă, spre torent.

Cuprins

*

PROLOG 5
Prima parte
ZÜRICH-EXPRESS: 9
Partea a doua
IMPASUL. 161
Partea a treia
OUT 327
EPILOG 442
A

Tiparul executat sub comanda nr. 30.353
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Raţa Presei Libere, 1, Bucureşti

ROMÂNIA